

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

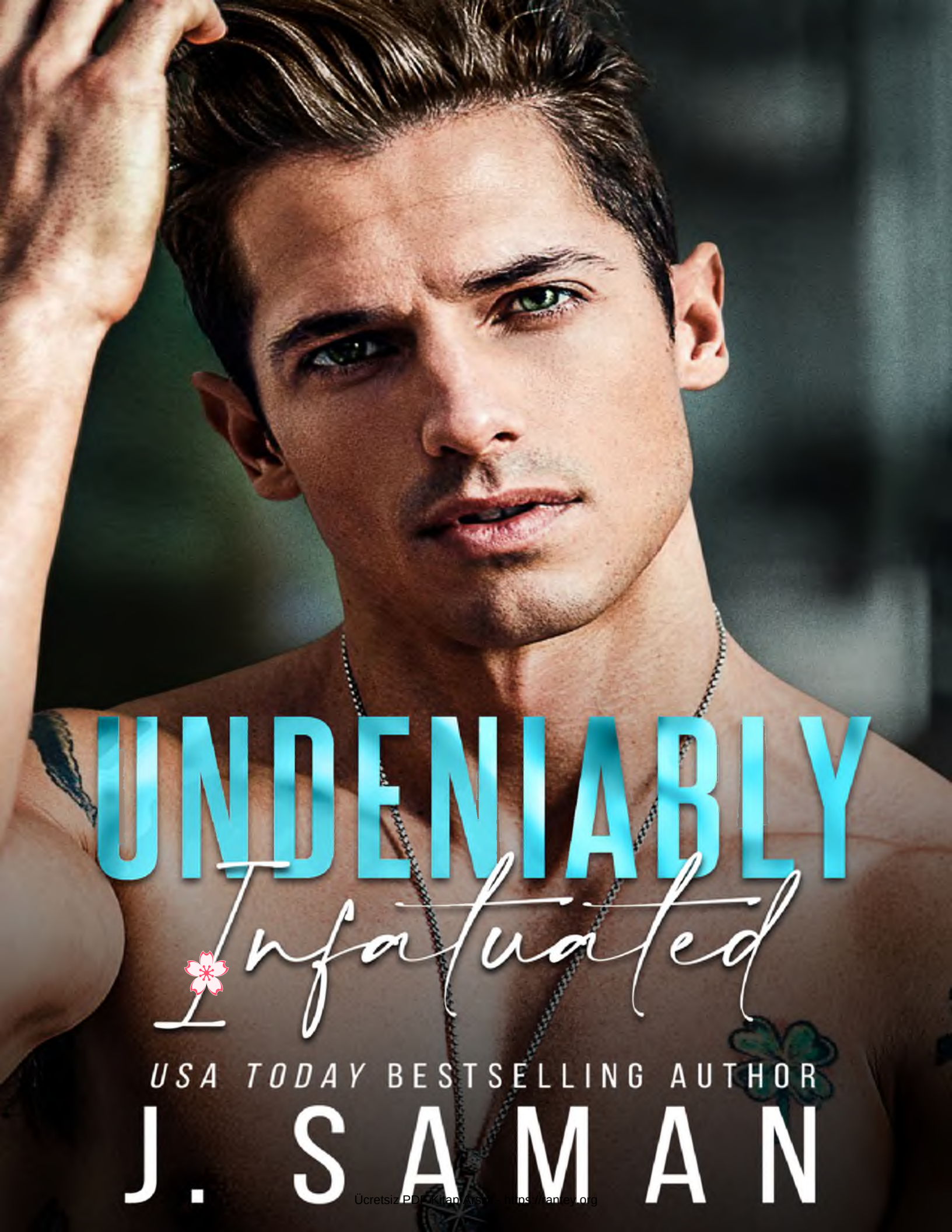
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UNDENIABLY

Infatuated

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

J. SAMAN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İNKAR EDİLEMEZ BİR AŞK

J. SAMAN

Telif hakkı © 2024 Julie Finkle Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

AI EĞİTİMİ YOK: Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının metin üretmek için yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için bu eserin kullanımına ilişkin tüm hakları saklı tutar.

[Vellum ile oluşturulmuştur](#)

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36 Epilog

İnkâr Edilemez Evlilik

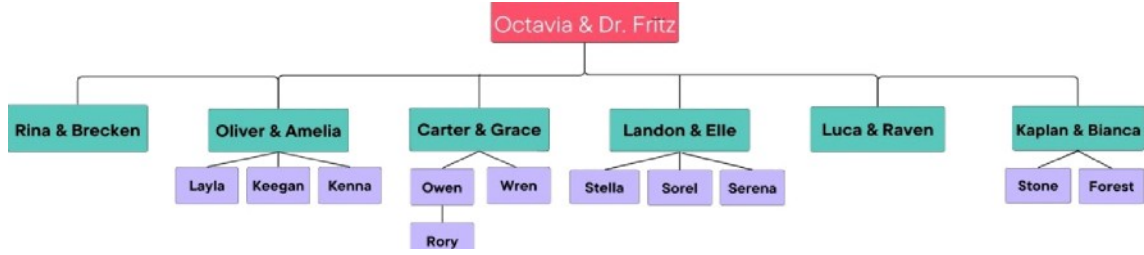
Kitabın Sonu Not

'Bu kitap tamamen bağımsız olarak
okunabilir. Bu aile ağacı sadece
gerektiğinde referans amaçlıdır.

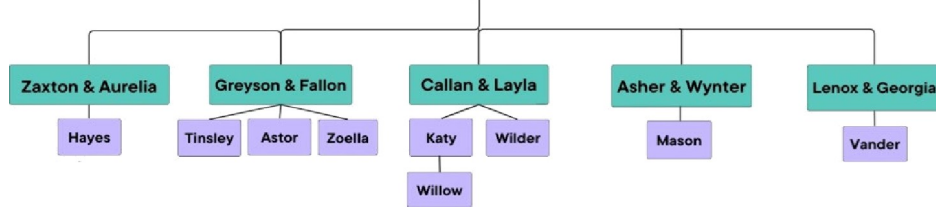
Boston Dünya Aile Ağacı

'Bu kitap kusursuz değildir ve seri ilerledikçe güncellenecektir.

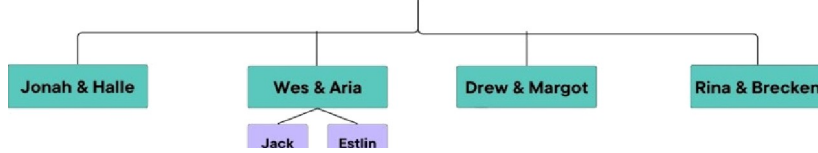
Fritz Ailesi

Merkez Meydanı

The Edge

"Siktiğimin herifi, umarım bu yardımcı olur," diye mırıldanıyorum, nemli hava yüzüme çarparak, okyanusun tuzlu suyu dilime değiyor. Elimde spor çantamla arabadan iniyorum ve arka lambaların uzaklaşmasını izliyorum, beni aysız bir gecenin mürekkep karanlığında yalnız bırakarak. Yıldızlar bile beni selamlamak için ortaya çıkmaz, ince bulut tabakasının altında saklanırlar. Gecenin karanlığı ruh halime o kadar uyuyor ki, bu ironiyi neredeyse kaldıramıyorum.

Marinaya doğru bakarken, burada olmanın rahatlığı ve bunun nedeni olan korku göğsüme çarparak bugün bininci kez kalbimi hızlandırır. Gözlerimi kısarak, kızımı bulana kadar rıhtım boyunca sessiz yolu takip ediyorum. En uçta, buradaki en büyük tekne olan Benthescyme, Poseidon'un kızı ve dalgaların tanrıçası, hışırdayan suda hafifçe sallanıyor, personelimin pruvada ve direğin tepesinde açmış olduğu mavi ışıklarla ürkütücü bir şekilde aydınlatılıyor. Buradaki tek ışık bu ve görmek için zar zor yetiyor.

Onun kurtuluşumun başlangıcı olması için dua ederek onun yönüne doğru ilerliyorum.

Bir zamanlar kendimi Tanrı sanıyordum. Yenilmez. O kadar sert bir adamdım ki, kimse bana dokunamazdı. Uçaklardan atlardım, dövme ve piercingler yaptırırdım. Arkadaşlarımı masanın altına yatırır, isteyen her kadınla yatardım. O kadar pislik bir adamdım. Lüks yat partileri düzenleyen ve doğum gününde kulüpleri satın alan milyarder playboy.

Bir şekilde, üniversiteyi ve tıp fakültesini bitirdim, ama ikisini de zar zor. Soyadım sayesinde hak etmediğim bir ihtisas yeri aldım ve bunu hak ettiğimi düşünmekten başka bir şey hissetmeyecek kadar umursamıyordum. Görünüşüm, çekiciliğim, param ve Boston'da ve dünyanın çoğu yerinde kapıları açan soyadım sayesinde her şeyi kolayca hallettim.

Sonra geçen hafta olanlar oldu. Şimdi buradayım.

Ciddi bir uyanış anına ve bir haftalık ruh arayışına ihtiyacım var.

Rıhtım ayaklarımın altında gıcırıyor, hava durgun ve ürkütücü bir sessizlik hakim, sadece su taş sütunlara hafifçe çarpıyor. Telefonumu çıkarıp el fenerini kullanarak görebiliyorum. Bu bir gerilim filmi gibi ve her an arkamdan birinin bana saldıracağını hissediyorum.

Pruva korkuluğunu tutarak kendimi geminin önüne çekiyorum ve güverteye sönük bir sesle iniyorum. Telefonumun el fenerini kapatıp derin bir nefes alıyorum. Her şey yarın sabah denize açılmam için hazır olmalı, çünkü bugün erken saatlerde gemiyi tamamen doldurup yakıt ikmali yaptım.

Yorgunluk kemiklerime işlerken, sweatshirt'ümün kapüşonunu geri çekip boynumu çevirip çatırdatıyorum. Yarın şafak vakti yola çıkmak istiyorsam, biraz uyumam lazım. Kabinime inen merdivene doğru ilerlerken, ağır ve sert bir şey sırtımın ortasına çarpıyor. Rüzgar ciğerlerimden bir anda dışarı çıkıyor ve ben öne doğru sendeleyerek, çantam elimden kayıyor ve göğsüm korkuluğa çarparak telefonum güverteye düşüyor.

"Ne oluyor lan?" Tam o anda, gölgeli bir figürün can simidini sallayıp göğsüme doğru fırlattığını gördüm. Durduramadan, korkuluktan geriye doğru eğildim ve teknenin kenarından dağınık bir şekilde geriye takla attım. Hızla düştüm ve yüzüstü, sert ve acı verici bir sıçrama ile suya düştüm. Soğuk, tuzlu su beni çevreledi, şokun etkisiyle göğsümdeki yanma hissi bir anlığına kayboldu.

Teknemde kim var lan?

Su yüzeyine çıkınca, öksürerek ve tükürerek nefes almaya çalışıyorum, yapışkan marina suyunu tükürüyorum. Gözlerimdeki yakıcı tuzu silerken, yukarıdaki geminin güvertesine doğru gözlerimi kısıyorum. Gölgeli figür, az önce düştüğüm korkuluğa yaslanmış, bana bakıyor. Karanlık silüetinin yanında sallanan uzun örgüsünü zar zor seçebiliyorum.

Bir kadın mı? Ne oluyor lan?

"Buraya nasıl geldin?" diye bağıyor bana, ben suda dururken. "Beni mi takip ediyordun? Burada olacağımı nereden bildin?"

"Ha? Ne? Seni takip etmek mi?" Şaşkın bir şekilde bağıyorum, onu daha iyi görebilmek için yüzümdeki suyu silmeye çalışıyorum, ama nafile. Burası çok karanlık ve direğin mavi tonu gölgeler oluşturup her şeyi bozuyor.

Sinirli, tiz bir ses boğazından çıkıyor ve yüzünü silerek daha da yana eğiliyor. "Uh-huh. Telefonun nerede?"

"Telefonum mu?"

"Evet, aptal. Beni videoya çektiğin telefon." "Seni videoya çekmek mi?"

"Sorularımı tekrarlamak yerine, cevaplamak için kullanabileceğin iki beyin hücrelerinden fazlası var mı?"

Bu beni şoktan uyandırır. "Kim olduğunu bile bilmediğim halde burada olacağını nereden bilebilirdim? Benim teknemde izinsiz bulunuyorsun. Aslında, kenardan aşağı atlaması gereken sensin. Ben değil."

Bir adım geriye sendeledi, sonra dengelenip, beni daha iyi görebilmek için korkuluğun yarısına kadar eğildi. "Aman Tanrım. Stone? Sen misin?"

"Uh. Evet. Benim. Sen de kimsin?" "Ben Tinsley."

"Tinsley?! Burada ne halt ediyorsun sen?" Tinsley, bu dünyada görmeyi beklediğim son kişilerden biriydi. En son duyduğumda, hala Los Angeles'ta pop yıldızı olarak çalışıyordu. Onu uzun zamandır görmemiştim. En azından birkaç yıldır. O, küçük kardeşimin uzun süredir birlikte olduğu kız arkadaşıydı. Uzun süre derken, yedinci sınıftan üniversitenin ikinci sınıfına kadar birlikte olduklarını kastediyorum. Geçen yıl ayrılmaları onu mahvetti ve herkesi şok etti. Herkes onların sonsuza kadar sürecektir masalsi bir çift olduklarını düşünüyordu.

"Saklanıyorum. Burada ne yapıyorsun?"

"Sonunda kendimi toparlamaya çalışıyorum. Sen bana saldırdın."

Parmaklığa yaslanarak, sanki beni bir şekilde yukarı çekebilecekmiş gibi bana uzanıyor, oysa benden tam yirmi beş fit yukarıda. "Özür dilerim. Sen olduğunu bilmiyordum. Burada olacağını beklemiyordum. Beni korkuttun. Basın mensubu olduğunu sandım. Al. Yakala."

Eğilip can simidini kenara fırlatıyor ve neredeyse kafama çarpıyor. Can simidi omzuma çarpıyor ve beni ikinci kez suya batırıyor, sonra benden uzaklaşıp uzaklaşmaya başlıyor. Şu anda çok şokta ve acı içindeyim, dürüst olalım, bu can simidi bana üçüncü kez çarptı ve çok acıtıyor, onu kovalayacak durumda değilim.

Tinsley Monroe, kardeşimin eski sevgilisi ve Amerika'nın Hollywood prensesi, benim tekнемde gizlice saklanıyor. Neden?

"Ah! Özür dilerim," diye sızlanıyor. "Kahretsin. Her şeyi yanlış yapıyorum. Bekle. Geliyorum."

"Ne? Hayır..."

Ben cümlemleri bitiremeden, teknenin kenarından tırmanıp atladı. Havada düz bir çizgi çizerek zarifçe düşen Tinsley, yanıma sıçrayarak yüzüme su sıçrattı. Gözlerimi sildim ve karanlık suda onu aradım, hemen su yüzüne çıkmayınca kalbim durdu. İnsanlar, aslında deniz tabanı olan yeri yüzey sanıp yüzerek boğulmuşlardır.

"Tinsley?" Panik içinde bağıyorum, çılgınca daireler çizerek dönüyor ve onun vücudunun benimkine doğru kayduğunu hissettiğimde suya dalmaya hazırlanıyorum. Bir deniz kızı gibi ortaya çıkıyor, başını geriye atıyor ve uzun örgüsü arkasında bir yay çizerek sallanıyor, uçarken su sıçratıyor.

Sadece bu kız. Yemin ederim.

Drama ve kargaşa onu nereye giderse gitsin takip ediyor.

"İyi misin?" diye sorar, bana tutunarak şamandırayı yakalamak için uzaklaşır.

"İyi mi *miyim*? Neden geminin kenarından atladın ki?! Bunun ne kadar aptalca olduğunu biliyor musun? Boğulabilirdin!" diye bağıyorum. Sesim yüksek ve sert, ama umurumda değil. Böyle bir gemiden atlamak hiç de kısa bir mesafe değil.

"Seni kurtarıyordum, nankör herif!" diye bağıyor ve bana su sıçratıyor. "Kim kurtarılmam gerektiğini söyledi?" diye karşılık veriyorum ve ona su sıçratıyorum.

"Bilmiyorum!" diye bağıyor, elleriyle havada savuruyor. "İyice düşünmedim. Sen burada yüzüyordun ve hareket etmiyordun."

"Çünkü gemimde kim var ve beni denize atan kim diye anlamaya çalışıyordum!"

"Bunun için özür diledim!" diye bağırır, bana bir kez daha su sıçratır, ama sonra biraz sakinleşir. "Korkmuştum. Beni korkuttun! Birkaç kadeh şarap içtim, uyku hapi aldım, sonra bir sesle uyandım

ve teknede yabancı bir adam buldum. Ben burada tek başıma bir kadını, Stone. Risk alamazdım." Titrer. "Tanrım, su çok soğuk. Biraz daha burada kalırsan Jack'e dönüşeceksin." Bir kolunu kendine sarar, diğerini şamandıraya geçirir.

"Sen neyden bahsediyorsun? Jack kim?" Konunun aniden değişmesi beni tamamen şaşırttı.

Karanlıkta zar zor seçebildiğim bir "*tabii ki*" bakışı atar bana. "*Titanic'ten*. Leo DiCaprio. Rose, kapısında ya da her neyse, ona yer açmadığı için suda dondu. Açıkçası, bu senaryoda ben Rose'um çünkü bana pek nazik davranmadığın için seni boğulmaya bırakıp kendimi kurtarmalıyım."

"Uh-huh. Belki de şarabı uyku jölesiyle karıştırmamalıydın."

"Belki de, Doktor. İstenmeyen tıbbi tavsiyen için teşekkürler. Şimdi tekneye nasıl geri döneceğiz?"

Gözlerimi devirip ona sarıldım ve onu göğsüme doğru çektim. "Bu taraftan, küçük Rose. İkimizin de bu buz gibi Florida sularında donmasını istemem." Onu teknenin kış tarafına doğru ittim.

"Alaycı davranıyorsun, ama hipotermi şaka değil. Ayak parmaklarımı ve ellerimi zar zor hissedebiliyorum."

Kış aynalığı yukarıda, ama kullanabileceğimiz bir merdiven var. Onu önümde iterek yukarı çıkardım ve sonra tek elimle tırmandım, diğer elimle de lanet olası şamandırayı taşıdım. Titreyerek ve sallanarak, neredeyse hiç giysisi olmayan tişörtü ve şortuyla güverteye atladı ve ben de tereddüt etmeden sırlıklam olan kapüşonlu sweatshirtümü ve tişörtümü çıkardım ve onu gelin gibi kollarımın arasına aldım. Giysilerini çıkarmam gerekiyor, ama giysilerine yaklaşıyorum bile. Su damlıyor ve akıyor, her yere sıcıyor, ve bu nasıl benim gecem oldu?

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, kalın ve titrek sesi bana ne kadar üşüdüğünü hatırlatıyor. Kollarını boynuma doluyor ve bana sarılıyor, daha da yakınlaşıyor - muhtemelen ısınmak için - ama vücudunun beklenmedik baskısı olması gerekenden çok daha iyi hissettiriyor.

Bunu kafamdan silip atıyorum. "Ayak parmaklarını ve ellerini zar zor hissedebildiğini söyledin. Sırlıklam, yarı donmuş ve muhtemelen biraz sarhoşken yürümenize izin veremem. Sizi aşağıya götürüyorum. Sıcak bir duşa ihtiyacınız var, benim de öyle."

"Seninle duş almayacağım," diye öfkeyle bağıyor, dişleri takır takır titriyor.

"Harika, çünkü gemideki hiçbirine ikimiz sığamayız ve sen hiç de benim tipim değilsin," diyorum alaycı bir şekilde, beynimin hoş olmayan bir kısmı bunun bir yalan olabileceğini söylese de.

"Ben her kadının senin tipin olduğunu sanıyordum." Onun alaycı sözlerine gözlerimi deviriyorum.

Elini yüzüme koyar, gözlerimiz birbirine kilitlendiğinde yüzünde endişe belirir. "Sana zarar verdim mi? Seni vurup denize düşürdüğüm için kendimi çok kötü hissediyorum."

"İyileşemeyeceğim bir şey değil."

Yüzümü inceliyor. "Neden buradasın? Forest mu gönderdi seni? Burada olduğumu biliyor mu? Bu yüzden mi geldin?"

Başımı eğdim, sesim sertleşmişti, olmaması gerekse de. "Forest neden beni göndersin ki? Sen ondan geçen yıl ayrıldın. Buraya geleceğini ona söyledin mi, yoksa saklanmak için benim teknemizi o mu önerdi?"

Forest'ı seviyordu ama artık ona aşık değildi. En azından ona öyle söylemişti. Hâlâ konuşuyorlar ve arkadaşlar—eski sevgililer arkadaş olabildikleri kadar. Forest hâlâ onu yakından takip ediyor. Bir eski sevgili için biraz fazla yakından, bu yüzden sorusu hiç de mantıksız değil. Ama bana haber vermeden ona buraya gelmesini söylerse, bu beni ciddi şekilde kızdırır.

"Hayır. Ona söylemedim. Neden sana bunu sorduğumu bilmiyorum. Kafamda mantıklı geldi. Başka neden burada olasan ki?"

"Sana zaten söyledim. Ben kendim için buradayım. Senin için değil. Bu tamamen tesadüf." "Tamam." Sinirli bir şekilde dudaklarını yaladı. "Sana inanıyorum ve tüm bunlar için üzgünüm

. Kimsenin burada olacağını düşünmemiştim," der içtenlikle, eli hala yüzümde ve ben onu çekip atamıyorum. "Yalnız olacağımı sanmıştım. Seni en son bu teknede görmüştüm, tıp fakültesinin dördüncü yılına başlamadan hemen önce. Hatırladın mı? Bir grup arkadaşımızı hafta sonu gezisine çıkarmıştın."

Yutkunup başımı salladım, aniden yürümekten vazgeçtiğimi ve o konuşurken ona bakakaldığımı fark ettim. Onu fark ettiğimden çok daha güzeldi. Koyu, ıslak kirpiklerle çerçevelenmiş lavanta rengi gözleri parıltıyordu. Küçük burnunda ve yanaklarında nokta nokta çiller var, sol gözünün altında kırık kalp şeklinde bir çil var. Dolgun dudakları dolgun ve yumuşak görünüyor ve... Bakışlarımı başka yere çevirip tekrar yürümeye başlıyorum, boynumun arkasında garip ve rahatsız edici bir sıcaklık hissediyorum.

"Tıp fakültesini bitirip ihtisasını başlatana kadar hiç vaktin olmayacağını, ne zaman geri dönebileceğini bilmediğini söylemiştin. Hatta bu yüzden tekneyi satmayı düşündüğünü bile söylemiştin."

"O zamandan beri ilk kez geri döndüm, yani yanılmamışsın." Birbirimize çarpmamak ve onu düşürmemek için birkaç ışığı açarak merdivenlere doğru yürüdüm. "Ben de yalnız kalmak için buraya geldim, seni anlıyorum." Ve buraya yalnız kalmak için gelmiş olsam da, garip bir şekilde, onun burada olmasına üzülüyorum. En azından, düşüncelerimden uzaklaşmamı sağlıyor.

"Oh." Soğuk eli yüzümden düşüyor, ışıklar gözlerine biraz netlik getiriyor. "Stone, yürüyebilirim. Sen böyle, şey, gömleksizken sana yapışmam gerekmez."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Neden? Hoşuna gittiği için mi?" Kahretsin. Neden böyle bir şey söyledim ki? Hemen konuyu değiştiriyorum. "Sen deli gibi davranıp teknenin kenarından soğuk suya atladığın için, seni benimle ısıtmak için gömleksizim. Bu arada, neden buradasın? Seni birkaç yıldır görmediğim ve konuşmadığım ve senin de tam olarak yelkenci olmadığını düşünürsek, bu senin için garip bir yer gibi görünüyor."

Benden uzaklaşıyor, ama soluk tenine ve hafif mavimsi dudaklarına rağmen, yüzünde hafif bir kızarıklık seziyorum. "Önce sen. Neden buradasın? Hayatını düzene sokmak ne demek?"

Nedense ona gerçeği söylemek istemiyorum. Bana bakışını biliyorum, öyle bakmasını istemiyorum. Acıma ya da tiksinti ile. "Sadece her şeyden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı demek. Yarın şafak vakti buradan ayrılıp on gün kadar Bahamalar'da kaybolmayı planlıyorum. Ayrıca tekne benim, o yüzden asıl soru *yine*, sen neden buradasın?"

Mutfağı ve oturma odasını geçip, yatak odalarının olduğu kata iniyorum.

"Bana söylemeyecek misin?" diye soruyorum, o hala paylaşıyor.

Kabinime vardığımızda kollarımda kıpırdanır ve onu yere indiririm, şeffaf tişörtü ve şortuyla vücudunu görmemek için elimden geleni yaparım. Görünürde sütyen giymemiştir ve hemen kollarını göğsüne sararak dik göğüslerini ve sert meme uçlarını benden saklar. Gözlerimi indirip havlu almaya giderim.

Bana ne oldu bilmiyorum. Tinsley'e daha önce hiç böyle tepki vermemiştim. Evet, onu fark etmiştim. Onu fark etmemek imkansızdı. Ama o

Forest'a aitti ve ben de onu kafamda öyle sınıflandırmıştım. O, dünyada tepki vermem gereken en son kadın.

Banyoya giriyorum, ama her yerde onun eşyalarını görünce duruyorum. Makyaj malzemeleri ve saç ürünleri tezgahımın her yerinde, şampuanı ve saç kremi duşumda. Sanki kısa süreli bir ziyaret planlamıyor, taşınmış gibi.

"Tinsley, ne oluyor?"

Kapının eşiğinde durup, nadir bulunan ametist rengindeki büyük, güzel mor gözleriyle bana bakıyor. "Kızgın mısın? Kızgın olsan da seni suçlamam."

Ona bir havlu veriyorum, belime bir tane sarıyorum ve duvara yaslanıyorum. "Ne zamandır buradasın?"

"Sadece bu akşamdan beri," diye yemin eder, bakışlarını kaçırır ve bunun bana yalan söylediği için mi, burada yakalandığı için utandığı için mi, yoksa başka bir şeyden mi olduğunu anlayamam. Her ne olursa olsun, hiçbirisi hoşuma gitmiyor. "Gündüz gelemedim. Biri beni tanıyabilirdi ve kimsenin nerede olduğumu bilmesini istemiyorum."

"Neden?" Dişlerimi sıkarak, sabrımı yitirerek soruyorum.

Yere bakıyor, ama tüyleri diken diken olmuş ve hala soğuktan titriyor, ve göğsümde bir şey sıkışıyor.

İç çekiyorum. "Git duş al. Titriyorsun ve senin donduğunu görmek dayanılmaz." Onu iterek geçiyorum. "Ama işin bittiğinde konuşacağız ve bana her şeyi anlatacaksın."

Arkasını dönüp kolumu tutarak beni durdurur. "Sana her şeyi anlatacağım. Ama beni de yanında götürürsen."

"Hayır," diyor Stone, bu kadar basit, yeşil gözleri sert ve kararlı.

Midem ayaklarıma kadar iner ve aptalca gözyaşlarının gözlerimi yakmaya başladığını hissedirim. "Neden olmaz?"

"Git duş al, Tinsley. Donuyorum, sırsıklamım ve oyun oynayacak havamda değilim. Senin ardından ben de duşa girip yatmak istiyorum."

Kızgın ve sinirli. Burada yalnız kalmak istiyordu ve ben buna engel oluyorum. Anlıyorum. Zaten onun en sevdiği kişi olduğumdan emin değilim. Bana karşı her zaman biraz temkinli ve mesafeli davranırdı. Ayrıca, burada olup da hayatını düzene sokmaya çalıştığından bahsediyorsa, belli ki bir şeyler dönüyor.

"Peki ya şöyle yapalım?" diyorum. "Bu senin odan olduğu için sen duş al, ben de eşyalarımı toplayıp koridordaki diğer yatak odalarından birine taşınayım." Ona en tatlı gülümsememi gösteriyorum. Ödül törenlerinde taktığım gülümsemeyi. Ama sırsıklam olmuş bir fare gibi görünüyor olmalıyım ve marinada yüzdükten sonra kokum da pek iyi değildir herhalde.

"Git duş al artık lan" gibi bir şey mırıldanıyor ve sonra beni burada bırakıp odadan fırlayarak yukarı çıkıyor, muhtemelen onu denize attığımda düşürdüğü eşyalarını almaya.

Dudaklarımı ısırp, karıncalanan ellerimi sallıyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Gitmek istemiyorum. Kaliforniya'ya, hatta Boston'a geri dönme düşüncesi beni paniğe sürüklüyor. Bu, şimdiye kadar yaşadığım en büyük özgürlük

Bu çok heyecan verici ve özgürleştirici. Uzun zamandır hiç bu kadar mutlu olmamıştım ve bu noktaya gelmem sadece birkaç saat sürdü. Bu çok anlamlı ve bunun bitmesini istemiyorum. Henüz değil.

Yorgunum, inanılmaz derecede yorgunum. Biraz uykuya ve düşünmeye ihtiyacım var, biraz netlik ve çok cesaret bulana kadar, hayatımda yapmam gereken değişiklikleri yapabilmek için. Bu yüzden gidemem. Geri dönmem. Henüz değil. Daha fazla zamana ihtiyacım var. Nefes aldığım her an üzerimde ezici bir yük hissetmeden biraz daha zamana.

Gerçeği söylemek gerekirse? En azından sormadan onun teknesine girip kamp kurmaya hakkım olmadığını biliyorum. Aptalca, yanlış ve kesinlikle delice bir hareketti, ama bunu yaparken pek de düşünmedim. Çaresiz durumdaydım. Çökmeden önce bir molaya ihtiyacım vardı. Hayatımın duvarları etrafımı sarıp sıkıştırırken, hareket edemiyor ve nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum.

Özgürlüğüm yoktu. Alanım yoktu. Kendime ait hiçbir şeyim yoktu. Her zaman etrafımda bir grup insan vardı ve bana ne yapacağımı, ne zaman ve nasıl yapacağımı söylüyorlardı. Bunların çoğu mektuplar başladığında başladı - o zamanlar reşit değildim, bu yüzden anlaşılabilir bir durumdu - ama takipçim hapse gireli iki yıl oldu ve hiçbir şey değişmedi. Hatta daha da kötüleşti.

Geçen yıl Forest'tan ayrıldıktan ve kısa bir süre başka birkaç erkekle çıkmayı denedikten sonra, basın hiç rahat vermedi. Her hareketimi takip ediyorlar, yıllık muayene için gittiğim jinekoloğa bile peşimden geliyorlar ve sonra, daha yeni ayrıldığım adamdan hamile kaldığımı yazıyorlar. Bu çok eğlenceliydi. Çıktığım yüzlerce farklı erkek hakkında yalan iddialar uyduruyorlar ve evimden çıkmamı, hatta hayatımı yaşamamı imkansız hale getiriyorlar.

Geçen hafta, basın, çekimlerini yeni tamamladığımız bir filmin sahnesinde rol arkadaşımı öperken çekilmiş bir fotoğrafımı ele geçirdi. Bu fotoğraf, orman yangını gibi yayıldı —bence stüdyo da ücretsiz reklam yapmak için bu olayda parmağı vardı— Forest, benim yeni ilişkim hakkında bu kadar açık konuşmamdan dolayı beni aradı ve bana kızdı, çünkü ben o ilişkiye bile girmedim.

Bu benim kırılma noktamdı.

Plak şirketim bana baskı yapıyor, menajerim ve menajerim beni gitmek istemediğim milyonlarca farklı yöne itiyorlar. Menajerim Apollo bu treni son hızla sürüyor ve bu durum bir felakete dönüştü. İlk olarak ondan kurtulmam gerekiyor. Müzik yazamıyorum. Evimden çıkamıyorum. Cep telefonum durmadan çalışıyor. Stres yüzünden uyuyamıyorum.

Anlıyorum. Zavallı ünlü Tinsley. Eğer baskı istemiyorsan, mutfakta yemek yapmaya başlamamalıydın. Ama gerçek şu ki, yaptığım işi seviyorum. Çoğu zaman, sonuçlar araçlara değer ve ben bununla başa çıkabiliyorum. Spot ışığında büyüdüm. Ünlü rock yıldızı Greyson Monroe'nun kızı olmak bunu gerektiriyor.

Ama bizim için büyürken hiç böyle değildi. Daha önce hiç bu kadar çılgınlık olmamıştı.

Babam eve dönüp bir süre Boston'da saklanmamı önerdi, ama basın beni orada hiç zorlanmadan bulurdu. Hayır, kimsenin beni aramayı akıl edemeyeceği bir yere gitmem gerekiyordu ve Stone'un yelkenlisi hemen aklıma geldi. Mükemmel bir fikir gibi geldi. Bir bakıma dahiceydi, çünkü onun onu kullanmadığını biliyordum.

Ülkenin diğer ucuna uçtum ve uçak beni Georgia'nın ortasında, ıssız bir yerde indirdi. Asistanım kendi adına benim için bir araba kiraladı ve ben de çoğunlukla geceleri araba kullanarak Florida'ya gittim ve şimdi buradayım.

Çalışanlarım, önümüzdeki birkaç hafta boyunca gizli bir yoga merkezinde olduğumu söylediler. O türden bir yer, atmosferi ve estetiği bozduğu için cep telefonu getirmenize izin vermiyor. Aileme de aynı saçma hikayeyi anlattım, endişelenmesinler diye, tabii ki hiçbirinin benim ucuz bir hırsız gibi kaçak olduğumu ve Stone'un teknesine girerek ağır bir suç işlediğimi bilmesini istemediğimden bahsetmiyorum bile.

Yelken açmayı hiç bilmiyorum, ama açıkçası bu benim planımın bir parçası değildi. Bir hafta boyunca kendimi eve kapatıp güneşlenip, müzik yazıp, diyet kola, prosecco ve şarküteri ile besleneceğimi düşünmüştüm. Cennet gibi, değil mi?

Bu hafta bingo kartımda olmayan başka bir şey mi? Stone'u görmek.

Ama on gün boyunca Bahamalar'da dolaşmak kulağa çok iyi geliyor ve kimse bunu bilmeyecek çünkü kimse onunla birlikte olduğumu düşünmeyecek. Harika bir fikir. Stone ile yelken açmak kısmı hariç, ama bununla başa çıkabilirim. Tekne büyük ve seçebileceğim üç yatak odası daha var.

Sadece, o benim fikrimi benim kadar harika bulmuyor.

Hızla eşyalarımı topluyorum ve koridordan geçen sefer Forest ile paylaştığım odaya gidiyorum. Burada uyumak istemiyordum çünkü Forest ile o hafta sonu pek mutlu zamanlar geçirmemiştik. Bizim için sonun başlangıcıydı, ama burası ikinci en büyük oda, o yüzden buradayım.

Eşyalarımı yatağa atıp banyoya giriyorum. Donuyorum ve ah, meme uçlarım ve göğüslerim! Kağıt kadar ince beyaz tişörtümün içinden tamamen görünüyorlar. Sanki ıslak tişört yarışmasından çıkmış gibiyim. Ellerimle yüzümü kapatıp Stone'un ne kadarını gördüğünü merak ediyorum. Ama ben de onun yarı çıplak halini fazlasıyla gördüm.

Merhaba seksi kaslar ve dövmeleler.

Duşu açıp soyunurken kendi kendime kıkırdarak gülüyorum. Forest'ın ağabeyine bakmamaya çalışırdım ama Stone Fritz, bakmamak imkansız olan erkeklerden biri. Özellikle de gömleksizken. Onda o muhteşem, kötü çocuk, dokunulmazlık havası var.

Ama bunun bir önemi yok.

Stone'dan tek istediğim, kalmama ve ona eşlik etmeme izin vermesi.

Duş cennetymiş gibi hissettiriyor ve sinirlerimi yatıştırmak ve zihnimi sakinleştirmek için şarkı söyleyerek baştan aşağı iki kez ovuyorum. Göğsüme bir havlu sarıyorum ve yatak odasına giriyorum, tam o sırada yatak odasının kapısı açılıyor ve ben irkiliyorum. Ciğerlerimden bir çığlık çıkıyor ve ellerim refleks olarak titriyor, bu sırada havlum düşüyor.

Aman Tanrım. Aman Tanrım!

Yüzüm volkanik boyutlarda kızarıyor ve yere eğilip havluyu yerden alıp önüme çekiyorum.

"Ne yapıyorsun?!" diye bağıriyorum, havlumu gizlice tekrar kendime sarmaya çalışırken, ona tekrar görünmemek için elimden geleni yapıyorum. "Normalde kadınların duş aldığı ve çıplak olduğu yatak odalarına dalar mısın?"

Yeşil gözleri şokla genişlemiş, beni yavaşça süzerken, dili alt dudağı boyunca kayıyor. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğu anda, sertleşiyor ve suçlayıcı bir hal alıyor. "Çıplaksan neden içeri girmemi söyledin?"

Koyu renkli saçları ıslak ve dağınık, sanki duştan sonra taramaya zahmet etmemiş gibi. Gözlerinin yeşil rengini daha koyu, biraz daha ürkütücü gösteren dar yeşil bir tişört ve kalçalarına kadar inen spor şortu giyiyor. O kadar aşağıya iniyor ki... Bir dakika. Bana bir soru mu sordu?

Spor şortundan gözlerimi ayırıyorum, yüzümün tekrar kızardığını hissediyorum ve boğazımı temizleyerek utancımı öfkeye dönüştürüyorum. "Sana gelmeni söylemedim."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor, öfkeli ve sinirli. "Evet, söyledin. Gel dediğini duydum."

Kafamı salladım. "Söylemedim."

"Evet, söyledin lanet olası Tinsley!" Artık sabrı kalmamıştı. "Aksi halde içeri girmezdim. Seni bu halde görmek istediğimi mi sanıyorsun?" Eli bana doğru uzanır. "Lanet havlunu düşürdüğünü görmek mi?"

"Tanrım, sen tam bir pisliksin. Striptiz yapmak istememiştim."

"Şu anda benim pisliğimden ya da striptizden bahsetmenin sırası değil."

Kaşlarımı çatıp başımı eğiyorum. "Ha?" Elimi sallayarak reddediyorum. "Neyse. *Şarkı söylüyordum*. Şarkının sözleri 'gel, gel bebeğim, gel ve kalbimin bir parçası ol' idi."

O duraksıyor, gözleri yavaşça kırışıyor. "Oh. Ben sadece 'içeri gel'i duydum."

"Şey, ben sana söylemiyordum." Havlumu daha sıkı sararım. "Senin kapıyı çaldığını bile duymadım."

Stone beni çıplak gördü. Bu durumun ne kadar garip olduğu düşüncesiyle boğazımdan bir kıkırdama yükselir ve onu bastırmak için dudaklarımı sıkıca kapatırım.

O iç çeker. Mutlu bir iç çekiş değildir. Büyük elleriyle yüzünü yukarı aşağı ovuşturur, bu hareketle pazıları ve onları zar zor tutan gömleğinin kumaşı gerilir. Vay canına, Stone Fritz çok kaslıymış. Üniversitede 1. Lig hokey oynadığını biliyordum ama bu kadar kaslı olduğunu hatırlamıyorum. Ne yazık ki tam bir pislik olabiliyor. Ve benim eski sevgilimin kardeşi.

Neredeyse yine kıkırdayacaktım ve düşüncelerimi başka yöne çevirdim. "Peki, giyinebilir miyim, yoksa kalıp bir sonraki gösterimin izleyicisi olmak ister misin?"

Bu gerçek bir teklif değil, tamamen alaycı bir söz, ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, sanki kışına bir elektrik çubuğu sokup elektriği sonuna kadar açabilir miyim diye sormuşum gibi.

Tek kelime etmeden arkasını dönüp gider ve kapıyı çarparak çıkar. "Senin kaybın," diye alay ederim ve neden alay ettiğimi bilmiyorum, ona eşlik edebilir miyim diye sorduğumdan beri dönüştüğü ayıyı kışkırtmak eğlenceli olduğu için olabilir. Resmen aklımı kaçırıyor olabilirim. Ya da belki şarapla uyku jölesini karıştırmamak konusunda haklıydı.

"Tinsley, çabuk giyin," diye kapının arkasından homurdanır. "Geç oldu, çok yorgunum ve bu sorunu çözmemiz gerekiyor."

"O zaman yat," diye cevap veriyorum, temiz iç çamaşırı, yeni bir tişört ve temiz bir pijama şortu giyerken. Çamaşır yıkamam gerekecek. Yanımda fazla şey getirmedim. "Senin güzellik uykunu bölmüyorum, Beyaz Atlı Prens. Ben de biraz uyumak isterim."

"Giydin mi?"

"Senin tanımına bağlı."

Bir kez daha homurdandı ve bu sefer ęülmeme tutamadım.

"Saçmalamayı kes."

"Tamam. Ben giyinikim. Girebilirsiniz, Majesteleri."

Kapıyı açar ama tamamen içeri girmez. Yarısı içeride, yarısı dışarıda kalır. Fırtınalı gözleri bir kez daha beni süzer, muhtemelen giyinik olduğum konusunda yalan söyleyip söylemediğimi kontrol etmek için, ama o karanlık bakış geri döner ve karnım kasılır, meme uçlarım bir kez daha dikleşir. Eh, onun bu kadar yoğun bakışları altında bu tepki vermek pek de iyi bir fikir değil.

Onları saklamak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve ona kaşlarımı kaldırıyorum.

Boğazını temizliyor, bakışları yüzüme kilitleniyor, sonra yere düşüyor. Elleri eşofman şortunun ceplerine dalar, onları biraz aşağı çeker, omuzları öne doğru eğilir.

"Konuş. Neden burada olduğunu söyle." "Telefonun yanında mı?" O başını sallar. İşte bu.

"Adımı Google'da ara ve sadece son birkaç gün içinde kaç tane sonuç çıktığını gör."

Telefonunu çıkarmıyor. Bunun yerine, çerçeveye yaslanıp çenesini kaldırıyor ve gözleri benimkilere takılana kadar bakıyor. "Demek basından kaçıyorsun ve kimsenin seni bulamayacağı buraya gelmeyi düşünmüşsün."

Kahretsin, bu sonuca çok çabuk varmış ve böyle söylediğinde her şey çok basit ve sığ geliyor, bu da beni kaşlarımı çatmaya itiyor. "Aşağı yukarı öyle."

"Peki ya seni almaya gelenlere haber versem?"

Bu beni sinirlendirir ve ona doğru yürürüm, yüzüne yaklaşıyorum. "Diva gibi davranmıyorum. Şımarık bir prenses gibi davranmıyorum. Kızgın olmanı anlıyorum ve sana önceden haber vermeden buraya gelmemem gerektiğini biliyorum, ama kendimi kaybetmeye başlamıştım ve kaybetmek istemiyorum, Stone. Sinir krizi geçirip saçlarını kesen ve Los Angeles sokaklarında çıplak dans eden pop yıldızı olmak istemiyorum."

"Ha?"

"Ben hayvanat bahçesindeki kafesli bir aslanım!" diye bağıriyorum, ona bakarak, çünkü o çok uzun boylu ve beni anlamasını rica ediyorum. "Bir süre sonra o aslanlara ne olur biliyor musun? Ya çıldırıp bir turisti yerler ya da

umutsuz ve bitkin düşerler, eski hallerinin sadece gölgesi olurlar. Son birkaç yılda başıma hem iyi hem de kötü birçok şey geldi, ama bunların hiçbirini sindiremedim. Hareket etmeye, ilerlemeye, bana söylenenleri yapmaya devam ediyorum. Artık diğerleri için ne olduğumdan başka kim olduğumu bile bilmiyorum."

Sesim çatlıyor ve onu temizlemek için elimden geleni yapıyorum. Onun önünde ağlamayacağım

"Sana engel olmayacağım. Kendi halimde kalacağım. Ama boğuluyormuşum gibi hissediyorum

boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Kendimin parçalarını kaybediyormuşum gibi ve onları geri kazanamazsam bana ne olacağından korkuyorum. Sadece nefes almaya ihtiyacım var. Bir hafta uzaklaşıp dünyadan uzaklaşmaya. Lütfen Stone. *Lütfen* seninle gelmeme izin ver."

"Forest bu konuda çok şey söyleyecektir."

Ona şaşkın şaşkın baktım, çünkü ona tüm bunları anlattıktan sonra söyleyeceği şeyin bu olacağını hiç düşünmemiştim. "Benim burada olmam onu neden ilgilendirsin ki?"

"Çünkü bu teknede benimle yalnız kalacaksın diye mi?"

"Benimle yatmayı mı planlıyorsun?"

Tiksinmiş gibi görünüyor, gözleri beni inceliyor, sanki çıplak halimi ve onu hiç tahrik etmediğimi hatırlamak istercesine. Vay canına, bu benim egoma bir darbe değil mi? Onunla bunu yapmayı planladığımdan değil, ama yine de. Bir kız her halükarda arzulandığını hissetmek ister. Muhtemelen daha iyidir. İyi bir öpücük ya da sevişmek için çok uzun zaman oldu ve Stone her ikisinde de iyi olduğu izlenimini veriyor.

Bu, büyük bir karmaşaya yol açar.

"Öyle düşünmüyorum," diye devam ediyorum, tüm bunları bir kenara iterek. "Ve seninle de bunu yapmayı planlamadığım için, onun söyleyecek pek bir şeyi yok. Yani Forest hoşuna gitmiyorsa, onun için zor bir durum." Omuz silkiyorum. "O artık benim erkek arkadaşım değil. Uzun zamandır değil ve onu hala çok önemsiyor olsam da, hayatımı o belirleyemez. Bu benim sorunumun bir parçası ve düzeltmeye çalıştığım şeylerden biri. Bununla birlikte, insanların burada olduğumu bilmesini istemiyorum, bu yüzden sen ona ya da başka birine söylemezsen, ben de söylemem. Bu bizim sırrımız olacak."

"Bu kötü bir fikir."

Gülümsüyorum, göğsümdeki baskı biraz hafifliyor çünkü pes ediyor gibi görünüyor ve gözlerinde bir teslimiyet parıldamaya başlıyor. "Muhtemelen, ama hayattaki en iyi şeyler en kötü fikirlerle başlamaz mı? Hadi ama. Evet de. Benim ruh sağlığımın vicdanına yük olmasını istemezsin, ve sana söyleyeyim, o ince bir iple bağlı durumda."

"Bunu görebiliyorum," der, ben de gülerek omuz silkerim. "Burada olduğunu kim biliyor?"

"Kimse," diye söz veriyorum. "Neden olmasın?"

"Çünkü bana bunu yapmamamı söylemelerini ya da vazgeçirmeye çalışmalarını istemedim, ki bu benim tekнем olmadığı için öyle yaparlardı."

Gözleri kısılır. "Ailen burada olduğunu bilmiyorsa, seni nerede sanıyor?"

"Yoga tatilinde."

"Ünlülerin yaptığı bir şey."

Sesindeki alaycı tonu duyunca kaşlarım seğirdi, ama haklı olduğu için bunu görmezden geldim. "Şimdi anlıyorsun. Hilem işe yaradı. Tabii, sen gelip planlarımı bozana kadar. Ama yalvarmaktan çekinmem. Dizlerimin üzerine bile çökerim."

"Ve ağzın senin için tüm işi yapsın, Küçük Gül? Beni o kadar kolay etkilenir mi sanıyorsun?"

"Ne?" Başımı eğiyorum ve sonra ne dediğimi fark edince yüzüm sararıyor. "Oh. Hayır! Kesinlikle öyle demek istemedim. Ben... bilirsin... *ondan* bahsetmiyordum." Bir kahkaha patlıyor ve sonra aptalca bir şey yapıp bu alete bakıyorum. Yine.

Çenemi avuçlayıp kaldırdı, gözleri soğuk ve kontrollüydü, ama orada tam olarak anlayamadığım başka bir şey daha vardı. "Bunu kastetmediğini biliyorum. Ya da benden istediğin şeyin bu olmadığını." Durdu ve sanki içimi görüp ruhuma bakıyormuş gibi biraz daha sertçe baktı. Sonunda, sıkıca başını salladı, tekrar iç geçirdi ve "Benden uzak dur" dedi.

Bu bir anlaşma, bir emir ve ben ona selam veriyorum. "Evet, efendim."

Gözleri pencerenin dışındaki geceden daha da kararır ve eğilir, göğsü neredeyse benimkine değecek kadar yaklaşır, sıcaklığı ve baharatlı kokusu üzerime çöker. Kalbim hızla çarpmaya başlar, nefesim kesik kesik olur, sanki nefes alamıyormuşum gibi, ama hareket etmeye cesaret edemem. Bana attığı bakışla olmaz.

Ağzı kulağıma yaklaşır ve bana fısıldar, "Bana bir daha efendim deme ve o büyük, güzel gözlerinle bana yalvarma. Sonucundan pişman olacağına söz veriyorum."

Dişlerim dudağıma derinlemesine batıyor, böylece ben... Bilmiyorum. İçime çökmek için. Kendiliğinden yanmamak için. Şu anda, elimi uzatıp nabzına dokunmak ve kalbinin benimki gibi çarpıp çarpmadığını görmek için can atıyorum. Nedense, bundan şüpheliyim.

Bu tepkinin tamamen bana ait olduğunu düşünüyorum ve bu, benim istediğim ya da tam olarak anlayabildiğim bir tepki değil.

Ondan uzak duracağım. Bu kesin.

O uzaklaşır ve hemen bir adım geri atar, ama az önce beni etkisi altına aldığı büyüü tam olarak bozamamıştır. Bir adım daha atar ve boğazını temizler. "Yarın şafak vakti yola çıkıyoruz."

Yavaşça gözlerimi kırptıştırıp kendimi trans halimden çıkarırım. "Bekle," diye seslenirim, o bana sırtını dönüp odasına gitmek üzereyken. Durur ama dönmez. "Bana neden burada olduğunu hiç söylemedin. İşlerini yoluna koymak ne demek?"

"Beş saatin var uyumak için, Küçük Gül. Umarım, ben yola çıkmadan önce aklın başına gelir ve fikrini değiştirirsin."

Sonra gider. Kapısı arkasından kapanır ve ben burada durup son yarım saatte olanları düşünürüm. Ne olduğunu hiç anlamadım ama her neyse, beni daha önce hiç olmadığım kadar huzursuz etti. Küçük gül. Bana birkaç kez böyle seslendi. Ellerimi yanlarımda yumruk yapıp yerinde zıplarım, koridordan onun kapısına bakarım.

Belki de haklıdır.

Belki de aklıma gelmeli, gemiden inip eve dönmeliyim. Ama bunu yapmayacağımı zaten biliyorum.

Şafak, kısmen çekilmiş perdelerin arasından sızıyor ve ben yüzümü kapatarak ondan saklanıyorum. Bir saniye bile uyumadım, ama asıl sorun bu değil. Ben pediatri acil servisinde stajyerim. Uyumamaya alışkınız. Beni uyanık tutan, neredeyse öldürdüğüm çocuk bile değil

—bu hafta ilk kez başıma gelen bir şey.

Tinsley'e evet dememeliydim.

Ama hayır da diyemezdim.

İşte bununla mücadele ettim. Saklayacağım sır ve bunun nedenleri. Onun nedenleri ama aynı zamanda benimkiler de. Kardeşim, onun söylediklerine rağmen, hayatı boyunca sevdiği kadınla Bahamalar'da on gün boyunca yelken açmamı kesinlikle kabul etmezdi. Onu bunun için suçlamazdım. Lanet olsun, durum tersine olsaydı, ben de bunu asla kabul etmezdim.

Bu yüzden kardeşimden saklamak, onu tekmeden atmamak, hepsi yanlış geliyor. Bir yalan gibi, çünkü öyle de olabilir. Ama yine de, ona hayır diyemezdim. Gözlerinde, yüzünde ve vücudunda bunu görebiliyordum, ve lanet olsun, o *burada*, değil mi? Onun yaptığını yapmak için belli bir düzeyde çaresizlik gerekir. Gecenin karanlığında hayatından kaçmak ve hiç işin olmayan bir teknede saklanmak, bunu tanıdığın herkesten gizlemek, hayatın biraz zorlaşmasına veya biraz fazla gelmesine karşı normal bir tepki değildir.

O, kırılmak üzere olan bir kadın – bu kırılma özgürlük mü olacak yoksa çöküş mü olacak, bunu zaman gösterecek.

Onu nasıl geri çevirip, onu buraya getiren şeye geri gönderebilirim?

Yapamam.

Hemen pişman olurum ve onun için endişelenmeyi ve onu düşünmeyi asla bırakamam. Şimdi onun için sinir bozucu bir şekilde sorumlu hissediyorum. Başka birinde bunu fark etmek için biraz dengesiz olmak gerekir ve o tam da uçurumun kenarında sallanıyor. Belki de benden daha fazla. Onu güvenlik ağı olmadan düşmesine izin vermeyeceğim. O bunun ihtiyacı olduğunu söylediğinde ve ben ona bunu verebiliyorsam, izin vermeyeceğim.

Doğası gereği bencil, çıkarıcı bir pislik olabilirim, ama benim de sınırlarım var.

Buna karmik telafi diyeceğim. Onun çıplak halini, dizlerinin üzerine çökmüş halini, yalvarışlarını ya da bana "efendim" diye hitap edişini düşünmeyeceğim, bakmayacağım, dokunmayacağım... Lanet olsun, bunu en başından yapmamalıydım. *Tanrım*. Ellerimle yüzümü kapattım ve çarşafımın altında biraz kıpırdadım.

Neyim var benim?! Bu Tinsley. Forest'ın kızı. Onu bu şekilde düşünebileceğim bir kadın değil. Bu beni en kötü türden bir erkek gibi hissettiriyor. O parçalanıyor, kelimenin tam anlamıyla benden yardım dileniyor ve ben bu saçmalıkları düşünüyorum.

Hayır. Bunların hepsi şimdi sona erecek. On gün. İkimizin de kendi nedenlerimiz için ihtiyaç duyduğu on gün.

Ve hepsi bu kadar.

Hayatım boyunca tanıdığım birine yardım ediyorum. Kardeşimin eski sevgilisi. Arkadaşlarımın ve kuzenlerimin arkadaşı. Bu süre bittiğinde, o kendi hayatına dönecek, ben de benimkine döneceğim, umarım ikimiz de daha iyi bir durumda oluruz. Buraya kendimi toparlamak için geldim, daha da parçalanmak için değil.

Gözlerim birden açılır ve bir şey duyduğumda ellerim yanlarıma düşer. Kulak kabartıyorum ve ses yine geliyor.

Lanet olsun, kadın uyanmış, Disney prensesi gibi şarkı söyleyip cıvıldıyor. Onunla bunu nasıl atlatacağım? Bir sonraki durağım Freeport. Bulduğumuz yerden, motoru kullanmak yerine çoğunlukla yelkenle gidersek, iki ila üç günlük bir deniz yolculuğu olacak. Oradan diğer adalara kısa mesafeler var, ama o denizdeki günler...

"Şarkı söylemeyi kes. Saat sabahın altı," diye bağıryorum ve ön kolumla gözlerimi kapatıyorum.

"Oh, pardon. Seni uyandırdım mı?"

Bu kız. Yüzümde hafif bir gülümseme belirir ve saklamak için homurdanırım.
Bu.

"Hayır."

"Oh, iyi. Bir an için endişelendim.
güneşin doğuşunda biraz yoga yapmak için teknenin üstüne çıkacağım."

"Yoga mı?"

"Yoga yaparsam, yoga tatilinde olduğum tamamen yalan olmaz diye düşündüm.
Akıllıca, değil mi? Bana katılmak ister
misin?" "Hayır."

"Hayır dışında başka bir şey
söyleyecek misin?" Kaşlarımı çattım.

"Hayır."

Gülüyor. Neden gülüyor? "Hadi ama. Dün gece seni gömleksiz gördüm,
spor yaptığını biliyorum. Yoga zihnine ve vücuduna iyi gelir, ayrıca uzun
zamandır açık havada yoga yapmadım. Lütfen bana katıl. Birbirimize karşı
yeni bir başlangıç yapabilir ve dün geceyi geride bırakabiliriz."

Onun yoga yaparken, o pozisyonlarda eğilip bükülmesini düşünmek bile
kesinlikle hayır demek. "Gitmeden önce yapmam gereken işler var."

"Anlıyorum. Fikrini değiştirirsen, ben yirmi dakika kadar yapacağım.
Sonra kahvaltı hazırlayacağım. Yumurta ve hindi pastırması sever misin? Dün
gece mutfağın dolu olduğunu fark ettim ve bunun normalde kullanılmadığında
normal olmadığını bile anlamadım. Neyse, sen tekne işleriyle meşgul olacağın
için sana kahvaltı hazırlayacağım. Beslenme ekibim karbonhidratların şeytan
olduğunu söylediği için tost yemiyorum, ama başka bir şey istersen, usta bir
şef gibi neredeyse her şeyi yapabilirim."

İç çekiyorum. Sesli bir iç çekiş. Biraz sinirli. Çok fazla kabullenmiş.
Sonunda biraz da mizah olabilir çünkü o çok tatlı ve ben bu tarafıyla nasıl
başa çıkacağımı bilmiyorum. Tinsley ile birçok kez takıldım ama daha önce
onunla bu kadar çok baş başa konuştuğumu sanmıyorum.

"Karbonhidrat yerim. Lanet olası karbonhidratların hepsini yerim."

O inliyor. "Sana karbonhidratlı bir şeyler yaparsam, bir iki lokma
çalabilir miyim? Kaybettiğim parmağımı özlediğim gibi ekmeği özlüyorum.
Hayali ama benim için çok gerçek."

Göğsümden bir kahkaha patlar. Kahretsin. Ellerimle yüzümü
ovuştururum ve otururum, çarşafım belime kadar kayarken, onun bulunduğu
kapıya bakarım.

"Kahvaltımı seninle paylaşmayacağım, Tinsley."

"Çok huysuzsun. Bu sabahlık bir şey mi, Stone'a özgü bir şey mi, yoksa Stone'un Tinsley'e özgü bir şeyi mi?"

"Stone'un bir özelliği." Sessizce nefes veriyorum, ona bu kadar huysuz davrandığım için biraz kötü hissediyorum. Teknemde izinsiz girmesinden başka, bunu hak etmedi ve gerçekten yanlış bir şey yapmadı.

"Anlaşıldı. O zaman yoga yapmaya giderken sana biraz alan bırakayım."

"Uygun musun?" Neden sorduğumu bilmiyorum. Neden ona bunu soruyorum ki?

"Düzgün ne demek?"

Gülümsüyorum. Aptalca gülümsüyorum. Bu yüzden sordum. Ne kadar başımın belada olduğunu ve daha da batmamak için ne yapmam gerektiğini anlamak için.

"Yoga dedin. İnsanlar yoga yaparken fazla giyinmezler. Onları gördüm." Ve Tinsley de giyinmeyen tiplerden biri gibi görünüyor.

"Ben... Şey... Ben..."

"Spor şortumla mı yoksa tişörtsüz boxer şortumla mı çıkmamı istersin?"

"Ah! Hayır!"

"Harika. Git lanet bir sütyen ve beni tahrik etmeyecek bir kıyafet giy, böylece bu yolculuğu atlatabiliriz."

Bir duraklama. Ağır bir durum. "Senin bu kadar dürüst olmanı pek sevdiğimi sanmıyorum. Bilgin olsun, spor sütyeni ve kısa yoga pantolonu giyiyorum. Ve sütyensiz olmamın seni tahrik ettiğini bilmiyordum."

Ben de. Şaka yapmıyorum, ben de. En son bu teknedeyken, neredeyse yüzde doksani bikini giyiyordu ve ben kasten bakmadım. Bir kez bile. Ama dün gece onu çıplak gördükten sonra, pürüzsüz teni ve tatlı, mükemmel kıvrımlarıyla, kışlık parkadan daha az bir şey giymiş halde dolaşmasına izin veremem. Kesinlikle sadece spor sütyeni ve son derece dar yoga pantolonu giymiş halde dolaşmasına izin veremem.

Yapamam.

Dürüstlük, bu durumu zarar görmeden atlatmamızı sağlayacak olan şeydir ve ben şimdi başlamak niyetindeyim. "Ben heteroseksüel bir erkeğim. Göğüsler bizim işimizdir, özellikle de benim işim. Her türlü göğüs. Sütyensiz olman beni tahrik ediyor. Bundan hoşlanmıyorum. Bundan nefret ediyorum. O yüzden bunu teşvik etmeyelim. Aslında, bu hafta ikimiz de kıyafet giymeye ne dersin? Böylece ikimiz de bakmamamız gereken şeylere bakma isteği duymayız. Bunu kararlaştırdığımıza göre, kalmayı planlıyorsan, benim için uslu bir kız olup giyinir misin?"

Hava çok sessiz. Çok durgun.

"Az önce benim için uslu bir kız olup olmayacağımı sordun," diye düşük sesle cevap veriyor.

Donup kalırım, elim alnımda, gözlerim kapıya sabitlenmiş. Ondan bunu mu istedim? İyi bir kız olmasını mı? Benim için mi? Başımı aşağı eğiyorum ve tabii ki, sikim külotumun içinde sanki "*evet dostum, kesinlikle istediniz ve umarız o da evet der efendim*" der gibi titriyor.

Siktir.

Sen benim iyi kızım mısın? Benim için iyi bir kız olabilecek misin?

Ona asla sormayacağım şeyler.

"Odaklandığın şey *bu mu*? Sütyensiz olmanın beni tahrik ettiğini itiraf etmem değil mi?"

Bu daha kötü olmamalı mı?

Bir nefes. "Tamam. Haklısın. Bir daha bana öyle deme, ben de sana bir daha efendim demeyim, kıyafetlerimi giyeyim, mesafemi koruyayım, karbonhidrat yiyip, en kötü ve en iyi şekilde en kötü ve en iyi hayatımı yaşayayım." Kıkırdıyor. Biraz manik. "Bunun için çok heyecanlıyım. Tekrar teşekkürler. Bir gömlek giyip teknenin üstüne çıkacağım. Bir ara bana her şeyin adını öğretmen gerekecek. Bizim için planladığın her şeye hazırım. Ve merak etme. Seni sertleştirenin *ben* olmadığımı biliyorum."

Daha önce kendimi tam bir sapık, pislik, bok parçası gibi hissetmemiştim, ama şimdi kesinlikle öyle hissediyorum.

Sanki onun hakkında kirli, uygunsuz, yoldan çıkmış düşüncelerim için bana hoşgörü göstermesini istiyormuşum gibi. Hiç iyi değil.

Neyse. Eğer o bunu yapmaya hazırsa, ben de kabul ederim.

Buraya kendimi toparlamak için geldim. Eski halimi bir kenara bırakıp yeni, daha iyi biri olmak için. O çocukla olanlar benim için bir uyanış oldu. Olabileceğimi bildiğim doktor olmak istiyorum. Kendi yansımasından veya travma odasına adım atmaktan korkmayan bir adam olmak istiyorum.

Gurur duyabileceğim bir adam olmak istiyorum, ama ben öyle bir adam değildim. Hiçbir zaman.

Bu yüzden şimdi benim zamanım. Boston Çocuk Hastanesine döndüğümde, her zaman olmam gereken doktor olacağım. Bilen doktor. Öğrenen doktor. Hastalarını ve başka hiçbir şeyi kendinden üstün görmeyen doktor.

Ve Tinsley Monroe bu hedefimin önüne geçmeyecek ya da dikkatimi dağıtmayacak. Yapmayacak. Bu yüzden onun sütyen ve gömlek giymesini ve bunun ne olduğunu, ne olmadığını anlamasını istiyorum.

Koridorun sonunda kapısı kapanıyor ve ben yataktan kalkıp dışarı çıkıyorum. Kısa bir duş alıyorum. Şort ve tişört giyip, işime odaklanarak makine dairesine gidiyorum.

Burada her şey yolunda görünüyor, onu çalıştırıyorum ve Benthescyme'yi denize açılmaya hazır hale getiriyorum. Her şey hazır olduğunda ve Tinsley'nin yoga dersini kaçırarak kadar zaman geçirdiğimi düşündüğümde, üst güverteye çıkıyorum. Güneşin okyanustan doğuşu, dokunduğu her şeyi pembe ve altın tonlarıyla boyadığı için sabah çok güzel. Motoru çalıştırıyorum, hafif uğultusunu dinliyorum — motorları güçlü ama sessiz — ve ayaklarımın altında yükselen nabızı hissediyorum.

Kontrollerimi yaparken yelkenleri sabit tutuyorum.

Her şey hazır olduğunda "Son şans!" diye bağıryorum ve sonra bekliyorum. Ve bekliyorum. Yaklaşık on dakika bekledikten sonra iki kez daha bağıryorum: "Bu kadar. Artık benimle kalacaksın."

Bir ara daha. "Beni duyuyor musun?"

"Evet!" diye bağıırır. "Seni duyuyorum. Kalacağım! Lanet olası bir sütyen ve üstüne bir gömlek giyeceğim. Şimdi bizi buradan çıkar. Kahvaltın neredeyse hazır."

Emrin başım üstüne.

Ve öyle de oluyor, çünkü marinadan çıkıp güneşin doğduğu doğu yönüne doğru yol alıyorum. On dakika sonra Miami tam arkamızda kalıyor ve ben kuzeydoğu yönünde Grand Bahama Adası'na doğru yol alıyorum.

Bu tür yatlar tamamen otomatiktir. Koordinatları veya hatta bir konumu giriyorum ve yat bizi o yöne doğru götürüyor. İstedğim yöne dönmesi için halatları çekmem veya gövdenin kenarına eğilmem gerekmiyor. Bu, doksan fitlik lüks bir yelkenli tekneye sahip olmanın getirdiği bir şey, ama yat çok güçlü, yelkenleri şaka değil ve alışkın değilseniz veya hazır değilseniz, eğimi çok güçlü olabilir.

Açık denize çıktığımız anda ona sesleniyorum. "Umarım hazırsın ve bir şeye tutunuyorsundur."

"Bekle! Geliyorum."

Gözlerimi devirdim ama o, yiyecek ve kahveyle dolu büyük bir tepsiyi merdivenlerden yukarı taşıyıp güneşlenme terasındaki yerleşik masaya her şeyi koyarken, istediği nezaketi gösterdim.

"Hazır mısın?"

Rüzgar ve okyanus sıçramaları ona çarparak, sıkı topuzundan birkaç saç telini savururken, yanıma gelip durur.

Gülümseme yüzünü aydınlatıyor ve Tinsley'i son yelken seyahatimizden hatırlıyorum. Yelkeni çok sevmiştir. Forest tüm zamanını aşağıda veya güneşlik altında geçirmiş olsa da. Yelken kesinlikle onun işi değil.

"Hazır."

Birkaç düğmeye basarak yelkenleri açtım ve motoru kapattım.

Karnımda yüksek bir dalgalanma hissediyorum ve uzuvlarımda bir ağırlıksızlık hissediyorum.

Tekne eğildi ve rüzgârın çekişi bizi taşıdı, hepsi benim yönlendirmemle. Eskiden halatlar, çekişler, floklar ve bomlar vardı, ama artık olmasa da yine de eğlenceli olabilir. Yine de çılgın olabilir. Yine de nasıl gideceği okyanusa bağlı olabilir. Otomasyon, bu büyüklükte bir gemiyi seyretmek için mürettebata ihtiyacım olmadığı anlamına geliyor — gemide dört kişilik mürettebat barındırabilse bile — ve bu yolculuk için de buna güveniyordum.

Sadece ben, Benthesticyme ve okyanus. Ve şimdi Tinsley.

Dümenin arkasında duruyorum, kızım beyaz dalgalara yarı eğilmiş, güneşli, tuzlu hava beni sonsuz kucaklamasıyla sarıyor.

"Vay canına!" diye bağılıyor Tinsley, sanki o da rüzgarı yakalamaya çalışıyormuş gibi ellerini başının üzerine kaldırıyor. "Bu inanılmaz!"

"Bekle. Daha da iyi olacak." Önümdeki navigasyon ekranı ve kontrolümdeki dümenle, gemimi denize açıyorum, onu maksimum hızına çıkarıyorum, yelkenlerini gerginleştiriyorum ve bizi neredeyse kırk knot hızla ileriye iten rüzgârın tadını çıkarıyorum.

İhtiyacım olan buydu. Aradığım şey buydu.

Hiçbir şey sizi okyanus kadar alçakgönüllü yapamaz. Onun gücü ve kudreti karşısında siz bir hiçsiniz. Bana sunulan fırsatları hiç doğru kullanmadım. Onlara hak ettikleri saygıyı gösterecek kadar umursamadım. Kibirliydim ve bunun bedelini ödedim. Neredeyse bir ailenin her şeyini kaybetmesine mal oldu.

O çocukla aceleci davrandım. Bu yüzden menenjitini neredeyse fark edemedim.

Onun semptomlarını önemsemedim ve muayeneyi yarım yamalak yaptım çünkü gelen bir travma vakasına yetişmek için acele ediyordum, ama annesi ısrarcıydı. Hemşire de ısrarcıydı. Bana semptomlarını daha ciddiye almam gerektiğini söyledi, ama ben almadım çünkü bunun sadece soğuk algınlığı veya grip olduğunu düşündüm, hızlı grip testi negatif çıkmış olmasına rağmen. Yine de ben pozitif düşünüyordum.

O kadar ki, boynunun tutulmasını, ışığa duyarlılığını ve düşmek bilmeyen ateşini önemsemedim. Bunların hepsini göz ardı ettim ve doğrusu, menenjit tanısı konana kadar ayırıcı tanımda menenjit hiç düşünmedim.

yüzüme çarptı ve o da komaya girene kadar. Hemşire, menenjit olduğundan şüphelendiğini ve bekleyip önemsemediğim için onu öldürdüğümü pek de nazik olmayan bir şekilde söyleyene kadar.

Sonunda onu dinlemeseydim, kan kültürü ve lomber ponksiyon yaptırmazdım. Ve bunun için... Söyleyecek sözüm yok. Kibirliydim. Kendini beğenmişim. Aptaldım. Ve o çocuğu neredeyse öldürüyordu.

Benim hatam onu öldürürdü. Bakteriyel menenjit son derece ölümcüldür. Ve bulaşıcıdır. Çocuk hayatta kaldı ama yoğun bakımda yatmak zorunda kaldı ve entübasyon yapılması gerekti. Daha erken fark etseydim, birkaç saat önce antibiyotik tedavisine başlasaydım, bu kadar hasta olmayabilirdi. Organları iflas etmeye başlamayabilirdi.

Daha erken fark etmeliydim. Başından beri ayırıcı tanımda olmalıydı. Zaman ayırıp iyice düşünmeliydim. O günden beri hasta muayene edemiyorum. Uykusuzum, neredeyse hiç yemek yemiyorum. Her şeyden bıktım.

Evet, kendimi toparlamak için buradayım.

Umarım çok geç kalmamışımdır, ya da daha kötüsü, bu hafta bana daha pahalıya mal olmaz.

"Stone?!" Tinsley, yaklaşık bir saat önce kaybolduğu güverte altından bağıyor. Söylemedi ama sanırım akşam yemeği hazırlıyor. Bu, onun geçimini sağlama yöntemi. Dün kahvaltıyı hazırladıktan sonra akşam yemeğini de pişirdi ve bu sabah kahvaltıyı hazırladığımda biraz kızmış gibiydi, ama ona çilek reçelli kruvasanları koyduğumda karbonhidrat yememe konusundaki tüm konuşmalar suya düştü. Kruvasanları büyük bir iştahla yedi ve yüzünde büyük bir zevk ifadesiyle o kadar yüksek sesle inledi ki, kruvasanlardan daha iyi bir iş çıkarabileceğimi kanıtlamak için onu orgazma ulaştırmadan oradan ayrılmak zorunda kaldım.

Bu bir sorundu.

"Evet?" diye cevap veriyorum, yelkenleri indirip bir süre demir atmaya hazırlanıyorum. Hava durumunu ve Grand Bahama Adası artık bir seçenek değilse bundan sonra ne yapmak istediğimi düşünmem gerekiyor, ayrıca küçük bir akşam yemeği ve belki yüzmek de fena olmaz.

"Durduk mu yoksa halüsinasyon mu
görüyorum?" Kıkırdayarak
gülüyorum. "Halüsinasyon
görüyorsun."

"Ne pisliksin," diye homurdandığını duydum, sonra sesi tekrar yükseldi. "Sana akşam yemeğinin hazır olduğunu söyleyecektim, ama artık benim harika yemeğimi hak etmiyorsun."

Midem refleks olarak guruldadı. Navigasyonla uğraşıp hava durumu haritalarını incelerken öğle yemeğini kaçırdım, şimdi de açlıktan ölüyorum.

"Evet, durduk."

"Vay canına, gerçek zamanlı güncelleme için teşekkürler *efendim*. Ya da dur, bu uygunsuz bir kelime, değil mi? Size kaptan dememe ne dersiniz?"

Tanrım, ne yaramaz bir kız. Bunu çok seviyorum ve dayanamıyorum. Onu yaklaşık otuz altı saattir görmezden geliyorum. Bu teknede sadece ikimiz varken ve teknede bulunabileceğiniz yerler sınırlıyken bu pek kolay değil. O bana alan tanıdı, ben de ona alan tanıdım ve bu arada onu gizlice izledim. Onu biraz anlamaya çalışmak, kendime verdiğim bahane, ama sanki o benim beynim ve gözlerim için bir mıknaş gibi.

Ve aptal sikim.

Gitar çalıyor, şarkı söylüyor, bir deftere bir şeyler yazıyor ve tekne ne kadar sallansa da deniz tutması belirtisi bile göstermeden okyanusa çok iyi uyum sağladı. Ona biraz müsamaha göstermeliyim. Bu sorunlar benim sorunlarım, onun değil ve ben bunları aşmam gerekiyor. Bu basit bir çekim, daha fazlası değil.

"Bu akşam burada yemek ister misin?"

Neden sorduğumu bilmiyorum. Henüz oturup birlikte yemek yemedik. Tamamen ayırdık, yan yana odalarda ya da aynı odada ama başka şeyler yapıp konuşmadan. Bu ateşle oynuyorum, ama sanki etrafımı saran tüm bu su sayesinde yanmayacakmışım gibi hissediyorum. Ya da daha çok, o ateşin ne olduğunu biliyorum, ona bakabilirim, hatta hayran olabilirim, ama çok yaklaşmayacağım ve kesinlikle dokunmayacağım.

"Hmm. Birlikte mi?"

Gülümserim ve çenemi ovuştururum, sonsuz okyanusa ve batmaya başlayan güneşe bakarken. Güneş battıktan sonra bile en az bir buçuk saat daha ışık olacak ve bu akşamki gün batımının inanılmaz olacağını şimdiden söyleyebilirim. Şafak vakti dışında, burada en sevdiğim zaman budur. Her şey yavaşlar ve sessizleşir, yıldızlar görünmeye başlar.

"Sadece sen istersen. Bütün o zahmete girip..." Sözümü kesip, boşluğu onun doldurmasına izin verdim.

Kafası, merdiven boşluğundan açılan delikten çıkar ve beni görene kadar etrafına bakar. İçeride saklanıyordu, ama bu açıdan onu görebiliyordum.

Bana gülümsüyor, lavanta rengi gözleri güneşi tam olarak yakalıyor ve yemin ederim, o lanet bir siren, melek gibi sesi ve her şeyi ile, sadece onun için ölümüne atlamaya hiç niyetim yok.

"Kıyılmış tavuk, siyah fasulye, sebzeler ve karnabahar pirinciyle burrito kaseleri yaptım. En sevdiğim yemeklerden biri."

"Karnabahar pirinci mi?" diye soruyorum, burnumu kırıstırarak. "Kulağa korkunç geliyor." "Güzel. Güven bana. Farkı anlamayacaksın. Söz veriyorum,

seveceksin. Beni gemide tutmaya çalışıyorum, atmaya değil, unuttun mu?"

"Bana yaptığın gibi mi?"

Gölüyor ve parmağını bana doğrultuyor. "Evet. Aynen öyle. Sadece tam tersi. Anlatabildiysem."

"Seni kovmayacağım, Küçük Rose. En azından burada, etrafta hiçbir yer görünmeyen bu ıssız yerde kovmayacağım." Sırıtmamı bastırıyorum, ama son yorumum üzerine çenesi gevşediğinde ve bakışları çılgınca okyanusa kaydığında, sırtımın kaymaya başladığını hissediyorum. "Neden gergin görünüyorsun?"

Dudaklarını ısırır ve ellerini havaya kaldırır. "Bilmiyorum." Kendini küçümseyen bir şekilde güler. "Gerginim ve akşam yemeğimi beğenmeni istiyorum. Açıkçası, bütün gün yiyip orgazm olabileceğim kruvasanlardan daha fazla yapmayı düşündüm, ama öğle yemeğini kaçırdığın için proteine ihtiyacın olduğunu düşündüm."

Hiçbir şey yutkunamıyorum. Tanrım, bu kadın beni öldürecek. Orgazmdan bahsediyor ve ben de bu sabah kruvasanlarla bunu kesinlikle tattım ve gözlerimi kapatıp onu çıplak hayal edebiliyorum...

Kahretsin, gözlerini kapatma!

Çenemi sıkıyorum ve ona tehlikeli bir bakış atıyorum. "Orgazmlarla ilgili yorumlar, gömlekler ve sütyenlerle birlikte bu geminin önceki makalelerine girer."

Başını yatıştırıcı bir şekilde eğiyor. "Ah, zavallı Stone. Çok kolay sinirleniyorsun. Peki. Artık orgazm, yemek ya da başka bir şey yok. Ama burrito kasesi yiyecek misin, yoksa sana başka bir şey mi yapayım?"

Kahretsin, çok gergin ve beni kendinden uzaklaştırmamam ya da ondan nefret etmemem için ciddi şekilde endişeli, ya da her neyse, bana başka bir şey hazırlamaya hazır. Ben bir pislik olabilirim, ama o kadar da pislik değilim.

"Burrito kasesi kulağa harika geliyor. Yanında margarita ister misin?" Kesinlikle bir içki iyi giderdi.

Gözleri, bu şimdiye kadar verdiğim en iyi fikirmiş gibi parladı. "Tabii ki! Ben yemeği alırım. Sen içkileri al." Karanlık saçları arkasında uçuşarak döndü ve heyecanla güverte altına koştu. Hayatı bir dönüm noktasında olan biri için, ve itiraf etmeliyim ki, bir dakika önce

Çöküntü yaşasa da çabuk toparlanır. Ya da belki de onu bu kadar neşeli yapan bu özgürlüktür, ancak benim yanımda henüz kendine gelemediği açık.

Bu durumda ikimiz de aynıyız.

Bunu Forest'tan ve diğerlerinden sakladığım için duyduğum suçluluk duygusu dışında, bu kadar zor olmamalı. Ona karşı bu şekilde tepki vermemeliyim. Ondan uzak durmam gerekmemeli ve buna rağmen onu izlememeliyim. Bunu açıklayamıyorum. Bu, sadece onunla bir teknede mahsur kalmak ya da havlusu düştüğünde göğüslerini ve amını görmekten daha fazlası.

Bu tuhaf hayranlığımın nereden geldiğini bilmiyorum ama lanet olsun, bunun durması lazım.

Onu mutfağa kadar takip ediyorum, bir sürahi margarita hazırlıyorum ve birkaç bardak ve buzla birlikte yukarıya getiriyorum. Hava sıcak ve rüzgâr hafif, en azından şimdilik. Tekne sıkıca demirlemiş, hafifçe sallanıyor ama onun dışında sabit. Güvertede yemek yemek ve güneşin okyanusa batışını izlemek için mükemmel bir akşam.

Tinsley iki büyük kase yemek getiriyor ve itiraf etmeliyim ki, kokusu ve görünüşü çok güzel. Hollywood prensesi için düşündüğümünden daha iyi bir aşçı, ama yine de onun hakkında beni şaşırtan birçok şey olduğunu keşfediyorum.

O oturuyor, ben de ikimize içki dolduruyorum ve bir an için sessiz kalıyoruz, ikimiz de batıya, gökyüzündeki dev ateş topunun koyu mavi okyanusa doğru alçaldığını izliyoruz.

"Boston mu, Los Angeles mi?" diye soruyorum ilk lokmamı alırken. Gerçekten harika. Şaka yapmıyormuş, karnabaharın gerçek pirinç olmadığını anlayabiliyorum ama yine de oldukça lezzetli.

"Boston," diye cevaplar ve sonra sanki bu cevap onu şaşırtmış gibi başını bana çevirir. İçkisinden bir yudum alır, dudaklarını yalar ve sonra yemeğine dalar. "Evet, sanırım Boston," diye düşünceli bir anın ardından söyler. "Sonbaharı severim. Mevsimleri severim. Ailemin orada olmasını seviyorum, onları özleyorum ve bazen biraz baskıcı olsalar da onları daha sık görmek istiyorum. LA zor bir yer."

"Şu anda başına gelenler yüzünden mi?" diye ısrar ediyorum.

Omuz silker ve yemeğe devam eder. "Sanırım. Artık bilmiyorum. Şu anda pek bir şey doğru gelmiyor, ama sanırım bunun için çalışıyorum

Sen ne dersin? Sen bir Fritz'sin. Boston senin kanın. Hiç başka bir yere gitmeyi düşündün mü?"

Otomatik olarak başımı salladım. "Hayır. Hiç düşünmedim. Yani, belki Fritz olayı yüzünden, ama dediğin gibi, benim soyum bu." Bir lokma daha aldım ve çiğnerken çatalımla kaseyi işaret ettim. "Bu gerçekten çok lezzetli."

"Ha!" Koltuğunda küçük bir zafer dansı yapar, jazz elleriyle tamamlar. Ona gözlerimi devirir gibi yaparım, ama o bunu hiç umursamaz. "Beğeneceğini biliyordum. Bununla övünmeyeceğim bile."

"Şu anda yaptığından daha fazla mı demek istiyorsun?"

Hâlâ dans ediyor, ben de parmaklarımı su bardağıma daldırıp soğuk damlaları ona sıcratıyorum.

"Ah! Tamam, dur. Artık sevinmeyeceğim." Yüzünü siler. "Bu teknede ne kadar süre durabilirsin?"

"Duruma bağlı," diye cevap veriyorum çiğnerken. "Şu anda olduğu gibi tam donanımlıysa ve motoru çok çalıştırmam gerekmezse, birkaç hafta. Ama hiç o kadar uzun süre kalmadım, hatta denemedim bile. Bu, onunla geçireceğim en uzun süre olacak."

"Bunu konuşacak mıyız? Neden buradasın?"

Bardağıma dudaklarıma götürdüm ve birkaç yudum aldım. "Yemekten sonra yüzmeye gitmek ister misin?"

O, bana kendi üzücü hikayesini anlattığı halde benimkini anlatmadığım için sinirlenerek boğazının derinliklerinden bir ses çıkarır, ama umurunda değil. Benim sorunlarım benim sorunlarımdır ve açıkçası, ona o çocuktan bahsederken onun gözlerinde görmek istemiyorum. Orada göreceğim acıma ya da "*ne ekersen onu biçersin*" ifadesini. Bu beni hasta eder ve şu anda zar zor idare ediyorum. Bunun üstesinden gelmeye çalışıyorum. Her ikisi de beni çileden çıkarır.

"Burada yüzebilir miyiz? Tehlikeli değil mi?"

"Hayır. Teknenin yakınında kalacağız ama oldukça güvenli ve hava hala aydınlıkken yapacağız."

"Tamam. Hadi bitirelim. Bikini yok, değil mi?"

Gülümserim ve başımı sallarım. "Başka bir şeyin var mı?" O sırtarak cevaplar. "Hayır. Ama en çok kapatana seçeceğim."

Eğer en çok kapatan bu_{ysa}, en az kapatanı görmek istemem. Kendimi bakmamaya zorluyorum. Gerçekten. Ve çoğunlukla başarılı oluyorum. O margaritayı bitirirken ben de kendiminkini bitiriyorum, ancak sürahiyi bitirdiğimizi fark ediyorum.

"Ben dünyanın kraliçesiyim!" diye bağıyor pruvadan, rüzgara karşı yelken açmıyoruz ama kollarını genişçe açmış.

"Ben Jack, sen de Rose'sun sanıyordum," diye espri yapıyorum.

Kafasını çevirip bana kaşlarını kaldırarak bakıyor. "Sen o filmi hiç izlemedin sanıyordum."

"Öyle demedim. Sadece sudayken bu referansı hemen anlamadım."

"Öyle mi? Kiminle izledin?" Kaşları imalı bir şekilde hareket ediyor.

Filmde Jack'in Rose'a yaptığı gibi arkasına geçiyorum. Ona dokunmuyorum. Buna cesaret edemiyorum, ama arkasında duruyorum ve kolları yine genişçe açılırken, benimkiler de onun arkasında aynı şeyi yapıyor.

"Katy, Keegan, Kenna, Wren, Mason ve Vander ile izledim. Katy bir ay boyunca o filme takıntılıydı ve hepimizi izlettirdi. Owen bir şekilde kurtuldu, şanslı herif. Senin arkadaşların benim arkadaşlarım, benim arkadaşlarım da senin arkadaşların, ama gezegende bizim dışımızda kimse burada olduğumuzu bilmiyor, bu garip mi?

"Garip mi? Belki. Beni rahatsız ediyor mu? Evet, biraz."

Bir an sessiz kaldıktan sonra elleri korkuluğa dokundu. "Bilmemeleri gerek, Stone."

İç çekerim. "Biliyorum, bilemezler." Başka bir şey söylemeden, kendimi kenardan aşağı atıp doğrudan okyanusa dalarım. Ve burası çok soğuk. Marina'nın soğuk olduğunu düşünmüştü, ama Bahamalar'da bile açık Atlantik'in yanında hiçbir şey kalır.

Su yüzeyine çıkıp tuzlu suyu ve ıslak saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum, böylece yukarı bakıp onu görebiliyorum. Güneşin kalıntıları teknenin gövdesinden yansıyınca gözlerimi kısıyorum.

Çenesi gevşemiş, gözleri dehşetle açılmış. "Aman Tanrım! Bu çok korkunçtu! Bir daha yapma."

"Ne? Marina'daki ile aynı atlayış. Su biraz daha derin, ben de yarım yamalak bir ters takla atmak yerine daldım. Bunu onlarca kez yaptım."

Kız başını sallar. "Geçen sefer bu teknedeyken bunu yaptığını hatırlamıyorum."

"Mason ve ben birlikte sarhoş olduğumuzda ikimizin de yaptığını mı kastediyorsun?" "Bunu hiç görmedim."

Hayır. O, güverte altında Forest ile kavga etmekle meşguldü.

"İçeri geliyor musun?" diye soruyorum, bunu söylemek yerine. Ona onun adını söyleyemem. Nedenini bilmiyorum. Aslında söylemeliyim. Onun adı, bu kızın benim için ne kadar yasak olduğunu hatırlatıyor. Ama sanırım bu yüzden de söyleyemiyorum.

Onunla burada yaptığım şey yanlış. Ona bakmaktan kendimi alamamam yanlış. Forest'ı düşünmek, bu konuda kendimi daha da boktan hissettiriyor ve son zamanlarda tek yaptığım şey kendimi boktan hissetmek olduğu için, daha fazlasını istemiyorum.

Ona yardım ediyorum. Buna ihtiyacı var. Hepsi bu, başka bir şey yok.

Forest'ın bu işe karışmasına gerek yok. Başka kimsenin de gerek yok.

"Bir daha atlamayacağım. Margaritalardan biraz sarhoş olabilirim, ama uyku hapı almadım, bu yüzden engellemelerim hala sağlam. Arkada buluşuruz."

O kış tarafına koşar, ben de ona yetişmek için o tarafa yüzerim. Kış kapısı açıktır ve o kolayca sudan kayar. Fazla konuşmayız. Sadece yüzer ve gün batımını izleriz, güneş tamamen battığında tekneye geri tırmanır ve ayrı yollara gideriz. O gitarıyla teknenin önüne, ben ise güneşlenme güvertesine uzanır, yıldızları seyrederek ve onun şarkı söylemesini ve gitar çalmasını dinlerim.

Ve içimden bir ses, bundan daha mükemmel bir şey olabilir mi diye sormadan edemiyor.

"Burada telefonun çekiyor mu bilmiyordum." Burada derken, lanet olası okyanusun ortasını kastediyorum. Yani, etrafta hiçbir şey yok. Mavi su, mavi gökyüzü ve güneşten başka görünen hiçbir şey yok.

"Çünkü telefonunu açma zahmetine girmedin," diye cevapladı, başını kaldırmadan. "Ama burada normal sinyal yok. Bu bir uydu telefonu."

"O zaman, çekim yoksa telefonumu açmamın ne önemi var?"

Bu da doğru değil. Miami'den ayrıldıktan kısa bir süre sonra telefonumu açtım ve aileme her şeyin yolunda olduğunu, güvende olduğumu ve yaklaşık on gün kadar iletişim kuramayacağımı bildiren bir mesaj attım. Takipçiden beri, benimle ilgili konularda çok gerginler. Tüm bunlar başladığında reşit değildim, bu yüzden bu durum anlaşılabilir, ama artık çocuk değilim. Küçük bir kız değilim. Ve yaptığım her şey için izin almak zorunda olduğumu hissetmekten bıktım.

Beni görmezden geliyor. Bu konuda inanılmaz derecede başarılı.

Bu, teknede geçirdiğimiz üçüncü tam gün ve ben sözümü tuttum. Ondan uzak durdum. Sırayla yemek pişirip temizlik yapıyoruz, ama bunun dışında, dün akşamki yemek ve yüzme hariç, pek konuşmuyoruz ve etkileşim kurmuyoruz. Evdeyken, etrafımda hep insanlar var ya da biri beni arıyor ya da mesaj atıyor. Yalnız olsam bile, gerçekten yalnız değilim.

Bu yüzden, Georgia'dan Miami'ye arabayla giderken ve hatta son iki gün boyunca yelken açarken, tüm bu sessizlik ve yalnızlık muhteşemdi. Bu,

başlamak için ihtiyacım olan zihinsel enerjiyi yeniden doldurdu. Neredeyse bir şarkı yazdım, sözler ve notalar kafamdan teknenin suda ilerlemesi gibi akıp gitti ve sonra güneşte dinlenip müstehcen bir romantik komedi okudum.

Stone sessiz ve içe dönük davranıyor ve onu buraya neyin getirdiğini hala bilmesem de, bunu bozmak istemedim.

Bugün, biraz sabırsızlanmaya başladım. Stone'un gemide pek bir şey yapmama izin vermemesi ve tüm zamanını çok ciddi ve konsantre bir şekilde bizi yelkenle götürmekle geçirmesi de yardımcı olmuyor. Ayrıca, tekne gerçekten çok hareketli, dalgalı sular bizi bir yandan diğer yana sallıyor ve rüzgar o kadar şiddetli ki, şarkı söylemeyi bırakın, kendi düşüncelerimi bile duymak zor. Teknenin hareketinden dolayı biraz mide bulantısı hissettiğim için kitap okuyamıyorum. Teknenin en dengeli, en az sallanan ve üstümde gölge yapan sert tavanı olan orta kısmında oturup gitarımı çalıyorum, ama burada bile çaldıklarımı zor duyabiliyorum.

Evet, sabırsızlanıyorum. Muhtemelen biraz sıkıldım. Bir değişiklik lazım. Beni meşgul edecek bir şey. En azından bir yere varana kadar ya da tekne durana kadar.

"Kime mesaj atıyorsun?" diye soruyorum, onun sessizliğini bir saniye daha tahammül edemeyince.

"Aileme," diyor, sesinde hiçbir duygu belirtisi olmadan, ekranından başını kaldırmaya bile tenezzül etmeden. "Nassau'ya yelken açtığımızı haber veriyorum."

"Sanırım sen..." Parmaklarım gitarı çalarken donuyor ve bir kelimeye takılıyorum, çenemi ona doğru kaldırıyorum. "Biz mi?"

Hızla bana bakıp tekrar telefonuna dönüyor ve iki parmağıyla hızlıca yazmaya başlıyor. "Onlara senin benimle olduğunu söyledim."

"Ne?!" diye bağıyorum ve o mesaj yazmaya devam ederken ayağa fırlıyorum.

"Kimseye nerede olduğunu söylememenin doğru olmadığını düşündüm. Ya biri seninle iletişime geçmek isterse? Telefonunun kapalı olduğunu ve valizinin dibinde olduğunu söylemiştin. Bu güvenli değil. Ailene haber vereceklerini söylediler. Eminim senin için endişeleniyorlardır."

"Dalga mı geçiyorsun?" Gitarımı yere bırakıp ona doğru uçtum. O direksiyondan geri atladi — gemi otomatik pilotta olduğu belliydi — ve onu ıskaladım. "Bunu yapmamış olsan iyi olur, Stone. Ciddiyim. Ailem, onlara yalan söylediğim için değil, senin teknenize gizlice girdiğim için de çok kızacak."

"Neden? Sen yetişkinsin. Ne yapabilirler ki?"

Doğru. Yetişkinim, ama bir yetişkin olarak, ailemin soracağını bildiğim soruları cevaplamak istemiyorum. Başkalarına cevap vermekten bahsetmiyorum bile.

Onların dediklerini yapmak, hayatım boyunca benim zehirli özelliklerimden biri olmuştur.

"Stone, lütfen aileme benimle birlikte olduğumu söylemediğini söyle."

"Sadece ailem." Omuzlarını kayıtsızca silkiyor. "Forest'a hiçbir şey söylemeyecekler." Başını eğiyor. "Neden benimle olduğunu bilmelerini istemiyorsun?"

Kaşlarını havaya kalkar ve avuç içlerim karıncalanır, yakışıklı yüzündeki o kendini beğenmiş, kendinden emin sırıtışı boğazlamak için hazırdır. "Ciddi olmuyorsan iyi olur."

"Ya ciddiysem? Ne yapacaksın? Ailemle çok yakınız. Onlara her şeyi anlattırım."

Şüpheyi gözlerimi kısarak onu incelerim. Ne yazık ki, poker yüzü çok iyidir. "Sana inanmıyorum. Bunu yapmazsın. Benim kadar sen de benim seninle olduğumu kimsenin bilmesini istemezsin."

Telefonunu önüne tutar ve ileri geri sallayarak gösterir. "Gel de kendin gör."

Ona saldırdım, o da sağa atladı ve aramıza deri kaptan koltuğunu koydu. Bu kadar hızlı olduğu için onu lanetledim. "Iskaladın, Küçük Gül." Telefonuna bir mesaj geldi ve sırıtışı Cheshire kedisinin sırıtışına dönüştü. "Ne yazdıklarını merak ediyorum. Yüksek sesle okumalı mıyım?"

"Gerçekten mi? Beni böyle alay etmek mi istiyorsun?"

Başını omzuna doğru eğiyor ve pasif bir ses çıkarıyor.

"Anlaşmamızı bozdun."

Yine omuz silkiyor ve telefonuna dönüp bir şeyler yazıyor. Hmm. Tamam. O kirli oynamak istiyorsa, ben daha da kirli oynarım. Gömleğimi çıkarıp şortumu da çıkarıyorum, sonra ikisini de yüzüne atıyorum. Üzerimde pembe bir bikini var. Çok fazla ip ve çok az kumaş olan türden. Sonuçta bu tekneye yalnız binmeyi planlamıştım.

"Eğer sen anlaşmamızı bozarsan, ben de bozarım. Sana göğüslerimi ve kalçalarımı tam olarak göstermek için eğilmeli miyim?"

Gözleri parlar, yüzünde bir dizi duygu geçerken eriyen bir hal alır, dudaklarını hoşnutsuzlukla sıkar. Kollarımı göğsümün altında kavuştururum, göğüslerimi kaldırıyorum. Şimdi sırıtma sırası bende.

"Giysilerini giy," diye dişlerini sıkarak söyler ve çenesindeki kaslar seğirir. "Mesajını görelim." Elimi avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatırım.

İkimiz de kıpırdamıyoruz, sadece ben yüzümden kaçan, rüzgârla karışmış saç tellerini geriye atıyorum.

"Ciddiyim, Tinsley."

"Biliyor musun, bu sabah güneşin doğuşunda yoga yapmadım. Tekne çok sallanıyordu. Ama belki şimdi yapmalıyım." Dönüp aşağı bakan köpek pozuna girmeye başladığımda onun küfrettiğini duyarım, çünkü bu poz biraz fazla cüretkar olduğu için kıcımlı görebiliyor.

"Saçmalamayla kes ve lanet kıyafetlerini giy."

"Yalan söylediğini anlamam için telefonunu göster bana. Bu kadar zor mu?" Bakışlarım onun mayosuna düşüyor, ama güneşin ona doğrudan vurduğu açıdan, aslında hiçbir şey göremiyorum ve sertleşip sertleşmediğini anlayamıyorum. Ne yazık.

"Sen bir veletsin."

"Sen de pislik gibi davranıyorsun," diye karşılık veriyorum, kendimi düzeltip ona dik dik bakarak. "Hazır laf açılmışken. Bakalım bu küçük adamı ne kadar heyecanlandırabiliriz. Her zaman üstsüz güneşlenmek istemişimdir." Boynumun arkasına uzanıp oradaki düğümü çözmeye başlıyorum. Aslında ona tekrar göğüslerimi göstermeye niyetim yok, ama o bunu bilmiyor. Tehdit ortada ve o bunu açık ve net bir şekilde anlıyor.

Sinirli bir şekilde yenilgiyi kabul ederek homurdanıyor ve telefonunu bana fırlatıyor, ben de onu yakalıyorum.

"Vay canına. Gerçekten giysilerimi giymemi istiyorsun galiba. Ben de bu bikiniyle oldukça iyi görüldüğümü düşünüyordum."

O eğlenmiyor ama ben kesinlikle eğleniyorum. "Bilgin olsun, beni tahrik etmedin."

Alaycı bir şekilde dudaklarımı büzüyorum ve tekrar şortuna bakıyorum. "Ah, zavallı küçük adam. Performans sorunların mı var?" Gözlerim tekrar onun gözlerine dönüyor. "Bu yüzden mi her zamanki arkadaşlarından biri yerine tek başına buraya geldin?"

Sandalyenin etrafından dolaşıp yanıma yaklaşıyor. Elini belime dolayarak teknenin sallanmasına rağmen beni sabit tutuyor, üzerime dikiliyor ve boynumu uzatıp gözlerine bakmamı sağlıyor. "Ah, Küçük Gül, ikimiz de bununla bir sorunum olmadığını biliyoruz ve benim erkeğimi istediğin kadar küçük diyebilirsin, ama benimle ilgili küçük olan hiçbir şey yok, yumuşak olsun ya da olmasın. Bunu sana kanıtlamak için beni baştan çıkarabileceğini düşündüğünde çok tatlısın."

Gülümsüyorum. Bu nazik bir gülümseme değil. "Ama bu benim kazanmaya çalıştığım bir meydan okuma değil. En son görmek istediğim şey senin *minik*, *gevşek* erkeğin, ikimiz de benim kızlarımı görmek istediğini biliyor olsak bile."

Bakışları kayar, aramıza düşer, tam da bir mesaj gelir ve hemen geri çekilir, yüzündeki ifade bana

sonsuzu kadar benden nefret etmeye yemin ettiğini gösteriyor.

"Kilidi aç," diyorum ve şaşırtıcı bir şekilde, o da itaat ediyor.

Bunu yüzüyle yapar ve mesajının ekranında zaten açıldığını görürüm. Mason, Vander ve Owen, arkadaşları ve kuzenleriyle yaptığı bir grup sohbeti olduğunu görürüm. Mason ve Vander da benim arkadaşlarımdır, çünkü babaları babamın en iyi arkadaşlarıdır ve biz doğmadan çok önce, Central Square adında çok başarılı bir rock grubunda çalışıyorlardı. Babam grubun solistiydi ve benim ses yeteneğimi ondan almışım. Owen'ı pek tanımıyorum, ama o benim en iyi arkadaşım Wren'in ağabeyi.

Mesajlarını hızlıca okudum, benimle ilgili bir şey olup olmadığını kontrol ettim, ama bir şey gözüme çarptı ve donakaldım, sonra yavaşça ona baktım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı ve ağzım açık kalmıştı, omurgamdan bir ürperti geçti. "Fırtına mı geliyor? Kasırğa mı?"

Telefonunu ona geri verip kıyafetlerimi almaya gittim, tişörtümü ve şortumu giydim çünkü artık oyun o kadar da eğlenceli gelmiyordu.

"Muhtemelen. Geçen gün kontrol ettiğimde, tüm modellerin öngördüğü gibi doğuya doğru kıvrılıp açık denize doğru esen farklı bir yönde ilerliyordu. Tahmin edilenden daha batıya doğru saparak durdu. Şu anda, başlangıçta gittiğimiz kuzey yerine güneye doğru ilerliyoruz, bu yüzden umarım eğer bir kısmına denk gelirsek, sadece kuyruğu olur."

"Stone." Bir an durup, sesli bir şekilde yutkundum.

Fırtınaları sevmem. Hiçbir tür fırtınayı sevmem. Dokuz yaşındayken, ailem beni ve küçük kardeşlerimi kampa götürmenin eğlenceli olacağını düşündü ve korkunç bir gök gürültüsü ve şimşek fırtınasına yakalandık, dolu ve muson yağmurları çadırımızı aniden su altında bıraktı. Çadırımızın içindeki küçük kardeşlerimi sudan çıkarmaya çalışırken neredeyse boğuluyordum. Yıllarca bu konuda kabuslar gördüm. Bu durumdan hiç hoşlanmıyorum. Ayrıca, bir kasırğa tamamen farklı bir seviyede bir felakettir.

"Neden bana söylemedin?" Dudaklarımı ısııyorum ve titrediğimi hissediyorum. Dürüst olacağım, tüm bunlar harika bir fikir ve eğlenceli bir macera gibi geliyordu, ama yakınlarda bir kasırğa varken karayı görememek beni tedirgin ediyor ve açıkçası çok korkutuyor. Stone'un yelkencilik konusunda çok deneyimli olduğu açık, hayatı boyunca babasıyla birlikte yelkencilik yapmış

ama burada bir kasırğa olması fikri...

Panik başlarken kalbim hızla çarpmaya başlar.

"Hey." Bir adım öne çıkıp elini koluma koyuyor, ama hemen çekip sonra fikrini değiştirip beni göğsüne çekip

göğsüne çekip beni tutuyor. "Sorun yok. Bu büyük bir gemi ve sert denizlere dayanıklı. Fırtınanın şiddetli kısmına yaklaşmayacağız ve merkezinde sadece birinci kategori bir fırtına var. Bir şey olmayacak. Bu yüzden sana söylemedim. Endişelenmeni istemedim. Fırtına bizi es geçip hiçbir şey olmayabilir."

"Ne zaman vuracak?"

"Radarıma ve arkadaşların bana verdiği bilgilere göre, belki gece yarısı civarında. Tabii gelirse," diye ekliyor. "Tüm bunlara rağmen, ailene nerede olduğunu söylemelisin."

"Bu gece ölebiliriz diye mi?"

Geri çekilir ve gözlerini devirir. "Bu gece ölmeyeceğiz, Küçük Gül." Beni bırakır ve dümen başına geri döner. "Yelkenleri indireceğim ve motoru otomatik pilota alacağım, yavaş gideceğiz. Şu anda harika bir arka rüzgar var ve bizi iyi bir hızla ilerletiyor."

"Karaya ne kadar uzağız?"

Cevap verirken bana sırtını dönüyor ve bu hoşuma gitmiyor. Sanki benden bir şey saklamaya çalışıyor gibi. "Fırtına Great Abaco'ya ulaşacak ve bu Grand Bahama'ya istediğimden daha yakın, bu yüzden rotamızı değiştirip güneye yönelmek zorunda kaldım. Nassau'dan yaklaşık doksan deniz mili uzaktayız." Başını omuzlarının üzerinden çevirip kısa bir süre gözlerime baktı. "Ama dediğim gibi, bu büyük bir sorun olmayacak."

"Önemli değil!" diye bağıryorum, tekne bir yandan diğer yana şiddetle sallanırken aklımı kaçıyorum. "Hareket hastalığına yakalanmamam ne iyi!"

"Bu yüzden sen mükemmel bir denizcisin."

O kadar ciddi ki onu boğazlamak istiyorum. Yine. Bu bizim için sürekli tekrarlanan bir tema.

Yağmur gökten kovalarla dökülüyor, rüzgar bir yük treni gibi uluyor ve kabusumuza biraz eğlence katmak için gök gürültüsü ve şimşek de var. Şimşek. Okyanusa çarpan elektrik çarpmaları gibi. Bulunduğumuz gerçek okyanus. Uzun direkli lanet bir gemideyiz ve etrafta başka hiçbir şey yok. Lanet olası yüzen bir hedefiz.

Yağmur yaklaşık iki saat önce başladı ve ilk başta çok kötü değildi. Şimdi ise kötü.

"Biraz uyumaya çalış," diyor Stone. O uyuyor—ne ne yaptığını bilmiyorum, aile odasının yanındaki kokpitte, ama gemide buna böyle demiyorlar sanırım. Üç ekranın önünde, milyonlarca düğmesi olan bir kontrol panelinin başında düğmelere basıp duruyor. Ayrıca ABD Sahil Güvenlik ve Bahamalar yerel yetkilileriyle de iletişim halinde.

"Uyuyamıyorum, Stone." Devrilmeyelim diye geminin hareketini taklit ederek volta atıyorum. "Üzgünüm. Şu anda benim dramıma ve histerime ihtiyacın olmadığını biliyorum, ama cidden panik yapıyorum ve bunu itiraf edecek kadar kadınıam."

Gök gürültüsü o kadar yüksek sesle patlıyor ki, sadece tekneyi sallamakla kalmıyor, dolaplardaki lanet tabaklar da tıkırdamaya başlıyor ve dişlerim takırdamaya başlıyor. İyi değilim. Beni bu durumdan kurtaracak kadar şarap ve şekerleme yok. Mutfağa gidip kendime çift doz tekila dolduruyorum. En azından Stone, teknesini gerekli malzemelerle donatacak kadar akıllıydı.

"Yapmak istediğin şeyler listesi var mı?"

"Ha? Yapılacaklar listesi mi?" diye soruyor, beni sadece yarı dinleyerek.

Bu beni caydırmıyor. "Evet. Yapılacaklar listesi. Ölmeden önce yapmak istediğin şeylerin listesi. Hiç yapmadım, ama bu olağanüstü hayatı yaşamış olmama rağmen, çok şey başardığımı veya sahip olduğum fırsatları değerlendirdiğimi hissetmiyorum. Mesela, Paris'teki Eyfel Kulesi'nin altında hiç öpülmedim. Hiç uçaktan atlamadım, dövme yaptırmadım. Piercing de yaptırmadım. Ailem gibi Toskana'da kaybolmadım, Çin Seddi'nde yürümedim. Elli eyaletin hepsine gittim, ama sanırım tek bir milli parka bile gitmedim. Hiç tek gecelik ilişkim ya da ateşli bir kaçamağım olmadı."

Sancak tarafındaki pencereden bir şimşek çaktığı anda çift shot'ı yudumladım. Bizden yaklaşık yüz metre uzaktaki okyanusu elektrikle vurduğunu dehşetle izledim.

Kahretsin, bu gece öleceğim.

İkinci shot'ı doldurup Stone'a bir tane getiriyorum.

Titrek elimden bardağı alır ve alkolü boğazından aşağıya döker. "Teşekkürler."

Hepsi bu. Nasıl bu kadar sakin olabilir?

Tekrar volta atmaya başlıyorum, teknenin şiddetli dalgalanmalarına ve sallantılarına karşı mücadele ediyorum, kendimi çok çaresiz hissediyorum, parmaklarım boşuna düğümlenip çözülüyor. "Evet, ben bunların hiçbirini yapmadım. Hiç keşfetmedim. Gerçek bir macera yaşamadım. Bana söylenen her şeyi yapan uslu bir kız oldum. Peki bunun karşılığında ne elde ettim? Bir sapık. Hayattan ve söz konusu sapıktan korktuğum için biraz fazla bağlandığım bir erkek arkadaş. Hiç kendim için bir şey yaşamadım ya da yapmadım. Ve şu anda, bu bana çok trajik geliyor. Pişmanlıklarla dolu bir dünya gibi."

Pişmanlıklarla dolu dünyalar ve henüz yaşanmamış hayatlar hakkında şarkı sözleri kafamı doldururken duraksıyorum. Gitarım yatak odamda ama şu anda çok uzakta.

"Bana iyi kız deme, dedim, çünkü bu beni biraz tahrik ediyordu, çünkü sevdiğim müstehcen kitaplarda kahraman, kahramana böyle diyordu, ama artık öyle olduğunu sanmıyorum. İyi kız olmak hayatımın pişmanlığı oldu." Nefes alıp, sözlerle birlikte nefesimi veriyorum. "Bu beni statükoya hapsetti. Hayır demem gereken yerlerde evet dememe neden oldu. Sabırsız olmam gereken yerlerde beni kayıtsız yaptı. Tatminsiz ve yaşlı, olabileceğimi düşündüğüm kızı öldürmüş olabilirim."

"Bunlar şarkı sözleri gibi."

Başımı sallıyorum. Öyle. Kafamda şekilleniyor.

"Olabilirler. Ama ne kadar üzgünler? Kötü bir kız olmak istiyorum, Stone. Ya çok geç kalmışsam ve şansımı kaçırmışsam?"

Tanrım, kendimi kaybediyorum. Tamamen saçmalıyorum ve mantıklı konuşup konuşmadığımı bile bilmiyorum.

Büyük bir dalga teknenin yan tarafına çarptığında, tekne özellikle sert bir şekilde sallanırken, titrek bir nefes ve sessiz bir iniltiyle hıçkırıyorum.

"Hey. Sorun yok." Ayağa kalkar, omuzlarımdan tutar ve ben dengesizken beni destekler. Ben inlerim ve yanağımdan bir damla gözyaşı akar. "Hayır, Tinsley. Öyle yapma. Teknemde zorla giren ve beni tekmeleyen inatçı baş belası nerede? Can salı olmadan karanlık suya atlayan Rose nerede?"

"Bunu ben yaptım, değil mi?"

"Evet, sen yaptın. Oldukça harikaydı. Kesinlikle seksi."

Başparmağıyla gözyaşımı siler, beni kendine çeker ve sıkıca sarar, başımın yanını göğsüne yaslar. Kalbinin düzenli ritmini duyabilir ve beni saran güçlü kas duvarını hissedebilirim. Bu beni sakinleştirir, ama sadece biraz.

"Bazı şeyleri yapabiliriz, biliyorsun. Bu seyahatte yapmak istediğimiz şeylerin listesini yapabiliriz. Kötü kızlar sert ve cesurdur. Sen biraz fazla uzun süre kafeste kaldın, ama bu senin içinde var."

Burnumu çekiyorum. "Öyle olmaya çalışıyorum, ama pek iyi gitmiyor. Lütfen bunun bizim için ne kadar kötü olduğunu söyle."

Geri çekilir, büyük, sıcak elleriyle yüzümü kavrar ve gözlerimin içine bakar. "Biz iyiyiz. Yemin ederim, bunu öylesine söylemiyorum. Dışarı kötü görünüyor ve hissettiriyor, biliyorum, ama burada tamamen güvendeyiz. Direğin tepesi kauçukla kaplı ve gemi metal değil, fiberglastan yapılmış. Ayrıca okyanusun ona atabileceği her şeye dayanacak şekilde inşa edilmiş."

Yanağımdan bir damla daha gözyaşı süzülüyor. "Üzgünüm. Senin zaten çok şey ile uğraştığını bildiğim için güçlü olmaya çalışıyorum, ama başarısız oluyorum. Ben bir şehir faresiyim. Hep şehir faresi oldum. Denizde geçirdiğim en uzun süre, seninle yelken açtığım zamandı ve o zaman bile sadece Keys'e gittik ve karadan hiç uzaklaşmadık. Teknenin alabora olması veya parçalanması ve bizim okyanusta boğulmamız, aklıma gelen en korkunç şey ve şu anda bunun gerçeklikten çok da uzak olmadığını hissediyorum."

"Alabora olmayacağız ve bu gemi parçalanmayacak. Boğulmayacaksın." Başparmakları yanaklarımın üzerinde geziyor. "Sana kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Asla. Tamam mı?" Yeşil gözleri benimkileri arıyor. "Yemin ederim."

Rahatlık, karlı bir gecede yanan ateşin önündeki sıcak bir battaniye gibi kemiklerime işliyor. Daha önce de böyle bir rahatlığa tutunmuştum. Biraz fazla sıkı. Terrance Howard adında bir takipçim vardı, ilk başta aşk ve şiir dolu sözler yazıyordu, ama bunlar kısa sürede öfke ve şiddete dönüştü. Forest'a tutundum, hem de sıkı sıkı. Gerekenden çok daha uzun süre. Asla tekrarlamayacağıma yemin ettiğim bir hataydı, ama yine de burada, onun kardeşinin yanında, her şeyin yoluna gireceğini söylemesi için ona yalvarıyorum. Artık böyle olmak istemiyorum.

Omurgam düzeliyor. "Ben iyiyim."

Gülümsüyor, gözlerime bakıyor. "Gördün mü, işte benim cesur kızım. Senin orada olduğunu biliyordum."

"Onu gören tek kişi sensin, varlığına inanan tek kişi de."

"O zaman seni hiç görmediler, değil mi?" Alnımı öper ve kalbim yön değiştirir, ayaklarım yerden kayar, sanki gemi gibi, dengemi kaybedip eğilmeye başlarım. "Hadi biraz uyuyalım, uyandığımızda fırtına geçmiş olacak."

Gözyaşlarımı silip elimi tutar ve yatak odalarının olduğu kata doğru yürürüz. Çok tatlı davranıyor, sanki ilk gece beni ıslak ve donmuş halde yatak odasına taşıyıp duş aldıracağı gibi, ama çok daha şefkatli. Bu durum neredeyse daha da kötüleştiriyor. Sert Stone'la başa çıkabilirim. Tatlı Stone ise derimde delikler açıyor ve sert kabuğumdan çok daha yumuşak olan yapışkan içim dışarı sızmasına izin veriyor.

Yine de, onun beni yönlendirmesine izin veriyorum ve bana söylediklerine güvenmeye zorluyorum kendimi. O korkmuş değil. Sakin, soğukkanlı ve kontrolü elinde tutuyor. Bunu

Bu rahatlatıcı ve ben bir koala yavrusu ağaca tutunur gibi buna tutunuyorum.

Ayrıca saat geç oldu. Sabahın biri gibi. "Bu gece uykuya dalmam imkansız."

O iç çekiyor. Bu, kabullenmiş bir iç çekiş. Sanki bunu söyleyeceğimden korkuyordu ama yine de söyleyeceğimi biliyordu.

"Hayır, sanırım uyuyamayacaksın. Ve doğrusu, seni yatakta tek başına gözyaşları içinde düşünmek istemiyorum." Bir küfür fısıldıyor. "Bu gece benim yatağında uyuyacaksın." Başka bir şey söylemeden beni odasına götürüyor ve ben itiraz etmiyorum. Bütün gün giydiğim aynı tişört ve şortu giyiyorum ve bunlarla rahatlıkla uyuyabilirim, ama o çekmecedan çıkardığı tişörtlerinden birini bana uzatıyor. Gemi o kadar şiddetli sallanıyor ki, ayaklarım omuz genişliğinde açık durup ellerimi duvara dayamak zorunda kalıyorum.

Neyse ki deniz tutmuyor, ama bu gece uyumamın imkanı yok.

"Önce sen tuvaleti kullanabilirsin" diyor ve ben ona karşı çıkmıyorum. Tuvalete giriyorum, işimi görüyorum, ellerimi yıkıyorum, dişlerimi fırçalamak için onun diş fırçasını çalıyorum ve oradan çıkıyorum. Yansıyıp bakamıyorum. Bakarsam kendimi kaybederim. Dışarı çok kötü. Duyabiliyorum ve hissedebiliyorum. Bunun küçük bir sandal değil, çılgın bir lüks gemi olduğunu anlıyorum, ama böyle bir hava bir yolcu gemisini bile batırabilir. Böyle bir hava evleri yıkar.

Dışarı çıktığımda oda karanlık. Stone üstsüz, sadece düşük bel şortu giymiş. Sessizce banyoya girip kapıyı kapatıyor, ben de yatağına tırmanıyorum. Onun kokusu var ve bu şu anda beni en çok rahatlatan şey. Beni sarıyor ve ben de onu içime çekiyorum. Fırtına, sanki bir uçak pencerenin hemen dışında son hızla uçuyormuş gibi ses çıkarıyor.

Bir başka gök gürültüsü. Bu seferki beni nefesimi kesiyor.

Belki Stone haklıydı. Aileme nerede olduğumu söylemeliydim.

Bir dakika sonra, banyodan çıkar ve teknenin hareketine karşı koymaya çalışarak yatağa doğru sendeler.

"Uyumak güvenli mi sence? Nöbet turalım mı?" O ekranlarda ne göreceğimi hiç bilmiyorum ama.

Yanıma uzanır, elini vücudumun altına kaydırır ve beni kendine doğru çeker, göğsüne bastırır. Güzel kokuyor. Çarşafı gibi ama daha güçlü bir şekilde. Güneş, okyanus ve baharatlı bir şey gibi

hepsi o. Kaslarla kaplı yumuşak bir cilde sahip ve ben çok korkmuş olsam da, onu ve kollarında olmanın nasıl bir his olduğunu fark etmeden edemiyorum. Şiddetli fırtınaya rağmen, bana güvenli ve korunmuş hissettiriyor, ki bu günlük hayatımda pek sık yaşadığım bir şey değil. Ailem var, çok yakın olduğum ailem ve ömür boyu arkadaşlarım var, ama onlar çoğunlukla Doğu Kıyısı'nda, ben ise Los Angeles'tayım.

Los Angeles'ta ya da müzik ve film sektöründe güvenli olan hiçbir şey yok.

Henüz bir gençken şiddet eğilimli bir adam tarafından takip edilmek güvenli değildir.

"Uyumayacağım," diye fısıldıyor ve beni kendine daha yakın çekerek göğsümü göğsüne yaslıyor, başımı çenesinin altına sokuyor. Sert ve gergin, ama bu şekilde kalmak onun için bir mücadele, çünkü eli saçlarımın arkasından aşağıya doğru kayıyor, parmağıyla bir tutam saçımı döndürüyor, sonra bırakıp tekrar baştan başlıyor. "Seni uyutacağım ve geri döneceğim. Ama o birkaç saat bu yönde ilerleyebilir ve fırtına diğer yönde ilerliyor. Bu şekilde çok uzun sürmez."

"Hayır. Kahretsin. Stone, git hadi. Ben iyiyim." Titrek bir nefes alıyorum, onu burada tuttuğum için kendimi berbat ve bencil hissediyorum. "Gerçekten iyiyim."

Elini başımın arkasına koyup sakinleştirir. "Şşş. Sorun yok. Sadece rahatla ve uyu."

"Neden bana karşı bu kadar nazıksın?"

Hafifçe güldü, sesi göğsünden geçip vücuduma yayıldı. "Çünkü seni bu halde görmeye dayanamıyorum ve o korkuyu ortadan kaldırmak için her şeyi yaparım, nazik davranmak bile. Fırtınayı da biliyordum ama sana söylemedim. Söylemeliydim. Muhtemelen gelmekten vazgeçerdin ve bu doğru olan şey olurdu. Bize ulaşacağını düşünmemiştim. Dikkatsiz davrandığım bir başka şey daha."

Gözlerim karanlığa alıştığı için artık yüzünü seçebiliyorum. "Bu ne demek? Dikkatsiz davrandığın başka bir şey mi?"

Bana baktı ve gözlerimiz bir anlığına buluştu, sonra gözleri dudaklarıma kaydı ve tekrar yukarı çıktı. Cevap vermedi, ama ben de cevap vermesini beklemiyordum. Stone böyledir. Kartlarını sıkı tutar ve kalbini kilitler.

"Gözlerini kapat, küçük kız. Ben yanıdayım."

Elimi göğsüne koyuyorum, avucumun altında cildi sıcak. Ne yaptığımı ya da neden yaptığımı bilmiyorum, ama umurumda değil ve durmak da istemiyorum

durmak da istemiyorum. "Ya uyuyamazsam? Ya kafamı boşaltmak için bir şeye ihtiyacım olursa?"

Dudaklarını yalıyor, ilk geceki o karanlık bakış yine yüzüne yerleşiyor ama orada başka bir şey daha var. Açlık. Bakışları bir kez daha ağzıma kayıyor ve beni daha sıkı sarıyor.

"Her şeyi yapacağını söyledin," diye ekliyorum, o hareket etmiyor ya da cevap vermiyor.

"Bunu gerçekten denemek istiyor musun?"

İster miyim? "Evet. Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Hayal kırıklığı ve arzu, dalgaların tekneye çarptığı güçle bana çarpar. Okyanus kadar öfkeli ve kaosla parçalanmış durumdayım. Benden ne istediğinin farkında değil. Hiç anlamadığını düşünüyorum. Beni "kurtarmak" için o marinaya atladığı andan itibaren, uyanık olduğum her an aklımda sadece o var.

Onu izliyorum. Etrafta dolaşıp gitar çalıp şarkı söylerken onu dinliyorum. Özellikle şarkı söylerken, çünkü sesi lanet olası bir melek gibi. Ve tüm bunlar bittiğinde, onu düşünerek uykuya dalıyorum. Onu hayal ediyorum. Bu bir işkence. Kaçamayacağım bir ceza. Benim de anlamadığım bir ceza. Yıllar boyunca, on yıllar boyunca Tinsley Monroe'yu hiç umursamadım. Teknemde birkaç gün, birkaç gidip gelme, birkaç cilt gösterme, birkaç şarkı ve bir okul çocuğu gibi ona aşık oldum.

Bundan nefret ediyorum.

Buna dayanamıyorum.

Tinsley Monroe, her nefesimi alan bir veba gibi ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Yola çıktığımızdan beri sözünü tutuyor. Giysileri üzerinde ve mesafe korunuyor.

Fark etmez.

Buraya kendimi toparlamak ve kafamı toplamak için geldim, ona dokunmak uçurumdan düşmek gibi geliyor. Ama lanet olsun, bu serbest düşüşü yaşamak istiyor muyum?

Yine de...

"Sen bana dokunacak değilsin."

O öfkeyle nefes alır. "Onun da değilim." Benden uzaklaşır ve ben şimdiden saçlarının dokunuşunu ve vücudunun tenime değen sıcaklığını özlemiştir. "Biliyor musun? Muhtemelen haklısın. Kötü bir fikirdi. Açıkçası, ben iyiyim. Sen geceyi atlatmamızı sağlamaya devam et, ben de küçük yumruğumu ovuşturup uykuya dalayım."

Ve işte bu kadar. Nedenini bilmiyorum, nasıl olduğunu bile bilmiyorum, ama birdenbire battaniyeleri yataktan atıp onun lanet olası bacaklarının arasına sürünüyorum. O nefesini tutar, dirsekleriyle kendini yarı oturur pozisyona getirir. Geniş gözleri bana bakar, sanki o da benim yeni pozisyonumu nasıl yorumlayacağını bilmiyormuş gibi.

"Göster bana," dişlerini sıkarak söylüyorum.

"Göstermek mi?" Kaşları saç çizgisine kadar yükselir, saçları her yere dağılmıştır ve ona o kadar çok ahlaksız şey yapmak istiyorum ki, bu çok saçma.

"Sana dokunmayacağım. Sana dokunamam lan. O yüzden bana nasıl dokunulmasını istediğini göster. Ellerimi, ağzımı ve sikimi kendime saklayarak kaçırdığım her şeyi göster. Boşalana kadar kendine nasıl dokunduğunu göster."

Delirdin mi diye bağırarak güldü ve ben de delirmiş olabilirim. Cidden deli olabilirim. Çünkü benim gömleğimi giyiyor ve kokusunu alabiliyorum, ve o kadar iyi kokuyor ki, burada durup ona dokunmamak ya da külotunu yırtıp dilimi ve burnumu amına sokmamak için kendimi zor tutuyorum. Ve o kadar güzel ki, şu anda benimle dalga geçtiği halini görünce daha da güzel oluyor, ve tanrı yardımcım olsun, onun benimle dalga geçmesini *seviyorum*.

Donmuş durumda, bana uzun, yavaş göz kırpmıyor, hala benim isteğimi nasıl karşılayacağını bilemiyor. Yıldırım çakıyor, onu bir saniye aydınlatıyor ve sonra gök gürültüsü bir patlama gibi patlıyor, ama patlama bir öncekinden birkaç saniye sonra geliyor. Fırtınadan uzaklaşıyoruz.

"Anladım," diye alay ediyorum. "Sen sadece havlıyorsun, ısırılmıyorsun. Zorluktan mı korkuyorsun, yoksa kendini tatmin etmeyi bilmiyor musun?"

Bu sözler onu şaşkınlığından çıkarır ve güler. "Kendimi tatmin etmeyi biliyor muyum? Tatlım, ben kişisel orgazmların ustasıyım. Sadece bir süre sonra biraz sıkılıyorum. Bu yüzden bana yardım etmek için bir el bekliyordum, kelimenin tam anlamıyla. Ama eğer yeterince erkek değilsen ya da

nasıl yapılacağını bilmiyorsan" - başını eğdi, ifadesi alaycı hale geldi - "o zaman iç çamaşırımı çıkar, sana bir kadını nasıl memnun edeceğini göstereyim."

Bu lanet kız. Onu iki dakikadan kısa sürede orgazm yapabilirdim. Sırtını kavisleyip başını geriye atarak saçlarımı çekecek ve fırtınaya karşı bir savaş çılgılığı gibi adımları haykıracaktı.

Bu Tinsley'i seviyorum. Bu vahşi, kendine güvenen, cinsel açıdan canlı kadını. Çok seksi. Lanet olasıca seksi. Ve şu anda, onun bacaklarının arasında yüzüm varken kendini okşamasını izlemekten başka bir şey istemiyorum.

"Eğer ihtiyacım olanın bu olduğunu düşünüyorsan." Konuyu orada bitirip parmaklarımı tangasının kenarlarına geçirip uzun, kremi uyluklarından aşağı kaydırıyorum. Bacaklarını havaya kaldırıp benim yerime devralıyor, böylece iç çamaşırı kaçabilsin, ve *lanet olsun* bu manzara. Bu lanet olası manzara. Öldüm. Gittim. Asla eskisi gibi olmayacağım.

Ağzımın suyu akıyor, güzel amına doğrudan ağzımı koyup bütün gece onu yemek için can atıyorum. *Lanet olsun*. Bu onun blöfünü görmek içindi, ama açıkça şaka bana döndü. Hayatımda hiç bu kadar sert olmamıştım. Kesinlikle hiçbir kadını onu istediğim kadar istememiştim.

"Oh." Bacaklarını açarak bana alaycı bir şekilde sırtlıyor. "Tereddüt edeceğimi mi sandın?"

Çok komik. Birçok kadınla birlikte oldum. Her türden kadınla. Ve her zaman kontrolün bende olduğunu hissettim. Oyunu yöneten ve tüm sınırları çizen adam. Tinsley oyunu yönetiyor ve tüm sınırları çiziyor.

Ve yine de...

"Kapa çeneni, Tinsley ve klitorisini okşa. Sert ve hızlıca ov ve bana benden daha hızlı boşalabileceğini göster. İki dakikayı geçersen parmaklarımla yapacağım. Dört dakikayı geçersen dilimle yapacağım, ama ikisinden de zevk alacağını garanti etmiyorum. Ve şimdi bana efendim demek için harika bir zaman."

Hareket etmediğinde amını tokatlıyorum, ama lanet olsun, parmaklarımın titrediğini hissediyorum, ıslaklığı parmaklarımı kaplıyor.

"Bir dakika kırk saniyen var."

Dudaklarını yalıyor ve eli, yüzümün birkaç santim uzağında olan açık bacaklarının arasına kayıyor. Yumuşak parmakları ıslak açıklığını daireler çizerek okşuyor ve sonra klitorisine doğru kayıyor. Ben öne doğru kayıyorum.

"İşte böyle, benim küçük gülüm. Hoşuna gitti mi?"

"Oldukça iyi. Tadı nasıl? *Efendim*. Yoksa sadece ön sıradan gösteriyi izlemek için mi buradasınız?"

Gülümserim. Pencеремizin dışındaki berbat durumdan sonra güneşin doğuşu gibidir. "Gösteri zaten benim hoşgörmem gerekenin ötesinde."

"Ne olacağından korkuyorsun? Beni normalden daha fazla seveceksin diye mi?" Sözleri, onu ilk kez sıırıslıklam vücuduyla duşa taşıdığım zamanki sözlerimi taklit ediyor.

Cevabım basit. "Evet. Bu manzarayı sevmemeliyim ve sana bu kadar dokunmak istememeliyim."

O, "O zaman senin ve katı tutumun berbat bir şey." diye homurdanıyor.

Parmakları klitorisini okşuyor ve ovuyor, hızlanarak daireler çiziyor. Kalçaları eline doğru kıvrılıyor, sürtünüyor, dalgalanıyor ve kendini sikerken hipnotik bir ritim oluşturuyor. Her saniye daha da yaklaşıyor, amı daha da ıslanıyor ve ben de aklımı kaybetmeye yaklaşıyorum.

"Hâlâ sözünü tutmaktan korkuyor musun?" diye nefes nefese sorar ve ellerim çarşafı yumruk yapar, o kadar sıkı tutarım ki parmak eklemlerim çatlar. Dudaklarımı yalarım ve iradem yok olur. Yok olur. Benim olmayan kadına duyduğum şehvet ve yakıcı arzu, düşüncelerimi ve sağduyumu bulanıklaştırır, ama onu istiyorum. Onu çok istiyorum.

"Tadına bakmamı mı istiyorsun?"

Başı geriye doğru eğilmiş, boynu da tahmin ettiğim gibi kavisli ve klitorisini okşamaya devam ediyor. Hiç kimse benim önümde onun yaptığı gibi kendine dokunmamıştı. Hiç. Utangaçlar. Kendilerini bilinçli hissediyorlar. Korkuyorlar. Tinsley ise tamamen kendini vermiş ve daha fazlasını istiyor. Beni de dahil.

"Evet." Eli saçlarımın arkasından geçip beni kendine doğru çekiyor. "Tadına bakmanı istiyorum. İkimizin de zevkine olmasa bile, o tehdidin saçmalık olduğunu düşünsem bile. Beni tadıp, benim için inlememi ve kıvrınmamı istememekle başa çıkabileceğini sanmıyorum. Hepsi senin için. *Efendim*."

Ellerim bir şekilde iç uyluklarına dokunuyor ve tamamen açılana ve benim için muhteşem olana kadar bacaklarını daha da açıyorum. Çünkü o haklı. Onun benim için inlemesini engelleyemem. Ona vermek için can attığım tüm zevki veremem.

Ayrıca artık iyi bir kız olmak istemediğini de söyledi. Bu konuda yardımcı olabilirim.

"Küçük gül, çok dağınıksın ve çok, çok ıslaksın. Benim yaramaz kızım, yatağıma damlıyorsun. Şimdi onu temizlemem gerek, ama bunun için seni cezalandıracağım."

Eğilip yalamaya başlıyorum, amından damlayan sıvı kıcının iç köşesinden aşağı akıyor. Çıglık atıyor ve beni uzaklaştırmak için kalçalarını kaldırıyor, ama ben onu tutuyorum, yalıyorum, tadına bakıyorum ve yalayıp yutuyorum.

Tanrım. Kahretsin.

Uyarı olarak iç uyluklarını ısıırıyorum. "Seni tatmamı istedin. Ben de bunu yapıyorum. Eğer benden tekrar uzaklaşırsan, boşalmana izin vermeyeceğim. Parmakların ulaşamasın diye bileklerini bağlayacağım ve bacaklarını birbirine sürtünmesin diye açık tutacağım ve bütün gece boyunca seni tahrik edeceğim."

Gözleri birden açılır ve çenesi aşağıya doğru iner ama benim hakkımda bilmediği bir şey var. Bu konuda şaka yapmıyorum. Onu bağlayıp, bir saniye daha dayanamayana kadar tekrar tekrar doruğa ulaştırmaktan başka bir şey istemem. Onu sahiplenirim. Bana yalvarmasını sağlarım.

"Zaman doldu. Boşalmadın. Sanırım artık kontrol bende." Alt dudağı dişlerinin arasında sıkışır. "Stone."

Şeytan gibi sırtarak, klitorisine baskı uygulamadan dilimin ucuyla amını yalıyorum. "Evet, bebeğim? Bir şey mi lazım?"

Nefes nefese. İzliyor. Gergin. "Ben... şey..."

"Evet?" Parmağımla açıklığını okşuyorum ama klitorisinden uzak duruyorum ve içine girmiyorum da. Onunla oynuyorum. Beni buraya getirdiği için kızgınım. Kendimi tutamadığım için ona dokunduğum için öfkeliyim. Beni sonsuza kadar yasak olan tek kızdan uzak duramayan bir adam ve kardeş yapan bu durumdan nefret ediyorum.

Onu tüm bunlar için cezalandırmalıyım.

Beni bu kadar çok istemesine neden olmasaydı, bu asla olmazdı.

Klitorisini ağzıma alıp sertçe emiyorum, iki parmağımı doğrudan içine sokup hemen ön duvarını buluyorum.

"Oh, tanrım." Başını geriye atıyor ve kalçaları ağzıma doğru kalkıyor. "Evet. İşte öyle. Tanrım, aynen öyle."

Islak bir sesle klitorisini bırakıp parmaklarımı geri çekiyorum ve bir kez daha onunla oynuyorum. Üzerine serin hava üflüyorum. Amını yalıyorum. Ve hareketi tekrar ediyorum. Yalıyorum. Emiyorum. Pompalıyorum. Sonra o orgazma yaklaşır yaklaşmaz geri çekiliyorum.

"Tanrım, sen bir sadistsin."

Sırıtiyorum. "Genelde değilim. Ama şu anda, seni çaresiz hale getirmek çok eğlenceli."

Elini saçlarıma geçirip beni tekrar kendine çekmeye çalışır, ama ben direnirim. "Yemin ederim, beni boşaltmazsan seni öldürürüm. Cidden, seni fırtınanın ortasına atarım."

Ona karşı kıkırdayarak, titreşimler onu inlemeye zorluyorum.

"Yalvar bana." "Ne?"

"Duydun beni. Seni orgazm etmem için bana yalvar, sana hayatının en iyi orgazmını yaşatayım. Ama içten olmalısın. Ve bana efendim demeni istiyorum. Çünkü seni böyle ele geçirdiğimde, vücudunun her santimetresi bana ait olur. Benimdir. İstediğim gibi kullanabilirim çünkü sen bana aitsin."

"Oh." Kıvranıyor ama hemen cevap vermiyor. Bunu düşünüyor, gururunu ve arzusunu tartıyor. Aşağılanmayı pek sevmem, ama onun tatlı sesinin bana yalvarması düşünce si sikimi zonklatıyor. "Lütfen beni boşaltın, efendim."

Bana efendim dediğinde çok ıslanıyor. Sanki sadece bu kelimeleri söylemekle boşalacakmış gibi vücudu kıvrılıyor. Ve iki parmağımı tekrar içine soktuğumda, amı kasılmaya başlıyor ve beni bir yumruk gibi sıkıyor.

Yavaşça pompalamaya başlıyorum. Onun ihtiyaı olanın çok uzağındayım ve hala onun titreyen klitorisinden uzak duruyorum.

"Stone. *Efendim*. Size yalvardım. şimdi anlaşmanın sizin tarafını yerine getirin. *Lütfen*," diye ekler, nefes nefese. Kalçaları sallanıyor. Vücudu titriyor. "Aslında, siktir et. Beni boşaltmana ihtiyaım yok." Eli geri gelir ve klitorisini tekrar ovmaya başlar. Gülümsüyorum. O kadar sabırsız ki, ona ne vereceğimi hiç bilmiyor. "Boşaldığımda tadı nasıl bilmek istiyorsan, şimdi dilini içime sok çünkü... Ben... oh! Evet! İşte öyle." Klitorisini yalıyorum, parmaklarına yardım ediyorum ve kendi parmaklarımla onu sikiyorum, ta ki üzerime boşalana kadar. Geçmişte, bir kadına dokunmadan önce, tüm kurallarımı bilirlerdi. Bir gece. Bağlanmak yok. Sadece eğlence. Evet ya da hayır diyebilirdiler. Bu onların seçimi idi ve ben her iki durumda da sorun yoktu, ama kurallar

sınırlıydı ve nadiren tekrar için istisna yapardım.

Bütün bunlar eskiden çok önemli geliyordu. Benimle kadın arasındaki sınır gibi. Sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da.

Ama Tinsley'nin tüm sınırlarımı aşmasını istiyorum. Sınırlarımı yıkmasını istiyorum.

Tinsley'i istiyorum. Açıkça. Basitçe. Tamamen.

Ona hayranım. Buraya gelmek için yaptıklarına hayranım. Hayatını ve ruh sağlığını kendi ellerine aldığını hayranım. Onun meydan okumasını, güçlü, iradeli ruhunu ve küstah ağzını seviyorum. Sesini, gülüşünü ve beni istediği gibi bakışını seviyorum — ve bunun nedeni, birlikte olduğum diğer kadınların yüzde doksan dokuzunun yaptığı gibi Stone Fritz olmam değil.

Basitçe söylemek gerekirse, onunla ilgili her şeyi seviyorum.

Sadece gördüğüm en güzel kadın olması bile değil. Aynı anda hem güçlü hem de kırılgan olması da değil. Kendisi olmaktan korkmaması, oysa benim en çok korktuğum şey bu.

Kendim olmak, beni en çok başarısızlığa uğratan şey. Kendimden nefret ediyorum.

Ondan daha iyi olmak istiyorum.

Ama bu nasıl mümkün olabilir? İlk cazibeye kapıldığımda çöktüğüm halde, nasıl onun üstesinden gelebilirim? Tinsley Monroe'ya aşık olduğumu inkar edemem ve bunu durdurmanın bir yolu olduğunu sanmıyorum.

O klitorisini ovmaya devam ederken, parmaklarımla birlikte dilimi de içine sokuyorum. Onun tadını alıyorum. Her damlasını yalıyorum. Daha fazlasını istiyorum. Ondan daha fazlasını. Tekrar tekrar, bunu istiyorum. Ve sadece bu gece için değil. Bu teknede yedi günüm kaldı.

Yollarımızı ayırıp gerçeğe dönmeden önce yedi gün.

Yatağa yığılır, dudaklarında doygun bir gülümsemeyle, kolunu gözlerinin üzerine koyar ve küçük, inanılmaz bir kahkaha atar.

"Senin kötü ağzını ve yetenekli parmaklarını, beni işkence etmekten zevk alsan bile, bacaklarımın arasında tutmalıyım. Sanırım hiç böyle boşalmamıştım... oh... evet..." Başını kaldırır ve gözleri benimkilerle buluşur, gözlerinin kenarları kırışır ve pişmanlık dolu bir ifade alır. "En son ne zaman bu kadar sert boşaldığımı hatırlamadığımı söylemek çok mu kötü?"

Gurur göğsümü şişirirken, aynı zamanda kendimi berbat hissettiriyor. Kafamı sallıyorum, bu soru karşısında ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Hâlâ sana efendim dememi istiyor musun?" Sırıttırır. Alaycı ve küstah olduğunu düşünüyor.

Kıçından klitorisine kadar amını pis bir şekilde yaladım. "Efendim lafının sadece yarısı ciddiydi, biliyorsun, değil mi?"

"Ne?" diye bağırtıyor ve ben dilimi döndürdüğümde nefesini tutuyor.

Gülüyorum. "Yalan söylemeyeceğim, bu beni çok tahrik ediyor, yani bana öyle demek istiyorsan, kesinlikle sorun etmem. Hakimiyet kurmayı ve yatak odasında kontrolü elinde tutmayı seviyorum, ama ben bir Dom değilim ve sen de kesinlikle itaatkar değilsin."

"Aman Tanrım! Sen tam bir pisliksin!"

Kafama bir tokat atıyor ve ben de onun hassas klitorisini ağızıma alıp emiyorum, ta ki o beni geri çekmek için saçımı çekip sarsana kadar. "İkimiz de hoşuna gittiğini biliyoruz. Kendine ve bana yalan söyle, ama bu doğru. Az önce sana yaptığım şey hoşuna gitmeseydi, bu kadar sert boşalmazdın."

"Belki de Stone ismi aptalca geldiği içindir. Sana kaya demek gibi. Sir dahil herhangi bir isim Stone'dan daha iyidir."

İç uyluklarını ısıyorum, o da çığlık atıyor ve saçımı biraz daha çekiyor. "Belki. Ama muhtemelen değil. Artık sakın görünüyorsun, biraz uyumalısın. Ben navigasyon istasyonuna gidip rotamızda olduğumuzdan emin olacağım."

O bir şey söylemeden, kalkıp odadan çıkıyorum. Çünkü çıkmazsam, onu becereceğim. Ve o zaman, benim olmamız mümkün değilken, o gerçekten benim olacak.

Uzun bir süre tavana bakarak teknenin eğilmesini ve altımda şiddetli bir şekilde sallanmasını hissediyorum ve dışarıdaki fırtınayı dinliyorum. Stone, bir kayaya veya adaya çarpmadığımızdan ya da fırtına ve deniz tarafından yutulmadığımızdan emin olmak için gitti. Bu arada, hava aydınlanıyor, fırtına azalıyor. Her şey yolunda, ama artık fırtınayı düşünmüyorum. İronik. Fırtınayı aklımdan çıkarmak için beni orgazma ulaştırmasını istedim, ama şimdi bunu yaptığı için, onun hakkında düşünmeden duramıyorum.

Birincisi, bunu yaptığımıza
inanamıyorum. Bu planımızın veya
anlaşmamızın bir parçası değildi.

İkincisi, bunu yaptığımıza inanamıyorum.

Cinsel olarak utangaç biri olmadım, ama cinsel olarak agresif de olmadım. Muhtemelen sadece iki erkekle yattığım için, ve bunlardan biri de onun kardeşi olduğu için. Forest'a hayatımı, bedenimi ve kalbimi emanet ettim. O dünyadaki en iyi erkeklerden biri ve onun kalbini kırmaktan nefret ettim. Onu sevdim. Sadece artık ona *aşık* değildim.

Aşık çocuklardık, ama ben hissetmeye başladım. O uzaklaşmayı. O eksikliği. Daha fazlasına olan ihtiyacı. Sonra takipçi geldi ve ben Forest'a sarıldım çünkü o güvenli ve rahatlatıcıydı ve bunu yapmamı kolaylaştırdı. Hatta o da bunu teşvik etti. Ona gerekenden çok daha uzun süre sarıldım. Bir parçam bunun farkındaydı, ama herkes bizi bir araya getirmeye çalışıyordu, en çok da Forest. Terrance Howard hapse girene ve ben derin bir nefes alana kadar

derin bir nefes alabildiğimde, artık ona aşık olmadığım korkunç sonucuna vardım.

Bir yıl boyunca öyle hissettim, o tür bir aşkın geri döneceğini umut ettim ve dua ettim. Ve dönmediğinde, bitirmek zorunda kaldım. İlişkiyi sürdürmek ikimiz için de adil değildi. O benim çocukluk aşkımdı, ama birbirimizden uzaklaştık. O bunu görmek ya da kabul etmek istemedi.

Bazı günler, hala bunu görmek ve kabul etmek istemiyor.

Bu yüzden, Stone ile yaptığım şey belki de daha da kötü. Forest, burada olduğumu bilse çılgına dönerdi — Stone bu konuda haklıydı — ve kardeşi bana oral seks yapıp, ona hiç veremediği kadar iyi bir orgazm yaşattığını öğrenirse, kesinlikle kafayı yerdir. Bu düşünce beni utandırıyor ve bunu düşündüğüm için kendimi en kötü kadın gibi hissediyorum.

Ama artık Forest'la birlikte değilim.

Ve herkesin bana ne yapıp ne yapamayacağımı söylemesinden bıktım. Kimi istemem ve kimi istemem gerektiğini. Hayatımı nasıl yaşamam ve nasıl yaşamamam gerektiğini. Ben bu işin neresindeyim? Benim söz hakkım nerede? Belki de onun eski sevgilimin kardeşi olduğunu umursamalıyım, ama şu anda umursamıyorum. Hayatımda ilk kez istediğim şeyi almak istiyorum. Az önce yaptığımız şeyi istiyorum. Önümüzdeki haftayı Stone'un içinde geçirmek istiyorum.

Bundan öteye gitmeyecek. Gitmeyeceğini biliyorum.

Yaptığımız her şey zaten sır, bir tane daha ne fark eder ki?

Belki bu beni kötü bir insan yapar, ama benim dünyamda güvenilebileceğin bir partner bulmak kolay değil. Eğlence sektörü acımasızdır. Herkes senden bir şey ister, ama Stone bunların hiçbirini umursamıyor. Onu hayatım boyunca tanıyorum. Ailelerimiz çok güçlü bağlarla birbirine bağlı. O bir milyarder. Boston'da bir doktor. Hayatlarımız birbirinden milyonlarca kilometre uzakta. Bu hafta olacak ve daha fazlası olmayacak.

Vücuduma bakıyorum. Onun tişörtünü giyiyorum, başka bir şey yok.

Çılgın bir kahkaha ciğerlerimden kopar. Onu bacaklarımın arasında tuttuğuma inanamıyorum. Jinekoloğum bile beni bu kadar çıplak görmedi. Ona beni orgazm etmesini yalvardım ve ona efendim dedim. O piç kurusu bununla bana asılıyordu, ama haklıydı. Hoşuma gitmişti. Yaptığı ve söylediği her şeyi sevdim, çünkü daha önce yaşadıklarımın çok farklıydı.

Belki de sandığım kadar masum değilim. Ya da belki de masum olmak istemiyorum.

Belki de o halim öldü ya da ölmek üzere, ve olmak istediğim kadın nihayet kabuğundan çıkıyor. Kontrolü ele alan ve istediğinin peşinden giden kadın. Kimsenin hayatını dikte etmesine izin vermeyen kadın.

Kötü bir insan olmak istemiyorum ve Forest'ı daha fazla incitmek istemem, ama... bu, özgürlük ve macera arayışında ilk kez asi davrandığım an. Hoşuma gidiyor. İçimde kabaran bu duygu, garip bir tür özgüven.

Yüzümü ellerimle kapatıyorum ve bacaklarımı yukarı aşağı sallayarak tiz, kız gibi bir kahkaha atıyorum. Gerçekten bunu mu düşünüyorum? Gerçekten bunu mu yapacağım?

Yataktan fırlıyorum, Stone'un yere attığı battaniyeye takılıp neredeyse düşüyordum. Battaniyeyi yatağa geri atıp kapıya yöneliyorum. "Siktir et. Teknede olan, teknede kalır." Vegas gibi. Ve hafta bittiğinde, kaçamaklı ilişkimiz bir anıya dönüşecek, umarım mutlu ve çılgın bir anıya, başka bir şey değil.

Kalbim göğsümde çarparken ve parmaklarım gerginlikten karıncalanırken, yatak odasından çıkıp kısa merdivenleri tırmanarak ana yaşam alanına çıkıyorum. Hala yağmurun üstümdeki tavanda güverteye vurma sesini duyabiliyorum, ama rüzgar neredeyse tamamen dinmiş, bu da sürekli devrilecekmişim gibi hissetmeden yürümemi kolaylaştırıyor.

Mutfak serin ve sessiz ama havadaki nem ve elektrikten kaçış yok. Kontrol odasından bir ses duyuyorum ve o yöne doğru, ahşap zemini aydınlatan ışıkların izini takip ederek ilerliyorum.

Stone sandalyesinde oturmuş, fareyle ekrandaki bir şeyi tıklıyor. Hâlâ gömleksiz, sadece şort giymiş durumda ve ben bir dakika durup vücudunun kaslı hatlarını ve cildini süsleyen renkli dövmeleri hayranlıkla izliyorum. Beni duymuş olmalı ki başını benim yönüme çeviriyor ve beni burada dururken görünce arkasına yaslanıp bana bakıyor. Gözleri volkanik gibi, çıplak bacaklarımdan, uyluklarımdan ortasına kadar uzanan gömleğinin eteğine doğru kayıyor, sonra da iç çamaşırı giymediğimi fark ederek incelemeye devam ediyor.

O benim göğüslerime takıldığında, ona doğru yürürken zıplayıp sallanırken sırttım. İyi. Umarım sertleşmiştir. Tam da istediğim gibi. Davet beklemeden, içeri girip üzerine oturdum. Acı çekmiş gibi bir ses çıkardı, avuç içlerini kalçalarıma koyarak beni yerinde tuttu.

"Uyumak zorundasın," diye uyarıyor, ama bana bakışından, uyumamın onun istediği son şey olduğu anlaşılıyor.

"Fırtına dinmeye başladı."

Başını sallar, avuç içleri çıplak uyluklarıma kadar kayar, sonra sanki bu şekilde üstüne otururken kontrolünü korumaya çalışıyormuş gibi güvenli bölgeye geri çekilir. Gömlek amımı zar zor örtüyor, ama o aşağıya bakmayı reddediyor.

"Fırtına kuzeye doğru ilerliyor, biz ise güneye. Sabaha kadar Nassau'ya varırız."

"İyi. Burada kalman mı gerekiyor?"

"Bu gece benim yatağında uyumayı mı planlıyorsun?" Gülümserim. "Duruma bağlı."

"Neye?"

"Sana."

Dudaklarını yaladı ve hafifçe eğildi, ben de ellerimi boynuna dolayarak ona yaklaştım. "Bana ne olacak, bebeğim? Benden istediğini aldın."

Kalçalarımı öne doğru kaydırardım ve şortunun içindeki sert çıkıntıyı hissettim. Tam doğru yere değdiğinde dudaklarım aralandı. "Her şeyi değil," diye nefes nefese fısıldadım. "Tanrım, Tinsley," diye homurdandı, elleri tekrar iç uyluklarıma üzerine koydu ve yukarı doğru kaydırarak beni beklentiyle titretir. "Doğru şeyi yapmayı imkansız hale getiriyorsun."

Başparmağı açıkta kalan amımı okşadı ve iç çamaşırımı giymediğimi, onun gömleğinin altında tamamen çıplak olduğumu fark edince homurdandı.

"Ben hep doğru olanı yaptım. Bundan bıktım."

"Ve şimdiye kadar yaptığım her şey yanlış. Bunu değiştirmeye çalışıyorum."

"Bu ikisi karanlıkta pek iyi dans edemiyorlar. Peki, bir yanlış ve bir doğru neye eşittir?"

"Lanet olası bir karmaşa mı?"

Eğilip çenesini ısııyorum. "Güzel. Pislenmek için can atıyordum."

Beni sabit tutuyor. "Seninle sevişmek, yemin ettiğim sınırı aşmak olur."

Kalçalarımı tekrar salladım ve göz bebekleri büyüdü, siyah, tehlikeli ve çok seksiydiler. "Beni istiyor musun, Stone?" Bu retorik bir soru. İsteddiğini biliyorum. Başparmağı hala klitorisimi ovuşturuyor, sanki kendini tutamıyormuş gibi, diğer eli ise uyluğumu o kadar sıkı tutuyor ki, iz bırakırsa şaşırmam. Kendini kontrol etmenin sınırına ulaşmış bir adam.

Yine de bana cevap vermesini istiyorum. Çünkü eğer gerçekten bunu yapmak istemiyorsa, zorlamayacağım. Tekrar mesafeli davranmaya başlayacağım ve ona

ama beni istiyorsa, benimle bu sınırı aşmaya hazırsa, okyanusun derinliklerine dalmak ve beni yüzeyin ne kadar altına götürebileceğini görmek istiyorum.

"Biliyorsun ki istiyorum. Seni istemem sorun değil."

O haklı ve ben bencil davranıyorum. Parmaklarımla onun pürüzsüz çenesini ve koyu saçlarını okşuyorum. "Senin için bir pişmanlık ya da hata olmak istemiyorum ve sana zaten verdiğimden daha fazla sıkıntı ya da sorun çıkarmak istemiyorum. Bir şey üzerinde çalışıyorsun. Bu yüzden buradasın ve ben bunu asla bozmak istemem." Boynunu öpüyorum. "Bu geceyi fırtınaya bağlayacağız ve yarın sanki hiç olmamış gibi olacak."

Ayağa kalkmak için hareket ediyorum, ama uzaklaşmadan boynumun arkasını yakalıyor. "Yarın çoktan geldi. Ve durmak için çok geç." Bununla birlikte, beni kendine çekip dudaklarımı dudaklarına yapıştırır. "Durmak istemiyorum," diye homurdanır. "Durmam gerekse bile." Dudakları benimkileri ele geçirir, dili hemen ağızma girip benimkiyle çarpışır. Çılgınca, sert ve lezzetli bir şekilde vahşidir.

Onun kucığına geri düşerim, sert vücuduna doğru, ellerim saçlarında ve omuzlarında. Serbest eli gömleğimin içine girer, kırım sıkır ve beni kendisine doğru bastırır, ikimiz de ebeveynleri eve gelmeden önce zamanla yarışan iki genç gibi sürtünür, inler ve inleriz.

Ellerimi onun üzerinde gezdiriyorum, omuzlarının, göğsünün ve karın kaslarının sert hatlarını ve sağlam çıkıntılarını hissetmek istiyorum. Bu nazik değil ve kibirli olmaktan uzak. Gömleğimi kaldırmaya başlıyor ve ben de onu başımdan çıkarmaya yardım ediyorum, ağızlarımız sadece yarım saniye ayrılıyor. Nefes almamız için zar zor yeterli bir süre.

Göğüslerimi avuçlayıp inleyerek öpüşmemizi keser ve beni geriye doğru iter, ta ki navigasyon ekipmanının önündeki masaya yaslanana kadar, tamamen onun için açılmış halde. Ateşli bakışları vücudumun her santimini tarar ve beni saran titremeye mücadele etmek zorunda kalırım. Gözleriyle beni utanmadan sikiyor ve ben nefesimi sabit tutmaya çalışıyorum, ama bana attığı o bakış bunu neredeyse imkansız hale getiriyor.

Başını sallar, dolgun alt dudağı gerginlikle sıkışır. "Siktir, sen çok güzel bir kadınsın." Elini uzatır, büyük elleriyle göğüslerimi sıkıştırır, eğilip çenemi, boynumu ve sonra da göğüs dekoltemi öper ve ısırır. "Bir hafta, Tinsley. Hepsi bu kadar ve hep böyle kalacak."

"Ne? Anlamıyorum. Beni senin olarak adlandırdın." "Tinsley," diye boğuk bir sesle söylüyor, belirsizlik şehvetle savaşıyor.

Ben, sesim çaresizce hıçkırarak, "Beni sevdiğini sanıyordum. Bana seninim demek, bunu ifade ettiğini sanıyordum."

Başını kaldırır ve onun şok olmuş ifadesine gülmek için kendimi tutamam.

"Lanet olası velet." Beni cezalandırmak için meme ucumu çimdikledi, ben de kucağında kıvranmaya başladım.

"Bu, bana yaptığın saçmalıklar için." Yanağını okşadım. "Merak etme, bebeğim, burada aşk falan yok. Bu nasıl?" Parmaklarım saçlarını okşadı, başının iki yanını tutarken dudakları boynumun kıvrımına değdi ve aşağı kayd, dişleri her bir göğsümün şişkinliğini okşadı, ben nefes nefese kalana kadar. "Bu hafta ben seninim, sen de benimdin. Sadece ben paylaşmayı sevmeyen kıskanç ve sahiplenici bir kız olduğum için ve sen de kadınların gözdesi olarak bilinen bir Fritz erkeğı olduğun için."

"Kadınların gözdesi mi?"

Sahte bir teslimiyetle iç çektim. "Peki. Haklısın. Bu terim eski moda. Sen bir çapkınsın."

Boğuk bir kahkaha atarak boğulur ve gözlerime bakmak için başını kaldırır. Akıllıca, bunu inkar etme zahmetine girmez.

Güçlü çenesini avuçlarım ve yeşil gözlerine bakarım. "Cidden, bu hafta seninle biraz eğlenmek istiyorum. Ama Miami'ye döndüğümüz anda her şey bitecek. Karışıklık yok. Çirkinlik yok. Bizden başka kimse bilmeyecek. Aynı yollara gideceğiz ve bu hiç olmamış gibi olacak. Sırrımız burada kalacak."

Basitçe söylemek gerekirse, ikimizin de kaybedecek çok şeyi var ve aramızda gerçek bir şeyin filizlenme ihtimali ya da potansiyeli yok.

"Burada prezervatifim yok. Seks bu haftaki planımın bir parçası değildi."

"Hap kullanıyorum ve test oldum."

"Prezervatifsiz olur mu?" diye sordu. "Senin için sorun yoksa benim için de sorun yok."

"Hiç prezervatifsiz bir kadınla sevişmedim." Bir an sessizce bana bakar, gözleri donuklaşır. Tek bir akıcı hareketle kalçalarını tutup beni ayağı kaldırır. Kafam karışık ve kurallarına bir şekilde aykırı davrandığından endişelenerek ona bakarken, o öne eğilir ve ağzıyla göğüslerimi yalarken işaret parmağını yarık boyunca ileri geri gezdirmeye başlar.

Keskin bir nefes alıyorum, gözlerimi kapatıyorum, zevk içimi kaplarken buna karşı koyamıyorum. Sıcak nefesi meme uçlarıma düşüyor ve titriyorum, bacaklarım aniden titriyor ve o baskı uygulamadan hızını artırdığında pes etmeye hazır hale geliyor. Bu beni dayanılmaz derecede ıslak ve istekli yapıyor, cildim sıcak ve karıncalanıyor. Ellerim arkamdaki masaya düşerek beni tutuyor ve kalçalarımı ona doğru eğiyorum.

Belki de parmaklarımın ucunda bulunan bu yeni keşfedilmiş ve bilinmeyen özgürlük yüzündendir, ama hiç bu kadar cüretkar olmamıştım. Hoşuma gidiyor. Bu halim hoşuma gidiyor. Stone'un ellerini belimin kıvrımlarında ve kaburgalarımın yukarı aşağı gezdirirken kendini tutamıyor gibi görüldüğü halim. Sinirlerim beni ele geçiriyor.

Eski sevgilimin kardeşiyle sevişmek üzereyim. Benden sonsuz derecede daha deneyimli bir adamla.

Şortunu kalçalarından aşağı kaydırmaya başlıyor ve ya onunla başa çıkamazsam? Ya bu benim için çok fazlaysa...

"Vay canına! Piercingin var."

Durur ve gözlerini kısarak bana bakar, dudaklarında şeytani bir sırıtış belirir. "Sadece bu var. Eğer bunu çok buluyorsan, Vander'ı görmelisin."

Kafamı salladım, alt dudağımı ısırarak, gözlerimi ondan ayıramadım. "Tercih etmem." Parmağımı onun penisinin olduğu bölgeye doğru çevirdim. "Şey. Buna ne denir ve ne işe yarar?" Çünkü sadece penisi büyük değil, yani, tüm vücudu uzun ve kaslı, aşırı iri değil, ama evet, sadece büyük değil, aynı zamanda o da var.

"Bu bir penis ve birçok şey yapar."

Ona sert bir bakış attım.

Yüzündeki ve sesindeki eğlenceyi gizleyemiyor. "Tamam. Şaka yapmayacağım. Buna derin shaft ters Prens Albert denir. Çok seveceksin. Seni orgazma ulaştıracak. İşlevi bu."

İlginç. "Dokunabilir miyim?"

O inler, başını geriye atar. "Bebeğim, şu anda beni öldürüyorsun. Tatlı, masum gözlü ve yozlaşmak üzere olan bir kız. Evet, dokunabilirsin. Dokun. Oynayın. Yala. Ne istersen. Ama sonra onunla sikişeceksin."

Tanrım. Terliyorum.

Ayaklarını açmış bacaklarının arasına dizlerimin üzerine çöküyorum ve penisi seğiriyor, neredeyse karın kaslarına çarpıyor. "Gergin."

Stone hafifçe güldü. "Beni nasıl değerlendirdiğine rağmen, her gün güzel ve istekli bir kadının benim için diz çökmesi olmuyor."

Elimi uzatıp onu avucumda sıkıca ama yumuşakça kavradım, kadife gibi, taş gibi, kelime oyununu bağışlayın. Elimde nabız gibi atıyordu ve boş içim sıkıştı. Tereddütle, elimi onun başının hemen altındaki halterine ulaşana kadar onun şaftı boyunca yukarı doğru sürükledim. Sert küçük bir top ama kolayca bir yandan diğer yana hareket ediyor.

"Siktir," diye tısladı. Tekrar yaptım, ama bu sefer dilimi de kullanarak, yarıklarından çıkan barbellin diğer ucunu yaladım. Garip bir duyguydu, ama aynı zamanda çok hoştu.

"İyi mi?" diye soruyorum. "Çok iyi."

Övgüden biraz gururlanıyorum ve onu yalamaya ve onunla oynamaya devam ediyorum, tüm bu süre boyunca onun tepkisini izliyorum. Ona karşı sahip olduğum bu gücü seviyorum. Ona zevk verme ve onun biraz kendini kaybetmesini izleme yeteneğini. Kendimi daha güvende ve rahat hissettiğimde, ayağa kalkıp ellerimi omuzlarına koyuyorum. Gözlerimizi birbirine kilitleyerek, tekrar üzerine çıkıyorum, havada süzülüyorum.

O benim amımı okşuyor, ama ben onun için çoktan hazırım. Bir eliyle benim amımı, diğer eliyle kalçamı tutarak, girişime hizalanıyor ve yavaşça içine girmeye başlıyorum. Bu şekilde inanılmaz derecede samimi, hazır olduğumdan daha fazla. Gözlerimiz birbirine kilitli, vücutlarımız birbirine yakın ve o içime giriyor. Beni genişletiyor. Piercing'i dahil olmak üzere her santimini hissetmemi sağlıyor.

Yarıya kadar girdiğinde, içime doğru iterek, sapına kadar içime boşalır. "Tanrım, Stone." Başım geriye doğru savrulur ve ellerim onun omuzlarını tırmalar.

"İşte bu. *Siktir*." Ağır bir nefes verir, alnı gergin ve gergin, yüzü kızarmış. "Siktir, Küçük Gül. Bunun böyle olacağını beklemiyordum..." Bir nefes daha. "İyi misin?" diye sorar, sesi boğuk ve kaba.

"Çok iyiyim," diyorum, onun sözlerini ona geri yansıtarak. Nefes nefeseyim. Ve *doymuşum*.

O aşağı aşağı bize bize ve bir şey karşımıza yüzünden yüzünden

Tam olarak anlayamadığım bir şey. "Hepsi benim," diye fısıldıyor, o kadar alçak sesle ki onu doğru duyduğumdan bile emin değilim.

Elleri kalçalarımı kavrar ve beni yukarı kaldırır, sonra tekrar aşağıya indirir, gözleri birleştiğimiz noktaya sabitlenmiştir. Nefes nefese inlerim, tırnaklarımı batırırım.

"Hadi, bebeğim. Beni al. Sikimde zıplamaya başla. Seni gerçekten sıklmaya başlamadan önce biraz eğlen."

Aman Tanrım, kendimi neye bulaştırdım böyle? Onu asla atlatamayacağım, daha yeni başladık. Ayaklarım yerdeyken, kendimi yukarı itip sonra geri düşüyorum, onun direnç göstermeden içime girip çıktığını hissediyorum. Sonra onun penis halkası var. Ön duvarım boyunca kayıyor ve o tamamen içime girdiğinde? Kelimeler yetersiz kalıyor. Sadece karıncalanma ve derin, derin bir zevk var.

Görüşünüzü bulanıklaştıran ve uzuvlarınızda ateş gibi yayılan türden bir zevk.

Beni öne doğru çekerken kalçalarımı döndürüyor ve klitorisim onun pelvisinin tabanına sürtünüyor. Zaten kendimi kaybetmiş bir halde çığlık atıyorum. Tamamen duyularımla yaşıyorum. Özellikle de yüzüne çok yakın olan göğüslerimi emmeye başladığında.

Omuzlarında ve göğsünde ter parıldıyor, dudakları nefes verirken ayrılıyor, sonra ağzı benimkini yakalıyor, acil bir hareketle. O içime dalarken nefesimi tutuyorum, kalçalarını yukarı kaldırıyor ve kalçalarımı kavrayarak beni üzerine çekiyor. Dili aynı hızda ağzımı sikiyor ve ben ona inliyorum, her sürtünme hareketinde kalın penisinin çıkıntısını hissediyorum.

Elleri geri kayıyor, kıkımı okşuyor ve sıkıyor, beni ileri itmek için kaldıraç olarak kullanıyor. Beni böyle sikiyor. Derin, sert darbelerle daha yavaş, azgın dalgalanmalar arasında gidip geliyor. Bu akıl almaz ve ruhu sarsıcı bir şey ve ben o kadar sarhoşum ki, tutunup ona karşılık vermeye çalışmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Ağzını ağzımdan ayırıp boğazımdan göğsüme doğru öpüyor, meme ucumu ağzına alıyor, hızlı ve sert, ve beni ısırduğında, dişlerini kullanarak ve bunu hissetmemi sağlayarak, ben çığlık atıyorum. Ellerim boynuna dolanıyor ve onu kendime çekiyorum.

"Stone..." Tek bir kelime. Tek söyleyebildiğim bu. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, dayanamayacak kadar yaklaşıyorum. Tüm o ön sevişme, beni sikerken bile klitorisimi okşamaya devam etmesi, bunu yaparken penisi ve piercingi ön duvarımı okşaması. Hiçbir şey bundan daha iyi hissettirmemişti.

Kalçalarımı sallıyorum, ona sürtünüyorum, onu olabildiğince derine alıyorum.

Yapabilirim.

Bu yeterli değil. Onun için değil.

Aniden ayağa kalkıyor, beni de yanında götürüyor ve

kıkım masanın üzerine düşüyor. Klavyeyi ve fareyi kenara itiyor

ve sonra beni tamamen geriye doğru eğiyor. Uyluklarım onun kalçalarını sarıyor ve o, karnımı gıdıklayan güçlü bir hamle ile bana tekrar girerken ben inliyorum.

"Şimdi beni hissediyorsun. Ve ben de seni hissediyorum. Amın cennet gibi."

Beni ikiye katlar, göğsü benimkine sürtünür ve gözlerimi açtığımda onu orada, beni izlerken bulurum, yüzü benimkinin üstünde, dudaklarımız birbirinden sadece bir santim uzakta. Amım onun sikini sıkıca sarar ve o ilkel bir iniltiyle ağzını açar. Siki kalınlaşır ve hızı artar. Ellerim başımın üstüne fırlar, ekranın iki yanındaki duvara yapışır, böylece başım ekrana çarpmaz.

Bunun dışında, çaresizim. Onun merhametine kalmışım. Bana verdiği her santimi ve her seferinde G noktamı okşama şeklini seviyorum. İnliyorum, gözlerine bakarak her itişine karşılık veriyorum. Durmasını istemiyorum. Asla. Çok güzel. Ve ben çok yaklaştım. Çok çok yaklaştım.

Ve beni ele geçirme şekli...

Gözleri üzerimde, elleri göğüslerimde ve kalçalarımnda, alt karnıma bastırıyor. Ağzı her yerde, öpüyor, ısıyor ve tadıyor. Sıcaklık içime yayılıyor, bacaklarım titriyor ve gözlerim geriye dönüyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, kelimeler ağzımdan dökülüyor. "Lütfen. Tanrım, lütfen. Evet."

"Bebeğim, ne istersen, sana vereceğim. Bütün hafta boyunca sana vereceğim. Her fırsatta, içinde olacağım, senin için geldiğini duyup hissedeceğim. Bunun sadece bir kez olması mümkün değil. Kesinlikle mümkün değil."

Aramızda boşluk kalmayana kadar içine giriyor, terli göğüslerimiz birleşiyor, ağzımızdan inlemeler ve homurtular çıkıyor, onun hareketleri daha sert ve daha hızlı hale geliyor. Ve sonra patlıyorum. Patlıyorum. Amım onun sikini sıkılaştırıyor, onun barbell'i benim tatlı noktamı ovuyor ve ben çığlık atıyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve zihnim parçalanıyor.

Düzensiz nefesleri yanağıma çarpar, elleri göğüslerimi sıkar ve beni daha da yükseğe çıkarır.

"Oh, lanet olsun. Tinsley. Lanet olsun." Dişlerini omzuma batırarak homurdanıyor, titriyor ve sonra hareketsiz kalıyor. Vücudum sarsılmaya devam ediyor, ondan aldığı her şeyi emiyor, boşalırken penisi çok derine giriyor.

Bana doğru çöküyor, beni masaya bastırıyor, penisi beni titretmek için son bir kasılma yapıyor.

Kahretsin.

Ne beklediğimi bilmiyorum, ama bu...

İçimde kalıyor, çıkmak için hiçbir hareket yapmıyor. Az önce eski erkek arkadaşımın kardeşiyle seviştim. Ve belki de umursamalıyım. Aslında, umursamam gerektiğini biliyorum. Ama tek düşünebildiğim şey, bunu tekrar yapmak.

Kahretsin.

Ne halt ediyorum ben? Ve neden bu kadar bağımlılık yapıcı?

Yağmur güverteye ve pencerelere çarpmaya devam ediyor. Sürekli yağan yağmur, şimdi aralıklı tropikal bir sağanak haline geldi. Tinsley derin uykuda, çıplak vücudu benimkine kıvrılmış durumda ve daha önce kendimi tam bir pislik gibi hissetmiyorsam da, Tinsley'in tıp fakültesinin ikinci yılından beri yatağında uyuyan ilk kadın olduğunu ve o gece şimdi olduğu gibi sarılma ya da tutunma olmadığını fark ettiğimde hissediyorum. Şu anda yanımda yatan Tinsley'e baktığımda hissettiğim gibi, onu gördüğümde kesinlikle hiçbir zevk duymamıştım.

Yine, ben ne halt ediyorum?

Ama daha da önemlisi, o bana ne yapıyor?

Onun içinde olabileceğim bir sonraki anı şimdiden düşünüyorum. Ve ondan sonraki anı. Sonu kovalıyorum — yeterince tatmin olduğum ve onun sistemimden çıktığı anı — ama kafamın arkasında bu saçma fikre gülen küçük bir ses var.

Onu istemeye sonun gelmeyeceğine dair içimi kemiren bir önsezi var.

Sanırım bu karmik adalet. Tıpkı onun dediği gibi, ben bir oyuncuyum. Kadınlarla yatıp, bir saniye bile düşünmeden veya geriye bakmadan bir sonrakine geçiyorum. Her zaman dürüst oldum. Her zaman açık sözlüydüm. Daha fazlasını denemek için ne zamanım ne de isteğim vardı ve kimse beni bunu değiştirmem için zorlayacak şekilde ilgimi çekmedi.

Şimdiye kadar.

Onu ve Forest'ı birlikte pek görmedim. Onlar çocuktı ve sonra Los Angeles'a gittiler. Onları en son birlikte gördüğümde buradaydılar, teknedeydiler ve hafta sonunun çoğunu bir şey hakkında kavga ederek geçirdiler. Forest'ın ona karşı ne hissettiğini biliyorum. Hala ne hissettiğini, ayrıldıklarından beri geçen bir yıl boyunca hepimize karşı nasıl mesafeli davrandığını biliyorum.

Ama Tinsley onunla ilişkisini bitirdi ve bir süredir böyle.

Bu benim için işleri kolaylaştırmamalı, ama nedense kolaylaştırıyor.

Elimi sırtında gezdirip kalçasına doladım ve onu kendime doğru çektim. Kıpırdamadı. Ya inanılmaz derecede derin uyuyor ya da onu çok yordum. Ona yaptığım eğlenceli dil sikişine ve navigasyon masasına vurmaya ek olarak, bu yatakta onu iki kez daha siktim.

Seks, alıştığım gibi değildi, ama belki de bu yüzden şimdiye kadar yaşadıklarımın daha iyi oldu. Onu çıplak olarak aldığım gerçeği bunu daha da güçlendirdi. Onda bir şey var ve ilk gece ona bu kadar çabuk tepki vermem, şimdi onun başından beri orada olup da benim onu görmezden geldiğimi veya Forest'ın olduğu için yokmuş gibi davrandığımı düşünmeme neden oluyor. Bunu uyandıran sadece çıplak vücudunun görüntüsü değildi. Onun benden uzak durmasını istememin bir nedeni vardı.

Bir yanımda onun yanında güvende olmadığımı biliyordu, ama daha da önemlisi, o da benim yanımda güvende değildi.

Artık çok geç ve içimdeki erkek, Forest'a yaptıklarımın nefret ediyor. Yanındaki çıplak ve rüya gibi kıza bakan *pislik* tarafım, bunun sadece bir hafta süreceğini, yani bir zararı olmadığını söylüyor. Onu örten çarşafı aşağı kaydırıyorum ve vücudunun yumuşak hatlarını içime çekiyorum. Dolgun, mükemmel göğüsleri ve şeftali rengi meme uçları ağzımı istiyor ve dişlerimle birini yakalayana kadar aşağı kayıyorum.

Gözleri hala kapalıyken kıvrıyor ve tıslıyor. "Acıyor."

"Ama eminim ki hoşuna da gidiyordur."

Buna karşılık uykulu bir gülümseme alıyorum.

Parmağım bacaklarının arasına kayıyor ve... "Tanrım, nasıl bu kadar ısladın?"

Hafifçe kıkırdar ve bu ses göğsümü şişirir, dudaklarıma bir gülümseme yayılır. "Çünkü seninle ilgili müstehcen bir rüya görüyordum."

Ağzımı genişçe açıp, göğsünü olabildiğince ağzıma alıyorum. O inliyor, elleri saçlarımda, beni daha derine bastırıyor. "Yani bunu sana ben mi yaptım?"

Rüyanda ne gördün, Küçük Rose?"

"Rose'un, erkek arkadaşını ölmesine neden olan karakter olduğunu biliyorsun, değil mi?" "Doğru, ama sana bu isim yakışıyor. Güller güzeldir ve güzel kokarlar, ama batmayı seven can sıkıcı dikenleri vardır. Tıpkı senin gibi. Şimdi soruma cevap ver."

"Bana oral seks yapıyordun."

Hemen onu sırt üstü çevirip karnına öpücükler yağıdırıyorum. "Devam et. Seni nasıl yedim? Yumuşak ve nazık mıydım, yoksa ölüm hücresinde olduğum için son yemeğimmiş gibi mi yedim?"

"Ölüm hücresi. Bacaklarımı yukarı kaldırdın ve beni çığlık attırdın."

Siktir. Hay siktir. Kalbim, "*Dostum, ondan sadece bir hafta yararlanabileceğimizden emin misin?*" der gibi gümbür gümbür atıyor.

Hiçbir kadını elde tutmak istemedim ve bunun nedeni ilişkilere karşı olmam değil. Değilim. Ailem, tüm amcalarım ve teyzelerim gibi, dünyadaki en mutlu çift. Aşk ve sonsuza kadar kavramları beni korkutmuyor. Sadece bekar olmayı seviyordum ve henüz buna hazır değildim. Bekar olmak bana uyuyordu. Dramasızdı ve kolaydı. Doğru kişiyle tanıştığımda bunun daha sonra geleceğini düşündüm. Şimdi eğlenmenin ve ciddi olmamanın zamanıydı.

Ama Tinsley Monroe kafamı karıştırıyor ve bu konuda kafamın karıştırılmasına izin veremem. O bana ait değil. Asla da olmayacak. İstemem, hayal edemem, numara yapamam. Onunla ilgili konularda olmaz.

Bu, onun benimle ilgili kirli hayallerini gerçekleştirmeyeceğim anlamına gelmez. Onu yukarı kaldırıp bacaklarını açıyorum, ta ki bana muhteşem bir şekilde açılana ve kendini bana sunana kadar, sonra dilimle klitorisini yalıyorum. Kalçaları sarsılıyor ve inliyor - sesleri beni başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar sertleştiriyor - parmakları saçlarımı buluyor.

"Hayal ettiğin bu muydu?"

"Evet. Oh, evet. Tanrım, dilin. Tekrar yap. Hepsini yap. Beni boşalt. Ve ne yaparsan yap, mecbur kalana kadar durma."

Sanki benim düşüncelerimi yankılıyor gibi. "Senin isteğin benim emrimdir."

O boşalana kadar onu yalıyorum. Çığlık atıp kıvrana ve ona verdiğim zevk ve baskıyı bir saniye daha kaldıramayana kadar. Sonra, bir saniye daha bekleyemediğim için, tek bir yumuşak hareketle içine giriyorum. Ve gözleri, o güzel mor gözleri, benimkilerle buluşuyor. Tatlı, masum ve şehvetle sarhoş.

Bu kız beni başka hiçbir şeyin etkilemediği kadar etkiliyor.

Onun içine giriyorum, kalçalarım onun kalçalarına çarpıyor, ikimizin de dizleri titreyene ve zihinlerimiz sakinleşene kadar onun sıkı vücudunun içine girip çıkmaya devam ediyorum.

MASON: Hala hayatta olduğunu bize bildirmek için Vander'dan geminin navigasyonunu kontrol etmesini istememeliydim.

Yüzümü ovuştururken esneyerek sırtıyorum. Tekrar uykuya daldım, ama telefonumun yüksek sesli zil sesiyle uyandım. Sahil Güvenlik veya ailem bana ulaşmaya çalışırsa diye ses seviyesini yüksek tutmuştum. Gözlerimi kırıştırarak yatakta dönüp soluma baktım ve Tinsley'in yerinin boş olduğunu gördüm. Tinsley'i tekrar aldıktan sonra, bizi limana götürdüm ve sonra yatağa dönüp uykuya daldım.

Ben: Ama yaptın, bu yüzden sadece hayatta kaldığımızı değil, Nassau'ya vardığımızı da biliyorsun.

Vander gündüzleri bir siber güvenlik şirketinin sahibi ve CEO'su, geceleri ise dünyanın en iyi hackerlarından biri. Beni takip ettiğine dair hiçbir şüphem yoktu ve bu konuda tartışmanın bir anlamı olmadığını biliyordum.

Owen: Ve anladığım kadarıyla, tek anladığım şey biziz ve içimden bir ses Benthescyme'den bahsetmediğini söylüyor.

Mesajına bakıp, kelimeler pek mantıklı gelmediği için birkaç kez okudum. Sonra anladım. Kahretsın.

Mason: Hikaye karmaşılaşıyor. Anlat. Birlikte olduğun tatlım kim? Kahretsın.

Ben: Kimse. Benthescyme'den bahsediyordum.

Vander: En iyi arkadaşlarına ve ailene yalan söylemezsin, değil mi? Üç kez lanet olsun.

Biz böyle şeyler yapmayız. Bu bir nevi anlaşma gibi. Mason, futbol kraliyet ailesinden geliyor ve bu, NFL'de oynadığı ilk yıl. Vander'ın annesi Monroe Securities'in sahibi ve yöneticisiydi ve Vander, hackleme suçundan tutuklandıktan sonra (tutuklama sihirli bir şekilde ortadan kayboldu) MIT'yi bırakıp şirketi devraldı. Owen, Fritz ailesinin en büyük torunu olan Owen Fucking Fritz ve bu nedenle, özellikle Boston'da

sadece milyarder bir Fritz olduğu için ünlüdür. Ben de bir Fritz'im, en büyük Fritz oğlunun oğlu ve Abbot-Fritz vakfının varisiyim.

Evet, bizim dünyamızda güven kazanmak o kadar kolay değil ve ben bunu bozacak kişi olmayacağım. Ayrıntıları anlatmasam da.

Ben: Tamam. Evet, burada biriyle birlikteyim.

Owen: Kim o? Onu tanıyor muyuz?

Evet, tabii ki tanıyorlar. Mason ve Vander'ın babaları, onun babasıyla çok iyi arkadaşlar. Birlikte Central Square'deydiler, lanet olsun, birlikte ünlü bir rock grubuydular. Ayrıca, Owen'ın küçük kız kardeşi Wren, Tinsley'nin en iyi arkadaşı.

Ben: O sadece bir kız.

Mason: Ama sen zihinsel oyununuzu geri kazanmak için orada değil misiniz?

Ben: Biraz yardıma ihtiyacı vardı ve ben de doğru zamanda doğru yerdeydim. Hepsi bu. Gerçekten. Hâlâ zihinsel olarak kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Umarım. Bir yanım Tinsley ile birlikte olmanın bunu biraz bozduğunu düşünüyor, ama artık çok geç.

Owen: En iyi dileklerle.

Ekranımda konfeti patlıyor ve ben isteksizce gülümserken bile inliyorum.

Owen: Kurtardığın kadına odaklanmamak konusunda. Eminim bu senin için iyi sonuç verecektir. Ama daha da önemlisi, onu kurtarıyorsan, işe geri dönmek için zaten doğru yoldasın demektir.

Owen, Boston Çocuk Hastanesi'nde genel cerrah olarak benimle birlikte çalışıyor.

Ben: Teşekkürler. Umarım öyle olur. Sonra görüşürüz.

Mason: Kurtarma görevinde başarılar.

Vander: Unutma, eğer bize ondan veya başka bir şeyden bahsetmek istersen, biz varız. Ve bu burada kalacak. Ama sen ve sakin arasında kalmasını istiyorsan, ben de kurcalamayacağıma söz veriyorum.

Ben: Teşekkürler. Sizinle iletişime geçeceğim.

Yataktan kalkıp hızlıca duş alıyorum, birkaç dakikalık sessizliğin tadını çıkarıyorum. Sıcak su üzerime dökülüyor, uzuvlarımı canlandırıyor ve kaslarımı gevşetiyor.

Hemen, dün gecenin görüntüleri kafamda parıldıyor ve yorgun sikim titriyor. Tanrım. Bu şu anda nasıl mümkün olabilir? Alnımı mermer duvara dayıyorum. Bir hafta Tinsley. Bir hafta boyunca onu

Onu sürekli isteyeceğim bir hafta olacak. Zamanımızın çabuk biteceğini bildiğim için doyamayacağım bir hafta. Tek yapması gereken bana bakmak, gülümsemek ya da sadece nefes almak, ben de çelikten daha sert oluyorum.

Daha da iyisi, o da benim kadar doyumsuz

görünüyor. Rubicon'u geçtim. Kararımı verdim.

Kızımı bulup, bundan sonra ne yapacağımı düşünme zamanı.

Nassau'da yakıt ikmali ve yiyecek ve içecek stoklamaktan daha fazla kalmıyoruz. Nassau'da çok fazla gemi var. Çok fazla turist var. Çok fazla göz var. Tinsley, fark edileceğinden emin ve ona inanıyorum çünkü bu zor olmaz. Burası Bahamalar'ın en büyük limanlarından biri.

Bunun yerine, doğuya, Eleuthera ve Lighthouse Beach'e doğru yola çıkıyoruz. Bahamalar'ın suları ve plajları kadar berrak ve muhteşem bir şey yok. Buraya gelmemiz sadece dört saat sürdü, özellikle de deniz sakin ve güneş kalan tüm bulutları yakıp yok ettiği için.

Adayı çevreleyen kum kuşağı ve resifler nedeniyle daha fazla yaklaşmadığım için, yaklaşık yüz metre açıkta demir attım. Ayrıca, başka biri gelirse çok görünür olmak istemiyoruz. Şu anda plaj boş, fırtına muhtemelen insanları uzak tutmuştur ve plajı çevreleyen keskin kaya kraterleri nedeniyle adanın bu bölümünde pek bir şey yok.

Gemide öğle yemeğimizi yiyoruz, sessizliği ve sükuneti tadını çıkarıyoruz, ancak Tinsley uzun süre hareketsiz ve sessiz kalmayı bilmiyor. Farkında olsun ya da olmasın, sürekli bir şeyler mırıldanıyor ya da şarkı söylüyor. Böyle bir şeyin can sıkıcı olacağını düşünebilirsiniz, ama onun durumunda öyle değil. Şarkı söyleme şekli, boğazınızdan kayan bal gibi tatlı ve sıcak, ve şarkıya duygu kattığında sesi tüylerimi diken diken ediyor.

"Adaya yüzmek ister misin?" diye soruyorum, işimiz bittiğinde ve her şey temizlendiğinde.

Güzel, ıssız sahile bakıyor. "Resifin yanındayız, değil mi? Köpekbalıkları var mı?"

Gülümserim ve elini tutup onu kış tarafına götürürüm. Bugün teknenin kenarından atlamayacağız. "Köpekbalıkları ve çok sayıda balık var, ama hiçbirisi sana zarar vermez. Yüzmemize yardımcı olacak paletler ve şnorkellerim var, ayrıca eşyalarımızı kuru tutacak bir çanta da var. Ne dersin?"

"Hadi yapalım derim, ama köpekbalığı tarafından yenilirim, bunu aileme açıklamak zorunda kalan sen olursun."

"Anlaştık. Ya da sen onları arayabilirsin."

Bana gözlerini devirdi. "Ve sana burada olduğumu mu söyleyeyim?" Omuz silktim. "Ne olacağından korkuyorsun?"

O içini çekti. "Sorun ailem değil. Aslında değil. Beni seviyorlar ve endişeleniyorlar, ve yıllarca takipçim beni terörize ettikten sonra, onları bunun için suçlamıyorum."

Karanlık içimi kaplar. Onun takipçisini hatırlıyorum. Forest'ın ondan bahsettiğini hatırlıyorum. Terrance ya da öyle bir şey adında bir adam. Adamın ona gönderdiği tehdit mektuplarından bahsetmişti. Sanırım bu mektuplar gelmeye başladığında kız sadece on yedi yaşındaydı ve Forest UCLA'ya başladığında yalnız yaşamamak için onun yanına taşındığını hatırlıyorum. Forest bundan hoşlanmıştı. Kızın ona güvenmesinden hoşlanmıştı ve kendini onun kahramanı ve koruyucusu gibi hissetmişti. Sonra adam yakalandı ve kısa bir duruşma oldu, ama sanırım sonunda ceza indirimi anlaşması yaptı ve şu anda hapiste.

"Herkes öyle. Menajerim, yöneticim, hatta plak şirketim bile. Kariyerim ve hayatım benim değil, onların oldu. Özellikle yöneticim Apollo. Benden yapmamı istediği şeylerde çok ısrarcı ve hayır cevabını kabul etmiyor. Ayrıca beni çok rahatsız ediyor. Sanki sürekli beni izliyor ve nefes almama izin vermiyor gibi hissediyorum."

Yüzünün yan tarafına bakıyorum ve görüyorum. Yorgunluğu. Umutsuzluğu. Korkuyu. Son zamanlarda kendi yansıyamda da bunu sık sık görüyorum.

"Buraya gelmemin bir nedeni de her şeyi çözmeye çalışmaktı. Kendime alan ve zaman tanımak, yapmam gereken şeyi yapmak için güç ve cesaret toplamak."

"Nedir o?"

Dudaklarını ısırtıyor, gözleri hala uzaktaki kumlu plaja bakıyor. "Herkesi kovmak. Ailemi değil. Ailemi seviyorum. Ama muhtemelen orada da bazı sınırlar koymam gerekecek. Onlara artık bir yetişkin ve bir kadın olduğumu hatırlatmak

Çünkü bunu gösteremedim. Zayıf ve çekingen davrandım, ama artık böyle olmak istemiyorum. Kontrolü ele almak ve sorumlu olmak istiyorum, onların bana hesap vermelerini istiyorum, tersi değil."

"Öyleyse yap. Bence yaptığın şey oldukça cesurca. Buraya geldin, tekнемizi buldun, gizlice bindin ve bunu herkesten sakladın. Atman gereken adımları attın, şimdi geri kalanını da atabilirsin."

Bana dönüp gözlerime baktı. Güneş ve suya karşı gözleri o kadar canlı ve güzeldi ki, neredeyse dayanılmazdı. "Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu, yüzünde ciddi bir ifadeyle.

Eğilip onu öperim. Bu seks için bir öpücük değildir. Şehvetten kaynaklanan bir öpücük değildir. Bu öpücük, şu anda onu öpmem gerektiği için atılan bir öpücük.

Elimle yüzünü kavrar ve alınlarımızı birbirine yaklaştırırım. "Evet, öyle düşünüyorum. Bence Tinsley Monroe, güzel kalbi ve zihniyle istediği her şeyi yapabilir. Bu senin hayatın, Küçük Gül. Gerektiğinde diken ol, gerekmediğinde ise yaprak ol."

Dudakları dudaklarıma değiyor, elleri ensemin arkasında ve birkaç dakika boyunca öpüşüyoruz, öpüşüyoruz, öpüşüyoruz. Sonra şnorkel maskelerimiz ve paletlerimizle ne kadar komik göründüğümüze gülerek ikimizi de hazırlıyorum. Tinsley bir fotoğraf çekiyor, ama başını sallayıp hemen silip atıyor. Neden sildiğini sormama gerek yok. Fotoğraflar bizim dünyamızda tehlikelidir. Bizim durumumuzda. Serin, berrak suya dalarız ve kıyıya kadar yüzeriz, ekipmanlarımızı çıkarır ve bir kenara bırakırız, ben de eşyaları çıkarırım.

sırt çantamı ve uzanmamız için birkaç havlu serdim.

Bir süre ikimiz de sessiz kaldık. Düşüncelerimize dalmıştık. Ben o çocuğu, tıbbı, kim olduğumu ve kim olmak istediğimi, bunu nasıl gerçekleştirebileceğimi düşünürken, o düşüncelerimi böldü.

"Biliyor musun, ben tüm dünyayı gezdim. Beş farklı kıtada yüzlerce ülkeye gittim ve en son ne zaman bu kadar güzel bir şey gördüğümü hatırlamıyorum."

Başımı çevirip güneş gözlüğümün camlarından ona göz kırpıyorum. Tinsley sadece siyah bir bikini ve güneş gözlüğü giymiş, uzun saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde havluya yayılmış. Böyle inanılmaz derecede seksi görünüyor, ama burnunu kıvrırken sessizce sevimli de.

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

Omuzlarını silkiyor. "Çünkü şehirden şehire, ülkeden ülkeye gidiyorum. Geziye çıkacak ya da keşif yapacak vaktim yok. En son ne zaman bu kadar

Bu tamamen yazmak, kayıt yapmak, turneye çıkmak ve bunu tekrarlamakla geçiyor. Bir de bir iki film çekmek var tabii."

"Şimdi zaman ayırıyorsun," diyorum.

"Çünkü gerçekten kendimi kaybediyordum. Burada olduğum süre boyunca şarkı yazdım ve uzun zamandır ilk kez bu kadar doğal ve zorlanmadan yazdım."

"Artık bundan zevk almıyor musun?"

Yorgun ve hüzünlü bir nefes verir. Başını omzuma yaslar, ben de kolumu beline dolayarak onu kendime çekerim. Dalgaların ve martıların sesini dinledikten sonra sessiz bir anın ardından, "Seviyorum," der. "Müziği seviyorum, demeliyim. Sahnede performans sergilemeyi seviyorum. Hayranlarımı seviyorum. Film yapmayı da sevmeye başlıyorum çünkü benim için zorlu ve farklı bir şey. Ama bununla birlikte gelen şeyleri sevmiyorum. Bana davranışları ve hayatımın benim için yönetilme şeklini sevmiyorum. Her zaman başka bir yerde olmak zorunda olduğum için bir şeyleri kaçıırıyormuşum gibi hissetmeyi sevmiyorum. Basın tarafından takip edilmeyi, fotoğrafımın çekilmesini ve sırf kolay olduğu ve tıklanma sayısı artırdığı için hakkımda yalanlar yazılmasını sevmiyorum."

Başparmağım kalçasını yukarı aşağı okşayarak, altındaki ipi hafifçe oynatıyorum. "Ama şimdi değiştirebileceğin şeyleri değiştireceksin. Geri kalanıyla, yaptığın işi seviyorsan, yaşamak zorundasın sanırım."

"Doğru. Peki ya sen?" diye soruyor. "Ailenin çoğu doktor olduğu için mi doktor oldun? Beni buraya getiren şeyi de bana anlatmadın. Ben ısrar etmedim, ama sen benim tüm karanlık ve çirkin yanlarımı biliyorsun, ben de seninkileri bilmek istiyorum."

"Bir çocuğu neredeyse öldürüyorduk," diye itiraf ediyorum, kıyı şeridine bakarak, çünkü bunu söylerken ona bakamıyorum. "Dikkatsiz ve tembeldim ve kendimi her şeyin üstünde gördüğüm için, yapmamam gereken aptalca varsayımlarda bulundum. Kibirliydim, çok kibirliydim ve bu, çocuğun hayatına mal olacaktı. Annesi ve onunla ilgilenen hemşire beni zorlamamış olsalardı, öyle olacaktı. Ondan sonra kendime güvenimi kaybettim. Her şeyi sorguluyordum, travma durumunda ellerimi kirlletmekten korkuyordum ve acil serviste çalışıyorsanız bu çok tehlikeli bir şey. Hızla koşarsınız ve tıbbi bilgimizi ve sezgilerimizi rehber olarak kullanırsınız. Ama ben bir pisliktim. Her zaman bir pislik olmuştum. Her şeyden üstün olduğumu düşünüyordum ve öyle olmadığımı öğrendiğimde, bu beni derinden sarstı."

Gözlerinin yüzümün yan tarafına delici bir şekilde baktığını hissedebiliyorum.

"Hastane devreye girdi ve bana birkaç hafta izin alıp kendimi toparlamamı, yoksa geri dönmemem gerektiğini söyledi." Yutkunup ona dönerek

ona bakmak için döndüm. "Ama mesele şu. Dünya çapında bir pislik olmama rağmen, doktor olmak istiyorum. Sadece Fritz ailesi böyle olduğu için değil, çocukken babamın, amcalarımın, teyzelerimin ve dedemin hayat kurtardığını izlediğimi hatırladığım için. Onların süper kahramanlar olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Doktor olmanın en havalı şey olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Ve doğrusu, öyle. Doktor olmayı seviyorum. Travma durumunda bir hayat kurtarmanın verdiği heyecan ve adrenalini patlamasını seviyorum. Bir çocuğun ebeveynlerine çocuklarının iyi olacağını söylemeyi ve korku ve gerginliğin saf sevinçlere dönüşmesini izlemeyi seviyorum. Kendim hakkında özverili ve iyi olduğunu düşündüğüm tek şey buydu."

Bir an bunun üzerinde düşünür ve neyse ki gözlüklerini başına kaydırırken gözlerinde zerrece acıma yoktur. "Peki, kendini toparlayıp özgüvenini nasıl geri kazanırsın?"

Omuz silkiyorum, *sanki bilirim* ne olur ki. "Birkaç gün çalışarak geçirdim. Hastalık süreçlerini, semptomları ve yapabileceğim her şeyi gözden geçirdim. Tıp fakültesinde çok çalışmadım çünkü buna gerek olmadığını düşünüyordum. Kibirim sınır tanımıyordu. Ama sonunda yaptığım tüm o çalışmalar yeterli olmadı. Buraya gelip, bu zamanı düşüncelerimle baş başa kalmak ve kendime ve hayata bakış açımı yeniden düzenlemek için kullanmayı umuyordum, belki bir şeyler yerine otururdu. Denizde tek başına kalınca, acil serviste güvendiğimiz şeylere güvenmek zorundasın."

Üzerime çıkıncaya kadar dönüyor, kolları boynuma dolanıyor ve gözleri gözlerime dikiliyor. "Beni istemediğin halde teknede kalmama izin verdin. Bizi fırtınadan kurtardın. Senin sayende hayatta kaldık. Sakin ve soğukkanlıydın ve ne yaptığını çok iyi biliyordun. Ama daha da önemlisi, bize kötü bir şey olmayacağına dair beni ikna etmek için elinden geleni yaptın, ve ben şakadan bahsetmiyorum bile. Bencil pislikler senin benim için yaptıklarının hiçbirini yapmazlardı. Korkuyordum, ama hiçbir an sana olan inancımı ve güvenimi kaybetmedim. Bir hata yaptın ve bu seni gerekli bir şekilde alçaltı. Daha iyisini yapmaya ve daha iyi olmaya çalışıyorsun. Herkes bu yolu seçmez. Bazıları pes eder ya da değişmek için yeterince umursamaz. Bence bunu yaptığın için harikası. Benim gördüğüm kadarıyla, zaten kendini toparlamışsın ve içinde olmak istediğin adamı görebiliyorum. Sadece bunu görmen ve kendine inanman gerekiyor."

Kalbim göğsümde acı verici bir şekilde çarpıyor, sözleri hissetmek istemediğim bir siniri tırmalıyor. Bana olan inancı bana açıklayamadığım bir şey yapıyor

. Onun gördüğü adam olmak istiyorum çünkü onu hayal kırıklığına uğratmak ya da yanıldığını kanıtlamak gibi bir seçeneği kabul edemem. Onun için iyi bir adam olmak istiyorum. Bir kahraman. Bir kurtarıcı. İhtiyacı olduğunda güvenilebileceği biri.

Yaptığımız şey aptalca, pervasız ve muhtemelen acımasız ve bencilce. Ama ben buradayım, onunla birlikteyim ve bu iyi hissettiriyor. Doğru hissettiriyor. Uzun zamandır hissettiğim en iyi şey gibi, daha önce hiç bu kadar iyi hissettiğimi hatırlamıyorum. Onunla birlikte olduğum için bir saniye bile pişman olmayacağımı şimdiden biliyorum. Tek pişmanlığım, bunun yeterince uzun sürmemesi olacak.

Başımı kaldırıp onu öpmekten başka bir şey yapamıyorum. Çünkü onu öpmek kurtuluş gibi geliyor. Sanki o, benim kırık ve pek de güzel olmayan parçalarımı bir şekilde onarabiliyor. Bu yüzden onu öpmeye devam ediyorum ve onu ne kadar çok öpersem, o kadar derine iniyorum, o kadar başım belaya giriyor ve biliyorum ki bu bittiğinde, o sadece benim kurtuluşum değil, muhtemelen ilk gerçek kalp ağrım olacak.

O benim kardeşimin eski sevgilisi ve ona aşık olma ihtimalim var.

Bu noktada, Stone'un yaptığı hiçbir şeyin beni şaşırtmaması gerektiğini hissediyorum. Yine de, kiraladığı bir cipte güneye doğru yol alıyoruz - camlar ve kapılar yok, sıcak Bahamalar havası etrafımızı sarıyor - eli uyluklarımın üzerinde, babamın arkadaşları olan Wild Minds'ı dinliyor ve şarkı söylüyoruz. Mesafeli ve kaçınan bir ilişkiden bu noktaya geldik. Çok eğlenceli, kirli avantajları olan, tam olarak arkadaş sayılmayacak garip bir ilişki.

Stone farklı. Gülümsüyor. Daha hafif görünüyor. Daha mutlu. Kendisiyle daha barışık ve sakin. Onu hayatım boyunca tanıyorum ve ailelerimizin bağlantısı ve Forest ile olan ilişkim nedeniyle daha önce de birlikte zaman geçirdik, ama onu hiç böyle görmemiştim. Stone, tarihsel olarak bir kasa gibidir. Ne düşündüğünü asla tam olarak bilemezsiniz ve o da tam olarak böyle olmasını ister. Stone, gizemli ve kendini beğenmiş tavırlarıyla her zaman dokunulmaz olmuştur.

Ama bu haliyle değil. Şu anda değil. Onu kibirli gördüm. Onu playboy olarak gördüm. Onu bir şeyleri eksikmiş gibi gördüm.

O günün çoğunu tekneden atlayıp yüz metre kadar yüzerek kıyıya ulaştıktan sonra sahilde uzanarak geçirdiğimiz için, o günden beri daha çok böyle davranıyor. Dün, Harbor Island'ın kuzey kısmına yelken açtık ve günü etrafta dolaşarak ve başımızı eğik tutarak geçirdik. Saçımı Stone'un beyzbol şapkalarından birinin içine soktum ve gözlük, tişört ve şort giydim. Dışarıda dolaşmak riskliydi, ama

yerel Bahamalıları bana pek ilgi göstermedi ve ada çok güzel ve eğlenceliydi, bu yüzden buna değdi.

Deniz kabuğu kızartması, margarita ve dondurma yedik, her şey mükemmeldi. Sonra beni pembe kumlu bir plaja götürdü ve plajın تنها bir köşesine yerleşip dinlendik. Çok fazla konuşmadık ama bu garip değildi. Aksine, rahattı. İkimizin de kafasında çok şey vardı ve orada olmanın huzurunda kendimizi kaybettik. Orada uzandık, eli benim elimle oynuyordu, vücutlarımız birbirine çok yakındı, sanki aramızdaki boşluğu sohbetle doldurmasak bile aramızdaki mesafeyi kaldıramayacağımız gibi.

Stone'un bana söylediklerini çok düşündüm. Gerektiğinde diken olmayı. Bu uzaklaşma, kendime izin verdiğim program ve onu yürütmeme izin verdiğim insanlar hakkında aradığım netliği bana getirdi. Bu, sağlığım pahasına oldu ve Los Angeles'a döndüğümde bazı değişiklikler yapıp kendime daha fazla öncelik vereceğim.

Bu kararı verdikten sonra, her şey daha iyi hissettirdi. Ruhum daha hafifleşti.

Stone'un kendisi için yaptığı her neyse, ona da aynı etkiyi yapmış gibi görünüyordu, çünkü bugün çok rahat ve gevşekti. Hatta gülümsüyor ve şakacıydı. Beni her fırsatta takılıyor ve dokunuyordu - sadece cinsel olarak değil - hatta onu benimle birlikte şarkı söylemeye bile ikna ettim.

Bugün ne yapacağımızı sorduğumda gülümsedi ve "Sana adayı göstermek istiyorum" dedi.

Hiçbir şikayetimin yok. Bu ada, gördüğüm en güzel yer olabilir. Eleuthera, uzun ama çok dar bir ada; vahşi güzelliği, kayalık sahil şeridi ve rüzgarlı iki şeritli yolun her iki yanındaki yoğun bitki örtüsüyle dikkat çekiyor.

"Her şarkıya eşlik edecek misin?"

Ona yan gözle bakıp orta konsoldan uzanarak kulağını yaladım, çünkü bunu yaptığım da hem seviyor hem de nefret ediyor. Beni itti, ama ben şarkı bitene kadar Wild Minds'ın solisti Jasper Diamond ile uyum içinde şarkı sözlerini söylemeye devam ettim.

Şarkı bittiğinde ona cevap veriyorum. "Evet. Her şarkıya eşlik edeceğim. Sen çal, ben söyleyeyim. Sözlerini bilmiyorsam, uydururum. Sesimi sevmiyorsan, gürültü önleyici kulaklık almalısın."

Eli uyluğumdan yukarı doğru ilerleyerek elime ulaşır ve parmaklarımla oynamaya başlar. "Sesini seviyorum. Pop müzikten hoşlanmam ama

şarkın radyoda çaldığında ya da birinin çaldığını duyduğumda, her zaman durup dinlerim."

Ve birdenbire, karnımda bir sürü kelebek uçmaya başlar ve yüzüm üzerimize vuran güneşten daha sıcak hale gelir.

"Öyle mi?" Sesim ciyaklayarak çıkar.

Sanki bu kadar şaşırmamam gerekiyormuş gibi gözlerini devirir. "Bu kadar şok olmuş gibi bakma. Sen Tinsley Monroe'sun. Bir sebepten dolayı dünyanın en büyük pop yıldızısın. Herkes sana takıntılı."

Şimdi kalbim hıçkırıyor, ama buna izin veremem. Hayır, kalbim resmi olarak kilitli. Onun bana, ya da sesime biraz bile olsa takıntılı olması fikrini sevse de.

"Sen de dahil mi?" diye soruyorum, o çarpıntıyı buzlu suyla söndürmeye çalışarak. Güneş gözlüklerimi başımın üstüne kaldırıp ona kirpiklerimi kırıyorum.

Kafasını sallıyor, ama gülümsemesini saklayamıyor. Bütün gün dudaklarında sabit kalmış ve ona çok yakışıyor. Bu Stone'u seviyorum. Yani, düşünceli, huysuz Stone'u da seviyordum. Yakışıklı demişken, o Stone nükleer bir yakışıklılıkta. Ama bu haliyle, sadece kalbimi ısıtmakla kalmayıp, içimi de aydınlatan bir yanı var.

Bir kız bu Stone'a kolayca aşık olabilir. Tabii benim öyle bir niyetim yok.

"Nereye gittiğimizi nereden biliyorsun?" diye soruyorum, konuyu değiştirmek için.

Bana "*Bunu ciddi ciddi soruyor musun?*" der gibi bir bakış atıyor. "Adanın kuzeyinden güneye doğru uzanan iki şeritli bir yol."

Ona eğlenceli olmayan bir bakış atıyorum. "Biliyorum, ama sanki nereye gittiğini tam olarak biliyormuşsun gibi görünüyorsun. Sanki aklında belirli bir varış noktası varmış gibi."

"Çünkü öyle. Çocukluğumun büyük bir kısmını bu adada ve etrafında yelken yaparak geçirdim. Annemin en sevdiği yerlerden biri."

"Forest'ın bunu yaptığını hatırlamıyorum."

Bu sözler ağzımdan kaçır ve kardeşi bahsedilince dudakları ince bir çizgiye dönüşür ve bir kez daha yaptığımız şeyin gerçek doğasını hatırlarım.

"Çünkü biz gittiğimizde o aile üyelerimizden birinin yanında kalırdı. Yelkencilik bizim için olduğu gibi onun için de bir tutku değildi."

Ne cevap vereceğimi bilemedim, bu yüzden konuyu orada bıraktım ve bakışlarımı sağımdaki okyanusa çevirdim.

"Tamam, sola bak, sonra sağa."

"Ha? Neden?"

Jeep'in hızını yavaşlatır. "Benimle tartışma kadın. Sadece yap."

Ve bunu yaptığımda, nefesim kesildi. Ada, yolun her iki yanında neredeyse hiç arazi bulunmayan küçük, dar bir kayaydı. Sol tarafta derin, karanlık, çalkantılı mavi sular, sağ tarafta ise sakın turkuaz sular vardı. "Aman Tanrım. Stone, bu ne?"

"Buraya Cam Pencere Köprüsü denir. Atlantik ve Eleuthera'nın Parlaklığı'nın bulunduğu yerdir."

Tamamen hayranlık içindeyim, başım şişlikteymiş gibi ileri geri dönüyor.

Yola devam ediyoruz ve birkaç dakika sonra adanın Atlantik tarafındaki yoldan çıkıyoruz. Jeep'i durduruyor ve el frenini çekiyor. "Ne yapıyoruz?" diye soruyorum, etrafa bakıyorum ama Atlantik'e doğru inen keskin bir kaya setinden başka bir şey göremiyorum. Yanıma geliyor ve elimi tutarak, suya bakan uçurumun kenarına doğru yürümeye başlıyoruz.

"Benim için bir şey yapman gerekiyor."

"Uh. Tamam," diye cevap veriyorum, çünkü bu pek iyi gelmiyor ve gözlerindeki bakış da pek ikna edici değil.

"Ben aşağı iniyorum, ben sana seslendiğimde sen de beni takip edip aşağı in. Daha önce değil."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Keklerden atlayıp bana 'Mutlu Yıllar' diye bağırın palyaçolar mı olacak?"

"Ne?" diye şaşkın bir kahkaha atarak bağırır. "Senin doğum günün Mart ayında sanıyordum."

Bir an için doğum günümün ne zaman olduğunu hatırlamasına şaşıyorum, ama hemen devam ediyorum. "Öyle, ama bu yüzden artık sürprizleri pek sevmiyorum. Yedinci doğum günümde böyle bir şey olmuştu ve bunu hala hatırlamam ve o gün yaşadığım dehşet bunu açıkça gösteriyor."

Gülümsüyor ve bana yaklaşıyor, göğsünü göğsüme bastırıyor, güneş gözlüklerini alına kaldırıyor ve o seksi yeşil gözleriyle bana bakıyor, bakışları doğrudan kalbimin derinliklerine işliyor ve meme uçlarımı sertleştiriyor. "Ben palyaço tipi birine mi benziyorum?" Parmağını boynumdan

çene hattımı okşadı.

Titriyorum ve zorlukla yutkunuyorum. "Hayır. Ama sadece, öyle olsaydın bacaklarım kapalı kalırdı diyorum."

Dudaklarımın kenarını yalar ve kulağıma fısıldar. "Palyaço yok. Bana güveniyor musun?"

Ona güveniyor muyum? Çok basit bir soru, ama çok derin bir anlamı olan bir cevap. "Evet. Sana güveniyorum."

Parmakları saçlarımın arasına kayar ve sonra enseme kavrar, birkaç santim uzaklıktan gözlerimin içine bakar. "Seni her zaman koruyup güvende tutacak mıyım?"

"Evet. Koruyacaksın." Bu soruyu ne kadar hızlı ve kolay cevapladığım için göğsüm titriyor ve uzuvlarım güçsüzleşiyor.

Dudaklarında bir gülümseme belirir ve sanki benden saklamaya çalışır gibi boynuma öpücükler yağdırır. "Aferin kızım. Birlikte yürümek istersen, yürüyebiliriz. Ama benim umduğum bu değildi."

Hmm. "Senin ardından gelmemi mi istiyorsun?"

"Evet." Bir öpücük. Yumuşak, uzun, tatlı bir öpücük, beni dopamin ve endorfinle dolduruyor ve beni onun... bir şeyi yapıyor. Onun bir şeyi olmak zorundayım çünkü onun olmak istemiyorum.

Yine de...

"Tamam. Sen önce aşağı in. Güvenli olduğunu bileyim diye."

Bir öpücük daha, bu seferki ayak parmaklarımı kıvrıp dizlerimi titretir, sonra beni bırakır ve Queen's Bath yazan tabelanın yanındaki patikayı takip eder. Birkaç dakika burada durup dalgaların çarpışmasını ve kuşların cıvıldamasını dinlerim. Sonra sabırsızlanmaya başlarım. Nereye gittiğini ve ne kadar süreceğini bana hiç söylemedi. O benden önce gitmişken ben neden burada duruyorum?

Bir dakika daha geçti, neden bana seslenmedi? "Siktir et. Beklemekten bıktım."

Onun gittiği yolu takip ediyorum, kayaların etrafından dolanıp okyanusa yaklaşırken duruyorum ve koyu mavi Atlantik'e bitişik kayalıklara oyulmuş, kristal berraklığında, mavi-yeşil renkli birkaç büyük, mağara gibi havuzu seyrediyorum. Güneş parıldıyor, sudan ve kum rengi topraktan yansıyor, etrafımdaki her şeyi ısıtıyor.

Daha önce böyle bir şey görmemiştim.

Nefesim kesildi ve uzun bir süre gözlerimi oradan ayıramadım. Dalgaların kayalara çarptığında sıçrayan su ve dalgaların tepeleri. Fotoğraflarda gördüğünüz ama gerçekten var olduğundan emin olamadığınız akuamarin rengi. Lanet olası sükunet, vahşilik, ihtişam ve sizi midenizin derinliklerinde yakalayıp bırakmayan o harika his.

"Vay canına."

Bu kelime ağzımdan kaçıyor, ama bu manzaraya çok uygun ve aynı zamanda çok sınırlayıcı ve ifade yetersizliği var. Sonunda, başka bir şey dikkatimi çekiyor ve bakışlarım aşağıya kayıyor, ta ki havuzlardan birinin kenarında oturan Stone'u görene kadar - okyanus tarafındaki havuzun kenarında - bana okunamaz bir ifadeyle bakıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye bağıriyorum ona, tüm bunlar varken beni orada bırakıp gittiği için kızgınım.

"Seni bekliyordum," diye cevaplar, yüzünde parlak bir gülümsemeyle. "Beni bulman beş dakika sürdü."

"Ne?" diye bağırırım, havuzların ve ıslak kayaların etrafında dolanırken terliklerimle adımlarıma dikkat ederek. "Biraz dikkatim dağınıktı." Önümdeki her şeye ellerimi sallayarak işaret ederim. "Bana seslenmedin."

Gülümsemesi bir tarafa kayar. "Çağırdım. Birkaç kez. Sanırım beni duyamadın ve bu pek iyi bir plan değildi."

"Neden buraya birlikte gelemedik? Anlamıyorum."

Gülüyor ve ayağa kalkıyor, bana doğru geliyor ve kollarını boynuma doluyor, sonra beni döndürüp önümdeki inanılmaz manzarayı görmemi sağlıyor. Yüzü benimkinin yanında, yanaklarımız birbirine değiyor.

"Bunu ilk kez gördüğünde yüzündeki ifadeyi görmek istedim ve eğer tam önündeydiysen ya da arkadaysaydım, bunu kaçırdım."

Dudaklarım açılır ve güneş gözlüğümün arkasından gözlerimi kocaman açarım. "Sen..." Yutkunurum, dilim kalınlaşır, sesim de öyle. "Yüzümü görmek mi istedin?"

Boynumu öper ve sanki bu büyük bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Şaşkın ve hayran görünüyordun. Tam da umduğum gibi. Çok güzel, değil mi?"

"İnanılmaz."

"Senin yanında hiçbir önemi yok, Küçük Gül." Burnu boynumu yukarı aşağı okşuyor, ben de ona karşı titriyorum. Halihazırda dudağımı ısıriyorum. Neden böyle şeyler söylüyor? Bana ne yapmaya çalışıyor? "Hadi giysilerini çıkaralım da suyun tadını çıkaralım, ben de senin tadını çıkarayım."

"Bu nedir?" diye soruyorum, hala şaşkın ve heyecanlı bir halde.

"Yüzyıllar boyunca dalgaların kayaları aşındırmasıyla oluşmuş doğal havuzlar.

Atlantik, gelgitte taşar ve sonra, şu anda olduğu gibi, çekildiğinde bu havuzlar kalır. Güneş tarafından ısıtılırlar ve banyo gibi sıcaktırlar. Adları da buradan gelir."

"İçlerine girmek sorun olmaz mı? Doğal havuzları bozmak istemem."

"Rahatsız etmiyoruz. Asla böyle bir şey yapmam. Ama ayakkabılarını çıkarma. Kayalar keskindir ve bazen dipte dolaşmayı seven küçük deniz canlıları olur."

Elleri önümden aşağı kayıyor ve şortumun düğmesini ve fermuarını açmaya başlıyor, sonra şortumu belimden aşağı kaydırıyor ve ayaklarımın dibine düşüyor. Başparmaklarının keskin kenarları gömleğime ulaşmadan önce uyluklarımın dışını yukarı doğru sürüklediğinde nefesim kesiliyor. Gömleğimi tutup başımın üzerinden çekiyor ve beni sadece bikiniyle bırakıyor. Şortumdan çıkıp onu kenara atıyorum, böylece kuru kalacak.

Arkamda, gömleğini çıkarırken hareket ettiğini hissediyorum. Sanırım hala bir dakikaya ihtiyacım var, belki de söylediklerinden sonra biraz mesafeye. Bu yüzden havuzun kenarına oturup suya giriyorum. Söylediği kadar sıcak, ama rahatsız edici bir şekilde değil. Aksine, sıcaklık cildime iyi geliyor, gözlerimi kapatıp suya dalıyorum.

Kafamın içinde bir saat tik tak ediyor. Beş gün daha.

Hem korkuyorum hem de sabırsızlanıyorum. Hiçbir şeyi gelişigüzel yapan bir kız olmadım. Hayatımda hiçbir şeyi yarım yamalak yapmam. Stone ile olan bu durumu olduğu gibi görmeye zorluyorum kendimi, ama yavaş yavaş, onun olamayacağı yerlere girmeye başlıyor ve bu beni korkutuyor.

O tik tak eden saat bir silaha dönüşüyor. Sonunda patladığında incitme veya sakatlama potansiyeli olan bir şeye.

Geçilmez kollar belimi sarıyor ve beni sert ve hızlı bir şekilde güçlü bir vücuda çekiyor. Beni yukarı çekip döndürüyor, ama nefesimi tam olarak toplayamadan dudakları dudaklarımla birleşiyor ve elleri bikini altımın kenarından popomu sıkıyor.

"Seni buraya sadece buranın ne kadar güzel olduğunu göstermek için getirdiğimi mi sandın, senin ne kadar güzel olduğunu görmeden?" Beni kaldırıp havuzun kenarına oturtuyor, ayaklarım dizlerime kadar suya giriyor.

"Belki," diyorum, nefes nefese ve başım dönüyor. "Ama daha iyi bilmeliydim. Beni çıplak bırakıp, herkesin bizi görebileceği bir yerde sismeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

Sırtışı boynumu gıdıklıyor, bu haksız bir şekilde seksi ve ona kesin bir avantaj sağlıyor. "Belki," diyor, benim sözlerimi bana geri atarak. "Ama

birkaç gün önce bu adaya geldiğimizden beri, burada seni sikmek tek düşündüğüm şeydi."

"Peki seks kasetimiz *Intertainment*'a düştüğünde ne olacak?"

"O zaman hayranlarına en az iki kez orgazm olmanı sağladığımı söyleyebilirsin." "Sen belasin. Ve beni de belaya sokacaksın."

Elleri göğüslerimin hemen altındaki kaburgalarımı gıdıklıyor ve o, yakalanacağımız konusunda bir saniye bile düşünmeden veya tereddüt etmeden üstümü yukarı doğru kaydırırken, ben gülmekten kendimi alamıyorum.

"Ben senin belan değilim Tinsley, ama sen kesinlikle benim belamsın." Geri çekilir ve bana, doğrudan, onun istediği her şeyi yapmayı kabul etmemi sağlayacak bir gülümseme atar. Parmakları saçlarımı tarar ve yüzümü onun yüzüne hizalanana kadar geri çeker. "Seks kaseti olmayacak. Yakalanmayacağız. Seni her zaman koruyacağım ve bu nedenle, seni tehlikeye atmak son yapacağım şey olur. Bana güveniyorsun, hatırladın mı? Şimdi de bana güven."

Gözlerinin benimkilere saplanıp kalması, arkama uzanıp boynumda sıkışmış bluzumu tutan ipi çözmemeye neden oluyor. Stone buna inanmayı çok kolaylaştırıyor. Daha önce kimseye karşı böyle hissettiğimi sanmıyorum. Güvende ve korunaklı, ama aynı zamanda yenilmez. Aç ve arzulu, ama aynı zamanda tapılası. Delilik ve çılgınlık derecesinde. Beni o kadar yükseğe uçuruyor ki, bir daha ayaklarımın yere basmasını isteyeceğimden emin değilim.

Bu çok çılgınca bir şey. Neredeyse herkesten çok sevdiğim ve güvendiğim bir adamla birlikteydim. Ama bir gün, onun beni sevme şekliyle benim onu sevme şeklimizin yeterli olmadığını fark ettim. Bizim için doğru aşk türü değildi. Ben daha fazlasını hak ediyordum, o da öyle. Forest beni boğmak ya da kısıtlamak istemiyordu, ama hayatımda ve kariyerimde olanlarla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

O, normal bir üniversite öğrencisi gibi davranan sıradan biriydi, bu da benim tam tersimdi. Denedim. Onu sevdiğim için, onun istediği kız arkadaşı olmak için çok uğraştım. Eskiden aşkın tüm sorunlarımın çözümü olduğuna inanırdım.

Sonra aşkın bazen patlamak üzere olan ve her şeyi yok edebilecek daha büyük sorunlara geçici bir çözüm olabileceğini anladım. Aşk zehirli olabilir ve sonunda sizi mahvedebilir. Birden fazla kez bunun eşiğine geldim. Herkes için her şey olmaya çalışırken kendime verecek hiçbir şeyim kalmamıştı.

Bazen böyle bir durumda yapabileceğiniz tek şey kendinizi kurtarmaktır ve ben de öyle yaptım.

Forest'ı terk ettim ve geçen bir yılı kar küresi içinde hapsolmuş gibi hissederek geçirdim.

Stone ile burada ne yaptığımı veya neden yaptığımı bilmiyorum. Sadece onunla birlikteyken nasıl hissettiğimi biliyorum. Sonunda özgürmüşüm gibi. Sonunda görülmüşüm gibi. Kendim olabileceğim ve onun da bunu istediği gibi. Körü körüne atlıyorum ama bunu yapma seçiminin tamamen farkındayım.

Bu düzeyde bir güveni neredeyse hiç kimseye vermiyorum. Ama Stone'a güveniyorum.

Dışarıdan bakıldığında, onun da benim kadar kaybedecek çok şeyi var. İçten içe, kalbimin risk altında olduğunu biliyorum, ama yaptığımız şeyi durdurmak için çok geç ve daha da önemlisi, bunu istemiyorum.

Altımdaki ipi çözüyorum ve kumaş üstümle aynı yolu izleyene kadar kaydırıyorum. Bacaklarım kayanın üzerinde açılıyor ve Stone sanki uyuşturulmuş gibi amıma bakıyor.

"Sen gördüğüm en güzel kadınsın, lanet olsun." Önümde diz çöküyor ve yukarı bakıyor.

"Ellerini kayaya koy ve tutun, benim küçük gülüm. Aklını kaçırmak üzereyim. Ya da aklından geriye kalanları." Göz kırpar, sonra bacaklarımı daha da açar ve dilini kullanarak beni tatmin etmeye başlar ve tek bildiğim şey odur. *Bu*. Zevk ve tehlike.

Beni her zaman koruyacağına ve hiçbir şeyin bana zarar vermesine izin vermeyeceğine söz verdi.

Sadece, bana en çok zarar verebilecek kişinin kendisi olabileceğini hiç düşünmemişti.

Kızgınlım. O kadar şiddetli ve derin bir kin ve düşmanlıkla yanıyorum ki, kendimi sakinleştiremiyor ve kontrol altına alamıyorum. Tinsley'e yardım etmenin karmik telafim olacağını düşünmüştüm. Ancak şimdi Tinsley'in benim karmam olduğunu anlıyorum. Kötü türden. Ceza tarafı.

On mükemmel gün boyunca o benimdi.

Her şeyi. Her inanılmaz düşünce, ses, dokunuş ve santimetre. Onu elde etmeden önce bile.

Birbirimize sarılmış halde yıldızları seyredip sohbet etmektir. Dikkat çekmeden adadan adaya gezmektir. Sessizce işleri yoluna koymaktır. Bana müzik çalması ve şarkı söylemesiydi. Onunla yatmak, yanında uyumak ve ondan doyamamaktır. Bir saniye bile.

Ama şimdi o on gün sona erdi ve ben, o kadın hayatımı altüst edip geri dönülmez bir şekilde değiştirmediğini varsayarak hayatıma geri dönmek zorundayım.

Bir yanımda, ben bu kadar bencil ve şımarık bir pislik olmasaydım, başka bir yol olabileceğini merak ediyor. Belki de karma bana karşı değil, lehime olurdu. Onda istediğim her şeyi buldum ve onu bırakmaktan başka seçeneğim yok.

Evet, kızgınlım ve kızacak tek kişi kendimim.

Tinsley, ben bizi marinaya geri götürürken sessiz. Ben de sessizim. O benim önümde duruyor, elleri benimkilerle birlikte dümenin üzerinde ve ikimiz de söyleyecek bir şey bulamıyoruz. Burada olmak istemiyorum ve bunu yapmak istemiyorum

bunu yapmak istemiyorum. Tekneyi geri döndürmek ve bizi gerçeklikten uzak, gizli uçurumumuza geri götürmek istiyorum.

Ona yaklaşıyorum, göğsüm sırtına değiyor ve her şey acıtıyor.

İronik. Birçok kadınla birlikte oldum ama beni hissettiren tek kişi, asla sahip olamayacağım kişi.

Dudaklarım, omzuyla birleştiği yerde boynunun kıvrımını bulur — bu, onu öpmek için en sevdiğim yerlerden biri haline gelmiştir — ve o titremeye başlar. Eğer ağlarsa, ben parçalanırım. Zaten zar zor dayanıyorum.

"Eve dönmek konusunda ne hissediyorsun?"

Boğazının derinliklerinden bir ses çıkarır. "Bana hangi açıdan sorduğuna bağlı."

"Buraya kaçmak ve bir mola vermek için geldin, böylece sinir krizi geçirmeyecektin."

"Doğru." İçini çekip başının arkasına uzanarak ellerini benim ellerimin arkasına dolayarak beni yerinde tuttu. "Bu açıdan iyi hissediyorum. Sadece kendim için, benimmiş gibi hissettiğim, plak şirketine ait olmayan birkaç şarkı yazdım. Zihnim berraklaştı ve hayatımla ve onu nasıl yaşamak istediğimle ilgili bazı kararlar aldım. Bu konuda kendimi iyi hissediyorum Stone. Sonunda bunu başardım ve bunun üstesinden gelmek için yeterince güçlüyüm." Derin bir nefes alır ve beni daha sıkı sarar. "Sen olmasan bunların hiçbirini başaramazdım. İhtiyacım olduğunda beni zorladın ve içimde uykuda olduğunu bildiğim güçlü, samimi kadını ortaya çıkardın." Nefes alır. "Peki ya sen? Artık bencil bir pislik olmadığını ve olmak istediğin doktor ve erkek olabileceğini sonunda inandın mı?"

Söyleyiş şekli yüzünden dudaklarım isteksiz bir gülümsemeye bükülüyor. Ben kendimi öyle görmesem de, o her zaman benim öyle bir adam olduğuma inanmıştı. Bana olan inancı, benim inancımı da güçlendirdi. "Evet, hazır hissediyorum. Artık gitmem gereken yolu ve olacağım adamı biliyorum. Ama daha da önemlisi, bir daha asla olmayacağım adamı biliyorum."

"Bence sen tanıdığım en cesur insansın. Böyle bir değişim, cesaretsizlerin yapabileceği bir şey değil."

"Sen de öyle, bebeğim. Bence sen tanıdığım en güçlü, en muhteşem kadınsın."

Belki bunu söylememeliydim, ama umurumda değil. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek ve onun tüm bunları olduğunu bilmesini istedim. O olmasaydı, burada durup önümdeki yol hakkında böyle hissediyor olur muydum, emin değilim. O bana bunu kendim için inandırmasaydı.

Yine sessizleşiriz, yavaşça suda ilerleriz, vücutlarımız birbirine bağlı, birbirine tutunmuş ve iç içe geçmiş.

"Kavga çıkarmak için bir neden bulmaya çalışıyorum," diyor, sesi titriyor.

"Kavga mı?" diye tekrarlıyorum, sesim de pek iyi değil.

"Evet. Bilirsin." Parmakları saçımın arkasını yukarı doğru çekiyor.

"Kavga edip birbirimize kızarak ayrılırsak, belki bu şekilde hissetmem."

"Nasıl hissetmeyeceksin?"

"Söyletirme."

Siktir.

"Sen söylemezsen ben de söylemem, ama seninle kavga edebileceğimi sanmıyorum." Boynunu öpüyorum ve teninin kokusunu derin bir nefesle içime çekiyorum. "İlişkimizin böyle bitmesini istemiyorum."

"Böyle olmamalıydı."

Haklı. Öyle olmamalıydı. Hiç de öyle olmadı, ama işte buradayız. Onu Kraliçe'nin Hamamına götürdüğümde, bunun daha fazlası olmadığını iddia etmeyi bıraktım. Geceleri teknede sallanarak konuşup yıldızları seyrettiğimiz ve sonra uyurken birbirimize sarıldığımız zamanlar.

Kesinlikle, hayatımın en güzel on günüydü. "Bunu söylememeye karar vermiştik," diye mırıldanıyorum.

O iç çeker ve ben titreyerek kolumu beline doladım ve diğer elimle dümeni tuttum. Bu marinaya kaç kez girdiğimi sayamayacağım kadar çok girdim. İyi ki de öyle, çünkü tek odaklandığım şey o.

"Birbirimizle karşılaştığımızda tuhaf olacak," diye mırıldanır sessiz bir

"O zaman bir süre bunu yapmamalıyız."

Bana doğru başını sallar. "Muhtemelen yapmamalıyız. Kalıp seninle gelmeme izin verdiğin için teşekkür ederim."

seninle gelmeme izin verdiğin için teşekkür ederim."

Gözlerimi bir saniye kapatıp tekrar açtığımda sessizce nefes veriyorum. "Tekneme gizlice girdiğin için teşekkür ederim." Bir an duruyorum. Yutkunuyorum. "Sanırım..." *Sanırım sana aşık oldum.* "Bence sen inanılmazsın ve ben..." *Seni bırakmak istemiyorum.* "Her şeyin harika ve özel olmasını diliyorum çünkü hepsini hak ediyorsun."

"Sen de öyle, Stone."

Bunu böyle bırakıyoruz, ben de motoru kapatıp Benthescyme'yi rıhtıma yönlendiriyorum. Tinsley'i serbest bırakıp yapmam gerekeni yapıyorum, tekneyi güzelce bağlayıp

ve sıkı bir şekilde bağlayarak teknenin sürüklenmemesini sağladım. Mürettebatım yaklaşık bir saat sonra gelip tekneyi temizleyecek ve her şeyi kapatıp kilitleyecek.

Bu tekneye bir daha geri dönebilecek miyim, bilmiyorum. En azından çok uzun bir süre için değil.

Tinsley'in hayaleti burayı ele geçirecek ve anılarımızla dolduracak.

Geri döndüğümde, Tinsley'i elinde spor çantasıyla denize doğru bakarken buluyorum. Güverteyi geçip, yüzünü ellerimle tutup onu öpüyorum. Dilim onun ağzına giriyor ve bu hissi, tadını, çıkardığı sesleri ve teninin kokusunu hafızama kazıyorum. Her şeyi hafızama kazıyorum çünkü birkaç dakika sonra geriye kalan tek şey bu olacak.

Anılarım.

Telefonu çalar ve bizi ayırır. Yavaşça gözlerini kırpar ve çantasını karıştırır. Yüzünde pişmanlık belirir ve parmağını ekranın üzerinde kaydırır.

"Merhaba anne."

Fallon'un hoparlörden gelen keskin sesini duyabiliyorum, çünkü çok yüksek sesle konuşuyor.

"İyiyim. Yemin ederim. Ortadan kaybolduğum ve aramadığım için özür dilerim." Bir süre durup dinliyor. "Evet, sen ve babamın benim için endişelendiğinizi biliyorum, ama ben iyiyim ve eve dönmek üzereyim." Sulanan gözleri benimkilere bakıyor ve bana yapıyor. "Oraya vardığımda sana anlatırım." Bir ara daha. "Bu yüzden nereye gittiğimi söylemedim ve Lenox'un beni aramasını istemediğin için teşekkür ederim." Gülüyor ve ben içimden irkiliyorum. Vander'ın babası olan Lenox'un onu aramasını düşünmemiştim. Arayıp bulsaydı, benimle olduğunu öğrenirdi ve muhtemelen Vander da öğrenirdi. "Tamam. Ben de seni seviyorum. Hoşça kal." Telefonunu çantasına geri koyar ve iç çeker, ama telefon tekrar çalar. İnler ve telefonu çıkarır, yüzünü buruşturur, reddet düğmesine basar ve telefonu çantasına geri koyar, ama çok geçtir. Forest'ın aradığını görmüşümdür zaten.

Gerçeklik, füze güdümlü bir yumruk gibi mideme saplanıyor.

"Ne zaman tekrar açtın?"

Bir anlığına gözlerimden kaçır. "Sen tekneyi bağlarken." "Kaç tane cevapsız arama ve mesajın vardı?"

Gülümser ve hafifçe kıkırdar. "Oh, yaklaşık on bin tane."

"Ondan kaç tane var?" Acı sözler ağzımdan çıktıktan sonra başımı sallıyorum. Bilmek istemiyorum ve kardeşime kıskançlık ya da kin duymak istemiyorum

Annemler de arıyorlardı ama onun aksine ben telefonumu hiç kapatmadım. Bu hafta ikisiyle de birkaç kez konuştum, erkeklerle de.

Elini tutup, parmaklarıyla oynarken aramızda tutuyorum. "Eve nasıl gideceksin?" Bu konuyu hiç konuşmadık. Tek kelime bile. Anı yaşıyorduk, ama şimdi o an bitti.

"Kiralık arabam var. Uçağımın beni bıraktığı yere kadar gideceğim ve tersini yapacağım."

Kafamı sallıyorum. "Florida'dan Georgia'ya tek başına araba kullanarak gitmeyeceksin."

Dudaklarını büzüp sinirli bir şekilde gözlerini kısıyor. "Aslında, gideceğim. Bir kez yaptım, bir kez daha yapabilirim."

"Tinsley..."

"Bana Tinsley deme, Stone. Böyle olacak. Miami'de ya da yakınlarında olduğumu biri öğrenirse, kolayca iki artı ikiyi toplayıp seninle birlikte olduğumu anlayabilir."

"Tamam." Çünkü buna karşı çıkmak zor, ama onu arabamla takip edip oradan uçuşumu yeniden ayarlayacağım. "Demek böyle oldu." Bu bir soru değil. Kesin bir ifade ve onu son bir kez öpebilmek için kendime doğru çekiyorum. Gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor ve ben de başparmaklarımla onları siliyorum. Tıpkı fırtına sırasında yaptığım gibi. "Ağlama, benim küçük gülüm. Gözyaşlarına dayanamıyorum. Şu anda üzücü geliyor, ama gelecek hafta, sen dünyayı ele geçirmeye devam edeceksin, ben de hasta çocuklara bakmaya devam edeceğim ve yavaş yavaş, olanlar unutulacak."

Bu bir yalan. En azından benim için öyle. O benim için asla solmayacak. Beni yeniden yarattı.

Elleriyle yüzümü tutuyor ve tekneden koşarak ayrılmadan önce bana son bir öpücük veriyor. Hoşça kal yok. Kendine iyi bak yok. Hepsi bu. Gitti.

Bir an için burada duruyorum. Ona bakmak için dönmüyorum çünkü dönersem onu kovalayabilirim. Bu nasıl oldu? Daha önce hiç böyle bir adam olmadığım halde nasıl böyle bir adam oldum?

Karma. Lanet olasıca.

Senin öfkeni değil, iyiliğini kazandığımda bana büyük bir borcun olacak.

Gelecekte Tinsley ile karşılaşacağımız zamanlar muhtemelen olacaktır. Ailelerimizin durumu göz önüne alındığında bu kaçınılmazdır. Ama burada ve şimdi yemin ederim ki

onu olabildiğince kaçınacağıma yemin ediyorum ve belki, şanslıysam, ikimiz de başka insanlar bulup mutlu oluruz.

Onun için bunu istiyorum. Onun mutlu olmasını istiyorum. Yerleşik bir hayat sürmesini. Benimle olmasa bile.

Tinsley'e tam üç dakika veriyorum ve tekneden iniyorum. Park yerinden ayrılırken arka farlarını görüyorum ve bulunduğumuz yerde onu bulup takip etmek zor olmayacak. Uçağa bindiğinden ve güvenli bir şekilde eve döndüğünden emin olduktan sonra, her şey bitecek.

Öyle olmak zorunda.

İki yıl sonra – Günümüz

"Bu geceki kutlamalar başlamadan önce bir KADEH KALDIRMA." Owen, kristal burbon bardağını bana doğru kaldırıyor, mavi gözleri parlak ama yoğun. "Boston Çocuk Hastanesi acil servisinin yeni başhekimine. Tebrikler kardeşim. Seninle gurur duyuyorum."

"Şerefe," diye bağıyor herkes, kadehlerini kaldırıyor ve hepimiz bir yudum almadan önce kadehlerimizi tokuşturuyoruz. Bu gece, büyükannem Octavia Abbot-Fritz'in doksanıncı doğum günü ve o bunu masalsı temalı büyük bir balo ile kutlamaya karar verdi. O, Boston'un hüküm süren kraliçesi olduğu için, tüm şehir bu baloya akın etti.

Sanki Disney kraliyet balosu buraya taşınmış gibi.

Her yerde mumlar ve çiçekler. Kristal avizeler. Mavi, mor, altın ve pembe renkli ışıklar, mevcut tüm sert yüzeyleri aydınlatıyor. Altı kişilik bir orkestra kokteyl saatinde fon müziği çalıyor ve daha sonra dans için on iki kişilik bir grup sahne alacak. Ana yemek salonundaki masalar, sanki İngiltere Kralı yemek yiyormuş gibi düzenlenmiş. Garsonlar, zarif kanepeler ve farklı renklerde içeceklerle dolu kristal martini bardakları içeren tepsilerle dolaşıyor.

Balolar hoşuna gidiyorsa bu harika. Benim pek hoşuma gitmiyor.

"Teşekkürler dostum," diye cevap veriyorum. "Çok teşekkür ederim. Ama resmi duyuru önümüzdeki haftaya kadar yapılmayacak."

Owen gülümser ve isteksizce gözlerini devirir. "Ama hastanede herkes zaten biliyor, yani duyurulmuş sayılır."

Amirim bana bu sabah haber verdi, ama belli ki hastanede haberler çabuk yayılıyor. Beklemiyordum. Üçüncü ve son asistanlık yılımızın dördüncü ayına girdiğimiz ve başlangıçta adı geçen kişinin ailevi nedenlerle programdan çekildiği için bu konuyu kapatacaklarını düşünmüştüm. Hatta şaşkın ifademi görünce güldü ve bunu hak ettiğimi, son iki yılda hem doktor hem de lider olarak kendimi kanıtladığımı söyledi.

Kendimi buna adamıştım, ama bunu ailemden değil, sevdiğim ve saygı duyduğum birinden duymak çok iyi geldi. Kurtuluş gibi.

"İhtisasını bitirdikten sonra Boston'da kalmayı düşünüyor musun?"

Katy'nin nişanlısı Bennett bana soruyor. Neredeyse gülmek üzereyim ve diğerleri de hafifçe kıkırdıyor. Boston bizim şehrimiz. Tıp fakültesini, hatta bazen ihtisasımızı (doktor olanlarımız için) Boston veya New England dışında yapabiliriz, ama çoğumuz her zaman eve dönüş yolunu buluruz. Forest bir istisnadır ve Los Angeles'ta kalma nedenleri açıktır, ancak o hiçbir zaman bizim gibi olmamıştır. Boston'a geri dönmek istememiştir. Ailesinin sürekli ensesinde olduğu bir ortamdan hoşlanmaz

boynuna yapışık olmasını sevmiyor.

"Kesinlikle," diyorum ona.

"Bu sabah bir hayat kurtardın ve baş asistan oldun. Şimdi sana bir kadın bulmamız gerekiyor, o zaman gecen mükemmel olacak," diyor Mason.

Ben güldüm. Kimse gülmedi.

Gülümsemem kaybolur. "Yine başlama. Son ayarladığın kadın, arka planda benim de olduğum gizli selfie'ler ve videolar çektiğini yakaladım ve beni yatağa atmak için o kadar uğraştı ki, restoranda masanın altına girip bana oral seks yapmaya çalıştı. Hiç hoş bir manzara değildi. Sonunda Uber'ini eve gönderdim ve mezeler gelmeden oradan ayrıldım."

"Eğer bir şey söylemezsek, kontrol edilemez," diye ısrar ediyor, pembe kokteyli yudumlarken, kalanını boğazından aşağı döküyor ve boş bardağı geçen tepsiye koyuyor. "Ve o kadın için üzgünüm. Kötü bir seçimdi, ama savunmam gerekirse, o kadın eskiden takım arkadaşlarımdan biriyle çıkıyordu ve o, kadının yatakta eğlenceli olduğunu söylemişti. Senin açıkça ihtiyacın olan bir şey."

"Çıkmaman doğal değil," kardeşim de aynı fikirde, içkisini bir yudumda bitirip geçen tepsiden bir tane daha alıyor. "Akşam yemeğinden sonra birlikte vakit geçirebileceğin biri olmalı."

"Şüpheli," dedim. "Bu şehirdeki tüm kadınlar beni sadece penisim veya param için istiyor gibi görünüyor. Bu yüzden eskiden kurallarım vardı. Bir gece. Bağlanmak yok."

"Ve bunu terk ettin çünkü..." Forest sözünü keser, sesindeki ton ve kaşlarını kaldırarak sorduğu soru, bunu yaptığım için deli olduğumu düşündüğünü açıkça gösterir ve içim kurşun gibi ağırlaşır. Forest ve ben, onun bize izin verdiği kadar yakınız, ama o kadar da yakın değiliz ve bunun bir kısmı benim hatam olduğunu düşünüyorum.

İçkimi bir yudum alıp, bu konuşmanın beni rahatsız etmediğini gösterircesine, odanın içindeki insanlara bakıyorum. "Çünkü artık eskisi gibi pislik biri değilim." Bu benim standart cevabım ve yalan değil. "Otuz saniyeden fazla konuşabileceğim biriyle tanışırsam, belki o zaman işler değişir."

"Belki mi?" Mason kekeliyor. "En son ne zaman biriyle birlikte oldun?"

"En son ne zaman anneni gördüm?" Ona karşılık veriyorum çünkü sinirlenmeye başlıyorum.

Mason'ın yeşil gözleri küçük bir çizgiye dönüşür. "Gerçekten mi? Böyle pislik mi olacaksın? Kadın tam orada." Bakmaya tenezzül etmediğim bir yeri işaret eder.

Bu, benim için bile alçakça bir darbeydi. Annesini seviyorum ve hem bir kadın hem de bir doktor olarak ona saygı duyuyorum. Ama cidden? Bu gece bu saçmalığa ihtiyacım yok. Ya da başka bir gece. Beni dürtüp kışkırtıyorlar ve itiraf ediyorum, bu sağlıklı değil ve bu kadar seçici ve ilgisiz olmam biraz garip, ama elimde değil ve beni bu konuda zorlamaları bunu değiştirmeyecek.

"Tamam. Özür dilerim." Teslim olarak elimi kaldırıyorum. "Ama bırakın gitsin, yoksa sizi durdurmak için pislik gibi davranmak zorunda kalacağım."

"Sen *onu* bıraktığında biz de bırakırız," diye devam eder Vander ve içimden irkilirim, Forest'a bakmamak için büyük çaba sarf ederim.

İki yıl önce, nihayet eve döndüğümde, durumum çok kötüydü. Arkadaşlar bir kadınla birlikte olduğumu biliyorlardı, ama onlara sadece bunu söylemiştim. O zamanlar Forest Los Angeles'taydı, bu yüzden ona hiç anlatmadığım için benimle ilgili olan bitenlerden haberi yoktu. Hâlâ, seyahatten döndükten sonra gizemli kadınla tanıştığımı ve onunla çılgın bir hafta sonu geçirdikten sonra, onunla iletişime geçmemin imkânsız olduğu bir şekilde ayrıldığını düşünüyorum.

Ama Tinsley'den önceki bekar hayatıma dönmediğim için, ya gizemli kızı bulmam ya da uzun süren kendi kendime çektirdiğim acıyı sona erdirmek için biriyle yatmam için başımın etini yiyorlar.

Şu anda benim modum bu olduğu için, çok olgun bir orta parmak hareketiyle bunu önemsemiyorum, bu da bana Katy'den hemen bir tıslama kazandırıyor, o da balo salonunun diğer ucundan "Gördüm, ama daha kötüsü Willow da gördü!" diye bağıyor.

İç çekip özür dilemek için bir kez daha elimi kaldırıyorum. Beş dakikadan az bir sürede iki kez. Şansım yaver gidiyor. Düşünün ki, bu gece başladığında aslında keyfim yerindeydi. Katy de dört aylık bebeğinin önünde küfür veya kaba hareketler konusunda biraz deli. Yine de...

"Özür dilerim! Sana ve bebek Willow'a." Bennett'a dönüyorum. "Bebek Willow'un bizi gördüğü ve duyduğu şeyleri biraz azaltması lazım. Bebek dört aylık."

Bennett sadece omuz silkiyor çünkü Katy ve kızlarına o kadar aşık ki bu konuyu hiç tartışmaya girmeye cesaret edemiyor. Bizim kadar deli olduğunu biliyor olsa bile. "Katy, Katy'dir" diye cevap veriyor. "Ama bu konuyu geçiştirmek için iyi bir denemeydi."

Tanrım. Gece daha yeni başladı ve şimdiden bu hale geldi.

"Eski karın seni zor durumda bıraktıktan sonra kaç kadınla yattın?" diye soruyorum ona.

Çenesini ovuşturur. "Sadece Katy."

Boş bir kokteyl masasına yaslanıp, elimdeki bardağı parmaklarımın arasında çeviriyorum. "Henüz Katy'mi bulamadım."

"Biriyle tanışmayı deneyebilirsin," diyor Owen nazikçe, maalesef sohbeti devam ettirerek. Eskiden benim güvenlik ağımdı, çünkü eski sevgilisiyle yaşadıklarından sonra bu konuda hep sessiz kalırdı. Şimdi Estlin'le birlikte, mutlu ve aşık, bu yüzden sanırım artık benim için de av sezonu açıldı.

"Tanrım, kes şunu artık," diyorum sertçe. "Kadınlarla tanışmaya çalıştım."

Bu da yalan değil. Randevulara çıktım. Kadınlarla tanıştım. Ama hiçbirini ilk randevudan öteye geçmedi. Gerçek şu ki, hayatım son iki yılda değişti. *Ben* değiştim. O seyahatin lanet olası amacı da buydu. Artık eskisi gibi bencil bir pislik olmamak.

Pediyatrik acil tıp alanına kendimi adadım. Kronik hastalığı olan çocuklar için bir yardım kuruluşu kurdum, ihtiyaçları olan her şeyi almalarını sağlamak ve sigortaları (eğer varsa) her zaman yeterli olmadığında ebeveynlerine maddi olarak yardım etmek için. Ayrıca, gerçek ve daha fazlasını istediğime karar verdiğim için, rastgele kadınlarla yatmayı bıraktım, ama şu ana kadar beni buna ikna edebilen tek kişi, bu konuda başarısız olan biri.

Çünkü gerçek ve daha fazlasını istediğime karar verdim, ama şu ana kadar beni buna ikna edebilen tek kişi imkansız birisi.

“Bu gece burada seninle akraba olmayan birçok bekar kadın var. Seni biriyle tanıştıralım. Ben senin kanat adamın olacağım. İkimiz birlikte, bu odadaki en seksi kadını bulacağız. Belki sadece yatarsın. Ondan başla. Aşk olması gerekmez. şehvet, buzları kırmak için yeterli olabilir ve bazen bu daha fazlasına dönüşür. Sadece buna açık olman ve bir şans vermen gerekiyor.” Mason başka bir güzel içki alır, bu seferki altın rengi, ve birkaç atıştırmalık. Küçük bir beef Wellington'ı ağzına atar ve anlamlı bir şekilde bana bakarak çiğner.

Mason'ın ciddi olması hiç hoşuma gitmez. Bu onun normal davranış biçimi değildir ve beni her zaman şaşırtır.

Bourbonumu büyük bir yudumla içip odayı gözden geçirirken Mason'ın teklifini düşünürüm. "Keşiş olmaya alışmıyorum. İş ve hayır işleriyle meşgulüm ve tanıştığım çoğu kadın beni sıkıyor. Bu odaya bakınca, bunu değiştirecek bir şey görmüyorum."

Sözler dudaklarımdan dökölür dökölmez, elbiseler ve smokinlerden oluşan deniz ikiye ayrılır ve işte orada durmaktadır. Koyu renkli saçları, başının arkasında özenle toplanmış ve uzun, zarif boynunu ortaya çıkarmıştır. Straplez, beyaz, boncuklu elbise, mükemmel göğüslerini sarar ve belinden itibaren parlak bir an şekline dönüşür. Kan kırmızısı dudakları ve uzun siyah kirpikleriyle parıldayan mor gözleri, yüzünü diğerlerinden ayırıyor.

Siktir.

Onun ne kadar muhteşem göründüğünden başka, iki şey kalbimi anında durduruyor. Birincisi, ben gelmeyeceğini düşünürken onun burada olması - geri ben tam olarak sormamıştım. Benim olacağımı bildiği tüm yerlerden kaçındığı için öyle olduğunu varsaymıştım. İkincisi, film yıldızı erkek arkadaşını da yanında getirmiş. Uzun boylu, sarışın ve ukala Loomis Powell, görev bilinciyle onun yanında duruyor. Geçen yıl birlikte büyük başarı elde eden bir filmde rol aldılar ve o zamandan beri birlikte fotoğraflandılar. Hem de çok.

Tinsley'in film ve müzik kariyerinin zirvesinde olması nedeniyle, planladığım gibi ondan tamamen uzak durmak neredeyse imkansızdı. Her dergi kapağında ve sosyal medya akışında o var. Haber kanallarında, radyoda ve tüm yayın istasyonlarında o var. O. Her. Yerde. Ve bu yetmezmiş gibi, Forest'ın Loomis hakkında şikayetlerini dinlemek zorunda kaldım.

Örnek olarak...

"Onu getirdiğine inanamıyorum. Beni kasten incitmeye mi çalışıyor?"

Ona sırtımı dönüyorum, içkimin kalanını bir dikişte içiyorum ve garsona bir tane daha sipariş ediyorum. Eğer bu büyükannemin balosu olmasaydı, şimdi giderdim. Ama ona söz verdiğim için, pastanın kesilmesi ve dans boyunca kalmak zorundayım. İki yıl boyunca Tinsley'i görmemek için uğraştım, ama görünüşe göre bu gece şansım tükendi.

İç çekiyorum.

Belki de arkadaşlarım haklıdır. Belki de mükemmel olması gerekmez, sadece baloyu yeniden başlatacak biri olması yeterlidir. İki yıl önce, on gün önceydi. Bu noktada, acınası bir duruma gelmiş durumdayım. Forest kadar kötü değilim ama o noktaya yaklaşıyorum. Hayatımın dönüm noktasında hayatıma girdi ve o dönemden aldığım pek çok şey onun etrafında dönüyordu.

Evet, o güzel. Evet, o özel. Öyle olmasaydı, şu anki gibi biri olmazdı ve bu kadar ilerleyemezdi. Ama o benim değil, hiç olmadı ve artık bunu kabullenmenin zamanı geldi.

Belki de onu bu gece o adamla görmek iyi bir şeydir. Bu, sonunda bununla yüzleşmemi sağlayacaktır. Benim sorunum, çıktığım her kadının kim olduğunu bilmesi. Stone Fritz olduğunu biliyorlar. Maddi durumumu biliyorlar. Soyadımı ve bağlantılarımı biliyorlar. Kıkırdıyorlar ve aşırı memnun etmeye çalışıyorlar. Paylaşmak istedikleri kendi fikirleri yok ve benim istediğim ya da istediklerini düşündükleri şeylere yöneliyorlar.

Bu çok sıkıcı.

İsteksizce, çekim dayanabileceğimden fazla hale geldiğinde, geri dönüyorum. Tinsley arkadaşlarıyla ve kuzenlerimle gülüyor ve gülümsüyor, ama bakışları da dalgın. Kararsız. Ve tam o anda dönüp gözlerimle buluştuğunda, sanki zaman yavaşlıyor ve etrafımızdaki oda kayboluyor.

Sadece biz varız. Başka kimse yok.

Dolgun, kırmızı dudakları açılır ve lavanta rengi gözleri büyür. Bakışlarımız kilitlendiğinde, birbirimizden kopamadan, gözle görülür şekilde yutar. Ben onu süzerken, o da beni süzer. Göğsüm sıkışır, derin nefes almak zorlaşır. *"Beni mi arıyordun?" der gibi* kaşımı kaldırırım ve kendime rağmen sırtıtıyorum.

O bir prenses, ben ise kötü adamım.

O pırıl pırıl beyazlar içinde, ben ise baştan aşağı siyahlar içinde. Bu bize uymuyorsa, neyin uyacağına emin değilim.

Gözleri yuvarlaklaşır ve yüz hatları gerilirken, çekingen bir gülümsemeyle elini hafifçe sallar. Bunun en kötü yanı ne biliyor musun? Bunca zaman geçmesine rağmen, ona gitmek istiyorum. Şimdi ona bakınca, sanki hiç zaman geçmemiş gibi geliyor. İki yıl önce, o teknedeyim sanki. Sırtındaki yumuşak cilde dokunmak, parfümünün kokusunu almak, gözlerini yakından görmek ve dudaklarımda gülümsemesini hissetmek istiyorum.

Ta ki kardeşim tam yanımda durduğunu ve onun da benim gibi şok içinde ona bakıyor olabileceğini fark edene kadar.

"Siktiğimin orospusu," diye homurdanıyor ve votkasının çoğunu bir yudumda içiyor.

"Ona öyle deme," diyorum sert bir sesle, başımı onun

"Ne?" diye inanamayan bir şekilde bağırır, elini ona doğru uzatır. "Dostum, benim burada olacağımı bilerek *erkek arkadaşını* büyükannemin doğum günü balosuna getirdi. Bu orospuluk değilse, ne orospuluktur bilmiyorum."

Kafamı sallıyorum. "Umurumda değil."

Kızgın, yanakları kızarmış ve gözleri çılgınca bakıyor. Zaten birkaç içki içmiş ve bu onun üzerinde etkisini göstermeye başlamış. "Ne zamandan beri eski kız arkadaşıma ne dediğimi umursuyorsun?"

Bakışlarım sert ve acımasızca ona yöneldi. "Senin herhangi bir kadına ne dediğin umurumda, ve Tinsley bunu ne senden ne de başkalarından hak etmiyor. Ona öyle deme."

Votkasının kalanını bir dikişte içip, boş bardağı yakındaki masaya fırlatır. Bardak zar zor masada kalır, ama neyse ki yere düşmez. "Ona ne dersem derim."

"Siz ikiniz üç yıldan fazla bir süre önce ayrıldınız. O birini getirebilir."

"Siktir et," diye mırıldanır ve öfkeyle uzaklaşır, doğrudan ona doğru ilerler. Onun geldiğini görünce gülümser, ama gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmaz. Erkek arkadaşının koluna dokunur, o da bakar, onun bakışlarının yönünü fark eder ve Forest'ın doğrudan onlara doğru geldiğini görür.

Ben başka tarafa dönüyorum. İzlemek istemiyorum. Hiçbirini.

"Ona neden öyle bağırıyor?" diye bağırır Vander, sesinde ve yüzünde kızgınlık ve dehşet belirir.

"Sarhoş ve o öfkeli mizacını kontrol altına alması gerekiyor," diye Owen de aynı fikirde.

"Eğer yapmazsa, ben yaparım," diye iddia eder Mason.

"Ne?" Geri döndüğümde Forest'ın ona karşı koyarken gözle görülür şekilde öfkeli olduğunu görüyorum, ama görünüşe göre erkek arkadaşı durumu kontrol altına almış ve diğer kadınlar da durumu yatıştırmaya çalışıyor. Benim gelip onun için savaşıp gerek yok.

Yine de...

"Ben hallederim." Oraya doğru uzun adımlarla hızla ilerledim ve kardeşimi kolundan sertçe tutup onu ondan uzaklaştırdım. Tinsley'nin gözlerinin sırtımda olduğunu hissedebiliyordum, ama ben kardeşime odaklandım. "Gidelim, Forest."

"Siktir git," diye mırıldanarak beni itmeye çalışır ve ben de onun yüzüne yaklaşıyorum. yüzüne yaklaşıyorum.

"Sarhoşsun, büyükannemin partisinde olay çıkarıyorsun, sen Sadece Tinsley'i değil, buradaki herkesi korkutuyorsun ve Katy kucağında bebek Willow'u tutuyor. Kendine gel ve hemen yap şunu."

Bir anlığına gözlerime bakıyor ve sonra sinirlenmeye başlıyor. Dudaklarını yalıyor, etrafımızdaki herkese bakıyor, muhtemelen bir olay çıkardığını fark ediyor ve sonra Tinsley'e "Bu konuşma bitmedi" diyor ve dönüp uzaklaşıyor.

Anında, odanın diğer ucundaki annem ve babamla göz göze geliyorum ve onlar bana onu hallettiklerini ve iyi olduğundan emin olmak için peşinden gittiklerini belirten bir bakış atıyorlar. Rahat bir nefes alıp, Tinsley'i es geçerek herkese geri dönüyorum. Onu görmek istemediğim için değil. Onu görmek istediğim için.

"Hepiniz iyi misiniz?"

"İyiyiz." Kuzenim Keegan gözlerini devirir. "Bu saçmalığı artık aşması lazım."

"Evet, bu muhtemelen benim yüzümden oldu. O benim en büyük hayranım değil." Loomis elini bana uzatır. "Loomis Powell."

Ben de onun en büyük hayranı olmasam da elini sıkarım. "Stone Fritz."

"Sonunda tanıştığımıza memnun oldum. Buraya gelmem bir olay yarattıysa özür dilerim. Büyükanneniz beni davet etme nezaketinde bulundu."

Başımı eğdim ve bakışlarım kısa bir süre Tinsley'e kaydıktan sonra tekrar ona döndü. *Sonunda* mı? Ona benden bahsetmiş miydi?

"Takma kafana. Keegan'ın dediği gibi, artık bu saçmalığı aşması gerekiyor."

"Onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim," diyor Tinsley, sesi yumuşak ve tereddütlü.

"Önemli değil," diyorum ona ve sevimli, minik ve dikkatimi dağıtan bebek Willow'un kafasına bir öpücük konduruyorum. "Artık her şey yolunda mı?"

Herkes evet ve teşekkürler diyor.

"Harika. Ben içkimi almaya gidiyorum. Bir şey isteyen var mı?" Etkilenmemiş ve kayıtsız davranmaya çalışıyorum, ama başarılı olup olmadığımı bilmiyorum. Uzaklaşıyorum ve kimse peşimden gelmiyor, belki Forest'la olan olaydan sonra biraz zamana ihtiyacım olduğunu hissediyorlar, ya da belki de ihtiyaçları yok. Her halükarda, kendimi barda yalnız buluyorum, yeni doldurulmuş bardağımı yudumlarken odayı seyrediyorum.

Forest kim bilir nereye gitti, Tinsley anne babasıyla konuşuyor, erkek arkadaşı ise Keegan'la sohbet ediyor. Ve saçına dokunuyor. Ve yanağına. Ne oluyor...

"Bu özel bir gece, değil mi?" Büyükanнемin sesi beni ürkütüyor ve ona dönüp bakıyorum, kırmızı elbisesi ve ona uyan rujuyla bir kraliçe gibi giyinmiş, kendine özgü sarı bob saçları mükemmel bir şekilde taranmış.

"Her zamanki gibi, büyükanne, yaptığın her şey mükemmel. Muhteşem görünüyorsun. Doksan sana yakışıyor." Eğilip yanağına hafif bir öpücük konduruyorum.

"Beni etkilemeye çalışıyorsun, değil mi?"

"Bu gece, tüm gecelerden en çok, büyülenmeyi hak ediyorsun. Eğleniyor musun?"

Elimi okşadı ve bana yaslandı. Doksan yaşında olmasına rağmen inanılmaz derecede formda, ama yine de doksan yaşında. "Cennet gibi, ama büyükbaban babanla bir tür kardiyotorasik cerrahi teknik hakkında tartışmaya girdi ve ben de çekilmek zorunda kaldım."

Alaycı bir şekilde alay ettim. "Cerrahlar."

Hafifçe gülerek kolunu koluma doladı ve kokteyl saatinin sonunu izledi. "Başhekim yardımcısı olduğunuzu duydum. Sizinle ve olduğunuz adamlar gurur duyuyorum."

Bu sözleri ona bir öpücük daha kazandırır. "Teşekkür ederim. Bu sözlerin benim için çok anlamlı."

"Tinsley'nin gelebilmesine çok sevindim."

Tanrım. O da mı?

"Ancak Forest'ın ona ve misafirine öyle konuşmasından hiç hoşlanmadım."

"Bunu gördüğün için üzgünüm, ama hallettim ve Forest dışında kimseyi rahatsız etmedi." Yeniden doldurulmuş içkimin bir yudumunu aldım.

"Onu özel olarak davet ettim."

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Öyle mi? Neden?"

Dudaklarını büzer. "Çünkü o benim için çok değerli ve katılmak istediğini bildiğim halde uzak durması ve gelmemesi gerektiğini hissetmesini istemedim. Tüm arkadaşları ve ailesi burada. Bu gece benim için bir şarkı söyleyebilir miyim diye sordu, bu çok hoş bir davranış."

"Forest bundan memnun değil."

"Forest'ı tüm kalbimle seviyorum, ama artık onun ona ait olmadığını anlamasının zamanı geldi."

"Bence kızın erkek arkadaşını getirmesi onu daha çok üzdü."

Geri çekildi, yeşil gözlerinde tam olarak anlayamadığım bir şey parıldıyordu. "Onun erkek arkadaşı olduğunu kim söyledi?"

"Herkes," dedim ciddi bir ifadeyle.

"Peki, işler her zaman görüldüğü gibi değildir, değil mi? Bunun senin için bir fark yaratıp yaratmayacağını merak ediyorum." Bana göz kırpar ve sonra kalabalığın içine kaybolur, ben ise biraz şaşkın bir şekilde, onun ne demek istediğini anlamaya çalışarak orada kalırım.

"Bir iki dakikadan fazla gözlerini senden ayıramıyorum," diye fısıldadı Loomis, Frank Sinatra'nın hafif notaları eşliğinde dans ederken kimse duymasın diye. "Her zaman geri çekilirler. Zavallı adama gülümseme ve göz kırpması ile moralini düzeltmeye çalışacağım. Çok mutsuz görünüyor."

"Hangisi?" Kendimi durduramadan soruyorum, ama hemen ardından "Boş ver, söyleme" diye ekliyorum.

Bilmek istemiyorum. Hiçbir şeye yaramaz. Muhtemelen Loomis sadece beni kızdırmaya çalışıyor. Bu gece buraya gelmenin kolay olmayacağını biliyordu, ama Octavia beni kendisi aradı ve gelip gelmeyeceğimi sordu, Loomis'i de buna dahil etti. Ve o kadını çok sevdiğim için, onun için yapmayacağım çok az şey var. Stone'u görmek ve sarhoş ve kızgın Forest ile uğraşmak da dahil. Forest'ı hiç bu kadar kötü görmemiştim, ama son birkaç yıldır ruh hali değişiklikleri daha belirgin hale geldi. En azından bana karşı.

Gelmeyecektim. Forest ve ben son zamanlarda pek iyi anlaşamıyoruz ve Stone'u görmek nasıl bir şey olurdu emin değildim. Onun burada olduğunu bilmek bile kalbimi çarpıtıyor ve midemi endişeyle düğümlüyor. O bana veda öpücüğü verdiğinden ve ben dramatik bir şekilde teknesinden kaçtığımdan beri onu görmedim ve konuşmadım.

İki yıldır onu kasten kaçınıyordum ama balo salonunun kapısından girdiğim andan itibaren, bu işi bir an önce bitirmek için onu aramaya başladım. Yara bandını bir anda çıkardım ve kapattığı yarayı deşerken çok acıdı.

Ona gülümsedim. O gülümsemedi. Sonra Forest öfkeli bir canavar gibi bana doğru geldi ve Loomis'in burada olmasından duyduğu hoşnutsuzluğu belli etti.

Stone araya girip durumu halletse bile, beni neredeyse hiç umursamadı ve bu benim kaldırılabileceğimden biraz daha fazlaydı. Ateşli bir sahne ya da karanlık bir köşede çalınan öpücükler beklemiyordum, ama bir kucaklaşma ve "*hey, nasılsın*" demek hoş olabilirdi.

"Büyük olan," diyor bana, protestomu kasten görmezden geliyor, çünkü Loomis böyle davranır. "Seni izlemesini istediğin kişi."

Gözlerim kapanıyor. "Onun beni izlemesini istemiyorum." "Yalancı."

"İstemiyorum. İkisini de istemiyorum," diye vurgulu bir şekilde ekliyorum. "O Fritz kardeşlerle ne kadar az ilgilenirsem o kadar iyi, çünkü ikisi de kalbime iyi gelmiyor." Bu doğru ve o buna karşı çıkamaz.

"Beni bu yüzden getirmedin mi? Aslanları ve aşıkları uzak tutmak için."

"Seni buraya getirdim çünkü Octavia Abbott-Fritz aradı ve gelmem gerektiğini, senin de gelmeni çok isteyeceğini söyledi, ve Octavia Abbott-Fritz'i reddedemezsin."

"Öyle düzgün bir isimle kesinlikle reddedilmez."

"Sen İngilizsin. Uygun isimleri pratikte sen icat ettin, *Loomis*."

O gülümser. "Canım, ben kısmen züppe, kısmen de Londra çöpçüsüyüm. Her şeyi ben icat ettim, icat etmediğim şeyleri de çaldım. Ama sen benimle dalga geçiyorsun."

Bu dünyada Stone ile geçirdiğim on günü bilen çok az insan var ve Loomis onlardan biri. Ailem de diğer ikisi. Wren dördüncü çünkü o sır saklayan ve bunları etrafa yaymayı sevmeyen türden biridir. Tekneden indiğimde, tam bir felakettim - ilk bindiğim zamankinden daha da kötüydüm - ve kızlar arasında konuşmaya ihtiyacım vardı. O, bebek bezleri giydiğimiz zamandan beri en yakın arkadaşım ve beni hayal kırıklığına uğratmadı.

"O öyle dedi."

"Sen öyle diyorsun, ama o erkeklerin senin için kavga ettiğini gördün mü?"

"Beni bununla alay etmeyi keser misin? Seni erkek arkadaşım olduğun için getirdim."

O hafifçe güldü, ben de güldüm. Loomis benim erkek arkadaşım değil. O benim en iyi arkadaşım ve Hollywood'da güvendiğim birkaç kişiden biri. Bir ekran testinde tanıştık ve aramızda çılgın bir kimya vardı, ama bunun hiçbir kısmı cinsel değildi. O zamand ayrılmaz bir olduk. Biz George ve Julia—

Neyse ki, bir sonraki Rose ve Jack değiliz. Bu yüzden medya bizim birlikte olduğumuzu düşünüyor ve menajerlerimiz ile birlikte Boston'da birlikte çalışmaya başlayacağımız bir sonraki filmin yapımcıları da bunu kendi çıkarları için kullanıyor.

Birçok kez sadece arkadaş olduğumuzu açıkladık, ama kimse buna inanmıyor. İnsanlar inanmak istediklerini inanıyorlar ve Loomis ile ben mükemmel bir Hollywood çifti gibi görünüyoruz. Ama gerçek şu ki, son iki yılda benim için her şey değişti ve medyayı ya da pişmanlık ya da düşüncesizlikle acımasızca takip etmelerini kontrol edemesem de, kendimi ön planda tutarak iş ve hayat arasında denge kurmayı öğrendim.

Loomis beni biraz daha sıkı sarar. "Üzgünüm, sevgilim," diye romantik komedi izleyicilerini kendine hayran bırakan şık İngiliz aksanıyla yavaşça söyler. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Doğruysa alay etmek sayılmaz. Gözlerini senden ayırmıyor. Eğer yardımı olacaksa, zavallı adam da bundan memnun değil. Kendin bak ve gör. Sefil adam karanlıkta uzak köşede duruyor."

Sanki Loomis'in emrini yerine getirircesine, başımı omzumun üzerinden çeviriyorum ve hemen koyu yeşil bir çift göze kilitleniyorum. Nefesim kesildi. Kahretsin, çok etkileyici. Ve tamamen siyah smokininde inanılmaz derecede seksi. Somurtuyor, ama gözlerinde ve ifadesinde başka bir şey var. Hoşnutsuzluk ya da öfke değil. İnceleme. Sanki sadece bakmıyor, bir amaçla izliyor.

Hızla Loomis'e döndüm, o da sırtıttı ve yanağıma masum bir öpücük kondurdu. "Belki de dans etmemizi sevmiyor. Onun elleri sana dokunamazken benim ellerimin sana dokunmasını."

"Lütfen kes şunu."

"Seni öpsem ve onu gerçekten çıldırtsam mı?"

Ayağına basıyorum ve o kahkahayı patlatıyor, elimi tutup beni döndürüyor, sonra tekrar kendine doğru çekip dramatik bir şekilde eğiyor. Bunun için alkış alıyoruz ve bu onun içindeki şeytanı daha da kışkırtıyor.

Beni düzeltir ve bir kez daha döndürür, gözlerim etrafta dolaşırken, bir kez daha bakmadan edemem, ama Stone'un oturduğu yer boş. Gitmiş. Hızlıca ararım, ama kalabalığın içinde onu hiçbir yerde göremem. İçim burkular, ama bunun en iyisi olduğuna kendimi inandırırım.

Zaten önemli de değil.

"BOSTON ÇOK SOĞUK."

"Ekim ayındayız."

Kalçama bir darbe alıyorum. "Sanki bu, meme uçlarımın gömleğime donmasının nedenini açıklıyormuş gibi konuşuyorsun."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Buna alışmaya başlamalısın, şekerleme. Ve bir palto giy. Kış boyunca burada, gelecek yıl gösterime girecek, sevimli ve baharatlı bir tatil filmi çekeceksin. Tahmin et ne oldu? Bu mevsimde burası soğuktur."

"Olumsuz tavrını hiç beğenmedim." "Ben de.

Peki bunu nasıl değiştirebiliriz?"

"Güneş ışığı ve gökkuşağıyla," diye Loomis avazı çıktığı kadar bağırır ve ben gülümsememi durduramasam da gözlerimi deviririm. Sarhoş ve Loomis pek sık sarhoş olmaz. Ama sarhoş olduğunda onu izlemek eğlencelidir. Forest'tan çok farklı! Forest'ın benimle konuşma şekli hala beni titretir.

Loomis, şoförüne bizi köşeye bırakmasını söyledi, çünkü o, kendi deyimiyle, North End'deki ailemin deposundan beş kapı ileride kiralık bir dairede kalıyor. Bu geceki partinin hemen ardından, babamın ertelenemeyecek bir dizi turne programı olduğu için ailem Avrupa'ya giden uçağa atladı. Bu turne programı, film Boston'u çekim yeri olarak seçmeden çok önce planlanmıştı.

Ayrıca, babam yıllardır turneye çıkmamıştı. Küçük kardeşlerim Astor ve Zoella artık üniversitede ve ailem sonunda bunu yapabilir. Bizim için çok fedakarlık yaptılar ve artık daha fazla fedakarlık yapmalarını istemiyorum.

"Hayır. Ay damlaları ve kar taneleriyle," diye karşılık verdim ve o bana şaşkın bir bakış attı.

"Ay damlaları da ne lan?"

"Hiçbir fikrim yok. Peki ya bu? Yağmur damlaları ve kar taneleri," hafif bir soprano sesiyle şarkı söylerim.

"Harika. Sesin berbat olsa bile."

Koluna vuruyorum, ama bu onu daha çok güldürüyor. Hayatımda hiç detone olmadım ve o da bunu biliyor.

"Şimdi tek başına kaldığına göre, benimle kalmamı istemediğinden emin misin?" diye sorar, önümüzdeki büyük tuğla yapıyı incelerken kahverengi gözleri ciddileşir. Anlıyorum. Burası hayaletli ve ürkütücü görünüyor.

"Kesinlikle," diyorum. "Bu evde büyüdüm."

"Ev mi?" diye alaycı bir şekilde soruyor. "Canım, burası bir depo. Aynı şey değil. Ayrıca, eski sevgilin ve medya arasında olan biten her şey varken, bu durum hoşuma gitmiyor." Bana dönüyor, omuzlarımdan tutuyor ve gözlerimin içine ciddiyetle bakıyor. "Senin bağımsız bir kadın olduğunu biliyorum ve nedenlerini anlıyorum, ama burası yalnız kalmak için çok büyük bir yer."

"Alarmı kurup çocukluk yatağıma kıvrılacağım. Ayrıca, tüm çıkışlarda çok sayıda kamera var ve havuz kenarı yerel erkek ve kız kulüpleri için kullanılıyor, yani yerel halk burayı koruyor. Basın burada takılmak isterse takılır, ama içeri girmez. Kimse giremez." Dudaklarını bükerek hoşnutsuzluğunu gizlemeye çalışıyor. "Sen öyle diyorsan. Yine de sadece birkaç bina ötedeyim ve koşarsam bir dakikadan az bir sürede buraya dönebilirim. Bana ihtiyacın olursa arayacağına söz ver."

"Aşırı koruyucu olduğunda çok tatlısın, ama ihtiyacım olursa arayacağıma söz veriyorum, ama eminim ki aramayacağım." Uzanıp kollarımı boynuna doladım ve ona sarıldım. "Doğruca eve gideceğini söyle."

"Doğruca eve gidiyorum," diye tekrarlar ama gözlerinde bir ışıltı vardır.

"Yalnız mı?"

"Büyükannemin soğuk, ölü kalbi üzerine yemin ederim." Elini kalbinin üzerine koyar, yanakları kızarır ve gülümsemesiyle birlikte, parlamayan pek bir yanı kalmaz. Çok sevimli. Ne yazık ki ben ondan hoşlanmıyorum, o da benden hoşlanmıyor. Aksi takdirde, mükemmel bir çift olurduk.

Ön kapının şifresini girip ona dönerek, kapıya yaslandım. "İyi misin? Yalnız olduğun için burada kalmak mı istedin?"

Gözlerini devirir. "Hayır. Kesinlikle hayır, ve ben nadiren yalnız hissederim. Sadece bu gezegendeki en sevdiğim iki kadından birine bakıyordum. Kendi alanıma özellikle düşkünüm. Yarın seni kahvaltı ve kahveyle uyandıracağım. Biraz uyu." Eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu ve sonra gitti, başını eğik tutarak ve vücudunu doğal bir şekilde binalara doğru çevirerek bir blok ötedeki evine doğru yürüdü.

Etrafta basın mensupları olduğunu fark etmemiştim, ama bu gece baloya katıldığımız için durum değişebilir. Boston'a geldiğimizden beri son iki gündür son derece dikkat çekmemeye çalışıyorduk.

Onu bir dakika izledikten sonra içeri giriyorum, kapıyı arkamdan kapatıp ağır bir gürültüyle kapıya yaslanıyorum. Ana yaşam alanı olan deponun ikinci katındaki ışık yanıyor ve donuk,

sarı ışık süzülerek merdivenlerden aşağıya doğru yayılıyor, sanki beni yukarı çağırıyormuş gibi.

Esniyorum ve bu lanet elbise çok dar olduğu için fermuarını açmaya başlıyorum ki, arkamda bir vuruş duyuyorum.

"Loomis!" diye bağıryorum, birden dönüp kapının kilidini açıyorum. "Ne yaptın sen..." Kapıyı açtığımda karşı tarafta Stone'u görünce sesim kesiliyor.

"Sen Loomis değilsin."

Stone'un smokin ceketi yok, yerine kolları tonlu ön kollarına kadar kıvrılmış, renkli dövmelelerini ortaya çıkaran siyah düğmeli bir gömlek giymiş. Kapıdan tam bir metre uzakta duruyor. Sanki kapıyı yumrukladıktan sonra fikrini değiştirip kaçmaya hazır olduğu için geri adım attı. Seksi ve tehlikeli görünüyor ve her ikisini de fark ettiğim için kendimden nefret ediyorum, ama fark ediyorum.

"İçeri girmedim."

Gözlerimi kırıştırdım, ama ne demek istediğini anlayınca dudaklarım gülümsedi ve "Senin hoşuna giden bu değil mi?" diye cevap verdim.

"Sadece seninle."

Düşünmeden ya da soru sormadan kapıdan dışarı çıkıp onu yakasından tutup içeri sürükledim. Paparazziler olabilir diye bunu yaptığımı kendime söyledim, ama içten içe bunun nedeni bu olmadığını biliyordum. Kapı arkasından kapandı ve bir kez daha kilitleyip alarmı kurdum.

Sonra onu itiyorum. Sertçe.

"Bana gülümsemek bir yana, selam vermek için bile fazla havalısın. Öyle mi?" Onu tekrar itiyorum. Kızgınım, ama daha çok sinirliyim. O burada. Keşke burada olmasaydı, ama burada olması beni heyecanlandırıyor ve sinir bozucu bir şekilde başımı döndürüyor. Bu çok saçma ve çok yanlış. Ama şimdiden hissedebiliyorum. O gizli akımı. Aramızdaki o titreşimi. Yapmamamız gereken, ama yapmak istediğimiz şeyi.

Hâlâ orada, uyanık kalmaya çalışan yorgun bir kamyon şoförü gibi uğulduyor.

İki yıl geçti ve kendimi bunun ve onun üstesinden geldiğime ikna etmiştim. O kadar sıkı ve hızlı tutunduğumun sebebi, o anda içinde bulunduğum duygusal durumdu. Ama bu gece onu gördüğümde hissettiklerimi düşününce, özellikle de araya girip Forest'la ilgilendiğinde, ve onun giysilerini yırtıp atıp, gemisinin direği gibi üzerine tırmanmak istediğimi düşününce, bunu sorgulamaya başlıyorum.

Ki bunu yapmak istemiyorum. Diğer yerde çok daha mutluydum.

Bu yüzden onu tekrar itiyorum. Çünkü o bana izin veriyor ve eğer yapmazsam, tüm fiziksel enerjim başka bir şeye gidecek.

"Merhaba," diyor ifadesiz bir yüzle, ama ondan bir gülümseme alamıyorum. Yüzünde açıkça görünen içsel bir savaşla meşgul. Burada olmaması gerektiğini biliyor, ama daha da önemlisi, benimle aynı paradoksa hapsolmuş durumda. Burada olmak istiyor ve olmak istemiyor.

Gözlerimi devirip ona orta parmağımı gösteririm. Elini uzatıp orta parmağımı yakalar ve aramızda tutar.

Suçlayıcı bir şekilde gözlerimi kısıyorum. "Sana bana dokunma izni vermedim."

Bana şimdiye kadar gördüğüm en küstah sırtışı atıyor. "O zaman gitmemi söyle." "Burada ne işin var?" diye karşılık veriyorum, ama o biliyor.

Şu anda yüzünde görünen zafer dolu ışıltıdan bunu anlayabiliyorum. Ona gitmesini söyleyecek cesaretim olmadığını biliyor. Onun kalmasını bu kadar çok istediğim halde.

"Bilmem gerekiyordu. Bu yüzden buradayım."

Kafamı sallıyorum, onun yarım yamalak açıklamasından nefret ediyorum. "Neyi bilmek?"

"Erkek arkadaşın içeri girmedi." Parmağımı hafifçe çekiştiriyor, ama ben kıpırdamıyorum. Geri de çekilmiyorum.

"Ee?"

"Eğer o bir randevu olsaydı, işi bitirirdi. Seni geceyi birlikte geçirmek için davet etmen için elinden geleni yapardı ve eğer o senin gerçek erkek arkadaşın olsaydı, seninle kalırdı, başka hiçbir yerde kalmazdı. Eğer sen benimsan olsaydın, aynen böyle olurdu. Seni bensiz burada yalnız başına bırakmamın imkanı yok."

"Anlamıyorum Stone, o yüzden sadede gel ve git."

Küçük bir adım atıyor — neredeyse hiç fark edilmeyecek kadar küçük — ama yaptığı her hareketin, her kayışının farkındayım.

"Özel etkinliklere sık sık sahte erkek arkadaşlar getirir misin?"

Kahretsin. Gülüyorum. Biraz yüksek sesle. "Dürüst olmak gerekirse? Evet. O adam Loomis ise, evet. O benim ödül töreni arkadaşım."

"Tamam. *Arkadaşın*. Onu daha fazlası olarak satmaya çalışmıyorsun, değil mi?"

"Onun erkek arkadaşım olduğunu, sahte ya da başka türlü, hiç söylemedim. Okumayı bilmeyen ya da basılı ifadelere inanmayan siz pisliklersiniz."

Parmağımı onun elinden çekip alarmı kapatıyorum. Sanırım sonunda onun gitmesini istiyorum. Hiçbir nedeni yokken bana meydan okuduğu için ciddi ciddi kızgınım. Loomis ve ben bunu şaka olarak alıp bu noktada devam ediyoruz. Bu dedikodu gazetelerinin işi, bizim değil. Sadece

Stone, Loomis'in benim erkek arkadaşım olduğuna inandığında kendimi daha güvende hissediyordum. Şimdi tehlikeli bir durumdayım ve bundan hoşlanmıyorum.

Stone bana yaklaşıyor, sırtımı kapıya dayıyor ve gözlerini gözlerime dikip, az önce alarmı devre dışı bırakmak için kullandığım kodu girmek için yanıma uzanıyor. Kalbim hızla atıyor, nefesim hızlanıyor ve cildim gerginlik ve vahşi enerjiyle titriyor. Vücudumun beni ihanet edip onun şehvetli yaratığına dönüşme hızı beni ciddi şekilde sinirlendiriyor.

"Daha ne istiyorsun? İsteddiğini aldın. Gizem çözüldü. Loomis benim erkek arkadaşım değil, ama öyle olduğunu hiç söylemedim." Onun etrafımda olmadan net düşünebilmek için onu geri itmeye çalışıyorum, ama o buna izin vermiyor.

Elleri başımın iki yanındaki kapıya dayanıyor ve eğilerek beni kapana kısıtıyor. "Yine de dünya onun erkek arkadaşım olduğuna inanıyor. Ben de öyle sanıyordum. Bir yıldan fazla bir süre boyunca öyle sandım." Sert vücudu benimkine neredeyse degecek kadar yaklaşıyor. Nefesim kesiliyor ve ciğerlerimde kalıyor. "Ta ki bu gece büyükannem bir tohum ekinceye kadar. Ben de geri çekilip gözlerimin önünde büyümesini izledim."

"Bu yüzden beni izliyordun." Loomis'in iddia ettiği gibi, benden gözlerini alamadığı için beni izlediğine inandığım için kendimi aptal hissederek homurdandım. Artık gerçeği biliyorum ve bu, istediğimden daha fazla canımı yakıyor. Ellerim, avuç içlerimin ve parmaklarımın altında çok güçlü ve sıcak olan göğsünde. Ve bir şekilde, daha da yaklaşıyor. O kadar yakın ki dirseklerim bükülüyor ve kapıya baskı yapıyor, pahalı topuklu ayakkabılarımın parmakları onun ayakkabılarına çarpıyor.

"Hiçbir fikrin yok, Tinsley. Hiçbir fikrin yok." O eğiliyor, gözlerimiz ikimizin de kazanmaya kararlı olduğu bir düelloda kilitleniyor. Dudakları benimkilerin üzerinde kayıyor ve ben inleme isteğiyle mücadele ediyorum. "Seni yukarı çıkarmamalıyım ve gece boyunca benim için çığlık atmanı sağlamamalıyım, söyle bana."

"Beni yukarı çıkarmamalıyım," diye fısıldıyorum ve ben daha sözümü bitirmeden yüzündeki ifade kapanıyor. "Çok uzak."

Aynı anda hareket ediyoruz, dudaklarımız çarpışıyor, ateşli ve öfkeli, ama bu gerçekleştiği anda ikimiz de memnuniyetle inliyoruz. Beni geceliğimle yerden kaldırıyor, sert saten ve keskin boncuklardan oluşan katmanlar, bacaklarımı beline dolayabileceğim şekilde ayarlanmış. Kollarım boynunu sarıyor, sıkıca tutunurken omuzlarını ve saçlarının arkasını kavriyorum. Sırtım kapıya çarpar ve sanki bir daha asla bunu yaşayamayacağımız gibi birbirimizi yutarız ve bu, hatırladığımız kadar güzeldir.

Sabırsızca, elini geceliğin katmanlarının altına sokar ve uyluklarımı bulur, sonra elini külotumun kenarına kaydırır. Parmağı ince satenin altına girer ve klitorisimi okşar, sonra parmağını içime sokar. İnlememi bastıramam.

"Siktir," diye küfrediyor. "İslenmişsin. Lanet olsun, Tinsley." Alnı alnıma yapışıyor ve bir dakika öncesine göre daha hızlı nefes alıyor. "Ne yapıyorum ben? Burada olmamalıyım. Umursamamalıyım."

Buna bir cevabım yok, özellikle de parmağını içime sokup çıkarmaya başladığında. O bunu yaparken başka hiçbir şey düşünemiyorum. "Bu hiçbir şey ifade etmiyor," diye bana karşı hırlıyor, dudaklarımı, çenemi ve boynumu ısırırken, sanki beni cezalandırmak istercesine parmağını yavaşça hareket ettiriyor.

beni cezalandırmaya çalışır gibi parmağını yavaşça hareket ettirirken

"Tanrıya şükür." Ellerim saçlarını okşayarak, kızıp uzaklaşıp tekrar dudaklarıma dönene kadar ağzını yönlendirmeye yardımcı oluyor. "Senin yapışkan biri olduğunu düşünmek istemem."

Parmağı dışarı kayıyor, vücudu benimkine karşı titriyor ve tam da aklını başına toplayıp gideceğini düşündüğüm anda, dudakları yenilenmiş bir enerjiyle benimkilere saldırıyor. Beni kapıya yapıştırıyor ve az önce amımı okşadığı eliyle elbiseyi yırtıp parçalamak için kapıyı kaldıraç olarak kullanıyor.

"Ciddiyim, küçük Rose. Sadece bu gece. Bu her açıdan kötü."

"Sana iyi davranmayı bıraktığımı söyledim," diye nefes nefese ona söylüyorum ve bu onu çileden çıkarıyor.

Bir şekilde ayağa kalkıyorum ve o iki eliyle elbiseni tutuyor. Fermuar açılmak yerine yırtılıyor. Boncuklar ve kristaller her yöne saçılıyor, yere çarparak ses çıkarıyor. O işini bitirdiğinde, sadece straplez sütyen, tanga ve topuklu ayakkabılarım kalıyor, saçlarım sırtım ve omuzlarımin yarısına kadar sarkıyor ve elbisenin parçaları ayaklarımin dibinde duruyor.

Stone geri çekildi, karanlık, açgözlü bakışları beni santim santim yiyordu. "Saçlarını aç ve sütyenini çıkar ama acele etme. Bütün gece vaktimiz var ve ben bunu kullanmak niyetindeyim."

Muhtemelen yarın sabah, aynada yüzüme vuran gün ışığıyla birlikte, bunu pişman olacağım bir an gelecek. Bu gece yaptıklarımı hatırlayıp kendime bir tokat atmak isteyeceğim. Bu şarkıyı en son çaldığımızda, beklediğimden çok daha fazlası olmuştu. Ama onu izlerken, göğsünün inip kalkışını, her nefesi bir öncekinden daha derin olan nefesini ve günahkar ve talepkar koyu renkli gözlerini izlerken, yarın sabahı veya pişmanlıklarımı umursayacak halim yok.

Bacaklarımın arasındaki şiddetli ağrı bu gösterinin başrolünü oynuyor ve uzun saçlarımı tutan saç tokaları çıkarmak için saçlarıma uzanırken keskin bir nefes alıyorum. O beni izliyor, parmaklarımın ustaca ve hızlı hareketlerini vahşi bakışlarıyla takip ediyor, saç tokaları yere düşüyor. Onları temizlemek zorunda kaldığımda da bir an durup düşüneceğim, ama önemli değil. Bana bakışları, beni öpüşü ve dokunuşları, beni çıldırtmak için doğru hareketleri ve yolları bilmesi...

Evet, aptalca olsa da olmasa da, bu gece olacak.

Ama o haklı. Birçok nedenden dolayı sadece bu gece olabilir, en önemlisi, onunla beni tekrar incitecek ve sarsacak bir şeye başlamayacağım.

Son iğne çıktıktan sonra, ellerimi göğüslerimin üzerinde gezdiriyorum, onları sıkıp sütyenimde şişiriyorum, başparmaklarımla meme uçlarımı okşuyorum, sırf onunla biraz dalga geçmek için. O her zaman göğüslerimi sevmiştir, neden ona

ona ne kadar çok sevdiğimi hatırlatmayayım? Boğazının derinliklerinden düşük, öfkeli bir ses çıkarır ve yumruklarını yanlarında sıkar. Ona itaatsizlik ediyorum ve eminim ki şu anda ona efendim desem, bir saniye içinde bana geri döner, kontrolü ele geçirir ve beni sonsuza kadar yok eder.

"Seni lanet olası baş belası." Boğuk sesi saf, katıksız şehvetle doludur. "Sana boşalmana izin vermem için yalvaracaksın."

"Tehditlerin beni korkutmuyor, *efendim*. Yoksa bunu kendi başıma yapmada oldukça iyi olduğumu unuttun mu?"

Sanki o kelimeyi ona söylediğimden emin olmak istercesine, yavaşça bir kez gözlerini kırıştırıyor. Yanakları kızarıyor ve sonra tahmin ettiğim gibi tekrar bana dönüyor. Bacaklarımdan tutup beni ters çeviriyor ve yanağımın kenarını kapıya bastırıyor. Kulak mememi dişlerinin arasına alıp, oradaki elması emiyor.

"Ellerini kapıda tut, küçük gül, yoksa izin vermeden göğüslerinle oynayıp beni tahrik ettiğin için kemerimle kışına şaplak atarım."

Tanrım. Daha önce hiç şaplak yemedim. En azından böyle bir şey. Bu düşünce içimi burkuyor ve şimdi ne yapacağımı bilemiyorum.

Kararsızlığımı hissederek, kulağıma hafifçe gülümser ve beni titretir. "Kemerimi hissetmek mi istiyorsun, seni sinsi kız?" Arkama geçer. Metalin çınlaması ve kumaşın içinden geçen derinin sesi, dudağımı ısırمامı ve amımın kasılmasını sağlar. Bu adamda beni her zaman isteyerek uçurumun kenarına sürükleyen ve oradan aşağıya yuvarlayan şey nedir?

Eli yumuşak bir daire çizerek kalçamı okşadı ve sonra kemerinin derisi diğer kalçama da aynı şeyi yaptığında ciğerlerimden bir çığlık kaçtı. Oh, cehennemim bir el çantasında. Durduramadan kıvrılıp kıvrılıyorum.

"Kıpırdama, bebeğim," diye kulağıma boğuk bir sesle fısıldıyor ve ben onun emrine uymak için dudağımı daha sert ısıyorum. "Acı mı, zevk mi, yoksa ikisini birden mi istiyorsun?"

Gülümsememi bastırırken bacaklarım korkunç bir şekilde titriyor, başımı sallıyorum. Oynamak istiyorum ve onun da buna razı olacağını biliyorum. "Sizi memnun edecek her şey, efendim."

Bana karşı homurdanıyor, nefes alırken alnı omurgama baskı yapıyor. "Benim küçük gülüm, ateşle oynuyorsun."

Kıçımı sertçe tokatladı, çok sert değildi ama beni korkutup tekrar nefes nefese bırakmaya yetecek kadar. Sonra inlemeye başladım. Çünkü lanet olsun, çok heyecanlanmıştım. Cildim

zaten titriyordu ve o şaplak karanlıkta bir kıvılcım gibiydi. O eğilip az önce şaplak attığı yeri yaladı ve dizlerim tutunamadı.

"Kıpırdama demiştım." Sesi ölümcül bir mırıldanma gibidir ve beni tutmak için beni tokatlamayan elini belimin altına koyar. *Şap. Şap.*

Gözlerim geriye yuvarlandı. Kemerle şaplak atılmanın beni nasıl tahrik edebileceğini hiç düşünmemiştim, ama işte buradayım. Kıvranan, inleyen, dağınık bir kadın. Bu, tenimi kızılta sıcaklık. Yaramaz tabu. Kirli ahlaksızlık. Garip, çekici aşağılama. Vuruşlarının yoğunluğuyla ne kadar kontrollü olduğu. Bana bunu kabul etmekten ve daha fazlasını istemekten başka seçenek bırakmaması.

"Hoşuna gitti mi, yaramaz kızım? Aradığın bu muydu?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak, parmaklarımla zar zor tutunabildiğim kapıyı sıkıca kavramak. "Evet, efendim. Öyleydi."

"Sen çok pis bir tanrıçasın. Tanrım, Tinsley. Bana yaptıkların." Pantolonunun ipeksi kumaşının altında saklı olan sert penisini ağrıyan cildime bastırıyor ve klitorisim zonkluyor ve titriyor.

Bir başka şaplak daha, sonra onu öpüyor, yalıyor, o acıyı ve sıcaklığı yanan bir cehenneme dönüştürüyor. Parmakları sütyenimin arkasına kayıyor ve sonra sütyenim düşüyor, yere yuvarlanıyor. Kalçalarımın iki yanından çekiyor ve tangamı benden koparıyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve aşağıya bakıp ipeksi kumaşın düştüğünü görüyorum.

Aman Tanrım. Elbisemi yırttığı gibi külotumu da yırttı.

Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Bana ona sürünmemi söylese, sürünürdüm. Şu anda onun için her şeyi yapardım. Bana vereceğini bildiğim zevk için her şeyi.

Arkamda dizlerinin üzerine çökerek, kıcımı ısıyor, yalıyor ve öpüyor, sonra da kalçalarımı ayırıp yasak deliğimi diliyle okşuyor.

Hay sıçayım!

"Stone. Yapamam... Ben hiç..."

"Şşş, bebeğim. Bu gece benimsin. Ben senin efendinim ve istediğimi alacağım." Sanki sözünü kanıtlamak istercesine, orayı tekrar yaladı ve ben titredim, bu his bana yabancıydı ama hayal ettiğim kadar hoş olmayan bir his değildi.

Dili daha aşağıya kayıyor, eli kalçalarımı geriye doğru çekiyor ve ona daha iyi bir açı ve erişim sağlamak için beni daha fazla açıyor. Dili doğrudan içeri dalıyor, klitorisimde aynı hareketi yapmadan önce etrafında dönüyor. Üst bacaklarım boyunca öpücükler yağdırıyor, sonra tekrar dalıyor ve

hareketi tekrarlar, ancak bu sefer farklı bir şekilde. Bana ihtiyacım olanı, çaresizce istediğim şeyi verir, ama hemen geri çekilir.

Kıç deliğim. Amım. Klitorisim. Uyluklarım.

Devam ediyor. Beni o kadar zarif bir şekilde tahrik ediyor ki, nefes nefese, özlemle, yalvaran bir haldeyim. Artık bir saniye daha dayanamayacağım noktaya geldim. Bu çok fazla.

"Stone. Ben..."

Ne olduğumu bile bilmiyorum.

"Benim merhametime, ki bu gece seni tam da orada tutmayı planlıyorum." Bir yalama daha. Kemerle bir şaplak daha, bu seferki öncekinden biraz daha sert. Bir ceza. "İki yıl oldu, ama ben hala buradayım. Beni delirtmeye çalışıyorsun. Nasıl uzaklaşacağımı bilmiyorum. Nasıl duracağımı bilmiyorum. Seni görüyorum, seni arzuluyorum ve sana sahip olmak zorundayım. Başka bir yolum yok. Bana bunu nasıl yaparsın?"

"Ben de aynıyım," diye itiraf ediyorum, çünkü bu doğru. Ondan nefret ediyorum ve onu istiyorum. Ona deli oluyorum ve ona tahammül edemiyorum. Ama ne olursa olsun, ona açıklanamayan bir şekilde çekiliyorum. Bir mıknaş gibi, çaresiz ve çekimine karşı koyamıyorum.

"Hatırladığımdan daha lezzetlisin," ıslak tenime fısıldıyor. "İki yıl boyunca sonsuz fanteziler ve anılarla mastürbasyon yaptım, ama hiçbirinin gerçeğin yerini tutamadı."

Aman Tanrım. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve dişlerimi alt dudağıma o kadar sert ısıriyorum ki kan tadı almadığım için şaşıyorum. Ben de onu düşündüm. Onun anılarıyla sayısız kez kendimi tatmin ettim.

Tek bildiğim...

"İçimde olmanı istiyorum. Lütfen. Buna *ihtiyacım var*, efendim."

Düşük, boğuk bir inilti dudaklarından kaçır. "Yakında. Seninle oynamayı henüz bitirmedim."

İnleyerek ona sürtünüyorum, en çok ihtiyacım olan yerde onun ağzını umutsuzca arıyorum.

Şap.

Şaşkınlıkla bağırırım, kemer çoktan unutulmuştur, sonra dişleri kıcımın tam o noktasına batar. Daha fazla oyun. Daha fazla alay. Daha fazla çıldırtma. Ve tam aklımı tamamen kaybetmek üzereyken, iki parmağı içime dalarken klitorisimi ağzına alır, tam doğru şekilde kıvrılır ve beni uçurur.

Boşalıyorum. Sertçe. Bir patlama. Bir tsunami. Lanet olası bir sismik olay. Beni sertçe çalıştıran parmaklarına, klitorisimin her yerine yayılmış, onu emen ve okşayan dudaklarına ve diline boşalıyorum. Elim kapıya çarpar ve çığlık atarım, yüzüne ve parmaklarına bastırırım, bir şekilde hala giydiğim topuklu ayakkabılarımın içinde ayak parmaklarım kıvrılır.

Bana karşı homurdanıyor. "Evet. İşte böyle. Yüzümün her yerine, küçük Rose."

Ahşaba yaslanıp, zor nefes alıyorum, gözlerim kapalı, zihnim dönüyor. Arkamda ayağa kalkıyor, vücudu benimkine sürtünüyor, böylece her hareketinde her santimini hissediyorum. Bu bir hatırlatma. Benimle işi henüz bitmedi. Bu sadece başlangıçtı. Onun aperiatifiydi. Henüz beni yemeğe dönüştürmedi, ama bunu yapacağından şüphem yok.

Onun soyunmaya başladığını hissediyorum, giysileri yere düşüyor ve ben bundan nasıl kurtulacağım? Kurtulamayabileceğim düşüncesi içimi korku ile dolduruyor. Geçen sefer kurtuldum. Hayatımda birçok değişiklik yaptığım için kendimi buna zorladım ve ondan kaçıp Wren'e ağladıktan sonra, onu düşüncelerimden ve kalbimden uzaklaştırdım. Muhtemelen yine aynısını yapmak zorunda kalacağım.

O benim için tehlikeli. Tadına baktıkça daha çok arzuladığım güçlü bir uyuşturucu. Onu kapı dışarı edebilir ve kendimi kurtarabilirim. Kalbimi, istemediği ve istemediği halde neredeyse her şeyimi verdiğim adamdan koruyabilirim. Ama istemiyorum. Bu geceyi istiyorum. O zamanlar onunla geçirdiğim ilk geceyi istediğim gibi.

Sadece bu gece. Gemi yok. Denizde on gün yok. Bu var, sonra hiçbir şey yok.

Sadece üç ay burada kalacağım. Ondan kaçınabilirim. Burası yeterince büyük bir şehir ve onun arkadaşlarını ve benim arkadaşlarımı gördüğümde dikkatli olacağım. Bu ne kadar zor olabilir ki?

"Çok fazla düşünüyorsun," diye fısıldıyor, saçımı tutup boynumu çevirerek bakışlarımı ona çeviriyor. "Bu gece bunu lüks olarak göremeyiz."

Haklı. Öyle değil. Ya buna ve ardından gelecek her şeye boyun eğeceğim ya da şimdi vazgeçip gideceğim.

"Hâlâ bunu istiyorsan," diye ekliyor, sesi düzgün ve alçak, ama gözlerinin arkasında bir şey parıldıyor. Kalbimi sızlatan bir şey. Ne olduğunu bile bilmiyorum, ve neredeyse hemen kayboluyor, ve o yine Stone oluyor. Sert. Soğuk. Anlaşılmaz.

O zamanlar da böyleydi. Kısa süreli yumuşaklık ve kırılganlık anları, sonra yok oluyordu. Bu tanıdık duruma katlanabilirim. Bu kesin, geri dönmeyeceği kesin. Başka bir şey için fazla kararlı. Ve gerçek şu ki, şu anda hissettiğim tek şey saf, inkar edilemez bir şehvet. Tek bir şekilde tatmin edilebilecek türden.

"Hâlâ bunu istiyorum."

Arkama uzanıp onun penisini kavradım, avucumda nabzını hissettim, penisinin gövdesi ve başındaki barbell ile oynadım. Elim tutup tekrar kapıya koydu, beni kapıya yarı yarıya itti. Ben bir ses bile çıkaramadan, kalçalarımı kavradı, geri çekti, penisini kavradı ve içime derinlemesine girdi.

Dudaklarımdan çıkan ses, ne kadar yüksek olduğu için utanç verici olabilir, ama onun ne kadar iyi hissettiğini düşünürsek -her şeyden daha iyi-buna engel olamıyorum.

Alnı omuzlarımdan arasındaki omurgama bastırıyor ve hareketsiz duruyor, ağır ağır nefes alıp, benim anlayamadığım bir şey mırıldanıyor. Omzuma öfkeyle ısırarak, vurmaya başlıyor, uylukları benimkilere çarpıyor, kendini olabildiğince derine sokuyor.

Nefes nefese kalıyorum ve onu sıkıca sarıyorum, nefesim düzensiz ve kontrolsüz. Avuç içlerim yanağımın altındaki kapıya yapışıyor, o sert ve hızlı hareketlerle beni acımasızca alırken kendimi korumak için bir bariyer oluşturuyor.

Saçımı yumruklar, yüzümü çevirir, böylece dudakları benimkine yandan saldırabilir ve dili içeri girip beni özensizce öpebilir. Ona inlerim, onu bu şekilde tadarım ve sadece daha fazlasını isterim. Elleri yanlarımdan aşağı iner, kıcıma vurur ve arkama uzanıp göğüslerimi avuçlayıp sıkar. Nasırlı başparmakları sert meme uçlarımı sürer, derimde daireler çizer, sonra onları kavrar ve beni sikerken kaldıraç olarak kullanır. Beni ne kadar acımasızca becerse de, ağzı yumuşak ve naziktir, çenemden boynumun arkasına ve omzuma öpücükler yağdırarak beni taparcasına sever.

"Mükemmel," diye homurdanıyor, meme ucumu çekip cildimi yalıyor, tadımı alıyor.

İçimde girip çıkması, çıkardığımız sesler, seksin kokusu ve etrafımı saran baharatlı kolonyası o kadar yoğun ki sırtım kavisleniyor ve kığım geriye doğru itiliyor. Gözlerimi açıyorum ve onu orada buluyorum, gözleri üzerimde, birkaç santim uzaktan beni izliyor.

"İşte benim kızım. Seni bekliyordum." Hızını artırır.

"Oh, tanrım." Lanet olası barbell ile penis başı ön duvarıma şiddetle vururken gözlerim tekrar kapanmaya başlar.

"Hayır. Bana bak. Bana bak," diye daha güçlü bir şekilde tekrarlar. "Seni izlemek istiyorum. Gözlerini görmek istiyorum. Ve yarın, ağrın olsa da hala o kadar tahrik olmuş olsan da, onu dindirmek için kendine dokunmak zorunda kalacağın zaman, seni bu hale getiren kişinin kim olduğunu düşünmeni istiyorum."

Gözlerim onun gözlerine kilitlenir ve bunun asla unutamayacağım bir manzara olduğunu bilirim. Alnındaki ter damlaları, şişmiş yeşil gözlerindeki şiddetli, sahiplenici, vahşi bakış, yanaklarındaki kızarıklık ve düzensiz nefeslerini alabilmek için araladığı dudakları. Beni mahvediyor, ama ben de ona aynısını yapıyorum.

Bir eli göğüslerimi ve meme uçlarımı okşamaya devam ederken, diğer eli klitorisime kayıyor.

"Ah!" diye bağıryorum, o da sert bir baskı uygulayarak beni kontrolsüz bir şekilde titretip sallandırıyor.

"Amin beni ıslatıyor, bebeğim. Benden sonra kimse seni doğru dürüst sikmedi, değil mi?"

Konuşamayacak kadar yakın olduğum için başımı sallıyorum. Onun içimde olan son kişi olduğunu ve bir daha sadece onun olması gerektiğini düşünmeye başladığımı söylemek için çok yakınım.

Kalçaları hızlanır, elleri ve parmakları sertçe ovuşturur ve gözleri benimkilere bakarken, savaşı kaybederim, gözlerimi kapatırım ve daha önce hiç olmadığım kadar sert bir şekilde boşalırım. Başını boynuma gömer ve bir kükreme çıkarır, vücudu o kadar şiddetli titriyor ki, içimde boşalırken onu hissedebilmek için kendimi sabit tutmaya zorlarım.

Hassas klitorisime son bir dokunuş yapıyor ve sonra kollarıyla beni sarıyor. Bir an için tek yaptığı beni tutmak, yüzünü tenime yaslayarak zor nefes almak. Beni döndürüyor, yüzümü ellerine alıyor ve dün gece teknede yaptığı gibi beni öpüyor. Sadece şu anda koşmuyorum. Elleri bacaklarımın altından ve sırtımın etrafından geçiyor ve beni gelin gibi kaldırıyor, dudakları benimkilerden hiç ayrılmadan merdivenlere doğru ilerliyor, beni yukarı taşıyor, ikinci raunt için hazır.

Keskin *bir patlama, patlama, patlama* sesi kafamın içinde bir gong gibi yankılanıyor ve ben birdenbire uyanıyorum, çarşaf çıplak vücudumdan kayıyor. Hemen ardından, rahatsız edici güneş ışığı yüzüme doğrudan bir lazer ışını gibi vurarak gözlerimi kör ediyor. "Siktir!" Gözlerimi kısarak kapatıyorum ve sanki onu uzaklaştırmak istercesine elimi kaldırıyorum. Başım biraz zonkluyor ve vücudum ağrıyor.

Yere yığılır ve yüzüme bir yastık bastırırm, tekrar dönüp on saat daha uyumam gerekir, ama o gürültü tekrar başlar ve beni uyandıran şeyin ne olduğunu hatırlarım.

Kahretsin. Of. Kapı. Yüzümün ve saçımın nasıl görüldüğünü sadece tahmin edebiliyorum ve en son yapmak istediğim şey kapıyı açıp Loomis'e bu halde görünmek.

Çarşafı dolanmış halde, sendeleyip yataktan düşüyorum ve bir kedinin yaptığı gibi ağır ve acı verici bir gürültüyle dört ayak üstüne halının üzerine düşüyorum, ama kedinin zarafetinden yoksunum, çünkü üçüncü kez kapı çalınıyor ve ardından zil çalıyor.

"Ah. Tamam. Tanrım, Loomis, geliyorum."

Geliyorum.

Ayağa fırladım ve Stone'un bütün gece oturduğu yerin boş olduğunu gördüm. Bunu bekliyordum, ama yine de kaşlarımı çattım, sonra hemen rahat bir nefes aldım. Ya o hala burada olsaydı ve ben onunla bir sabah daha yüzleşmek zorunda kalsaydım? Hayır, teşekkürler. Gitmiş olması daha iyi, ne bekliyordum ki? Veda etmesini mi? Yine, hayır, teşekkürler.

Çekmecemden ilk dokunduğum şeyleri giydim, siyah bir eşofman altı ve pembe, bol yakalı bir sweatshirt, şimdilik iç çamaşırı ve sütyen giymedim. Merdivenlerden aşağı koştum, sweatshirt'üm omzumdan düştü, etrafa hızlıca bakarken onu tekrar yukarı çektim. Saç tokası ve kristaller giriş masasında düzgünce yığılmıştı, mahvolmuş elbisem ve iç çamaşırlarım bir sandalyeye katlanmıştı.

Peki o zaman. En azından kendi pisliğini temizlemiş. Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Loomis'in bana söz verdiği kahve ve kahvaltı için sabırsızlanarak kapıyı açtım, ama Loomis'in yerine Forest'ı görünce gülümsemem yine somurtkan bir ifadeye dönüştü. Kapıyı açmadan önce kamerayı kontrol etmeye başlamam gerek.

"Merhaba," diye şaşkınlıkla ciyaklarım.

"Merhaba," diye cevaplar, ifadesi ciddi ve kederli, ama bakışları yüzümde ve saçımda dolaşırken, muhtemelen dün gece yıkamadığım makyajımı ve Stone'un ellerinin dokunduğu saçlarımdaki kıvrımları fark ederek, altında yanan bir öfke izi var. Kahverengi gözleri kırmızı çizgilerle çevrili ve mor morluklarla dolu, dün gece uyudu mu acaba diye merak ediyorum.

Sonra başka bir düşünce aklıma gelir.

Dün gece Stone'la birlikte olduğumu biliyor mu? Bu yüzden mi bu sabah geldi?

"Burada ne yapıyorsun?" Kapıdan içeri girip depoya sızan soğuk sonbahar havasından korunmak için kendimi içime çekiyorum.

"Seninle konuşmak istedim. Şimdi uygun mu?" Yine görünüşümü süzdü ve sonra sanki arkamda birini bulmayı beklermiş gibi arkama baktı. Muhtemelen Loomis'i, diye düşündüm. Parmaklarımı saçlarımdan geçirerek karışıklıkları düzeltmeye çalıştım, ama makyajım berbat bir hal almıştı ve hiçbir şey onu kurtaramazdı.

"Uh. Hayır, hayır, tabii ki değil. İçeri gel."

Geri çekilip içeri girmesine izin veriyorum, o da rutin bir hareketle yanağıma bir öpücük konduruyor. Forest ile arkadaş olduğumuzu, ya da en azından dostane olduğumuzu düşünmek hoşuma gidiyor, ama bazen bundan emin olamıyorum. Dün geceki gibi. Arkadaşlık, ancak iki taraf da buna yatırım yaptığında işe yarar, ve o bu konuda hâlâ yolun başındadır. Ben de onu biraz kaçınıyorum. Birbirimizi azar azar görüp konuşursak işler daha kolay oluyor.

"Loomis nerede?" diye soruyor, hala çoğunlukla açık alan olan deponun birinci katını arıyor. Diğer tarafta büyük bir kayıt stüdyosu ve bazı mobilyalar ve eşyalar var, ama ana yaşam alanı olan ikinci kat gibi değil.

"Kahvaltı hazırlıyor." Umarım öyledir. Forest'a yalan söylemeyi sevmiyorum ve ona Loomis'in erkek arkadaşım olduğunu hiç söylemedim. Ama onun da öyle olduğuna dair inancını ortadan kaldırmak için pek bir şey yapmadım. Forest'ın şimdiye kadar hayatına devam etmiş olmasını umuyordum, ama bu onun için zor oldu ve onu incitmek istemememe rağmen, benim hayatıma devam ettiğimi ve ona geri dönmeyeceğimi anlaması gerekiyor.

Başını sallar, burnunu siler ve yavaşça bana döner. O ve Stone birbirlerine hiç benzemiyorlar, bu da onları kafamda ayrı tutmama yardımcı oluyor. Stone deli gibi uzun ve geniş omuzlu, kare çeneli, koyu saçlı ve parlak yeşil gözlü. Forest daha kısa, ama yine de her standartta uzun sayılır, daha zayıf, kumral saçlı ve süt çikolatası kahverengi gözlü. Ve şimdi olduğu gibi gülümsediğinde, büyürken sevdiğim adamı hatırlıyorum ve her zaman buna eşlik eden suçluluk duygusunu hissediyorum.

"Özür dilerim," diyor ve bana sarılmak için bir adım atıyor. "Çok, çok özür dilerim. Dün gece sarhoştum ve çizgiyi aştım. Sana ya da Loomis'e öyle konuşmaya hakkım yoktu. Seni onunla birlikte gördüğüm ilk seferdi, magazin dergileri dışında, ve bu beni etkiledi. Beklemiyordum." Geri çekilir ve elini yanağına koyar, gözlerine bakar. "Beni affedebilir misin?"

Yutkunup başımı sallıyorum, onun böyle davranması ve beni kardeşi ile yakalamaması beni rahatlatıyor. Bu da beni yine berbat hissettiriyor çünkü yakalanmıştım. Beklediğim pişmanlık geliyor, ya da belki pişmanlıktan çok suçluluk duygusu.

"Öyle mi? Emin misin? Pek emin görünmüyorsun."

Hafifçe kıkırdayıp rahatlarım. İşte orada. "Eminim. Seni affettim, gelebileceğimi ve Loomis'i de getireceğimi sana söylemeliydim."

"Yine de bana saldırgan bir pislik gibi davranma hakkı vermezdi." Elini yanına indirerek iç çeker. "O zaman bana gerçeği söyleyecek misin? İkiniz hakkında, yani."

Hareket edip sweatshirt'ümü omzuma geri çekiyorum. "Forest, o benim erkek arkadaşım değil, sadece çok değerli bir arkadaşım."

Ama bunu söylediğimde, dağılmış olan öfkemin bir kısmı geri geliyor, sadece bu sefer şüphe ve başka bir şeyle karışık. O

cevap veremedi, kapı çalınır ve zil çalar. Kalbim yine hızla çarpar, ama kapıya giderim ve bu sefer, beklediğim gibi, Loomis'tir, elleri paketler ve kahveyle doludur.

Beni hızlıca süzdü ve sonra kıkırdadı. "Eh, aşkım, bu hoş bir sürpriz. Dün gece kedi seninle kötü bir şey yapmış gibi görünüyorsun ve sen de her saniyesinden zevk almışsın."

Gözlerim yuvalarından fırlar ve yüzüm kızarır. Forest boğazını temizler ve Loomis "*oh shit*" der gibi boğulur.

"Forest," diyorum, sessizce kelimeleri abartılı bir şekilde telaffuz ederek, okuyabilmesi için.

Loomis'in gözleri büyür ve başını eğerek sorgulayan bakışlarını benden Forest'ın arkamda saklandığı yere, sonra tekrar bana çevirir. Ona hafifçe başımı sallarım, ama belli ki zorlu bir geceden sonra kurutulmuş gibi görünüyorum.

İçeri girer ve ben kapıyı kapatırım.

"Tamam. Üzgünüm dostum. Onları boş ver. Burada olduğunu bilmiyordum." Kollarındaki eşyaları değiştirir ve elini uzatır. "Dün gece doğru dürüst tanışamadık. Ben Loomis Powell. Sonunda tanıştığımıza çok memnun oldum. Senin hakkında çok şey duydum."

Forest uzun bir süre tereddüt eder, ama sonunda elini uzatır ve zavallı Loomis'in elini ezmeye çalıştığını izlerim. "Forest Fritz." Hepsi bu.

Tamam o zaman. Özür dileme işi buraya kadarmış.

Forest, yüzünü buruşturmamaya ve elini sallamamaya çalışan Loomis'i bırakır. "Bunları mutfığa götüreceğim, size bir dakika daha vereyim." Loomis bana, *ihtiyacın olursa ben buradayım* diyen bir bakış atar ve nereye gideceğini çok iyi bilerek yukarı çıkar. Burada benimle kaldığı yanılsaması tam anlamıyla tamamlanmıştır ve şimdi Forest benim ona yalan söylediğimi düşünmektedir.

Harika.

"Gideceğim," diyor Forest, kapıya doğru yöneliyor, ancak eli kapı koluna değdiğinde duruyor ve başını bana doğru çeviriyor. "Ama ne olursa olsun, bana yalan söylemene gerek yok. Bu çok acı veriyor, Tins."

Kafamı sallarım. "Onun hakkında yalan söylemiyorum."

Gözleri tekrar kısılır ve yüzümün ve boynumun her yerine kayar. Açıkça sorulan soru ortadadır. *Dün gece onunla yatmadıysan, o zaman kimdi* ve ben çenemi kapalı tutmalıydım.

Hayal kırıklığı ve üzüntü, tüm öfkeyi gölgede bırakır. "Sana başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ya bana yalan söylüyorsun ve o senin erkek arkadaşın, ama benim bilmemi istemiyorsun, ya da o senin erkek arkadaşın değil ve açıkça seni kullanıyor ve ona güvenemezsin." Dönüp bana doğru adım atar, yakın durur ama yine de aramızda yeterince mesafe bırakır, böylece kendimi sıkışmış hissetmem. "Seni ne kadar önemsedığimi biliyorsundur umarım. Bana her konuda güvenebilirsin ve ne olursa olsun, her zaman senin için burada olacağım." İçini çeker. "Seni kullanan bir pislikten daha iyisini hak ediyorsun. Ondan daha iyisini hak ediyorsun. Beni hak ediyorsun." Bir kez daha içini çeker ve sanki bunu söylememiş olmayı dilemiş gibi başını sallar. "Bugün Los Angeles'a dönüyorum, ama sen eve döndüğünde, buluşup biraz daha konuşmak isterim. Kesintiye uğramadan."

Bununla birlikte, arkasında gürültülü bir çarpma sesiyle kapıyı kapatarak çıkar ve ben kapıya yaslanırım.

"Seni kullanmıyorum," diye bağıır Loomis ikinci kattan, ve ben kırıılırım, çok ihtiyacım olan bir kahkaha dudaklarımı gıdıklar. "Ama sanırım omzundaki o etkileyici öpücük izini sana bırakan küçük kardeşin değil, büyük kardeşin."

Oh, lanet olsun.

Ayaklarım sol, sağ, sol, sağ şeklinde düzenli bir ritimle vururken, koşuyorum ve daha hızlı koşuyorum, beynimden çıkmak bilmeyen dün geceki görüntüleri kovmaya çalışıyorum. Partiden ayrıldığımda, onu aramaya niyetim yoktu ve bir şekilde kendimi ailesinin deposunda bulduğumda, ona ve Loomis'e içeri girerken bakacağım ve hepsi bu kadar diye kendime söyledim. Kapıyı çalmak, hatta onunla yüzleşmek gibi bir niyetim yoktu.

Ama o içeri girmedi.

Ve sanki sadece arkadaşlarım gibi yanağına iyi geceler öpücüğü kondurdu.

O anda başka hiçbir şey umurumda değildi. İki yıl geçmişti ve ona dokunmak için can atıyordum. Onun güzelliğine ve varlığına hayran kalmıştım. Ve ondan nefret ediyordum çünkü onu nefret etmek hayatı katlanılabilir kılıyordu. Şimdiye kadar bu konuda daha iyi olacağımı düşünürsünüz, ama değilim. O her zaman orada. Onu ortadan kaldırmak, New York'taki bir apartman dairesinden hamamböceklerini çıkarmaya çalışmak gibi. İmkansız. Ama bu, onlarla yaşamak istediğiniz anlamına da gelmez.

Daha hızlı koşuyorum. Daha sert. AirPods'larımdan müzik o kadar yüksek sesle çalıyor ki, muhtemelen kendime kalıcı işitme hasarı veriyorum, ama olsun.

Bir süreliğine düşünmemek için her şeyi yaparım.

Ta ki telefonum bir mesajla titreyene kadar ve ben yavaşlayıp yürümeye başlayana kadar. Tinsley: Bana lanet bir öpücük izi bıraktın!

Gülüyorum, gömleğimin kenarıyla terli yüzümü ve boynumu siliyorum. Bir an, cevap vermemeyi düşünüyorum. Tinsley benim tek zayıf noktam.

Daha iyi bir insan ve erkek olmak için elimden gelen her şeyi yaptım, ama onunla ilk karşılaşmamda ve onun yarattığı cazibede, çöktüm.

Etrafa bakınıp, köşedeki kaldırımın kenarına geçip vücudumu sokağa doğru çeviriyorum. Bir kez daha etrafa bakınıp kimsenin bana dikkat etmediğinden emin olduktan sonra gömleğimi kaldırıp sağ alt bacağımın, kalçam ile karın kaslarım arasındaki çukuru gösteren bir fotoğraf çekiyorum.

Fotoğraf ekranımda belirir, büyük kırmızımsı-mor bir iz gösterir ve mavi yukarı okuna dokunarak ona gönderirim.

Fotoğraf gönderilir ve ben tekrar yürümeye başlarım, evime sadece iki blok kalmıştır. Onun tepkisini beklerken dudaklarımdan durdurulamaz bir gülümseme sızar. Neyse ki, uzun süre beklemem gerekmez. Beklemiyordum da.

Tinsley: Aman Tanrım! Vay canına, bu çok büyük bir öpücük izi. En azından sen tişörtünü kaldırmadıkça görünmüyor.

Ben: Seninki sadece omuzlarını gösteren bir şey giydiğinde görünüyor.

Tinsley: Yani iz bıraktığını biliyordun? Seni adı!

Ben: Sen bende iz bıraktığını öğrendikten sonra.

Tinsley: Senin V'nin seksi olması benim suçum değil.

Hiçbir şeye takılmıyorum. Kahretsin. Bu kadın benim ölümüm olacak.

Ben: Omuzlarınla boynun arasındaki çukur delicesine seksi olması benim suçum değil. Sanırım henüz göğüslerini görmedin?

Gülümsemem efsanevi boyutlara ulaşır ve binama girerken neredeyse zıplarım, bana tuhaf tuhaf bakan kapıcıma günaydın derim. Evet, günlük gelip gidişlerimde pek gülümsemem.

Tinsley: Sana inanamıyorum! Üç öpücük izi!

Ben: Bu sadece senin amına bir tane yapamadığım için.

Denemedim değil ama. Ve kışındaki kemer izleri... şişlik ya da yara yoktu, sadece biraz kızarmıştı, ama lanet olsun, düşünmek bile beni tahrik ediyor.

Tinsley: İnanılmazsın!

Ben: Komik, dün gece de aynen böyle demiştin, sadece inleyerek.

Tinsley: Hiç komik değil.

Ben: Sen göstermediğin sürece kimse görmez, ki göstermezsen daha iyi olur.

Onlar benim göğüslerim. Boynunun kıvrımıyla omzunun üst kısmının birleştiği yer.

Tinsley: Kardeşin omzumdakini gördü, Loomis de gördü.

Oh. Sanki karnıma kurşun doldurulmuş gibi içim bir anda boşaldı. Katımın kodunu tuşladım ve asansör beni on altı kat yukarı çıkardı.

Ben: Forest'a bunu sana kimin verdiğini söyledin mi?

Tinsley: Hayır! Tabii ki hayır. Loomis'ten olduğunu sandı, ama Loomis biliyor.

Bu bir rahatlama, ama yine de kendimi berbat hissediyorum. Kardeşimin omzunda benim yaptığım öpücük izini görmüş olması hoşuma gitmiyor. Asansör kapıları açılır ve ben koridora çıkarım, hemen sağa dönmek yerine sola bakarım ve bu kattaki iki daire arasında oyalanarak bir sonraki hamlemi düşünürüm.

Ben: Endişelenmene gerek yok. Artık sana bir daha öpücük vermeyeceğim, çünkü dudaklarım bir daha senin tenine değmeyecek.

Ama yine de, saat üçte eve geldiğimde duş almadım çünkü hala onun kokusunu üzerimde hissediyordum ve onu orada tutmak istiyordum. Bir daha olmayacağını bilerek.

Tinsley: Senin yerinde
olmak istemezdim. Hiçbir
fikri yok.

Ben: Senin durumun da berbat. Sen benim ağzımı seviyorsun.

Tinsley: Sahip olmamam gereken ama yine de arzuladığım birçok şeyi seviyorum. Karbonhidratlar gibi.

Gülüyorum. Bu lanet kız.

Ben: Karbonhidrat yemeni
sağladım.

Tinsley: Bana iyi gelmeyen birçok şeyi yaptırıyorsun. Ama pişman değilim.

Ben: Ben de. Bir
süre duruyorum.

Ben: Hoşça kal, benim
küçük Rose'um. Tinsley:

Hoşça kal, Stone.

Göğsüm, ciğerlerimdeki havayı emip bitirecek kadar sıkışıyor ve artık tereddüt etmiyorum. Sola dönüp kapısını yumrukluyorum. Hemen cevap vermediğinde tekrar yumrukluyorum.

"Ne oluyor, Stone?!" Mason kapıyı açmadan önce içeriden homurdanır ve 1,98 metrelik boyuyla, sadece boxer şortuyla ve dağınık kıvılcık kahverengi saçlarıyla karşımıza çıkar.

"Benim olduğumu nasıl anladın?"

Beni içeri almak için geri çekilirken, gözlerindeki uyku kabuklarını ovuşturur. "Çünkü bu saatte uyanık olan başka kimse, benim izin haftamın Pazar günü kapımı çalmaya cesaret edemez."

"Bu saatte mi? Saat neredeyse on oldu." "Ne demek istiyorsun?"

"Tinsley Monroe'yu becerdim."

Gözleri büyüdü ve çenesi gevşedi. Uyarı yapmadan uzanıp kolumu çimdikledi.

"Ah!" Elini itiyorum. "Bunu neden yaptın lan?" Acıyan cildimi ovuşturuyorum.

"Hayır. Rüya görmüyorum."

"Bunu anlamak için kendini çimdiklemelisin." "Sadece aptallar bunu yapar. Çimdiklenmek acıtıyor."

Gözlerimi devirip, kendime kahve yapmak için doğrudan mutfağına yöneliyorum. Mase sezon boyunca kafein almıyor ve abur cubur yemiyor, ama benim için kilerinde her zaman bolca yiyecek bulunduruyor. En iyi arkadaşlar ve komşular birbirlerine böyle davranır. Bu yüzden benim evimde onun yeşil çamur tozu zimbirtısı var.

Çekirdekleri makineye döküp çalıştırıyorum, o da eşofman giyip mutfak adasına oturarak bana katılıyor. Öğütücü çalışmaya başlıyor ve kahve demlenmeye başlıyor, ama ben şimdi omlet yapmaya başladım, sebzeleri ve jambonu kesip, ikimizin de sevdiği ama asla dışarıda sipariş etmeyeceğimiz keçi peynirini çıkarıyorum.

Onun önlüklerinden birini de giyiyorum. Önünde yüzüme doğru bir ok var ve üzerinde "*Sizi piçleri besleyeceğim, deneyin de görün*" yazıyor.

Mason tüm bunları yaparken beni izliyor ve ben çalışırken başımı eğik ve ona dönük tutuyorum. Sonunda birine anlatmak iyi geldi. Tinsley, Loomis'in bildiğini söyledi ve ben de bunun benim için de bir fırsat olduğunu düşündüm. Vander ve Owen burada yaşamadıkları için, Mason benim tek seçeneğim. Kadınları da oyun oynadığı gibi ele alan bir adam: hızlı, sert ve pişmanlık duymayan. Tinsley benim için diğer tüm kadınları mahvedene kadar ben de öyleydim.

Owen bir baba ve benden birkaç yaş büyük, ve genelde gerçek meseleleri onunla konuşurum çünkü o ikisi de. O ideal seçenektir, ama onun pazar gününü kadını ve kızıyla rahatsız etmek istemem. Vander'ın kadınlara ayıracak zamanı ya da güveni yok, bu yüzden pek yardımcı olamazdı.

Sebzeler tavada cızırdamaya başladığı anda, beni beklemekten vazgeçti.
"O kız, değil mi? İki yıl önceki kız?"

Başımı sallayıp omzumun üzerinden başımı çevirerek gözlerine bakıyorum. "Evet. O o."

"Öyle düşünmüştüm. O kız değilse, onunla seviştiğini görmedim."

Kız. Evet, o kız, tamam. İç geçiriyorum. "Biraz ani aşk gibi görünüyor."

"O da ne demek?"

Omuzlarını silkiyor. "Hani, bir anda aşık olursun falan."

Ona bakıyorum, tamamen şaşkın bir halde. "Öyle bir şey mi var? Sen bunun ne olduğunu nereden biliyorsun ki?
bunu nasıl bilebilirsin?"

Gözlerini kaçırır ve onda bir sorun olduğunu anlarım. "Katy bana anlatmıştı. Bir kitapta okumuş. Öyleyse bu mu?"

"Hayır, anında olmadı, ama sanırım hızlı oldu. Ya da belki de olmadı. Belki de bir süredir geliyordu ve ben, o Forest'a ait olduğu için öyle olmadığını varsaydım. Artık gerçekten bilmiyorum." Kaşlarım çatılır. "Bu konuşmayı nasıl yapıyoruz?"

"Erkekler bu tür şeyleri konuşur."

Tavada sebzeleri karıştırıyorum. "Öyle mi?"

"Artık konuşuyoruz, pislik herif, dök içini. Tinsley'e anında aşık oldun mu?"

Yemeği yakmadan önce tavaya geri dönüyorum ve çırpılmış yumurtaları ekliyorum, sebzelerle birlikte patlayıp cızırdamasını izliyorum. "Hayır. Tinsley'e sonsuza dek aşığım ve sen ilk önce anında aşık olduğunu söylediğin için bunun ne kadar saçma geldiği umurumda bile değil. Bana anında aşık olma hikayeni anlatacak mısın?"

"Neden bir hikayem olduğunu düşünüyorsun?" Kaçamak cevap veriyor. Gözlerime bile bakamıyor.

"Çünkü var."

Beni işaret ediyor. "Bu seninle ilgili, benimle değil." "Seninkini anlatırsan ben de benimkini anlatırım."

Parmağını tezgahın üzerinde gezdiriyor. "Başka biriyle birlikte olan biriyle tanıştım, ama ondan hoşlanıyorum. Hem de çok. Şimdi bana sen ve Tinsley'den bahset."

Tamam. Bütün hikayeyi anlatmaya başlıyorum çünkü birine anlatmam gerekiyor ve o da soruyor. Bitirdiğimde, yanına oturuyorum, kahvemi yudumluyorum ve omletimi yemeye başlıyorum. Mason donmuş durumda. Onu tatil haftasında erken uyandırdığım için özür olarak hazırladığım yeşil slime smoothie'ye dokunmamış bile.

Sonunda gözlerini kırıştırtıyor, taburesine geri oturuyor, kendine başını sallıyor ve smoothie'sinin yarısını bir dikişte içiyor. Kusmuk gibi. Bu şey çamur gibi ve tadı da öyle.

"Bu, sırtındaki mürekkebi açıklıyor." Bardağıyla sol omzumu işaret ediyor.

Maine'deki Lenox'un dükkanında dövmeyi yaptırdığımda onun da benimle olduğunu unutmuşum. Benthescyme'nin dövmesi ama direğin üzerinde mor güller var. O zamanlar, Benthescyme'nin beni kurtardığını veya düzelttiğini ya da pislikten insana dönüşümümü sağladığını düşündü.

"Dostum, bunca zamandır aşık olduğun kişi Tinsley Monroe'ydu. Siktir, kardeşim. Bu çok zor bir durum." Omletini yemeye başlar ve beni öylece bırakır. "Sen ve Forest arasında..." Çiğnerken başını sallar. "O hiçbir zaman tam olarak bizden biri olmadı, değil mi?"

"Bu yaptığım şeyi daha iyi hale getirir mi? O hala benim kardeşim."

"Anlıyorum. Bir nevi. Yani, Tins harika biridir. Onu hiç öyle düşünmemiştim. Benim ve onun ailelerinin durumunu düşünürsek, benim için o daha çok bir kız kardeş ya da kuzen gibidir. Katy'nin bizim için olduğu gibi. Ama, yani, lanet olsun..." Bana bakar. "Ne yapacaksın?"

"Yapacak bir şey yok." Yumurtaları ağzıma tıkmaya devam ediyorum. "Bir kez daha oldu. Son bir gece. Şimdi yine onun var olmadığını varsayacağım."

"Ama bu senin için işe yaramadı. Belki de başka bir şey denemenin zamanı gelmiştir?"

"Ne gibi?" diye soruyorum ona açıkça, biraz ciddi, sözlerim alaycı bir tonla dökülse de. "Az önce bana, birlikte olamayacağın bir kadına aşık olduğunu söyledin. Bu da ondan farklı değil. Sen bir ağabeyisin. Quinn'in veya Crew'un eski sevgililerinden birine aşık olsaydın..." Cümleyi yarım bırakıyorum.

"Biliyorum. Ama yine de." Bu durum onu rahatsız ediyor. Cidden rahatsız ediyor. Mason, hayatındaki insanların mutlu olmasını ister. Ama bunun bir çözümü yok. "Sonunda bana anlattığına sevindim. Onu aramayı reddetmen beni rahatsız ediyordu, ama şimdi nedenini anlıyorum." Bir süre durup bana dönüyor. "O buna değer mi?"

Gözlerimi yumurtalarımından ayırmıyorum. "Çok da önemli değil. O benim değil ve asla da olmayacak."

Sessiz kalır, kaşlarını çatır ve Mason kaşlarını çatmaz. O güneşin altında oynayan lanet bir köpek yavrusu gibidir. Bu sabah onu uzun zamandır gördüğüm en ciddi haliyle görüyorum.

"O Forest'ın da değil."

Kafamı sallarım. "O her zaman onun ilki olacak."

Bu cevabı beğenmedi, ama benimle tartışmadı da. "Önümüzdeki birkaç ay Boston'da o filmi çekecek. Ve dün gece onunla birlikte olduysan, bu tek taraflı bir şey değildi."

Omuz silkiyorum. "Onunla tekrar karşılaşmazsam, bu bir daha olmayacak. Karşılaşsam bile, bir daha olmayacak. Tinsley ile aramızdaki her ne varsa bitti. Belki de haklısın, belki de yeniden dışarı çıkıp yeni biriyle tanışmanın zamanı gelmiştir."

Mason bana birini bulacağına söz verir ve ben de öylece bırakırım. Tek bildiğim, Tinsley'e olan aşkımın üstesinden gelme vaktinin geldiği. Ve haftanın çoğunda, bu konuda kendimi daha iyi hissediyorum. Öpücük izim solmaya başlar ve günlük işlerime dalarım. Ta ki beşinci gün şansım tükenene kadar.

Acil serviste, güçlü kahve gibi yayılan bir heyecan dalgası insanları canlandırıyor, endişelendiriyor ve heyecanlandırıyor. Genç hastalarım bunu bana ilk bildirenler. Çeşitli nedenlerle gözlem altında tutulan üç hastam var ve hepsi bana taburcu edilmeleri veya en azından üst kata çıkarılmaları gerektiğini söylüyorlar, çünkü son birkaç saattir burada birlikte kaldıkları için artık en iyi arkadaşlar olmuşlar.

"Telefonla konuşmamalısınız," diyorum içlerinden birine. "Beyin sarsıntısı geçirdiniz."

"Umurumda değil. Beynim iyileşecek. Bu bir ölüm kalım meselesi."

"Bizim için de öyle," diyor yan odadaki biri. Buradaki duvarlar herkes için biraz fazla ince. "Onu yukarı çıkarırsan, beni de götürmelisin."

"Yukarıda ne var? Kafeterya ve hasta odaları dışında." Kapıya yaslanıp kollarımı önlüğümün üzerine kavuşturuyorum. Onları taburcu etmeyeceğim. İkiisi yukarıda yataklarda bekliyor, biri beyin sarsıntısı protokolü altında ve onu taburcu etmem için beş saat daha burada kalması gerekiyor.

"Tinsley Monroe geldi," koridorun karşısındaki çocuk, tüm gençlerin sıkıcı olduğu şekilde şikayet ediyor. "Teknisyenlerden birinin, onun konser vereceğini duyduğumu duydum."

gerçek bir konser vereceğini duydum."

"Herkesle fotoğraf çektirecek ve bize bir şeyler dağıtacakmış."

"Tinsley Monroe burada mı?" diye şüphyle soruyorum, ama nedenini bilmiyorum. Onun yaptığı hiçbir şey beni şaşırtmıyor.

"Evet! Aman Tanrım. Ona fotoğrafı göster, Abby!" Bu, yan odadaki kız. Anemi nedeniyle hastaneye yatırılmak üzere olan kız.

Abby telefonunu çevirir ve Tinsley'nin yüzünü saklayarak, güvenlik görevlileri tarafından çevrili bir şekilde, sırtında gitarıyla hastaneye girerken çekilmiş bir video çıkar. "Annem o fotoğrafı çekti ve bana mesaj attı."

Tanrım.

"Annen o fotoğrafı paylaştı mı yoksa sadece sana mı gönderdi?"

"Sadece bana gönderdi. Öğle yemeği almaya çıkarken onu görmüş. Tam şu anda görmüş. Bize yardım etmelisin, yoksa gerçekten öleceğim."

"Ölmeyeceksin çünkü ölmemeni sağlamak benim işim." "Şey, bu harika ama bize yardım edebilir misin, edemez misin?"

Telefonumu çıkarıp Tinsley'e mesaj atıyorum. Ben: Burada mısın?

Hemen cevap

veriyor. Tinsley:

Burayı tanımla.

Ben: Hastanem. Çocuk hastanesinde misin? Tinsley: Evet, ama kimseye söyleme. Gözlerimi devirdim.

Ben: Üç genç zaten biliyor. Birinin annesi seni içeri girerken görmüş ve fotoğrafını çekmiş.

Tinsley: Kahretsin. Annelerine en az dört saat boyunca sosyal medyada paylaşmamalarını söyle. Ve onları buraya getir! Beşinci kattaki oditoryumdayım.

Telefonumu cebime geri koyuyorum. "Annen o fotoğrafı en az dört saat boyunca paylaşmazsa, hepinizi yukarıya çıkarabilirim. Sanatçıyla tanışıklığım var."

"Aman Tanrım. Aman Tanrım." Kalp atışları hızlanmaya başladı.

"Ancak hayati organları stabil olanlar gidebilir," diye üçüne seslenirim ve Abby'ye kaşlarımı kaldırırım.

"Elimde değil!" Sedyeye tırmanmaya çalışır. "Tinsley benim en sevdiğim sanatçı. İki konserine gittim. O benim her şeyim."

Bana mı söylüyorsun?

"Onu gerçekten tanıyor musun?" Komşu kız Beth soruyor.

"Evet, tanıyorum. Çok iyi tanıyorum," diye ekliyorum sebepsiz yere.

"O Stone Fritz. Onu kesinlikle tanıyor," diye bağırır koridorun karşısındaki Kateyln. "Küçük kardeşi, Tinsley'in eski sevgilisi Forest Fritz. Hepsini Google'da aratıyorum."

Hatırlattığın için teşekkürler.

"Peki, bizi götüreceksin mi?" diye devam eder. "Gerçekten mi?"

İç çekiyorum. Uzun bir öğleden sonra olacak. "Evet. Sizi götüreceğim."

Onların yüksek sesle bağırımlarından, onların yeni kahramanı olduğumu düşünüyorum ve Abby'nin yüzünü buruşturduğunu görüyorum. Evet, beyin sarsıntısı berbat bir şey.

"Telefonunu kaldır, yoksa götürmem."

O hemen yapar ve ben, iki hemşireyle birlikte, onları yukarı kata, koridordan geçip, bir grup güvenlik görevlisinin önünden geçiririm. Onlara kimlik kartımı gösteririm ve hepimizi geçirirler. Tinsley, M&M'ler, yani morbidite ve mortalite toplantılarımız için kullandığımız büyük bir oditoryumu ele geçirmiştir. İçeri girdiğimizde yüzü güneş gibi parlar ve hemen gözlerimi yakalar ve bana şakacı bir şekilde göz kırpar.

Vücudunun hatlarını mükemmel bir şekilde saran yeşil bir kazak elbise giyiyor. Saçları uzun, kalın ve ipeksi dalgalar halinde açık, makyajı gösterişli ama kırmızı dudakları ve siyah çizgili gözleriyle yine de rahat.

"Merhaba!" diye mikrofonundan sesleniyor. Kademeli oditoryumun en altında, elinde gitarı ve önünde mikrofonu ile bir taburede oturuyor. "Bu öğleden sonra burada sizinle birlikte olmaktan çok mutluyum. Boston, çoğunuzun bildiği gibi, benim memleketim ve hala orayı evim olarak görüyorum. Gelip biraz sizinle vakit geçirmek istedim, ama sizden bir ricam var, tamam mı?"

O, tüm odayı parmağında oynatıyor. Beni de dahil.

"Kayıt yapılabilir ve fotoğraf çekebilirsiniz, isteyen herkesle selfie çekileceğime söz veriyorum, ama lütfen, lütfen, lütfen ben buradan ayrıldıktan bir saat sonraya kadar bunları sosyal medyada paylaşmayın veya arkadaşlarınıza mesaj atmayın. Ben basın için burada değilim, sizin için buradayım, bu konuda bana yardımcı olursanız sonsuza kadar minnettar kalırım."

Oda, çeşitli nedenlerle buraya gelen yaklaşık iki yüz çocukla dolu. Birçoğu hemşireleri veya yardımcılarıyla birlikte. Çoğunun oksijen tüpü veya serumları var. Onlar hasta çocuklar ve Tinsley Monroe, sadece onlar için buraya gelerek onların yılını güzelleştiriyor. Ve bu onu daha çok sevmeme neden oluyor.

Ama onu sevmek hiçbir şeyi değiştirmiyor ve sonunda bunun üstesinden geleceğime inanmam gerekiyor. İnsanlar bunu yapar. Her zaman yaparlar. Aşık olurlar, aşık olmaktan vazgeçerler ve hayatlarına devam ederler. Benim planım da bu. Ama şu anda, ön tarafta duran kadın bu plana ciddi bir engel çıkarıyor. Özellikle de gitarını çalmaya ve hayranlarına şarkı söylemeye başladığında.

"Onun geleceğini biliyor muydun?" diye soruyor bana, burada kalp-göğüs cerrahı olan babam Kaplan, Tinsley'in şarkı söyleyip performansını izlerken omzuma vurarak. Onu defalarca gördüğümüz bir şey, ama hiç eskimiyor. Diğer tarafında genel pediatrik cerrah olan Owen ve beyin cerrahı olan amcam Luca var.

"Hayır. Gençlerimden biri söyledi."

"Benimki de," diye itiraf ediyor Owen. "Rory beni öldürecek."

Tinsley Monroe'nun büyük hayranı olan altı yaşındaki kızını düşünerek kıkırdayarak güldüm. "Tinsley'den onun için çalmasını isteyemez misin? Bu, arkadaş ve aile indiriminin avantajlarından biri değil mi?"

"Rory, altı yaşında olmasına rağmen Tinsley'i yaklaşık beş kez konserde izledi ve Tinsley her zaman onun için elinden geleni fazlasıyla yaptı. Yine de, Rory bunu duyarsa başım belaya girer ve onu bunun için okuldan almadım."

İlk şarkı gürültülü bir alkışla sona erer.

"Pekala, canlarım, bir sonraki şarkıyı kim seçmek ister? Bu konser sizin için, o yüzden ne çalmamı istediğinizi söyleyin."

"Old MacDonald," diye bağırır ön sıralardan biri, tam bir ukala gibi, ve Tinsley kahkahalara boğulur.

"Bu benim şarkılarımdan biri değil, ama seve seve çalacağım."

Akorları çalmaya başlar ve herkes kıkırdar ve güler. şarkının sözlerini söyler ve rastgele çocukları işaret ederek hangi hayvanı istediklerini söylerler.

Oradan itibaren şarkılar arka arkaya çalınır. Bazı çocuklar sonuna kadar kalır. Diğerleri ise yarısında gelir. Birçoğu çeşitli nedenlerle ayrılmak zorunda kalır. Tinsley, ne yapıyorsa bırakıp isteyen herkesle selfie çekilmeye özen gösterir, onlara öpücükler ve sarılmalarla karşılık verir, tişörtlerini imzalar. O bir kraliçedir ve bizler ise sadece ölümlü tebaasıyız.

"Bu, birkaç yıl önce yazdığım bir şarkı," diyor ve tanıdık gelen ama tam olarak hatırlayamadığım bir şarkıyı çalıyor. "Adı 'Into the Storm'."

"Beni statükoya hapsedtiler, hayır demem gereken yerde evet demem için tuzağa düşürdüler. Kendimi beğenmiş oldum, dünyaya çok sabırsız bir şekilde bakmaya başladım.

. Tatminsizdim, bu ölümcül bir ön bölümün başlangıcıydı ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde, onun ölümünü planlamaya başladım. Kendimi kaybettim ve fırtınayı kovaladım, taş gibi sıçramak yerine bir kaya gibi battım."

Şarkı devam ediyor, ama ben suskun kaldım.

"Bunlar şarkı sözleri gibi."

"Olabilir, ama ne kadar üzücü?"

O gece söylediğinden biraz farklılar. Daha düzenli ve eksiksizler. Ama bunların o sözler olduğuna şüphem yok. Bu şarkıyı duymadım. Yapamadım. O yolculuktan sonra çıkardığı albümü dinlemedim, ama şimdi sözleri duyunca, bu şarkının başka bir şey hakkında olamayacağını biliyorum.

Şarkı, güç ve yeniden doğuş hakkında devam ediyor. Tüm o hüznü sözleri tersine çeviriyor. Şarkı biter ve o, bir anlığına gözlerini bana çevirir, sonra hemen bir sonraki şarkıya geçer. O kadar hızlıydı ki, benden başka kimse fark etmedi. Ama ben fark ettim ve onun bunu benim için söylediğini biliyorum.

Bu bir teşekkürdu.

On günün bizi getirdiği noktaya bir bakıştı.

Babam, Owen ve Luca ayrılırlar. Geri dönmeleri gereken hastaları vardır, ama benim vardiyam bir saat önce bitmiştir. Kendimi buradan çıkaramamışımdır.

Tinsley iki saatten fazla ara vermeden çalışıyor ve ben arkada duruyorum, o da bir saat daha çocuklarla vakit geçiriyor, hiçbirini aceleye getirmiyor, sorularını yanıtlıyor ve fotoğraflar için gülümsüyor.

Sonunda her şey bittiğinde, son çocuk da gittiğinde ve tüm hastalarım hemşireler tarafından gitmeleri gereken yerlere götürüldüğünde, o merdivenleri tırmanıyor, güvenliği hemen arkasında, ve bana, herkese gösterdiği çılgın sevgiyi yansıtmayan çekingen bir gülümsemeyle selam veriyor.

"Merhaba."

Sırıtiyorum. "Merhaba."

"Hâlâ buradasın."

"Vardiyam bitti."

Bunu seviyor.

"Şarkını beğendim."

Hangisini kastettiğimi sormasına gerek yok. "Senin için çaldım."

Başımı sallıyorum. Bunu biliyordum.

"Beni dışarıya kadar geçirir misin?"

Her şeyi yaparım, diye cevap vermek üzereydim. Ve lanet olası bir aptal olduğum için, elini tuttum. O da elimi tuttu ve boş koridordan asansörlere doğru böyle yürüdük.

Asansörün gelmesini beklerken, "Mutlu görünüyorsun," diyor. Bir asansör açılıyor, ama içi insanlarla dolu, biz de bir sonrakini beklemeye karar veriyoruz.

Gülüyorum. Bu saçma bir ifade, ama kızı elde edememiş olmama rağmen, diğer her şeyi elde ettim. "Öyleyim. İyi bir yerdeyim. Bulmak ve olmak istediğim yerde. Ya sen?" Arayı kapatmadık. On günün ardından hikayelerimizi paylaşmadık. Kavgaya ettik ve seviştik, ama sonrasında sessizlik olmadı. Her zaman olduğu gibi.

"Eve döndüğümde, haberi pek iyi karşılamayan menajerim Apollo'yu hemen kovdum, ama onu kovduğumda hissettiğim rahatlama muazzamdı. Onunla hiç rahat hissetmemiştim. Bana pislik, ürkütücü bir izlenim veriyordu ve sanki benim haklı olduğumu kanıtlamak istercesine, etrafta dolaşıp benim adıma kötüledi. Neyse ki bu ona geri tepti, ama yine de hiç hoş değildi. Ondan kurtulduktan sonra, menajerim ve plak şirketim de onu takip etti. Ailemle samimi bir konuşma yaptım. Babamın kullandığı plak şirketini kullanmaya hep isteksizdim. Onun adını kullanarak ticaret yapıyordum gibi hissedeceğimi düşünüyordum, ama gerçek şu ki, Eden Dawson en iyisi ve Turn Records da öyle. Yeni bir menajer ve yönetici tuttum ve Turn ile sözleşme imzaladım. Bu üçü de şimdiye kadar verdiğim en iyi kararlar oldu. "Bir gemiye izinsiz girip hırsızlık yapmam dışında."

Elimi onun eline biraz daha sıkı tutuyorum. Bunların bir kısmını biliyordum. Bir nevi. Hepsi ikinci ve üçüncü elden bilgilerdi. Ama bunu ondan duymak ve yüzündeki parlak, mutlu gülümsemeyi görmek her şey demek. Onun için istediğim şey buydu, bu zaferleri ve mutluluğu onunla paylaşamasam da.

"Bugün buraya gelmene ne sebep oldu?" diye soruyorum, asansör kapıları açılırken ve ekibi bizi tek başımıza içeri girmeye izin verirken. Keşke izin vermeseydiler. Onu deli gibi öpmek istiyorum ve onlar da burada olsaydı bunu düşünmezdim bile.

"Bunu yaklaşık altı ayda bir Los Angeles'ta yapıyorum. Çocukları seviyorum. Çocuklarla birlikte olmayı seviyorum. Hasta çocuklar kalbimi kırıyor, ama en çok sevgiye ihtiyaçları olanlar onlar ve konserlere her zaman giremiyorlar. Mümkün olduğunda kadın ve çocuk sığınma evlerinde de aynı şeyi yapıyorum."

Ve bu açıklamayla, birleşmiş ellerimizi yüzüne götürüyorum, ona doğru dönüp dudaklarını dudaklarımla kapıyorum. Bu kasıtlı bir hareket bile değil. Sadece yapılması gereken bir şey. Hemen dudaklarını dudaklarımla ayırıyorum,

Çalınan saniyeler içinde olduğumuzu anlıyorum. O da beni öpüyor ve bu bana güç veriyor. Onu asansörün yanına bastırıyorum, boş elimle kalçasını sıkıp kendime çekiyorum.

Beni hissediyor — tüm vücudumu, beni dönüştürdüğü her sert santimi — ve nefesini kesince zevk alıyorum, ama asansör yavaşladığında ve varışımızı bildiren zil çalınmadan önce kendimi ondan ayırıyorum.

Yine de elini bırakmıyorum. Bırakmalıyım. Bırakmam gerek. Ama bırakmıyorum. Onu binanın önünden çıkarıyorum, güvenliği yanımızda, muhtemelen merdivenleri kullanmış, ve Boston'un serin öğleden sonrasına çıkıyoruz.

"Bir dahaki sefere, çalışmadığım bir gün seç," diyorum ona. "Seni görmek, seni istememe neden oluyor ve ben seni istememek için çok uğraşıyorum."

Aramızdaki yere bakıyor ve ben onun ellerini oynatarak onu kendime yakın tutuyorum, sonra donup kalıyorum. Ne oluyor lan?

"Nişanlı mısın?"

"Ne?" Başını kaldırır ve ben de aramızda duran, üzerinde kocaman bir taş bulunan sol elini kaldırırım. "Oh." Güler. "Bugün nişan sahnesini çektik. Buraya koşarken onu çıkarmayı unutmuş olmalıyım. Hâlâ set kıyafetimi de giyiyorum." O eliyle uzanıp kaşlarımın arasındaki kırıksıklığı düzeltti. "Bu seni rahatsız mı etti?" Çenemi sıktım ve elini çekip sıkıca tuttum, parmağındaki sahte elması acımasızca döndürdüm. "Bir haftadan az bir süre önce seninle yattığımı ve az önce öptüğümü düşünürsek? Evet, senin nişanlı olman

nişanlanman beni çok rahatsız ederdi."

"Neyse ki nişanlı değilim." Omuzlarını silkiyor, gözlerinde yaramaz bir ışıltı ve dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Senin için bu kadar önemliyse."

"Yine dalga geçiyorsun."

"Belki. Güzel bir sonbahar öğleden sonrası ve performans sonrası coşkusu yaşıyorum. Ayrıca bugün asansörde seksi bir adamla öpüştüm."

"Öyle mi? Duyduğuma göre iyi öpüşüyormuş. Ve yatakta da harika."

O burun kıvırdı. "Öyle mi? Peki benim kimden bahsettiğimi nereden biliyorsun? Bugün asansörde bir düzine kişiyle öpüşmüş olabilirim."

"Doğru." Ona yaklaşıp kulağına fısıldadım. "Ama eminim ki külotunu ıslatan tek kişi benimdir."

"Flört ediyorsun," diye suçladı ve ben güldüm.

"Kesinlikle flört ediyorum. Ama ikimiz de bunun bir yere varamayacağını ve seni bir daha görmeyeceğimi bildiğimiz için zararsız bir şey."

"Bunu yapmamızdan nefret ediyorum. Senin arkadaşın olmayı sorun etmem, ama sanırım daha önce hiç arkadaş olmadık."

"Hayır. Öyle olmadık."

Ve şimdi onun arkadaşı olamam.

Bir süre duruyoruz. Birbirimize bakıyoruz. Sonunda, "Hoşça kal, Tinsley," diyorum.

"Hoşça kal, Stone." Eğilip yanağıma öpücük kondurur. "Bilgin olsun, acil servise sordum. Bugün çalıştığını biliyordum." Bana göz kırpar, geri çekilir, beni bırakır ve güvenlik ekibiyle birlikte uzaklaşır.

Bir saat sonra eve vardığımda haberler çıkıyor.

Tinsley Monroe eski sevgilisinin kardeşiyle nişanlandı.

Hastaneden eve geldiğim anda, dünyam bir kez daha başıma yıkılır ve performansımdan ve Stone'un öpücüğünden aldığım o coşku bir anda yerle bir olur. Kapının önündedir. Taş merdivenlere ulaşmadan onu görürüm. Belki yüz metre uzaktayız ve ben ona bakıyorum, başka bir şey gibi davranmaya çalışıyorum, ama kalbim çoktan gerçeği bildiğini gösteren bir ritimle atmaya başlıyor. Aynı kırmızı zarf. Aynı blok harflerle yazılmış yazı.

Ne oluyor lan?!

Nefesim hızla çıkıyor ve Loomis yanımda, birlikte akşam yemeği yiyeceğimiz için neşeli ve gülümsüyor, ta ki benim ifademi fark edip bakışımı takip edene kadar.

Yutkunduğunu
duydum. "Alayım
mı?"

"Nasıl?" diye soruyorum, sesim kısık. İkimiz de, masumane bir şekilde basamakta duran zarftan gözlerimizi ayıramıyoruz, oysa zarf hiç de masumane değil. "Bu nasıl mümkün olabilir ki, tabii..."

Loomis, koruyucu bir şekilde bana yaklaşırken başını çılgınca çevirir. Arkadaşımı seviyorum. Onu çok seviyorum ve hayatımda olduğu için her gün minnettarım, ama daha da önemlisi, şu anda yanımda durduğu için minnettarım.

"Polisi aramalıyız," diye mırıldanıyor acil bir şekilde.

"Boston polisi bu işe karışmaz ve bunu yaparsam, olay kamuoyuna duyulur ve ben bunu istemiyorum. Her şey yeniden başlar, Loomis. Paparazziler değil, medya çılgınlığı."

"Peki. O zaman lanet olası FBI olsun, Tinsley," diye bağırır, ama sonra sesini yumuşatır ve kollarıyla beni sarar. "Özür dilerim. Takıntılı hayranlarım oldu. Çitlerimi tırmanmaya, evime girmeye ya da sokakta beni görüp fotoğraf çekmek ya da yanağıma öpücük kondurmak için peşimden koşan hayranlar. Hiç böyle bir şey yaşamadım ve senin için korkuyorum. Özellikle de geçen sefer yaşadıklarını anlattıklarından sonra. Eğer istersen onu alıp atayım. Atarım. Asla görmeyen ya da açman gerekmez."

Bu çok cazip. Çok cazip.

"FBI'ya gitmesi gerekiyor. Ama önce, gitmesi gereken yer..."
Sözümü bitiremiyorum. "Adamların," diye benim yerime tamamlıyor.

Lenox ve Vander'ın neler yapabileceğini ona söylemedim, ama benim geldiğim aileyi biliyor. Bağlı olduğum aileyi. Ve bunun büyüklüğünü tam olarak anlamasa da, benim ekstra erişimim olduğunu biliyor.

Etrafa bakındım. Kalabalık yoktu, ama sokakta yalnız değildik ve insanlar bizi kesinlikle tanıyordu. Boston'da daha rahat hareket edebiliyoruz, ama yine de izleniyoruz. "Sence o burada mı?"

"Bilmiyorum. Tek bildiğim, bu depoda bir gece daha kalmayacağın. Kameran var, değil mi?"

"Evet."

"Harika. Onlara bir bakalım, olur mu? Ve bu mektup..." "Ben alırım. Sen değil."

O da başını sallar. Bu önlemi almak zorunda olmamızdan nefret ediyorum, ama bu gerçek bir önlem. Loomis'e hayatım pahasına güvenirim ve bu olay başladığında onu henüz tanımamıştım bile, ama bu kırmızı zarfın üzerinde onun parmak izleri de olmamalı. Ona bunu yapamam.

"Bekle!" diye bağırır. "Önce bir fotoğrafını çekelim."

"Akıllıca."

Telefonumu çıkarıp, bırakıldığı haliyle fotoğrafını çekiyorum ve sonra 5x8 boyutundaki zarfı alıyorum. Lenox'u aramam lazım. Ve babamı. Mutlu olmayacak ve ne diyeceğini çok iyi biliyorum. Bu, yıllardır yaptığı ilk dünya turu ve onun için en son istediğim şey, eve gelip baba rolünü oynaması için bunu mahvetmek ya da bozmak.

Ama her hareketimi izleyen bir baba ayıya ihtiyacım yok. Üzerimde bıçak taşıyorum. Biber gazı da. Kendimi savunmayı biliyorum ve bir güvenlik ekibim var, ama daha da önemlisi, kış uykusuna geri dönüp herkesin benim yerime karar vermesine izin vermeyeceğim.

"Lanet olası pislik. Yıllar oldu. Neden şimdi?"

"Keşke sana söyleyebilseydim, ama sana söyleyebileceğim tek şey, güvenlik ekibin binayı kontrol etmeden oraya giremeyeceğin," diyor Loomis, tam da adımı duyduğum anda.

İkimiz de olduğumuz yerde dönerek Wren'in bize doğru koştuğunu görürüz. Bizi görünce hem sinirli hem de rahatlamış bir şekilde nefes verir. "Seni defalarca aramaya çalıştım," diye patlar. "Bu kadar havalı davranıp beni görmezden gelmeyi bırak."

Telefonuma bakıp iç çekiyorum. "Üzgünüm, Çocuk Hastanesindeyken kapatmıştım."

Beni uzaklaştırır, kucaklamak için çeker ve sonra koluma vurur, bu da kaşlarımı çatırtır. Katy, Keena ve Keegan ile yakınız. Ama Wren her zaman bu grupta en iyi arkadaşım olmuştur. Ben gençken ayrıldığımda en çok onunla iletişim halinde kaldım.

"Yine kuzenimle yatıyor musun?!"

"Tanrım, Wren." Kafam şişlikteymiş gibi dönüyor. "Ağzına biraz dikkat etsen nasıl olur?"

"Tamam, ama ikinizin arasında ne oluyor?" "Hangi kuzenim?"

O benim mizahımı beğenmediğinden alaycı bir şekilde güldü, ama ben tamamen şaka yapmıyordum. Soru geçerliydi. "Oh, bu iyi bir soru. Stone. Stone'dan bahsediyorum."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ona ne olmuş?"

"Dostum, internetin her yerinde. Sosyal medyanın her yerinde. *Boston's Landing* ve *Interntainment* haber yapıyor, ama her yerde yayılıyor."

Sabırım taşıyor. "Wren, neyi haber veriyorlar?" "Stone ile nişanlandığını."

"Ne?!" diye bağıriyorum ve iki mil çapındaki tüm kafalar bana dönüyor. Cuma günü saat beş ve insanlar işten çıkmaya başlıyor ve sokakları dolduruyor. En azından hava neredeyse kararmış. Yarım gün çekim yaptık, sonra hastaneye gittim. Ama... "Nasıl? Kimse benim nişanlı olduğumu nasıl düşünebilir ki..." Sözlerim kesilir ve sol elime bakarım. Siktir. Siktir, siktir, siktir. Aptal sahte nişan yüzüğü ve biri bizi hastanenin önünde birlikte dururken yakalamış. Onun yanağına öpücük kondurdum

gölümsedim ve onunla flört ettim. O da gülümsedi ve flört etti. Biz bizdik.

Kahretsın!

Tam o sırada, gözümün ucunda bir şey parladı. "Tinsley! Loomis! Buraya bakın."

Kahretsın!

Bir sonraki nefesimizde, basın tarafından çevriliyiz, çoğu yerel çünkü Boston New York ya da Los Angeles değil, ama yine de çok sayıda var.

"Loomis?! Tinsley'nin başka bir adamla nişanlanmasına ne dersin?"

"Stone Fritz ile seni aldatıyor mu?"

"Tinsley, Stone Fritz ile ne zamandır gizlice çıkıyorsunuz?" "Forest, onun kardeşine aşık olduğunu biliyor mu?"

"Hadi!" Wren bağırarak bizi çağırıyor, sarışın saçları rüzgarda dalgalanırken ters yönde koşmaya başlıyor. Ve aptal ben, Loomis ile buluştuğumda ve bu gece benim evimde takılacağımızı öğrendiğimde güvenlik ekibimi geri çağırdım. "Dostum, yürü!" diye tekrar bağırıyor ve dikkatimi etrafımızı saran kalabalıktan uzaklaştırıyor. "Kardeşimin Rover'ı bekliyor!"

"Buna karşı çıkmak zor." Loomis bana yaklaşır ve biz kaçarsanız, bizi takip eden basını hızla geçeriz, başlarımızı eğik tutar ve soruları cevaplamayı reddederiz. Loomis ön yolcu kapısını benim için açar ve ben içeri girerim, kapıyı arkamdan hızla kapatırım. Loomis, Owen'ın büyük SUV'sinin arka koltuğuna oturur oturmaz, Wren bizi buradan yavaşça uzaklaştırmaya başlar ve paparazziler Kızıldeniz gibi ikiye ayrılır.

Kırmızı demişken, kırmızı mektup elimde yanıyor ve onu yüzümle birlikte kucağıma bırakıyorum. Ne boktan bir öğleden sonra oldu bu.

"Nereye gidiyoruz?" diye alçak sesle soruyorum, telefonumu çıkarıp *Interntainment*'ı açıyorum. İlk olarak, Stone ile hastanenin önünde çekilmiş fotoğraflarımız çıkıyor. El ele tutuşmuşuz. Birbirimize gülümsüyoruz. Konuşurken birbirimize yakın duruyoruz. Ben onun yüzüne dokunuyorum. O da benimkine. Ben onun yanağına öpücük konduruyorum.

"Stone'a," diye cevaplıyor, sanki bu çok açıkmiş gibi, ama sesinde bir titreme var. "Herkes çoktan oraya gitti."

Çok kızgın olmalı.

O bunların hiçbirini istememişti. Sokakta yanağına öptüm. Yüzüne dokundum. Acil serviste çalıştığını bildiğimi söyledim, çünkü biliyordum. Bugün burayı seçmemin nedenlerinden biri de buydu. Onu görmeye gitmeyi planlamamıştım, ama bunun tesadüfen olması ya da onun orada olduğumu bilip beni görmeye gelmesi fikri hoşuma gitmişti. Aptalca ve pervasızcaydı. Bir erkeğin onu fark etmesini isteyen bir kız.

Ve bunun bedelini ödüyoruz. İkimiz de.

Gözlerimi kapatıyorum ve ağlama isteğine direniyorum. Her şey o zaman olduğu gibi üzerime baskı yapıyor gibi hissediyorum ve nefes almakta zorlanıyorum. Yine de bunun beni tüketmesine izin veremem. Bir daha olmaz.

Sanki düşüncelerimi yansıtıyormuş gibi, bir mesaj geliyor.

Apollo: Medyanın etrafını sardığı videoyu az önce gördüm. Nişanınız için tebrikler. Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin. Ben her zaman buradayım.

Alaycı bir kahkaha atıyorum. Birincisi, olanların internete bu kadar çabuk yayılmasına ve Apollo'nun onu görmüş olmasına inanamıyorum. Ne kadar sürdü? Saniyeler. İkincisi, bana yaptıklarından sonra bana mesaj atması ne kadar da pislikçe. Her yerde hakkımda kötü konuştu.

Onu kovduktan sonra LA'ya gittim. Bana diva dedi ve dinleyen herkese benimle çalışmanın imkansız olduğunu söyledi. Kariyerimi mahvetmeye çalıştı, ama bu ona geri tepti ve birlikte çalıştığı birkaç sanatçı onu terk etti.

Neyse. Onu umursamıyorum. Ne olduğunu yüzüme vurmaya çalışıyor çünkü bundan nefret ettiğimi biliyor.

Ugh.

"Karışıklık yaratmak istemedim," diye mırıldandım, sesim kalınlaşmıştı. Herkes Loomis ve benim birlikte olduğumuzu düşündüğünde, fotoğraflarımızı çekip bizi biraz takip ederlerdi.

Ama Terrance Howard hapse girdikten ve daha sonra Forest'tan ayrıldıktan sonra bu şekilde etrafım sarılmamıştı. Bu, kaçmamın nedenlerinden biriydi. Bir diğeri de etrafıma aldığım kalitesiz ekipti. Son iki yılda, her şeyi sıfırdan yeniden inşa ettim. Ondan sonra paparazziler beni çok rahatsız etmedi.

Bu farklı. Bu bir skandal. Ve bu skandal çok ilgi çekici olduğu için peşine düşecekler.

"Bunun neden kötü bir şey olduğunu anlamıyorum," diye arkadan Loomis seslendi, öne doğru kayarak ve iki ön koltuk arasında olabildiğince yakın bir pozisyona gelene kadar eğildi. "Şu anda dünya senin Stone ile nişanlı olduğunu düşünüyor.

Stone ile nişanlı olduğunu düşünüyor. Basın peşindeyse, o mektupların ya da onların arkasındaki kişinin seni bulması zorlaşır. Bu avantajdan bağımsız olarak, bu hikayenin ortadan kalkmasını istiyorsan, sahte bir yüzük taktığını, hastanede çocuklar için oyun oynadığını ve bir aile dostuna rastladığını açıklamak yeterince kolay. İşte. Bitti."

Yavaşça başımı sallıyorum. Haklı. Bu yüzden bir halkla ilişkiler ekibim var. Loomis ve benim sadece arkadaş olduğumuzu açıklayanlar onlardı ve kimse buna inanmasa da, yapılması gereken budur ve sonra basın bir sonraki habere geçer.

"Mektup mu?" diye sorar Wren ve ben zarfı kaldırırım.

"Takipçi erkek arkadaşım geri döndü."

Wren bir dizi küfür savurur. "Kahretsin. Tanrım, Tins, çok üzüldüm. Onun hapiste olduğunu sanıyordum."

"Birkaç ay önce çıktı. Ondan haber almamıştım, ama görünüşe göre bugün bunu değiştirmek için uygun gün olduğunu düşünmüş."

Terrance'ın birkaç ay önce hapisten çıktığını biliyordum, ama bana ulaşmaya çalışmadı ve Lenox'a onu gözetlemesini söyledim. Terrance şartlı tahliye edildi ve Kaliforniya'yı terk edemez, bana veya diğer kurbanlarına 100 metre yaklaşamaz.

Ama bu zarfın üzerinde posta ücreti yok. Posta kutusunda değildi.

Kapının önüne elden teslim edilmişti.

"Bir şeyler tutarsız," diye düşünür Loomis ve ben dönüp, düşünceli bir şekilde kırışmış kaşlarını, sanki inanılmaz derecede anlaşılabilir bir şeyi çözmeye çalışıyormuş gibi çenesine dayadığı elini fark ederim. "Sürpriz bir ziyaretin ardından hastanenin arka kapısından çıkarıldın. Bunu daha önce onlarca kez yaptın ve o videolar veya fotoğraflar bir kez bile erken sızmadı. Ayrıca, seni fotoğraflayan kişi, senin görebileceğin veya fark edebileceğin kadar yakın değildi. Paparazziler hiç de ince davranmazlar ve mümkün olduğunca yaklaşırlardı. Hayranlar da öyle. Sonra, aynı gün, bir saatten az bir süre arayla, bir zarf aldın."

Bu korkunç zamanlamayla ilgili haklı bir noktaya değindi. "Zarfın ne zaman bırakıldığını henüz bilmiyoruz. Ama fotoğrafları sızdıran kişinin benim takipçim olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Ama bir tuhafılık var. Tek söylediğim bu. Bir tuhafılık var."

"Ne olursa olsun ya da umarım olmasın, artık bir güvenlik ağı var." Wren şeridi değiştirir ve bizi Boston Common'a yaklaştırır. "Stone basına alışkındır."

basınla." Omuzlarını silkiyor, gözleri yolda. "Hepimiz alışkınız. Bu şehirde bir Fritz olmak bununla birlikte gelir, o da ne yaptığını biliyor. Hallolacak, ama bunu anlamak iyi olur, ve bunu yüz yüze yapacağız."

"Biliyorum." Çünkü biliyorum. O bir Fritz olarak büyüdü, ama ben bir Monroe olarak büyüdüm ve Boston'da eşit derecede ünlüyüz, ülke ve dünya çapında ise kesinlikle daha ünlüyüz. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum ve bizi Stone's'a götürmesine şaşırmadım. Bu, bunu seyircilerin önünde halletmek istediğim anlamına gelmez, ama mutlaka kötü bir şey de değildir.

Yaklaşık bin tane cevapsız arama ve mesajım var, ama telefonu Rahatsız Etmeyin modunda bırakıyorum. Onları görebiliyorum, ama onlar henüz bana ulaştıklarını bilmiyorlar. Telefonu tekrar açmam gerek, ama şu anda hiç istemiyorum. Stone ile konuşana kadar açmayacağım. Ve Vander, eğer oradaysa, yoksa kesinlikle Lenox. Vander, Terrance ile ilk seferinde pek ilgilenmemişti, ama Lenox kesinlikle ilgilenmişti.

Neler olduğunu ve olabildiğince fazla ayrıntıyı öğrenmeden PR ekibimle ve hatta ailemle konuşamam.

"Sen ve Stone hakkında bir şey sorabilir miyim?"

İç çekiyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Gülüyor ve uzanıp omzuma dokunuyor. "Fritz kardeşlere ne kadar da düşkünsün."

Loomis gülmekten boğulur.

Yüzümü ellerimle ovuşturuyorum. "Sadece bir tanesi, ama aslında öyle değil, çünkü her şey bitti ve geride kaldı. Eminim kardeşi bana bunu söyleyecektir." Yüzümü buruşturuyorum. Bu, hiç de hoşuma gitmeyen bir telefon olacak.

"Neden umursuyorsun bilmiyorum," diyor Loomis ve Stone'un binasına yaklaşırken, alnımı dizlerime dayayarak ikiye katlanıyorum.

"Ben de neden umursadığımı bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Suçluluk duygusu, sanırım." "Elsa gibi olmalısın ve bunu unutmalısın."

"Senin için söylemesi kolay, Wren. Sen henüz Fritz dünyasında bir skandal yaşamadın yaşamadın."

Wren titrer. "Ve umarım hiç yaşamam. Owen ve Rory'nin kaltak eski sevgilisiyle yaşadıklarını hatırlıyorum. Bu benim için yeterliydi. Oh, bak, basın burada. Neyse ki arka kapıdan giriyoruz ve kimse büyük güneş gözlüklü seksi sarışının yardım ve yataklık yaptığını düşünmez."

"Arka kapıyı seveni mi demek istiyorsun?"

Bana yan gözle bakıp sırtıttı. "Beni durdurup camını açıp o basın pisliklerine başrol oyuncusunu burada tuttuğumu söylememe neden olma."

"Eğer yaparsan, Owen'a en iyi arkadaşının senin bekaretini aldığını söylerim."

Nefesini tutar. "Eğer söylersen, Forest'a kardeşiyle yattığını söylerim."

Birkaç kez."

"Bayanlar, bu karşılıklı atışmalar eğlenceli ve sevimli olsa da, lütfen beni arka koltukta garip bir şekilde uzanmak zorunda kalmayacağım bir yere götürür müsünüz? Sırtım doksan yaşında gibi spazmlar geçirmeye başladı."

"Tamam. Geldik." Wren garaja girer, metal kapı arkasında kapanır ve ben rahat bir nefes alırım, ama bu rahatlık uzun sürmez, çünkü Stone'un park yerlerinden birine park eder ve hepimiz arabadan ineriz. Şimdiden bundan korkuyorum.

Güçlü olmayı seviyorum. Kendisi, hayatı ve güvenliği için yapması gerekeni yapan Tinsley'i seviyorum. Başkalarının saçmalıklarını doğru kabul etmeyi bırakıp kendi hikayesini yazan kadını seviyorum. Bu beni şu anki durumuma getirdi, zihinsel olarak sağlıklı ve iyi hissediyorum.

Son menajerimi ve menajerimi kovdum ve beni dinleyen, kendim ve kariyerim için vizyonuma inananları işe aldım. Son albümüm, yani plak şirketinin istediği için değil, tamamen kendim için yazdığım albüm, önceki albümlerimin satışlarını üç katına çıkardı. Son filmimdeki karakter daha duygusal bir karmaşıklığa sahipti ve oyunculuğumu daha da ileriye götürmemi sağladı.

Kendi adımlarımı buldum. Kendi ritmimi. Lanet olası mutlu yerimi. Ve şimdi bu.

Sanki bir mıknatıs gibi, zor kazanılmış tüm gücümü çekip benden uzaklaştırmaya çalışıyor. Çevremdeki insanlara yük olabilirim, daha önce de yaptım, ama bunu reddediyorum. Bu, beni Forest'a olması gerekenden daha uzun süre bağlı tutan şeylerden biri. Sorun şu ki, bazı konularda başka seçeneğim olmayabilir. Telefonumun "Rahatsız Etmeyin" modunu kapatıyorum.

Stalkerımın neyin nesi olduğunu ve Stone'dan nasıl kurtulacağımı bulma zamanı geldi.

Forest ile telefon görüşmem bittiğinde Katy, "Nasıl karşıladı?" diye sordu.

"Gerçekten hiç mutlu değil ve çok kafası karışık. Ayrıca sarhoş gibiydi, bu da durumu daha da kötüleştirdi."

Aslında, çok kızgındı ve bunu bana çekinmeden söyledi. Forest'ın araması, son bir saat içinde aldığım onuncuydu. Tinsley'nin lanet olası telefonunu Rahatsız Etmeyin moduna alması da işleri kolaylaştırmadı. Bu, Forest'ı biraz telaşlandırdı. Ailem sadece güldü. Bir zamanlar, babamın yüzü saçma bir nişan haberiyle haberlere çıkmıştı ve bu annemle ilgili değildi. Bunu hızlı bir şekilde açıklığa kavuşturmanın yolları olduğunu söylediler.

Dürüst olmak gerekirse, bu konuda pek endişeli değilim.

Akıllı ve dikkatli davranmadım, Tinsley de öyle, ve bunun bedelini ödedik. Düzeltilemeyecek bir şey değil. Can sıkıcı olan şey, saçma sapan abartılı haberler.

Ama telefonlar sayesinde arkadaşlarım ve kuzenlerim geldi. Şimdi evim insanlarla dolu ve her yerde içki, paket servis kapları ve pizza kutuları ile bir üniversite partisine benziyor.

Skandal patlak verdiğinde yaptığımız şey bu. Birbirimize destek oluyoruz, ama bu devasa toplantı için gelmeden önce kimse bana sormadı. Öylece geldiler. En azından yiyecek ve eğlence getirdiler. Mutlu cumalar bana.

Kutulardan birini açıp rastgele bir taco alıyorum.

Katy, margarita içip, düşünceli bir ifadeyle tacosunu yiyor. Katy saçmalamayan biridir ve ben bu özelliğini her zaman sevmiş ve takdir etmişimdir. Kan bağı olmasa da en sevdiğim kuzenlerimden biridir. Ama şu anda, günün koşulları ve fotoğrafları tam olarak açıklayamama durumum göz önüne alındığında, bundan sonra olacaklar hakkında kötü bir hisse kapılıyorum.

"Sanırım hepimiz biraz kafamız karışık. Sen ve Tinsley hakkında hiçbir fikrim yoktu. Siz Superman ve Clark Kent gibisiniz. Asla aynı anda aynı odada bulunmuyorsunuz."

Anlatabildim mi?

"Tinsley ile benim aramda bir şey yok."

"Uh-huh. Bu hikayeyi satmaya çalışmadan önce satış konuşmanı biraz geliştirmelisin."

Omuz silkiyorum. Bu benim her zaman verdiğim cevap. Başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Forest'a ve aileme gerçeğin kısaltılmış, üstü örtülmüş bir versiyonunu anlattım. Onu binadan dışarı çıkarırken konuştuğumuzu söyledim. Elindeki yüzüğü fark ettim ve o da bunun bir aksesuar olduğunu açıkladı. Birkaç dakika daha konuştuk, vedalaşmak için yanağıma bir öpücük kondurdu ve hepsi bu kadardı.

Ama sorun şu ki, basın bizim nişanlandığımız sonucuna varmasının bir nedeni var ve bu sadece parmağında bir yüzük olması değil. O fotoğraflara bakarsanız, her şey açıkça ortada. Hayatımın suçu, Tinsley'e inkar edilemez bir şekilde aşık olmam ve bunu değiştirebilecek hiçbir şeyin olmaması. Ne zaman, ne mesafe, ne de suçluluk duygusu.

Sadece şimdi, bu herkesin görebileceği şekilde magazin dergilerine yayıldı.

Tacomu bir ısırik alıp kendime bir bardak tekila dolduruyorum — buz ve karıştırıcı olmadan — çünkü bu tür bir geceye dönüşüyor.

Mutfakta benimle birlikte sadece Katy var, ama diğerlerinin sohbetlerini duyabiliyorum. Owen, Estlin, Bennett, Vander, Mason, Kenna ve Keegan hepsi burada, büyük salonumda ve yemek odamda kim bilir ne yapıyorlar. Wren, kimse ona ulaşamadığı için yarım saat önce lanet olası Tinsley'i almaya gitti ve muhtemelen Tinsley'in İngiliz erkek oyuncuyla birlikte dönecekler, çünkü onlar neredeyse ayrılmaz bir ikili.

Basın, o yüzüğü takarken onu onunla birlikte görmemiş olabilir mi?

Tam da bunu düşündüğüm anda, çirkin ve istenmeyen bir his içimi kapladı. Komik olan şey, kızgın olmamam. Ailem ve arkadaşlarımla uğraşmak ve cevap vermek istemediğim soruları savuşturmak dışında üzgün değilim.

medyanın peşimde olması umurumda bile değil. Ben bir Fritz'im. Biz bunu ara sıra yaparız. Boston'da işler böyle yürür. Aileme ve Owen'a sorabilirsiniz. Medya bizden dikkatlerini çeken bir şey yakalar ve bam. Ünlü milyarder bir aile olmak bununla birlikte gelir.

Ama bu farklı. Dahası, bu o.

O benim olmadan herkesin onun benim olduğunu düşünmesi, en derin, en kirliliği sırlarım ve arzularımın ortada sergilenmesi gibi geliyor.

"Sadece bil diye söylüyorum, ona bakışın..." Sesi kesilir, yüzünü yelpazeyle serinletir. "Seksi. Çok seksi."

"Katy, sakın ol. Zaten berbat bir gün oldu."

Kaşlarını oynatarak sırtıyor. "Tofu tacoyu yediğine bakılırsa öyle olduğunu anlayabiliyorum."

Elimdeki tacoya kötü kötü bakıyorum. "Bana haber verebilirdin uyarabilirdin."

Şimdi omuz silkme sırası onda. "Sen bana söyleyebilirdin."

Touché.

"Tavuğun neden yumuşak ayak parmakları gibi tadı olduğunu merak ediyordum."

"İğrenç!" Omzuma vurup gülüyor. "Tamam. Öyle sayılır."

Kızartılmamış tofu en kötü kıvamda. Mason bunu sipariş ederken ne düşünüyordu ki? Sağlıklı beslenmeye çalıştığını biliyorum ama bu sağlıklı değil, sadece acımasızca." Yarısı yenmiş tacosunu tabağına bırakır ve son lokmasını içkisinden bir yudumla yutar.

"O pislik bunu yapmayı bırakmalı. O vegan ya da vejeteryan bile değil. Hepimizi işkence etmek yerine tavuk sipariş edebilirdi."

"Duydum!" Mason diğer odadan seslenir. "Tofu iyi bir protein kaynağıdır."

"Berbat!" diye bağırırım. "İzoflavonlarla dolu."

"Onlar da ne lan?"

Katy kıkırdar ve ben ona göz kırparım. "Vücutta östrojen gibi görünen kimyasallar."

"Siktir," diye tıslar.

Katy kahkahaya boğulur. "Sen tam bir pisliksin. Erkeklerde testosteron veya östrojene hiçbir etkisi olmadığını söylemelisin."

"Olmaz. Bir dahaki sefere bana tofu değil tavuk alır." "Sen bir pisliksin!" Mason somurtan bir çocuk gibi bağıır.

"Katy zaten bana öyle dedi!" diye bağııyorum. "Ve gerçek kurabiye yerine senin aptal fıstık ezmeli protein bombalarından birini görürsem,

seni kovarım."

"Sana ikolata parçacıklı kurabiye aldım, prenses. Huysuz bir kaltak gibi davranıyorsun. Ve bir pislik. Nişanlandın. Mutlu olman gerek."

Katy başını sallar ve omuzlarını kaldırır. "Haksız sayılmaz." "Aslında nişanlı değilim," diye herkese ve dinleyen herkese haykırım

"Uh-huh. Bunu binamızı çevreleyen basın mensuplarına

"Uh-huh. Bunu binamızı çevreleyen basın mensuplarına söyle. Şimdi neşelen, tatlım. Bizim için efsanevi bir bekarlığa veda partisi planlayacağım."

Gözlerimi deviriyorum ama kendimi gülümserken buluyorum. Lanet Mason.

"Aptal gibi davrandığım için üzgünüm, ama beni suçlayabilir misin?" Katy'ye soruyorum, tacoyu çöpe atıp pizzaya uzanırken, içinde gizli tofu olmadığını umarak. Ve tabii ki, Vander beni sevdiği için, en sevdiğim margherita pizzayı pastırmalı sipariş etmiş. Kendime bir dilim alıyorum ve diyabetik olan ve mümkün olduğunca karbonhidratlardan uzak duran Katy için karnabahar hamurlu olanı bulana kadar aramaya devam ediyorum. "Al. Bunu ye."

"Harika. Teşekkürler." Bir ısırık alır ve çiğnerken ağzı dolu halde konuşur. "Ben de senin yerinde olsam huysuz bir kaltak olurum. Gizlice aşık olduğun kadınla sahte nişanlı olmak berbat bir şey olmalı."

"Sen tam bir cadalozsun, ama seni seviyorum."

Ayağa kalkar ve yanağıma bir öpücük kondurur. "Sadece gerçekçi davranıyorum. Ben de seni seviyorum."

Katy büyük salona doğru geri döner ve ben de onu takip ederim, giderken bir dilim daha alıp, zor kazandığım içkimi de yanıma alırım.

İkinci dilimi yiyip büyük salona oturduğumda, kapı alınmadan açılır ve Wren, Loomis ve benim küçük gülüm içeri girer. Tinsley güzel ve seksi görünür, ama lavanta rengi gözleri ağır ve endişelidir, gergin görünür. Onun vereceği tepki bu olmazdı. Sinirleneceğini ve müthiş halkla ilişkiler ekibinin hazırladığı savaş planıyla buraya iş için geleceğini düşünmüştüm.

Onun ifadesi beni kaşlarını atmaya ve sandalyeme yapışmaya zorluyor, o ise doğrudan bana doğru yürüyerek geliyor. "Tüm bunlar için üzgünüm."

Kafamı sallıyorum. "Umurumda değil."

Şimdi sıra ona kaşlarını atmaya geldi ve ben hemen kendimi düzeltiyorum.

"Hayır, demek istediğim, dışarıdaki saçmalıklar umurumda değil. Bunlar sadece gürültü ve manşetler, onlara bunun sahte olduğunu söylediğimiz anda unutulacaklar. Ama neden sadece küçük bir basın bombasından daha fazlası varmış gibi görünüyorsun? Forest mı? Bir şey mi söyledi?"

Kardeşim olsun ya da olmasın, ona zarar verecek bir şey söylediği için Los Angeles'ta kışını tekmeleyeceğim.

Yere çöküp denizyıldızı gibi uzanır ve Loomis ve Wren hariç herkes bana "ne oluyor lan" bakışları atar, onlar da bu durumun ne olduğunu biliyorlar. "Kızacağını sanmıştım. Kızsan da seni suçlamazdım."

"Kızgın değilim. Benim de hatam vardı. Daha dikkatli olmalıydım. O bakış sadece benimle mi ilgili? Geçmişte sana kızgın olsam da hiç umursamazdın."

"Takipçim geri döndü," diyor ve sanki odadaki hava bir anda boşalmış gibi. Bir şekilde ayağa kalkıyorum, dünyayı parçalamaya hazırım. Vander da ayağa kalkıyor, gözleri ona dikilmiş.

"Babam biliyor mu?" diye sorar ve benim güzel küçük gülüm gözleri kapalı, başını sallar.

"Mektubu bu akşam aldım." Eli havada, kırmızı zarfı yumruğunda sıkıca tutuyor. "Ama onu ararsan ve ikiniz bu sorunu çözerseniz çok minnettar olurum. Bildiğim kadarıyla Terrance Howard Kaliforniya'daydı ve Boston'a gelmesi mümkün değildi."

Kalbim durur ve göğsümde cansız bir yumruya dönüşür. "Bu ne anlama geliyor?" diye sorar Mason. "Onu gördün mü?" "Hayır.

Ama mektup postayla gönderilmemişti."

"El ile mi teslim edildi?" Owen sorgular. "Yani depoya mı?" "Evet."

Mason elini yüzüne sürer ve pencereye doğru yürümeye başlar.

"Tanrım, Tins. Ne oluyor lan?"

"Evet. Güzel zamanlardı." Tinsley i çeker. "Ve kötü zamanlamaydı, ama bir sapık için iyi bir zaman olup olmadığını bilmiyorum."

"Ne yazıyor?" Keegan ısrar eder.

"Bilmiyorum. Birlikte amanın keyfini çıkarabiliriz." "Güvenlik nerede?"

Katy, Bennett'a sokulur. Rory

ve Willow bu gece burada değiller. Sırasıyla Owen'ın ebeveynleri ve Katy'nin üvey ebeveynleriyle birlikte. şu anda burada çocukların olmamasına seviniyorum ve Katy'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da aynı şeyi düşünüyor.

"Loomis ile buluştuğumda onları bu gece için serbest bıraktım."

"Neden?" Kenna başını eğip dudağının köşesini ısırtıyor.

Tinsley kolunu havada döndürür. "Hapse girdiğinden beri, özür mektubu dışında ondan haber almamıştım. Bu dört yıl önceydi ve

o zamandan beri takipçilerim yok. Artık onları çoğunlukla kalabalık ve basın kontrolü için kullanıyorum çünkü uzun zamandır herhangi bir tehdit olmadı. Loomis ve ben bu gece birlikte vakit geçirip film izleyecektik. Güvenlik gerekmiyordu."

"Üzgünüm," diye Estlin nazikçe araya girdi, Owen onu sıkıca tutuyordu. "Diğerleri gibi ben de ayrıntıları bilmiyorum, ama bu kişi sana şiddet uyguladı mı?"

"Hayır," diye cevaplar Tinsley ve oturarak uzun saçlarını yüzünden geriye doğru tarar. "Mektup göndermeyi severdi ve mektupları giderek daha tehditkar hale geliyordu. Sanırım işler şiddete varacaktı ya da en azından bunu deneyecekti. Ama Lenox sayesinde takipçimin kim olduğunu bulduk ve polise ve FBI'ya da bildirdik. Evine baskın yaptıklarında, bilgisayarında ve evinde, tehditlerinin fiziksel şiddete dönüşeceğini gösteren şeyler buldular. Aynı şeyi iki başka kadına da yapmıştı ve dört yıl sonra şartlı tahliye ile on yıl hapis cezasına çarptırıldı. Hapishanede birkaç ay kaldıktan sonra bana bir özür mektubu gönderdi. Ondan son haberim o zamandı."

"Hmm. Tamam." Vander odayı geçip bilgisayar çantasını alır ve yemek masasına oturur. "Tinsley, buraya gel." Hepimiz ayağa kalkıp masaya doğru yürürüz, ya masaya oturur ya da duvara ya da büfeye yaslanırsınız. Loomis, barın önünde kendine ve Tinsley'e içki hazırlar ve bana sormadan yaptığı için memnun olurum. Tinsley'in kendisi için önemli olduğu için burada kalacağını söylemesi hoşuma gider.

"Mutfakta yiyecek var," diyorum ona ve çarpık bir gülümseme seziyorum.

"Şerefe. Teşekkürler." Ortadan kaybolur ve bir dakika sonra birkaç tabakla geri döner. Birini, yemekle hiç ilgilenmiyor gibi görünen Tinsley'in önüne koyar.

"Ne arıyorsun?" diye merak ediyor Kenna, dirseklerini ahşap masaya dayayıp çenesini ellerine dayıyor.

"Terrance Howard," diye açıklıyor Vander basitçe ve birkaç dakika boyunca, onun özel yapım dizüstü bilgisayarının klavyesinde parmakları hızla uçarken çalışmasını izlemekten başka bir şey yapmıyoruz. "İlginç."

"Ne?" diye neredeyse hepimiz aynı anda sorarız.

Vander, bir dakika beklememizi istercesine elini kaldırır, sonra telefonunu çıkarır. Telefonu yüzü yukarı bakacak şekilde masanın üzerine koyar, ekran aydınlatılmıştır ama daha önce gördüğüm hiçbir akıllı telefon ekranına benzememektedir. Ama bu beni şaşırtmaz. Ne de olsa bu Vander. Bir dizi

numaraları tuşladı ve telefon iki kez çaldıktan sonra hoparlörden boğuk bir ses yankılandı.

"Vander?"

"Evet, merhaba baba. Güvenli bir hatta bağlandım. Tinsley benimle birlikte, diğerleri de burada, bir de fazladan biri var." Tinsley'e ve ardından onun arkasına, Loomis'e doğru bakıyor. Tinsley başını sallıyor ve bu Vander için yeterli. "Rahatça konuşabilirsin."

"Neler oluyor?" diye sorar.

Tinsley, Vander'ın yanında yer değiştirir ve telefona konuşur. "Basın, Stone ile nişanlı olduğumu düşünüyor çünkü film setimden aldığım sahte yüzükle Children's'ın önünde konuşurken fotoğraflarımızı çekmişler. Bu yüzden buradayız. Ama seni arıyoruz çünkü takipçim geri döndü." Lenox'a hikayenin geri kalanını anlatmaya devam eder ve arka planda hareket ettiğini ve karısı Georgia'ya ofisine gideceğini söylediğini duyabiliriz.

"Zaman çizelgesi nedir?" diye soruyor, ama Loomis gelip dikkatimi başka yöne çekince, aralarındaki konuşmanın bir kısmını kaçırıyorum.

"Bu sahte nişan meselesine ne dersin?"

Kafamı sallıyorum. "Şu anda bunu konuşmanın sırası mı?"

"Evet," diye ısrar ediyor, gri gözleri kararlı. "Bay Tinsley Monroe etiketinden kurtulmak için ne kadar çaresiz olduğunu bilmem gerekiyor."

Ona şüpheli bir bakış atıyorum. "Bence sen, benim Bay Tinsley Monroe olamayacağımı en iyi bilen kişisin. Onun kardeşimle olan geçmişini biliyorsun."

"Doğru. Bu konuda seni anlıyorum. Ama kardeşin bu denklemde olmasaydı, bu konuda ne hissederdin?"

Kaşlarımı çatarak yüzünü incelerim. "Loomis, tüm bunlar ne anlama geliyor?"

Dudaklarını yalar ve onun yönüne bakar. Vander çalışırken o hala Lenox ile konuşmaktadır ve diğer herkes alçak sesle fısıldamaktadır. Bana geri döner. "Bu gece depoda uyuyamaz. Bir güvenlik ordusu ile birlikte onunla orada kalırdım, ama gerçek şu ki, bu binaya erişim kolaydır. Güvenlikleri olduğunu biliyorum, ama bu, örneğin bir gökdelenle aynı şey değil." Başını anlamlı bir şekilde bana doğru eğdi. "Onu benimle kalmasını isterdim, ama benim evim apartman dairesinde tek yatak odalı bir daire."

Onun ünlü bir kişi olduğunu düşünürsek bu beni şaşırttı. "Gerçekten mi? Neden?"

Benim şaşkın ifadem karşısında hafifçe sırtıttı. "Londra'da annem ve iki erkek kardeşimle küçük bir stüdyoda fakir bir çocukluk geçirdim. Kazandığım her kuruşu biriktiriyorum, böylece onlara bizim sahip olduğumuzdan daha iyi bir hayat sunabileyim."

Ona olan saygım bir anda katlanarak arttı.

"Onun benimle kalmasını mı öneriyorsun?" Bu soruya boğulacak gibi oldum.

Fikir.

Kollarını kavuşturarak benimle savaşımaya hazırlanır gibi durdu. "Başka nerede başka nerede kalması senin için daha rahat olur?"

"Onun burada kalmasından rahatsız olduğumu kim söyledi?"

Saçmalıklarına gözlerini devirdi. "Beni aptal yerine koyma. Ona aşık olduğumu biliyorum. Son iki yıldır ona aşık olduğumu sanıyorum. Bir erkek, ona deli gibi aşık olmadığı sürece, senin ona baktığın gibi bir kadına bakmaz ve ben, balodan sonra ona gidip ziyaret ettiğini biliyorum."

Bir an bekledi ve ben inkar etmediğim için devam etti.

"Arkadaşlarına ve amcalarına yük olabilir, ama şu anda medya onu senin Hollywood prensesin olarak görüyor ve bu ona bir koruma daha sağlıyor. Seninle nişanlı olduğunu düşünürlerse, ikinizin de peşine düşecekler. Onun bundan nefret ettiğini ve benim de onun için bundan nefret ettiğimi biliyorum, ama kameralar onlara bir tür güvenlik sağlıyor, sence de öyle değil mi?"

Haklı olduğu kesin. Ama bu, Tinsley'nin burada yaşamasına izin verebileceğim veya onunla nişanlıymış gibi davranmaya devam edebileceğim anlamına gelmiyor. Sadece başka bir seçeneğim olup olmadığından emin değilim.

“Ailen henüz bilmiyor mu?” diye soruyor Lenox ve bu sorusu dikkatimi çekerek beni telefon görüşmesine geri döndürüyor.

Onlara doğru yürürken Loomis ile konuşmamı sonlandırıyorum. Ona verebileceğim bir cevap yok. Eğer buraya taşınırsa, onu becereceğim. Bunu nasıl fark etmediğini anlamıyorum, ya da belki de bu konuyu umursamıyor. Ama ben umursuyorum. Bu konuyu çok umursuyorum. Geçen gece son kez olduğunu söylediğimde ciddiydim.

Daha önce asansörde onu öpmüş olabilirim, ama bunun hepsi olacağını biliyordum.

"Henüz değil. Yunanistan'da gece yarısı. "Onları arıyorum."

Lenox çok konuşkan biri değildir. Güçlü, sessiz tipin tanımıdır, ama aynı zamanda delicesine sadık bir tiptir. Onun Tinsley'in ailesini aramayacağına dair hiçbir yanılsamam yoktu ve eminim Tinsley'in de yoktu. O da sadece iç çekip çökerek bunu kanıtladı.

"Onu buldum," diye bağırır Vander ve Tinsley'e döner. "Terrance Kaliforniya'da. Bu öğleden sonra şartlı tahliye memuruyla görüştü ve kredi kartıyla pizza sipariş ettiği ve şu anda evindeki televizyonda ücretli bir yayın hizmetini kullanarak film izlediği için evde olduğu anlaşılıyor."

Tinsley gözle görülür şekilde titremeye başlar ve ben hiç düşünmeden harekete geçerim. Ne halt ettiğimi veya kimin önünde yaptığımı sorgulamam.

Ona doğru yürüdüm, onu koltuğundan kaldırdım, kucağıma oturtup sırtını ovmaya başladım. Bana hızlıca, sorgulayan bir bakış attı ve buradaki herkesin de benzer bir bakış attığını biliyorum, ama olsun.

Bunlar benim güvendiğim insanlar ve Katy zaten durumu anlamışsa, diğerlerinin de şüpheleri olduğundan şüphem yok.

Greyson'ın endişe dolu sesi telefonda duyulunca, bakışı hızla kaybolur. "Lenox? Ne oldu dostum?"

Tinsley telefona eğildi. "Merhaba baba. Seni ve annemi uyandırdığımız için üzgünüm, ama bir şey oldu." Nişandan takipçiye kadar olan hikayeyi bir kez daha anlattı, ancak bu sefer, bu mektubun Terrance Howard adlı adamdan gelmediğini de ekledi.

"Bir dakika. Basın, Stone ile *nişanlı* olduğunu düşünüyor ve yine bir takipçin var, ama bu önceki adamla aynı kişi değil mi?" Greyson'ın kalp krizi geçirmek üzere olduğunu düşünüyorum ve arka planda Fallon'un da aynı derecede üzgün olduğunu duyuyorum.

"Hayır, bu bir taklitçi," diye araya girer Lenox. "Birine mektubu onun adına yazdırmış olma ihtimali de var, ama mali kayıtlarında birine ödeme yaptığını gösteren hiçbir şey görmüyorum ve telefonunda ya da bilgisayarında Boston, Tinsley ya da mektuplarla ilgili hiçbir iletişim izi yok. Vander, sana az önce gönderdiğim görüntüleri aldın mı?"

"Evet," diye cevaplar. "Şu anda açıyorum."

"Nedir o?" diye sorar Greyson.

"Depo kameraları," diye açıklıyor Lenox. "Onu izleyin. Ne yaptığını biliyor."

Hepimiz Vander'ın sandalyesinin etrafında toplanıp, binanın yan tarafındaki kameraların görüntülerini izlemek için omzunun üzerinden eğiliyoruz. Sadece küçük bir siyah çizgi hızla gelip geçiyor ve ardından ön kamera, tamamen siyah, bol ve sıradan giysiler giymiş bir adamın (ya da bizim görebildiğimiz kadarıyla bir kadın da olabilir) zarfı verandaya bırakıp hemen ortadan kaybolduğunu gösteriyor. Her şey üç saniyeden kısa sürede oluyor ve sonra puf. Buharlaşıyor.

"Nerede o?" diye sorar Tinsley, diğer kameraları ararken.

"Mesele de bu," diye araya girer Lenox. "Onların tam olarak nerede olduğunu ve onlardan kaçmak için en uygun noktaları biliyordu. Ondan sonra, deponun bulunduğu bölgede beş ev boyunca başka kamera yok ve o kamera da ona benzeyen kimseyi göstermiyor."

"Yani bu kişi ya depoyu gözetliyordu ya da içeriden bilgi aldı?" diye sorar Owen.

"Öyle görünüyor," diye onaylar Vander. "Her ikisi de olabilir."

Gözünden bir damla yaş süzölür ve onu silerek gülmeden güler. Kucağımdan iner ve zarfı almak için büyük salona geri döner. Zarfı açar ve masanın üzerine düz bir şekilde koyar.

"Güller kırmızı, menekşeler mavi, gittiğimi sandın, ama ben seni her zaman görüyorum." Her hecenin anlamını ve amacını özümsemeye ve aramaya çalışır gibi her kelimeyi yavaşça yüksek sesle okur. "Huh," bir süre düşündükten sonra mırıldanır. "Bir şiir."

"Evet? Ne olmuş?" Mason sorar.

"Sana yazdığı mektuplar normalde böyle değil mi?" diye ekler Keegan.

Tinsley başını kaldırıp hayır anlamında başını sallar, sonra telefonda olanlar için yüksek sesle konuşur. "Hayır, değil. En azından bir süre öyle değildi. İlk başladıklarında böyle şiirler yazıyordu, ama altı ay sonra bıraktı ve sonra sadece tehditler yazmaya başladı. Öfkeli, şiddet içeren tehditler. Ve bunlar, hapse girene kadar bir yıldan fazla sürdü."

"İlk mektupların nasıl olduğunu bilen birinin taklididir," diye tahmin eder Vander. "Ama neden? Neden onun gibi davranıyor?"

"Belki de biri sizi korkutmaya çalışıyor ve bunun en kolay yol olduğunu düşünüyor." Kenna, düşünceli bir şekilde başını eğerek bardağını ellerinde ileri geri yuvarlıyor. "Şiddet içeren bir mektup değil, ama kesinlikle dikkatinizi çekmek istiyorlar."

"Nişan haberleri ne zaman çıktı?" diye soruyor Mason.

"Zarfin bırakıldığı zamanla aynı zamanda," diye cevaplıyorum. "O videonun zaman damgasından belki beş ya da on dakika sonra telefonuma bildirim geldi."

"Evet, biz de ondan yaklaşık yarım saat sonra geldik," diye ekliyor Loomis. "Mektupların orijinallerine kimler erişebilirdi ki, nasıl göründüklerini bilmek için? ve nasıl ifade edildiler?" Vander cevap veriyor.

"Mektuplar kamuoyuna açıklandı," diye açıklıyor Tinsley. "Onlar kanıt niteliğindeydi ve çoğu kamuoyuna açıklandı ya da sızdırıldı. Kaç tanesinin internette olduğunu bilmiyorum, ama en azından birkaç tanesinin olduğunu eminim."

Katy ayağa kalkar ve masanın etrafında dolaşmaya başlar. "Yani tüm bunlar basit bir Google aramasıyla bulunabilir. Tamam. Oldukça kolay. Ama kim Terrance Howard olduğunu düşünerek seni korkutmak ister ki? Şu anda, sadece

biz bunun bir taklitçi olduğunu biliyoruz, ama bu bilgi, onun ülke çapında olduğunu düşünürsek, kolluk kuvvetlerinin hızlı bir şekilde çözmesi zor olmayacaktır."

"Bunu yapan kişinin, onu taklit etmesine rağmen bizim onun olmadığını bilmemizi istediğini mi söylüyorsun?" Tinsley çaresiz durumda, ellerini saçlarında gezdirip içkisini alıp yarısını bir dikişte içiyor.

"Öyle görünüyor," diye onaylıyorum. "Ama kim ve neden?"

"Basitçe söylemek gerekirse, herhangi bir nedenle herhangi biri olabilir," diyor Bennett somurtkan bir şekilde ve hepimiz sessizleşiyoruz. Sadece onu korkutmaya mı çalışıyorlar? Yoksa bu daha kötü bir şeyin başlangıcı mı?

"Eve gidiyoruz," diyor Greyson kesin bir şekilde ve Tinsley hemen ayağa kalkıyor.

"Baba, hayır. Bu delilik."

"Ne saçmalık! Küçük kızım yeni bir psikopat tarafından tehdit ediliyor."

"Dur. Seni seviyorum ve korktuğunu biliyorum, ama ben küçük bir kız değilim.

Turne tarihlerin var ve bunları iptal edemezsin. Ayrıca, burada yapabileceğin pek bir şey yok."

"Umurumda değil," diye tartışıyor. "Bu konuda senden bu kadar uzak olmak hoşuma gitmiyor.

Özellikle de bu olay tam anlamıyla kapımın önünde yaşanırken."

"Eve dönmene gerek yok. Ciddiyim. Bu bir taklitçi ve muhtemelen beni kızdırmaya çalışan bir pislik. FBI'ya göndereceğiz. Bildiğimiz kadarıyla, bu ezik üzerine parmak izlerini bırakacak kadar aptalmış ve tüm bu olay birkaç gün içinde çözülecek."

"Umalım da öyle olsun. Ne olursa olsun, onlar parmaklıklar ardına girene kadar depoda kalmayacaksın," diye ekledi Loomis.

"Orada..."

"Kameralar var. Evet, canım, biliyorum." Çenesini avuçlayıp gözlerine baktı. "Ama bu kişinin kameraların yerini bildiğini ve onlardan nasıl saklanacağını kanıtladık. Bana kalırsa, üç seçeneğin var. Benimle ve bir aile ordusu ve güvenlik ekibiyle birlikte orada kal ve binaya girmeden önce binanın aranmasını kabul et, tek yataklı, tek banyolu ve horlayan ve battaniyeleri kaplayan bir adamın olduğu dairemde kal ya da..." Sesi kesilir, ama gözleri benimkilere doğru parlar.

Siktir. Siktir!

"Burada kalacaksın," diye herkesin, telefondaki kişiler de dahil, duyabileceği kadar yüksek sesle söylüyorum.

"Ne?!" diye çığlık atar ve ben çenemi kaldırıp gözlerine bakarım, sonra ayağa kalkıp ona yukarıdan bakarım. Loomis uzaklaşır ve şimdi sadece ikimiz kalırız.

"Bu sorun çözülene kadar buraya taşınacaksın."

Onun burada yaşamasını istemememe rağmen, yaşamak zorunda. Aksi takdirde aklımı kaçıracağım.

"Hayır. Kesinlikle olmaz."

"Nişanlanacağız," diye devam ettim, onun itirazını görmezden gelerek. "Dünya zaten buna inanıyor ve biz bunu yalanlamayacağız. Hatta bunu kamuoyunda da sürdüreceğiz. İnsanlar buna takıntılı hale gelecek. Özellikle Boston'da. Bu seni güvende tutacak. Binamda metal kapılar, kapıcı ve her giriş noktasında kameralar gibi güvenlik önlemleri var, ayrıca her kata çıkmak için anahtarlık veya şifre gerekiyor ve biz en üst kattayız. Mason da ekstra bir güvenlik önlemi olarak yan dairede yaşıyor ve bu katta sadece bizim iki dairemiz var. Nişanlanmak, kolunda bir erkek olması ve kolayca ulaşılamaz olman anlamına gelir. Bu, Loomis'in veya her zaman yanında olacak güvenliğin yanı sıra, senin aracın olduğum anlamına gelir."

"Kolumda bir erkeğe ihtiyacım yok," diye öfkeyle söylüyor bana. "Kendime gayet iyi bakabilirim."

Elimi koluna koyup sıkıştırdım, böylece beni dinlemesini sağladım. Savunmacı davranıyor, bunu anlıyorum. Onun özgürlüğünü kısıtlamaktan ve ne yapıp ne yapamayacağını söylemekten bahsediyoruz. Bu, onu ilk kez tekneye gelmeye iten şeylerden biri. Özgürlüğe, özerkliğe ve kontrole ihtiyacı var. Ama şimdi bunun zamanı değil.

"Güçlü olduğunu biliyorum. Hepimiz biliyoruz. Kimse senin güçlü olmadığını söylemiyor. Ama bu, bir kişinin başa çıkabileceğinden daha büyük bir sorun ve senin de bunu bildiğini biliyorum. Taklitçi olsun ya da olmasın, biri en azından seni korkutmaya çalışıyor. Kabul et, sen istesen de istemesen de benim sahte nişanlım olacaksın."

Ve kimse itiraz etmiyor. Ne babası ne annesi, ne Lenox, ne de arkadaşları. Bunun doğru karar olduğunu ve onun güvenliğini sağlayacak yol olduğunu biliyorlar.

"Seninle burada yaşamayacağım, Stone!" diye sinirli bir şekilde bağırır. "Bu olmayacak. Olamaz."

Bir adım atarak onun karşısına geçtim ve gözlerinin içine baktım.

"Korkmadığını söyle."

Başı sağa kayar ve bakışları da onunla birlikte gider. Hayır. Olmaz.

Çenesini tutup yüzünü bana doğru çeviriyorum.

"Söyle bana," diyorum.

"Siktir git."

"Ben bunu teklif etmiyorum. Bu gece o depoda uyuyabilecek misin?"

"O depoda yatmayacak," diye dişlerini sıkarak söylüyor Greyson. "Bu pislik halledilene kadar ne bu gece ne de başka bir gece." Sert bir nefes veriyor. "Stone." Adım, bir çarpma sesi gibi ağır geliyor. Sanki bunu hiç istemiyor ama başka ne yapacağını bilmiyor gibi. Tinsley'nin burada kalmasını istemiyor ve tahminimce geçmişimizi zaten biliyor. Tinsley ailesine çok yakındır ve içimden bir his, bunu ondan öğrenmiş olduklarını söylüyor.

"Kendi kanadı olacak," diyorum ona ve Greyson'a. "Misafir yatak odaları dairemizin benim odamın diğer ucunda."

Kafasını sallıyor, ama kavgayı çoktan kaybettiğini bildiğini anlayabiliyorum.

"Bunu kabul et," diyorum sertçe. Kabul etse de etmese de, ben yine de onun gölgesi olacağım. Uzaklaşmaya çalışıyor ama ona izin vermiyorum. Kolunu daha sıkı tutuyorum ve kalmasını sağlıyorum.

"Kes şunu," diye bağılıyor, önceki gece yaptığı gibi göğsümü itmeye çalışıyor, ama ben kıpırdamıyorum. "Bana biraz alan bırak."

"Cevap ver, küçük gül."

"Küçük gül mü?" Owen tekrarlar ve sonra duraksar, ben de isteksizce çenemi ona doğru kaldırıyorum. Ağzımdan kaçırmışım. En iyi arkadaşlarımız ve onun ailesi de dahil olmak üzere herkesin önünde ona böyle seslenmek istememiştim. Bana bakar, sonra bakışları göğsüme düşer, ama hayal ettiği benim göğsüm değildir. Sırtımdır. "Senin..."

"Evet," diye sözünü kestim, çünkü bu noktada neden inkar edeyim ki? Ama bu, Tinsley'in ya da babasının orada olan dövmemi bilmesini istediğim anlamına gelmez. Lenox, Grey'e bana ne dövme yaptırdığını hiç söylemedi, neden söylesin ki? O on gün boyunca Tinsley'le birlikte olduğumu bilmiyordu, direğin üzerindeki güllerin ne anlama geldiğini de bilmiyordu.

Tinsley geçen gece dövmeyi görmedi çünkü onu çoğunlukla arkadan ya da üstümdeyken becerdim ve bu tamamen kasıtlıydı. Ayrıca, karanlıktı. Muhtemelen yine de fark etmezdi.

"Siktir," diye fısıldadı ve ellerini saçlarının arasından geçirdi.

saçlarını tarar.

"Ne?" Tinsley, ardından Wren sorar.

"Hiçbir şey," diye bağırlar Vander ve Mason, ve evet, durum kötüden daha da kötüye gidiyor.

Çenesini bana doğru çekerek, bizi asıl meseleye geri döndürürüm. "Burada kalacaksın. Yarın, güvenliğin bizi depoya götürüp eşyalarını toplamasını sağlayacağız. Vander ve Lenox taklitçinin peşine düşecek, Greyson da şovlarına devam edecek, böylece kimse bir şeylerin ters gittiğini düşünmeyecek. Plan bu. Şimdi ikimiz de bununla yaşamak zorundayız."

Böyle anlarda, ateş püskürtebilmek ve her şeyi yakıp kül edebilmek isterdim. Bunu komik ya da sevimli bulan ya da başkalarını, özellikle de kadınları korkutup incitmekten zevk alan lanet olası pislikler. Başkalarını terörize eden, özgürlüklerini ve seçim haklarını ellerinden alan insanlar. Huysuzlandığımı biliyorum. Herkesin benim için endişelendiğini biliyorum ve bunun iyi bir nedeni var. Stone'un beni korumaya çalıştığını biliyorum, hatta kendi hayatını altüst edip kardeşini kızdırmaya kadar varıyor.

Loomis ve babamı tanıyorum ve dürüst olmak gerekirse, herkes bu plana katılıyor çünkü en mantıklı olanı bu. Bunların hepsini biliyorum.

Ama bu, bundan memnun olduğum anlamına gelmez. Bunu istediğim anlamına gelmez.

Stone ile denizde on gün zar zor hayatta kaldım ve önümüzdeki üç ay boyunca onunla yaşayacağımı düşünmek...

Kafası mı güzel? Bunun ciddiyetini ve olası etkilerini fark etmiyor mu?

Sahte bir nişan. Hem de herkesin gözü önünde. Gülümsemek, ona dokunmak ve ona aşıkmişim gibi davranmak zorunda kalacağım. Bunların hepsi bir kabus, ama bunun bir de diğer tarafı var. Özel tarafı.

Ayrı yatak odaları, kanatlar ve alanlar hakkında istediği her şeyi söyleyebilir. Her şey kulağa hoş, düzgün ve düzenli geliyor, ama gerçekte hiç de öyle değil. Bu felakete davetiye çıkarmak gibi. Birbirimize fiziksel olarak yaklaşmadan nasıl davranacağımızı bilmiyoruz. Bence bu noktada bunu kanıtladık.

Onunla olan ilişkim yeterince karmaşık, ama onun sahte nişanlısı olmak ve onunla yaşamak bunu bir sonraki seviyeye taşıyacak. Neyden daha çok korktuğumu bilmiyorum: bu taklitçi sapıktan mı, yoksa kalbimin ciddi ve geri dönüşü olmayan bir şekilde kırılmasından mı?

Başka bir şey söylemeden, koridordan onun benim olacağını söylediği kanadın yönüne doğru fırladım. Bir dakikaya ihtiyacım var. Açıkça zor bir gün oldu ve kafam yerinde değil. İlk açık yatak odasının kapısına dalıyorum, arkamdan kapıyı çarpıyorum ve ahşaba yaslanıyorum. Büyük bir yatak odası. Her şey temiz çizgiler, beyaz çarşafklar ve... deniz temalı, çok katlı kumaş yatakları ve beyaz ipten yapılmış bir gövdesi olan garip kule benzeri bir şey. Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum, ama hayır. Bu oda olmaz.

Dönerek kapıyı açtım, ama hemen Stone'a çarptım. Ugh.

"Çekil!" Onu elimden geldiğince itip kenara çekiyorum ve yanından geçip, burada olduğunu bildiğim diğer yatak odasına doğru ilerliyorum. "Ne tür bir bekar erkek bu kadar geniş bir alana sahip olabilir?" diye söyleniyorum, odadan odaya geçip sonunda bir sonraki yatak odasının kapısını açıyorum. Bu odayı beğendim. Büyük bir yatak, daha fazla beyaz çarşafklar ve denizcilik temalı hiçbir şey yok.

Arkamdan kapıyı kapatmaya gittim, ama o oradaydı, kapıyı itip beni içeri sıkıştırdı ve sonra da kapıyı benim için kapatma cüretini gösterdi.

"Yaramazlık yapıyorsun."

Gözlerimi devirerek onun haklı olduğunu kanıtlıyorum, ama içimdeki şımarık çocuk umursamıyor. "Beni hizaya getirmek için popomu mu tokatlayacaksın?"

Gözleri kararır. "Bu şekilde davranmayı bırakıp yardım etmemize izin vermek için buna mı ihtiyacın var?"

Öyle mi? Ah. Sorun da bu. O lanet olası veledi içimden çıkarmak için beni dövmesini istiyorum.

"Biliyor musun? Erkekler berbat. Hepiniz eski sevgililer, takipçiler, eski aşıklar, babalar, stüdyo yöneticileri, menajerler ve genel olarak hayatım üzerinde hakimiyetleri olduğunu düşünen insanlarsınız. Bir ada satın alıp onu şampanya, şarküteri ürünleri, vibratörler, müstehcen aşk romanları ve lanet olası huzurla dolduracağım."

Dürüst olmak gerekirse, bu kulağa harika geliyor ve asistanıma bunu araştırmasını söyleyebilirim.

Beni kalçalarımın kaldırıp yatağa oturtuyor, böylece üzerimde dikilebiliyor. Bu akıllıca bir hareket değil. Aramızda kaçamayacağımız bir gerginlik olduğunu şimdiden hissedebiliyorum.

"Anlıyorum," diye bağıyor, kızgın, sinirli ve benden çok rahatsız. "Bu berbat bir durum. Aksini iddia etmeyeceğim. Burada yaşamamı istemiyorum çünkü bu, senden kaçmak ve mesafemi korumak beni ayakta tutan tek şeyken, burada olman anlamına geliyor. Senin burada olman başımın belası ve senin nişanlanmışım gibi davranmak baş ağrısı ve sürekli bir gerginlikten başka bir şey olmayacak."

Kaşlarımı çatıyorum. "Yine nefret ettiğim dürüstlük numaranı yapıyorsun."

Öne eğildi, elleri kalçalarımın iki yanına yatakta yerleşti, üst vücudunu bana doğru itti. Bu kadar yakın olmasını istemediğim için geriye doğru eğildim. "Vander ve Lenox'un sihrini yapmasına izin ver. FBI'nın işini yapmasına izin ver. Güvenliğini artır. Ve şansın varsa, benim başımdan gidecek ve yeni takipçi arkadaşın hapisteyken o depoya geri döneceksin. Ama benim için kabul edilemez olan tek şey, sırf benimle sevişmeyi biraz fazla sevdiğin ve bu seni burada yaşamak istememeye kadar korkuttuğu için kendini tehlikeye atman."

Burun kıvırıyorum. Bu hanımefendiye yakışmayan ve tuhaf bir ses çıkıyor, ama yine de umurumda değil. "Oh, ve sen benimle yaşamam için beni biraz fazla sevişmekten hoşlanmıyorsun, öyle mi?"

"Öyle demedim. Ama kimse sana zarar vermeyecekse, tüm bunları bir kenara bırakmaya hazırım." Ciddi ama samimi bir ifadeyle yüzümü inceliyor. Alını alnıma değiyor, sert bir nefes veriyor ve gözlerini kapatıyor. "Sana bir şey olmasına izin veremem. Bunu engelleyebilecek bir şey yapabiliyorken olmaz. Başka bir yerde olsaydın, uyuyamazdım, küçük gülüm. Senin için endişelenmekten hasta olurum. Anlamıyor musun? Bu şaka değil."

Kalbim titriyor ve sarsılıyor, ama onu geri itiyorum. O kaltağı uzaklaştırıyorum. Ve bana taktığı takma ada odaklanıyorum. Küçük gül.

"Owen neyden bahsediyordu?"

Gözleri birden açılır ve geri çekilir, ben de derin bir nefes alırım çünkü hava onun kokusunu biraz daha az taşıyor.

"Senin için önemli bir şey değil."

Hmm. Tamam. Belki de bilmemem daha iyidir.

"Kalbimin kırılmasını istemiyorum."

"Kalbini kırmak istemiyorum," diye çabucak cevaplar.

"Bütün bunları halkla ilişkiler ekibime danışmam gerek."

Kollarını göğsünde kavuşturur. "Dene bakalım, ama işler çoktan başladı, bu konuda başka ne söyleyeceklerini bilemiyorum."

"Bu yatakta seninle değil, tek başıma uyuyacağım. Bu sefer seks yok. Yani

"

O sırtarak, "Harika. Nişanlıların tüm saçmalıkları var ama hiçbir faydası yok

"

Gölüyorum ve yatağa uzanıp gözlerimi yumruklarım ile kapatıyorum. "Bundan nefret ediyorum Stone. Biliyorum, şımarıklık yapıyorum ve benim için yaptıklarına daha minnettar olmam gerek, ve öyleyim de. Ama bundan bıktım. Duvarlar üzerime çöküyor gibi hissediyorum ve yine klostrofobiye giriyorum."

Yatağın yan tarafı çöküyor ve sonra beni kollarına alıyor ve kendine doğru çekiyor, başım onun kalbinin üzerinde. Bir an için, kalbinin düzenli ritmini dinliyorum ve bu, şımarıklığımı biraz yatıştırıyor.

"Neden bana karşı nazıksın? Aslında kızgın olması gereken sensin."

Kıkırdar, sesi kulağımda titreşir. "Bilmiyorum, ama kızgın değilim. Nişan meselesinde kısmen benim de suçum var."

"Burada yaşamak istemiyorum."

"Senin burada yaşamamı istemiyorum."

"Ben yaşarken birbirimizi görmezden gelebilir miyiz?"

"Benim planım da buydu," dediğinde sesindeki gülümsemeyi neredeyse duyabiliyorum.

Parmakları saçlarımı okşuyor, rastgele tutamlarla oynuyor ve ben buna kapılıyorum. Ona kapılıyorum. Bu bizim dansımız. Nefes almak kadar doğal ve doğru gelen dans. Ne kadar çok şarkıyı değiştirmeye çalışsam da durduramadığım dans.

"Sana bunu söylemedim, ama söylemek istiyordum. Aslında, bir süredir sana söylemek istiyordum." Dudaklarımı yalayıp yutkunuyorum. "Seninle gerçekten gurur duyuyorum, Stone. Olmak istediğin adam ve doktor oldun."

Elini saçımda bir an durdurduktan sonra tekrar hareket ettirmeye başladı. "Sen de bunun bir parçasıydın, biliyorsun. Benim görmediğim bir şeyi gördün ve bu da benim de buna inanmamı sağladı."

"Bir parçam geri dönmeyi diliyor. Tekneye kaçmayı, ama bu gerçek değil ve bundan tekrar kaçamam."

Beni aşığı iterek, üstümde dururken ona bakmamı sağladı. "Hayır, geri dönemeyiz ve bundan kaçamazsın. Ben de ne kadar istesem de." Gözleri yüzümde dolaştı ve sonra dudaklarıma indi, sonra yavaşça tekrar yukarı çıkardı. Sol elimi tutup

aramıza getirir. Hala aptal sahne yüzüğü parmağında durmaktadır ve o onunla oynamaya başlar. "Sana başka bir yüzük alacağım."

"Ne?" Bu, bir havlama ve bir kahkaha olarak çıkıyor.

"Bu senin sahte yüzüğün, parmağına takacağım yüzük değil. Benimle nişanlıysan, Tinsley Monroe, bu seni benim yapar ve sana benim alacağım yüzüğü takarsın."

Ona gözlerimi kısarak bakıyorum. "Bana elmas almana izin vermeyeceğim, Stone."

Bana biraz ağırlığını verir. "Şanslıyım ki, senin iznin gerekmiyor. Ama onu takacaksın."

"Ah, işte tanıdığım ve sevdiğim Stone. Bana ne yapacağımı söyleyemezsin, sevgilim. Nişanlı ol ya da olma."

Bir anda üstüme çıkıp kollarımı başımın üstüne sabitledi. "İşte sevdiğim ve doyamayacağım Tinsley bu. Sırf yapabiliyorsun diye her konuda benimle kavga etmeyi bırak."

"Düşünsene, bir zamanlar sana deli gibi aşkıttım."

O homurdanır ve tüm ağırlığını üzerime bastırır. "Küçük gül, sana her zaman aşık olacağım. Ama bu, bu sahte nişanda kararları senin vermeni sağlayacağım anlamına gelmez." Alt dudağımla ısırır, alnımı öper ve sonra üzerimden kalkar, beni bu itirafın şokuyla baş başa bırakır. Kafamda onun sözlerini tekrarlamaya başlıyorum — bana az önce söylediği her şeyi — o sırada elimi tutup beni kaldırıyor ve kıcıma şaplak atarak düşüncelerimi keskin bir şekilde kesiyor. "Şimdi kıpırda. Senin de benim de telefon görüşmelerin var."

Odanın dışına çıkıyoruz ve yanımdan koşarak geçen bir şeye takılıp neredeyse düşünüyorum. Boğazımdan bir çığlık yükseliyor, ama Stone elini ağzıma kapatarak çığlığı bastırıyor.

"Sakin ol. Bu benim kedim, Doe."

Gözlerim yuvalarından fırlar ve parlak mavi gözlü, gri ve beyaz renkli güzel kedinin bacaklarına sürtündüğünü izlerim. Elini kaldırarak konuşurum. "Kediniz mi var? Siz mi? Bir kedi?"

O eğilip kediye kucağına aldı ve kedi bana, "*adamımı çalmaya kalkışma*" diyen bir bakışla baktı. Demek öyle, ha? Elimizi uzattım ve ikimizin arasındaki tartışmayı çözdüm, kulağının etrafındaki kafasını okşayarak ona onu alıkoyabileceğini söyledim. Bu işe yaradı ve kedi hemen mırlamaya ve elime sürtünmeye başladı.

"Onu acil servisin dışında dolaşırken buldum. Bana tıslayıp vurmaya seven minik, kavgacı bir şeydi. Bana seni hatırlattı"

ve yine bir sokak kedisini kurtardığımı anladım."

Gülerek koluna vuruyorum, onun haklı olduğunu kanıtlayarak. "En çılgın rüyalarımda bile seni bir kedi sahibi olarak hayal etmemiştim. Uyandığımda saçlarımın Joker gibi neon yeşili olduğunu görsem bile bu kadar şaşırmazdım. Neden ona Doe adını verdin?"

Omuz silkiyor. "Veterinere götürene kadar erkek mi kız mı olduğunu bilmiyordum, ama kapımızdan giren isimsiz her hasta Doe olur ve Jane bir kedi ismi olarak uygun gelmedi."

Stone'un bir kedisi var. Kurtardığı bir kedi. Kucağına alıp nazıkçe okşadığına göre, açıkça çok sevdiği bir kedi. Bu, en kötü şekilde delice seksi ve sevimli. Böyle şeyler yapmasından nefret ediyorum. Beni şaşırtıp onu istememi sağladığında.

"Bu, diğer yatak odasındaki, ip ve kabarık beyaz kumaştan yapılmış gibi görünen garip, katmanlı şeyi açıklıyor."

"O pencereden giren ışığı seviyor, ben de tırmanma kulesini oraya koydum."

"Konuşmayı kes," diyorum, küçük bir çocuk gibi kulaklarımı kapatarak. "Sessiz ve sevimsiz olduğunda sana tahammül etmek daha kolay."

Dudakları çarpık bir gülümsemeye dönüşüyor ve lanet olsun, bu üç ay çok uzun geçecek. Lenox ve Vander'ın bir mucize yaratıp bu pisliği bulması ve bunu çabuk yapması lazım ki ben de buradan gidebileyim. Onun etrafından dolaşıp büyük salona geri dönüyorum. Burayı daha iyi incelemem gerekecek. Burası büyük ve diğer odaları sadece açık kapılardan görebildim.

Katy, Kenna, Keegan, Estlin ve Wren, kahve masasının etrafında yerde oturmuş, yarısı yenmiş pizza, bir şişe tekila ve bir kase limonla gülüyorlar. Onlara katılıyorum, masadan şişeyi alıp kendime bir bardak dolduruyorum, çünkü fazladan var. Wren bu fırsatı değerlendirip tabağıma bir dilim pizza koyuyor ve "*karbonhidratlar konusunda huysuzlanma*" der gibi bakıyor, ben de huysuzlanmıyorum.

Bu gece, tüm karbonhidratları yiyeceğim.

"İkiniz her şeyi hallettiniz mi?" diye sorar Keegan, şişeyi benden kaparak kendi bardağını doldurur.

"Evet, sayılır." Stone kaşlarını çatarak önündeki manzarayı izliyor. "Ne yapıyorsunuz ve diğerleri nerede?"

"İçiyoruz. Belli değil mi?" Wren kadehini kaldırıp havada döndürüyor.

"Ve biz de sana aynısını yapmanı öneririz," diye Katy de aynı fikirde.

"Herkes depodan Tinsley'nin eşyalarını almaya gitti," diye ekliyor Estlin. "Loomis, senin eşyalarını toplayıp geri getireceğini söyledi ve herkes onunla birlikte gidip yardımcı olabilecek bir şey bulabilirler mi diye bakmaya gitti. Ayrıca bazı kameraları ayarlamak için."

"Onlar dönene kadar ayrılmamamız söylendi," diye açıklıyor Kenna.

"Oh, Forest ikinizin telefonunu da iki kez aradı." Wren burnunu kırıstırır. "Cevap vermedik, ama muhtemelen büyükannenizin nişanınızla ilgili bir açıklama yaptığı için aramıştır."

"Ne yapmış?!" Stone ve ben aynı anda bağırıyoruz, ama benimki çığlık gibi çıkarken, onunki daha çok inanamayan bir havlama gibi.

Wren omuz silkiyor. "Kendiniz bakın. *Intertainment*'ta her yerde var."

"Siktir," diye tıslar Stone ve masadan telefonunu kapar. Yüzüyle kilidi açar ve biraz arama yapar, ben de ayağa kalkıp bardağımı alırım, böylece Octavia'nın ne dediğini görebilirim.

Octavia ve Dr. Fritz Senior'ın, gece elbiseleri ve smokinler giymiş olarak bir tür etkinliğe girerkenki videosu çıkıyor. Fritz'in tüm çocukları orada. Rina, Oliver, Carter, Landon, Luca ve Kaplan. Ve hepsi basını görmezden geliyor, kendilerine sorulan soruları cevaplamayı bırakın. Özellikle Kaplan, çünkü o Stone'un babası.

"Octavia! Dr. Fritz! Torununuz Stone'un Tinsley Monroe ile nişanlanmasına ne dersiniz?"

Octavia'nın yüzü aydınlanıyor. "Bence bu harika bir şey ve bundan daha mutlu olamazdık. Tinsley ailemiz için çok özel birisi ve uzun zamandır Stone için de çok özel birisi. Onları mutlu ve nişanlı görmek kalbimi sevinçle dolduruyor."

"Tanrım, büyükanne. Gerçekten mi?" Stone inanamayan bir ifadeyle yüzünü ve saçlarını elleriyle okşadı. "O ne yapıyor ve bunu yaparken ne düşünüyordu?"

"Diğer torunun, Stone'un kardeşi Forest ne diyor? O bu haberi nasıl karşıladı?"

"Forest ve Tinsley her zaman yakın arkadaş kalacaklar, ama uzun zamandır aralarında sadece arkadaşlık var." Octavia gülümser, el sallar ve ona arka arkaya sorular sorulmaya devam etse de yürümeye devam eder.

"Eh, PR ekibim bu işi çabucak halledecek." Gözlerine bakıyorum. "Görünüşe göre artık gerçekten nişanlıyız." Forest'ın

bizi iki kez aramış. Bu iş hızla kontrolden çıkıyor. "Bunu nasıl düzelteceğiz?"

Dün bütün günümü FBI ile geçirdim ve Stone ile sahte nişanlanma işini hallettim. Babamın avukatları beni çevreledi — benim avukatlarım Los Angeles'ta olduğu için — ve Loomis de benimle birlikteydi, çünkü zarfı bulduğumda o da oradaydı. Parmak izlerini inceleyeceklerine söz verdiler ve Los Angeles ofisinin Terrance Howard'ı sorgulayacağına dair bana güvence verdiler.

Onun yapmadığını zaten biliyorum. Bunun bir taklitçi olduğunu biliyorum.

Ama FBI, Lenox veya Vander'ın ne yaptığını bilmediği için, sadece başımı sallayıp onlara teşekkür ettim.

Ondan sonra, öğleden sonranın geri kalanını menajerim, yöneticim ve halkla ilişkiler şirketimle telefonda geçirdim, bu karmaşaya nasıl girildiğine dair bir plan ve sonra da beni bu durumdan nasıl kurtaracaklarına dair bir plan yaptık.

Stone endişelenmedi. Benim sektörümde insanların sürekli nişanlanıp ayrıldıklarını söyledi. Evlenip boşandıklarını. Bir ünlü bunu yaptığında dünya neredeyse hiç tepki göstermiyor. Bu büyük bir olay değil.

Haksız değildi ve ben de Stone'un dairesinin karşısında, aramızdaki temasın çok sınırlı olduğu yatakta tek başıma uykuya daldım ve bu durum beni rahatlattı.

Ta ki bu sabah uyandığımda, komodinin üzerinde siyah bir kutu bulana kadar.

Uzun bir süre kıpırdamadım. Tuvalete gitmek ya da dişlerimi fırçalamak için bile kalkmadım, ama Tanrı biliyor ki ikisini de yapmam gerekiyordu. Sadece odanın sessizliğinde yatakta yatıp, ağır beyaz battaniyelere sarılmış, kutuyu

Güzel ve çekici, ama sonuçta ölümcül ve güvenmek için aptalca.

Kendime bunun sahte olduğunu ve açıp bu işi bitirmem gerektiğini söylüyorum. Ne tür bir deli herif sahte bir nişan için gerçek parayla bir taş alır ki?

Ama sonra kafamın içindeki ses, Stone'un hiçbir şeyi geleneksel şekilde yapmadığını ve eğer sahteyse, neden uyurken onu yatak başı masama bırakmak için gizli kapaklı davranacağını söylüyor. Dün gece yatağa gittiğimde kesinlikle orada değildi, bu da demek oluyor ki bir ara gizlice içeri girip onu bana bırakmış. Neden bana doğrudan verip, bizim gibi sahte olduğunu bildiğimden emin olmadı ki?

Sahte bir nişan için sahte bir taş.

Bu kısır döngü, ben daha fazla dayanamayacak hale gelene kadar devam eder. O kadar sinirli ve hayal kırıklığına uğramışım ki, onun ve onun üzerindeki gücünün bana etki etmesine izin veriyorum. Bu bir yüzük, gerçek ya da değil, ama hiçbir anlamı yok. Oturup dizlerimi ve battaniyemi göğsüme çekip, küçük siyah kutu şeklindeki kutuyu yerinden kaldırırken kendime böyle söylüyorum.

Dizlerimin üzerinde dengede tutarak nefesimi tutuyorum ve kutuyu açıyorum, ama açmamış olmayı diliyorum. Tutmuş olduğum nefes ciğerlerimden boşalıyor, ama hemen keskin bir hava dalgasıyla yeniden doluyor. Boğazımda bir hıçkırık takılıyor ve kapağı kapatıp kutuyu odanın öbür ucuna fırlatmak istiyorum. Lanet olası pencereden dışarıya.

"Lanet olsun ona!"

Kutuyu avucumda sıkıca tutuyorum, keskin kenarlarının avucuma batmasını hissediyorum ve kapağı tekrar açıyorum. Yüzük bana parıldıyor, güzelliğiyle beni çağırıyor ve beni yumuşatıyor. Adama değil, yüzüğe. Kendim için asla seçmeyeceğim bir şey, ama onu o kadar çok seviyorum ki, gözyaşlarım yanaklarımdan akıyor ve onun gerçek olmasını istiyorum. Benim için.

"Lanet olası piç."

Bana, dikenli bir sap gibi görünen, elmaslardan yapılmış bir bantla bir arada tutulan elmas ve platin yapraklarla çevrili devasa bir yuvarlak elmas aldı. Bir gül. Bana gül gibi görünen bir nişan yüzüğü aldı.

Bu ne cüret?

Bana nasıl böyle davranır?

Ona kalbimin kırılmasını istemediğimi ve bana yüzük almasını istemediğimi açıkça söyledim, ama o gidip bunu mu yapıyor?

öfkeliyim. Kesinlikle öfkeliyim.

Rose, Jack'i buz gibi suda ölmesine izin vermekle akıllıca davrandı. Kendisini kurtardığı kalp kırıklığını ve duygusal savaşı bir düşünün.

Kutuyu kapatıp komodinin üzerine sertçe vurduğumda, daha önce fark etmediğim bir kağıt parçası yere düştü. Yataktan kalkıp kağıdı aldım ve okudum.

Gerektiğinde diken ol, gerekmediğinde ise yaprak ol.

Boğuk bir ses çıkararak kağıdı yumruğumda buruşturuyorum. Bana teknede söylediği şey buydu ve o günden beri benim mantram oldu. Bana cesaret veren ve güven veren şeyi, şimdi bana karşı bir silah olarak kullanıyor. Kasıtsız olsa bile.

Kağıdı kutunun yönüne doğru fırlatıp koridora fırladım, ama sonra onun 24 saatlik vardiyada çalıştığını ve evde olmadığını hatırladım. Ona bir mesaj atıp, onun ne kadar pislik olduğunu ve onu resmen nefret ettiğimi şiirsel bir dille anlatabilirdim, ama düşüncelerim çok dağınık ve kaotikti. Önce düşüncelerimi toparlamam gerekiyor ve bunu yapmanın en iyi yolu, onları yazmak. Müzik yazarken zihnim en iyi şekilde çalışıyor ve çoğu zaman bunu eski usul, kalem ve kağıtla yapıyorum.

Ancak elimde hiçbir şey yok, çünkü eşyalarımın çoğu hala Loomis'in önceki gece getirdiği çeşitli valiz ve kutularda duruyor. Stone'un mutfağında bir şeyler olmalı. Herkesin mutfağında kalem ve kağıt vardır. Pil ve el fenerleriyle dolu çöp çekmecesi buluyorum ve altı paket prezervatif gördüğümde donup kalıyorum.

Acı boğazımı tıkadı ve yutkundum, pürüzlü bir hap gibi aşağı indiğini hissettim. Tabii ki mutfağında prezervatif vardır. Kadınları eve getiriyor. Muhtemelen benim için pişirdiği gibi onlar için de yemek pişiriyor ve bulaşıkları yıkamadan önce tezgahın üzerinde onlarla sevişiyor.

"Argh!"

Kaynayan bir lav gibiyim. Çekmeceyi kapatıp, koridordan onun ofisine koşuyorum. Avukat ya da iş adamı değil, doktor olduğu düşünülürse ofisi oldukça büyük. Masasından başlıyorum, üstteki orta çekmeceye uzanıyorum ve... daha fazla prezervatif buluyorum.

Ofisinde mi?

Bu beni meraklandırıyor ve kağıt aramaktan vazgeçiyorum, çünkü yine merakım galip geliyor. Yatak odasına bakmıyorum. Birincisi, bu benim için ve benim öfke ve yıkım canavarım için bile çok müdahaleci, ikincisi

Çünkü orası onun yatak odası ve orada prezervatifleri olduğu kesin. Muhtemelen Costco boyutunda bir kutu, kayganlaştırıcı, meme kelepçeleri ve kendisine efendim diyen kadınlarda kullandığı seks oyuncakları dolabı vardır.

Öfkeme rağmen, içimdeki Tootsie Roll bunu görmeye dayanamadı.

Bunun yerine, odadan odaya dolaşıp çekmeceleri açıyor ve aramam aramamam gerektiğini bildiğim mobilyaları aradım. Eğer bunu benim evimde yapsa, sorgusuz sualsiz onu öldürürdüm. Ama aramam boşuna değildi. Her yerde prezervatif buldum. Hatta ön giriş masasında bile, sanki randevularını kapıdan içeri sokup sikkemek için sabırsızlanıyormuş gibi.

Geçen hafta benimle olduğu gibi.

Aptalca bir şekilde, incinmişim. Ve kendimi aptal hissediyorum. Öfkem, kalp ağrısına ve aşığılanmaya dönüşüyor.

Son iki yıldır ondan başka kimseyle birlikte olmadım ve o, şimdiye kadar sahip olduğum üç sevgiliden sadece biri. Aramızdaki durumu bildiğim için kendimi ona sakladığımdan değil. Üçünden ikisine duygusal olarak çok bağlandığım için sevgili bulmak benim için o kadar kolay değildi. Hollywood tarzı bir ilişki ya da kaçamak istemediğimi söylememe gerek yok. Ününü artırmak isteyen biri tarafından kullanılmak istemedim. Forest'tan sonra bir kez denedim ve korkunçtu.

Hâlâ lanet olası iyi kız.

Ama ben onun için sadece bir seks partneriydim. Görünüşe göre pek oklarından biri. Ve ona safça güvendiğim için prezervatif kullanmadık.

Dirseklerimi giriş masasına dayadım ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Ağlamadım. Yüzükten akan gözyaşları kurumuştı. Kendime bir dakika verdim ve o dakika bittiğinde odama geri döndüm, soyundum ve duşa girdim. Mason'ın saat dörtte evinde maçı var ve ona orada olacağımı söyledim. Neyse ki Stone olmayacak.

Sıcak su üzerime dökülürken, tüm öfkem ve acım hüzne dönüşüyor. Nedenini bile bilmiyorum.

En azından tam olarak bilmiyorum.

Ona kalbimin parçalarını vermemeliydim. Bu, sadece ona değil, kendime de verdiğim bir sözdü ve son iki yıldır bu sözü tuttuğuma inanıyordum. Evet, ona karşı hislerim vardı ve evet, bu hisler güçlüydü. Ama bu farklı bir his ve bundan nefret ediyorum.

O yüzük beni tamamen karıştırdı. Kafamı karıştırıyor. Ve bu şimdi sona erecek.

Gitmeye hazırlanırken, yüzüğü burada bırakıp takmamayı düşünüyorum. Ya da onun bana yaptığı gibi, sessiz bir protesto olarak yüzüğü onun komodininin üzerine bırakmayı. Ama sonunda, yüzüğe bakmadan ve ona hiçbir şekilde değer vermeden parmağıma takıyorum ve ona tamamen kayıtsız davranacağıma yemin ediyorum.

O tek diz çöküp evlenme teklif etmedi, ben de evet demedim.

Bu yüzük hiçbir güce sahip değil. O da başka bir sahne aksesuarı.

İki iri güvenlik görevlisi eşliğinde büyük siyah bir SUV'nin arkasında ünlüler gibi stadyuma varıyorum. Hemen güvenlikten geçip özel asansörle süit katına çıkıyorum, ancak süite ulaşamadan, tel tel saçlı ve aynı şekilde tel tel gözlüklü uzun boylu, zayıf bir adam beni durduruyor.

"Bayan Monroe." Terden alınanda damlalar oluşan adam nefes nefese konuşurken, güvenlik görevlilerim öne çıkar. Bir elini kaldırır, diğer elini ise göğsüne koyar ve Albert Pussé, Etkinlik Koordinatörü yazan rozetini onlara göstermek için sallamaya başlar. "Sizi yakaladığım için çok mutluyum," nefesini toplayınca devam etti. "Az önce gelişiniz konusunda uyarıldım ve hemen buraya koştum. Bir durum var ve umarım bize yardımcı olabilirsiniz."

Oh hayır. Bu işin gidişatı hiç hoşuma gitmiyor.

"Sizin için ne yapabilirim, Bay Pus-sé?" Adını telaffuz ederken kekeliyorum, zavallı adamın adındaki e harfinin üzerindeki aksanı fark etmeden neredeyse ona "pussy" diye seslenecektim. Yine de, ne talihsiz bir soyadı.

"Amber Woods'un ekibi az önce aradı ve bize onun zatürre olduğunu ve bugün milli marşı söylemek için gelemeyeceğini bildirdi."

Amber Woods'un kim olduğunu hiç bilmiyorum, ama mesele bu değil, ya da bana neden zatürre olduğunu söylediği.

Oh hayır. Lütfen yapma. Lütfen sorma.

"Madem buradasın, bizim için milli marşı söyler misin? Bu bizim için büyük bir onur olur ve organizasyon ve hayranlar için çok anlamlı olur."

Siktir. Siktir git sıkıklar. Aklımda menajerimin ve menajerimin *HAYIR!* diye bağırdığını duyabiliyorum.

Tatlı bir gülümsemeyle, "Seve seve yardım ederim, ama buna hazır değilim. Şarkıyı çalışmadım."

"Marşın başlamasına otuz dakika var. Birkaç kez prova yapmak için yeterli zaman olduğunu düşünüyorum. İki yıl önce Super Bowl'da bu şarkıyı söylediğini ve seyircileri coşturduğunu hatırlıyorum. Senin yeteneğinle, yine ayakta alkışlanarak bunu başarabileceğinden hiç şüphem yok."

Hayranların zaten ayakta olacağını, çünkü bunun ulusal marş olduğunu söylemiyorum, ama o benimle dalga mı geçiyor? Bu, bir sanatçının söylemesi en zor şarkılardan biridir. Sadece ses değişiklikleri bile bir kabustur ve bu tür konserlere çıkan çoğu kişi, konser öncesinde haftalarca prova yapar.

"Bu ulusal televizyonda yayınlanan bir maç," diyor umut dolu bir gülümsemeyle, sanki bu beni ikna edecekmiş gibi. Ama şu anda ekstra yayın süresi istemiyorum, bu da durumu daha da kötüleştiriyor.

"Giyecek hiçbir şeyim yok."

"Her zamanki gibi çok güzelsin ve altın rengi elbisen ve kırmızı botlarınla Boston Rebels'a çok yakışyorsun, ama başka bir şey giymek istersen, seçebileceğin birçok seçenek var."

"Uh. Şey, um, teklifin için teşekkür ederim, ama sanmıyorum..."

"Herkes Boston'a geri döndüğün için çok mutlu. Ve Fritz'lerimizden biriyle nişanlandığın için. Seni burada çok seviyoruz. Stadyumda çok sayıda hayranın var, katılan çok sayıda silahlı kuvvet mensubu ve çocukları saymıyorum bile."

Lanet olsun, o çok iyi. O bir korkak değil. Tek istediğim rahatlamak, birkaç içki içmek ve muhtemelen Wren'e ve dinleyecek başka birine Stone'un bana verdiği yüzük hakkında sızlanmaktı. Oh, ve prezervatifler. Onlar hakkında da şikayet etmek isterdim. Sonunda yapar mıydım bilmiyorum, çünkü onları aramak için evini didik didik etmek pek hoş görünmezdi, ama bu seçenek hoş olurdu.

"Marşı söyleyecek biri mi lazım? Marş olmadan maç başlayamaz mı?"

"Bu stadyumda her zaman böyle yapılır ve söylemezsek vatanseverlikten uzak davranmış oluruz."

Hareket ediyorum, kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. "Okul çağındaki birkaç çocuğu sahaya çıkarıp bunu yapmalarını sağlasanız olmaz mı?"

"Bunun için, özellikle de reşit olmayanlarla ilgili olarak, yerine getirilmesi gereken çok fazla protokol var."

"Sadece müziği çalın. Şarkıyı söyleyecek bir sanatçıya ihtiyacınız yok."

"Bu stadyumda işler böyle yürür. Kulüp yönetimi bu konuda çok katıdır. Siz gerçekten bizim tek ve en iyi seçeneğimizesiniz. Size ihtiyacımız var, Bayan Monroe."

Bunu yüzde yüz pişman olacağım. "Peki. Gidelim," diye mırıldanıyorum, sesimin isteksiz gelip gelmediğini umursamadan, çünkü gerçekten isteksizim.

"Teşekkürler. Çok teşekkürler."

Hemen beni stadyumun sadece çalışanların girebileceği kısmına götürür.

"Eğer sesim çatlarsa, yanlış bir kelime söylersem, ben... şey, divalık ya da tehditler konusunda pek iyi değilim, ama gerçekten çok mutsuz olurum."

Sırıttıyor ama hemen yüzünü düzeltiyor. "Anladım, hanımefendi. Sadece şarkıyı söylemeniz gerekiyor. Dinleyip pratik yapabileceğiniz müzikler var ve şarkı sözlerinin yazılı olduğu bir kağıt da var."

"Patronuna zam hak ettiğini söylemelisin, Albert. Bu ustaca bir manipölasyon ve pazarlıktı. Şimdi bana çalışabileceğim odayı göster."

SAHAYA adımı attığım anda, botlarımın altında doğal çimlerin çıkırdadığını hissediyorum ve stadyum hoparlörlerinden adım anons ediliyor. O anda sinirlerim göğsüme vuruyor. Öncesinde midemde ürperiyor, etrafımda uçuşuyorlardı, ama yoğunlukla kontrol altında tutuyordum. Şimdi ise tüm güçleriyle ellerimi titretip dizlerimi panik atak niteliğinde bir endişeyle sallandırıyorlar.

Kalabalık tezahürat yapıyor ve ısıklık çalıyor, ben de yüzüme zorla bir gülümseme takınıyorum. Kimseye ne yaptığımı söylemedim. Loomis, Vander, Katy, Bennett, bebek Willow, Sorel, Serena, Owen, Estlin, Rory ve diğerleri tribünde oturmuş, sahnenin ortasına doğru yürürken, sanki sahnede yürüyen Mrs. America gibi el salladığımı izliyorlar.

"Dalga mı geçiyorsun?!" Mason'ın kenardan attığı bir çığlık duyuyorum ve ona baktığımda, ellerini başının üstüne koymuş, inanamıyormuş gibi titreyerek gülüyor.

Ona basitçe omuz silkiyorum ve el sallıyorum, çünkü sadece izlenmiyoruz, aynı zamanda ülke çapında yayınlanıyoruz. Bundan sonra, kendimi zihinsel olarak oyuna hazırlıyorum. Bana söylenen yerde duruyorum ve kulaklığımdan ve stadyumun her yerinden enstrümanlar çalmaya başladığında, gözlerimi kapatıp kafamda şarkı sözlerini hayal ediyorum. Dudaklarım açılır ve ses ciğerlerimden dışarı çıkar, ve bununla birlikte, her zamanki gibi bu noktaya geldiğimde gerginliğim dağıtır ve tüm kalbimle şarkı söylerim.

Bitirip mikrofonu adama vermek için yürüdüğümde, mikrofonu sol elimle tuttuğumu fark ettim. Yüzüğü taktığım el. Şarkı söylediğim süre boyunca ağzımın yanında tuttuğum el.

Tanrım, ne yaptım ben?

Sanki düşüncelerimi yansıtıyormuş gibi, telefonum bir dizi el bombası gibi çalmaya başlar.

Menajerim Stone'un mesajıyla aynı anda arıyor.

"Merhaba," diye cevap veriyorum ama hemen aceleyle çıkıyorum, "Bir şey söylemeden önce, biliyorum. Ama beni köşeye sıkıştırdılar ve adam her savunmamda bir karşılık verdi. Ya da eskrim metaforları nasılsa."

"Oh, sana bağırmayacağım," diyor Carol telefonda içten bir kahkaha atarak. "Ulusal marşı söylemek için yüzüğünü takarak kendini spot ışığına çıkardın. Nişanlandığın duyurulduğundan beri albüm satışların zaten fırladı, ama bahse girerim bu hamleden sonra iki katına çıkacak."

Ugh.

O konuşmaya devam ederken, ben Stone'dan gelen mesajımı kontrol ederken yarı dinliyorum.

Stone: Boş bir hasta odasında maçı izliyoruz ve az önce senin doğaçlama performansını gördüm. İnanılmazdın.

Ben: Teşekkürler.

Stone: En azından artık insanlara nişanlığımın en sevdiğim özelliklerinin seksi bir baş belası olması değil, spontane ve öngörülemesiz olması olduğunu söyleyebilirim. Bence bu daha kulağa hoş geliyor, sence de öyle değil mi?

Lanet olası piç.

"Carol, sözünü kestiğim için üzgünüm, ama bu konuyu yarın konuşabilir miyiz?"

"Tabii, tatlım. Sorun değil. Gidip maçın geri kalanını izle."

Aramayı sonlandırıyorum, şu anda nişanlığımı sözlü olarak parçalamak satış ve pazarlama stratejilerinden daha önemli olduğuna karar veriyorum.

Ben: Senden nefret ediyorum. Bu resmi. Yüzüğünden de nefret ediyorum.

Stone: Yine de taktığına sevindim. Ulusal televizyonda çok güzel duruyordu, müstakbel Bayan Stone Fritz.

Ben: Keşke orta parmağıma sığsaydı. O zaman onu takmakla ilgili ne hissettiğimi anlardın.

Stone: Hayır, onu bu kadar çok gösterdiğine göre belli ki seviyorsun. Spikerler de çok beğendi. Buradaki tüm hemşireler ve hastalar da. Onlara sana taktığım takma adı söyledim ve hepsi bayıldı.

Ben: Eminim bu sayede seks yapmana yardımcı olur.

Stone: Nişanlım bana bacaklarını bana kapatacağını söyledi, o yüzden bu kararı değiştirmeye razı olmazsa, bunun olacağını sanmıyorum.

Ben: Oyuncularla yatmam.

Stone: Futbol maçında onlarla çevrili olduğun için benim için iyi bir şey. Dikenler ne iş, küçük gül? Nişanımızı ve yüzüğü prime time'da duyuran sensin. Ben değil.

İç çekiyorum. Bu konuda haklı. Web sitesi fotoğraflarından ulusal televizyona çıktık.

Cevap veremedim, ailem arar. Onlarla konuşurken yukarı çıkarım, Stone'a olan öfkem biraz azalır. Buna hakkım yok. O da benim gibi istediği kişiyle yatmakta özgür. Biz bir ilişki içinde değiliz ve hiç olmadık.

Süite girmeden ve orada karşılaşacağım çılgınlık ve kargaşadan hemen önce, ona mesaj atarım.

Ben: Özür dilerim. Oraya gittiğimde yüzüğü düşünmedim. Bunu yapmamalıydım.

Stone: Kızgın değilim, bebeğim. Yüzüğümün herkesin görebileceği şekilde nişanlımın parmağında olmasını seviyorum. Herkesin senin benim olduğumu düşünmesini seviyorum. Onun sahte olduğunu bilen tek kişiler biziz. Ve kimseye söylemeyi düşünmüyorum.

Forest, kırk sekiz saat içinde yüzüncü kez bana karşı tamamen çıldırdı. İlk önce büyükannemizin nişan ve Tinsley ile ilişkisi hakkında söyledikleriyle, sonra Tinsley'in takipçisini ve benimle yaşadığını öğrendiğinde, son olarak da Tinsley benim yüzüğümle ulusal marşı söylediğinde.

"Yüzük ne iş? Neden gerçek elmas, Stone?"

"Çünkü ben bir Fritz'im ve nişanlımın ucuz, sahte bir elmasla dolaşmasına izin veremem. Bu kabul edilemez ve şu anda onun güvende kalması için buna ihtiyacı var."

Kısmen yalan gibi hissedilse de, tamamen yalan değildi.

"Neden bu işe karışyorsun ki? Tinsley'i benim aracılığım ile tanıdın. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor, anlamıyorum. Onunla birlikte yaşaması gereken kişi ben olmalıyım, nişanlısı olarak. Sen değil."

Ne diyeceğimi bilemedim çünkü suçluluk duygusu berbat bir şey, bu yüzden hiçbir şey söylemedim ve bu onu daha da kızdırdı, ta ki ona tüm bunları onun güvenliği için yaptığımızı açıkça söyleyene kadar. Ondan sonra benimle tartışmadı, denedi ama bana olan öfkesi azalmadı. Kızgın olduğu için onu suçlamıyorum. Onun yerinde olsam kendimi öldürürdüm ve bana soru sormakta haklı. Bu yüzden ona gerçeği söyledim. Tinsley benim değil ve benim olmamı da istemiyor ve onun gördüğü her şey sahte. Ona, bunca yıl sonra neden hala umudunu kaybetmediğini sormak istedim. Onun kendisine geri dönmesini mi bekliyor? Tinsley ve ben Forest hakkında hiç fazla konuşmadık. O her zaman ikimiz için de

ama merak ediyorum, onu hala seviyor mu, yoksa ona olan takıntısı başka bir şey mi?

Büyükannem telefonlarıma cevap vermiyor ve geri aramıyor. Neden telefonu açmadığını sorduğum mesajıma tek cevap olarak gülen yüz emoji geliyor. Bu kadın bir şeyler çeviriyor. Asla spontane ya da amaçsız bir şey yapmaz. Bu böyle devam ederse, oraya gidip cevap isteyeceğim.

Medya fırtınası vardı ama Tinsley ulusal televizyona çıkıp parmağında benim yüzüğümü gösterene kadar kontrol altında tutulabilirdi. Şimdi ise 5. kategori bir kasırga haline geldi. Binanın önüne ve arkasına minibüsler park etmiş durumda. Paparazziler kaldırımları doldurmuş. Haber kanalları bize kişisel olarak ulaşıyor, "çalışanlarımız" da açıklamalar, düğün tarihi ve planları soruyor. Tinsley'in lanet karnında bir şişlik var, bu da içten içe beni deli ediyor.

Bir kadının vücudundaki fiziksel değişiklikleri izlemek, aklıma gelen en iğrenç şeylerden biri.

Bu eğlenceye ek olarak, Tinsley ve ben tüm bunlar başladığından beri birkaç gündür birbirimizi pek görmedik. O çoğunlukla benden kaçınıyor, ben de bu hafta uzun saatler çalıştım. O günlerini Loomis ve güvenlik ekibiyle sette geçiriyor, ben de hastanede. Gecelerimizi dairenin farklı uçlarında geçiriyoruz, aramızda orta yol yok. Akşam yemeğini ben pişiriyorum ve genellikle ondan önce eve geldiğim için fazladan yapıyorum. Bazen yiyor, bazen yemiyor.

Bunun için teşekkür mesajı alabilirim ya da almayabilirim, çünkü mesajlaşmak bizim ana iletişim şeklimiz ve o da sadece gerektiğinde.

Ona aldığım yüzükten çok hoşlandığı izlenimini edindim.

Aile asistanlarından birine yüzüğü almasını söyledim çünkü bir kuyumcuya gidip kendim almam mümkün değildi. Bu çok fazla dikkat çekecekti. Sahte olmalıydı. Maria bana öyle söylemişti. Ama yapamadım. İnternette araştırdım ve bir vintage kuyumcuda yüzüğü bulduğumda, o yüzüğün onun parmağından başka bir yere ait olmadığını anladım.

Fiyatı umurumda değildi. Ne pahasına olursa olsun onu alırdım. O yüzük tam da aradığım yüzüktü.

Aramızdaki her şey gibi sahte ya da yalan olmasını istemedim.

Tinsley üç aydan az bir süre sonra ayrılacak. Bu, onun hayatımda kalıcı olmayacağını hatırlatıyor. Bu, ona kalbimin bir parçasını vermek için tek şansımı

kalbimin bir parçasını vermek için tek şansımı ve bu kesinlikle gerçek olacaktı. Onun yüzüğü taktığını bildiğim tek yol, yüzüğü takmış halde fotoğrafının çekilmesi ve tabii ki yüzüğü takmış halde şarkı söylemesiydi.

Bu, basının bizim birlikte çekilmiş bir fotoğrafımızı daha da çok istemesine neden oluyor.

Acımasızlar, haberleri abartılı ve hayatımın her alanına sızıyor. Şu anda olduğu gibi...

"Sen Stone Fritz'sin. Bu sabah haberlerde seni gördüm."

Tanrım. Yine mi? Bugün bu onuncu hasta ya da hasta yakını oluyor. Dün ya da önceki gün, hatta o marşı söylerken, hastanenin dışında çekilmiş fotoğraflarımızı ekranın her yerine yayınladıkları zamanları saymıyorum bile.

"Gerçekte çok daha yakışıklısın," diye kıkırdayarak bana yaklaşıyor ve ben buna dayanamıyorum. "Kamerada da yakışıklı değilsin demiyorum, ama gerçekte, vay canına." Kızaran yüzünü eliyle serinletiyor. "Canlı yayınlanan bir pembe diziyi ya da Joey'nin Dr. Drake Ramoray olduğu *Friends* bölümünü izliyormuşum gibi hissediyorum."

"Ama ben gerçek bir doktorem, sen Boston Çocuk Hastanesi'nin acil servisinde ve kızının apandisit nedeniyle karın ameliyatı olması gerekiyor."

"Anne, durumu anla artık," diye fısıldadı kızı, ama bunu duymamam imkansızdı. Ağrı çekmesine, morfin almasına ve son iki saattir kusmasına rağmen, çantasına ulaşmaya çalışıyordu. Neyse ki çantası ve telefonu odanın diğer tarafındaydı. Ne yazık ki annesinin çantası ise tam elindeydi.

"Oh, evet!" Annesi kıkırdar ve bana göz kırpar. "Bunu bir daha söyleyebilir misin? Aynı sert, seksi sesinle? Kaydetmek istiyorum. Arkadaşım Cara, seninle tanıştığım için çok kıskanacak. O, senin ailenle uzun zamandır takıntılı. Özellikle Oliver Fritz."

O telefonunu kaldırıyor ve ben, o kayda başlamadan önce dönüp odadan çıkıyorum.

Owen hasta odasının dışında duruyor, dudakları eğlenerek titriyor. Bu hasta hakkında danışmak için onu çağırdım ve bana kalırsa, hem hastayı hem de annesini alabilir. "Hepsini gördün, değil mi?"

"Hayranların var."

Gözlerimi devirip kollarımı kavuşturuyorum ve duvara yaslanıyorum. "Hastalar beni sadece gelecekteki Bay Tinsley Monroe olarak görürlerse, onları nasıl tedavi edebilirim?"

Monroe olarak görürlerse nasıl tedavi edebilirim?"

Owen kıkırdıyor. "Aslında, basının sana Stoneley adını taktığını sanıyorum."

İnledim. Bunu bilmiyordum ve hala bilmeseydim keşke. "Bunu neden yaptığımı bana tekrar hatırlatır mısın?"

"Çünkü sevmemen gereken bir kadına aşıksın ve o kadın tehlikede ve sen onu güvende tutabilecek konumdasın. Şu anda o kadın sana soğuk davranıyor olsa bile."

Owen'ın az önce söylediği her şey ve Tinsley'nin hala tehlikede olduğu gerçeği için homurdanırım. FBI zarfı aldı, ama üzerinde sadece Tinsley'nin zarfı açtığı sırada bıraktığı parmak izleri vardı. Depodaki videodan elde ettiğimizden daha fazla bilgiye sahip değillerdi ve Terrance Howard'ın mektubun arkasında olmadığını doğrulayabildiler. Bunların hepsini zaten biliyorduk.

"Gerçekçi davrandığın için teşekkürler."

"Sen dürüst olmadığın için mi?"

"Ha! Komik. Sanırım mutsuz ve huysuz olduğun zamanlarda seni daha çok seviyordum."

"Beni mutlu ettiği ve mizah anlayışım olduğunu hatırlattığı için Estlin'i suçla." Gülümsüyor. "Nasıl olur? Süper hayranını ve çocuğunu senden alayım, umarım bir gün Tinsley'e hislerini açıklarsın ya da aşık olacağın birini bulursun?"

Koluna vurup duvardan uzaklaşıyorum, tüm bu saçmalıkların ikinci yarısını görmezden gelerek, "Hepsi senin olsun," diyorum.

"Bu hafta sonu oynuyor musun?"

Owen, kendisi, Vander ve benim oynadığımız hokey liginde oynamayı kastediyor. Programım izin verdiği sürece genellikle düzenli olarak oynarım, ama son birkaç haftadır maçlarımızı kaçırdım.

"Umarım. Görüşürüz dostum."

Vardiyamın bittiği için minnettar olarak hemşire odasına doğru dolanıyorum. Hastalarımı çıkış kaydını yapıp dışarı çıkıyorum. Birkaç dakika arabamda oturup, bu Cuma gecesi eve mi gitmeliyim yoksa başka bir şey mi yapmalıyım diye düşünürüm. Ekim sonu için mevsim normallerinin altında bir soğuk olduğu için ısıtıcı sonuna kadar açık. Cadılar Bayramı gelecek hafta ve ağaçlar renkli yapraklarını neredeyse tamamen dökmüş durumda. Bu yıl sonbahar erken kışa geçiyor ve ben bundan şikayetçi değilim.

Bu, şehirde yılın en sevdiğim zamanı, ama Ocak ayı geldiğinde, güneye bir seyahate çıkmak isteyeceğim. Sıcak bir yere. Belki

Benthescyme'ye, çünkü çok uzun zaman oldu. Acaba Tinsley'i ikna edebilir miyim —hayır! Düşünmeyeceğim bile.

O zamanlar, tekneye geri dönmemin bir anlamı kalmazdı.

Belki de tekneyi satmalıyım. Ona nasıl geri dönebilirim ki...

Telefonum ses sistemimden çalışıyor ve Tinsley'in adı ile birlikte, elinde benim yüzüğümle marşı söylerken çekilmiş bir fotoğrafı ekranda beliriyor. Sanki zihnim onu yaratmış gibi.

Sırıtarak cevap veriyorum, "İlk kez arıyorsun, uzun zamandır dinliyorsun." "Ha?" diye cevap veriyor ve ben gülüyorum.

"Belli ki Boston spor radyosunu dinlemiyorsun." "Belli ki," der, ciddi bir ifadeyle.

"Seni benim dünyama getiren nedir, küçük gül? Beni hiç aramamıştın... şey, sanırım hiç."

"Muhtemelen aramadığım içindir, ama bu kolayca mesaj atabileceğim bir şey değildi. Şimdi uygun bir zaman mı?"

"Hiç de bile. Şimdi mükemmel."

"Tamam, iyi." Rahatlamış gibi bir nefes verir ve sesinin bana karşı bu kadar belirsiz ve titrek olmasından nefret ederim. Ne kadar soğuk ve mesafeli. İkimiz de mesafemizi koruyacağımızı söyledik ve öyle yaptık, ama bu mesafe beni rahatsız etmeye başladı. O burada, ama aynı zamanda burada değil. "Setteyiz ve ben kaydım ve, şey, yaralandım."

Alarm zili çalmaya başlayınca, dik oturarak yerimi değiştirdim. "Yaralandın mı? İyi misin?"

"Sanırım iyiyim."

"Öyle mi? Nasıl yaralandın? Yaralanman ne? Acil servise gitmen gerekiyor mu? Kanaman var mı? Neredesin? Seni almam mı gerekiyor?"

"Elli soruyu bırakın, Doktor."

"Endişeliyim."

"Öyle mi?" diye inanamayan bir şekilde soruyor.

Gözlerimi devirdim ama o bunu göremedi. "Tabii ki endişeliyim. Beni sen aradın. Hayatta bir kez karşılaşabileceğin bir olay için durumun oldukça kötü olması gerekir." "Üzgünüm, seni endişelendirmek istemedim. O kadar da kötü değil."

"Tamam." Ona gitmek için sabırsızlanarak direksiyona hafifçe vuruyorum. "Ne oluyor "

"Pişirme sahnesini çekiyorduk, unun üzerinde kayıp bileğimi burktum. Önemli değilmiş gibi davranmaya çalıştım ama ayağımın üzerine basınca acıyor ve Loomis nişanlının doktor olduğunu hatırlattı. Yönetmen sana telefon edip beni muayene etmeni isteyip istemediğimi sordu. Sana pediatri doktoru olduğunu söyledim ama umursamadı. Yine programın gerisindeyiz."

Alçakgönüllü bir şekilde sırtıyorum. "Beni aramak zorunda kaldığın için nefret ediyorsun, değil mi?" O öfkeyle nefes alıyor. "Cildimi peynir rendesi ile kazımayı tercih ederdim."

Gülüyorum. "Kulağa acı verici geliyor."

"Şimdi anlıyorsun. Ama yine de gelecek misin?"

Onunla ilgili fırsatları asla kaçırmayan biri olarak alaycı bir şekilde sırtıyorum. "Senin için mi? Ben her zaman gelirim."

"Biliyorum, çünkü Doe gibi, sen de tatlı bir amcığa bayılıyorsun. Ama cidden, sorduğum için üzgünüm, eminim çalışıyor ya da meşgulsündür, ama..."

"Dur. Açıklamana gerek yok. Adresi bana mesajla, gelip bir bakayım. Şans eseri, zaten vardiyam bitti." Zaten gidecektim, ama zamanlama daha iyi olamazdı.

"Teşekkürler Stone. Bu benim için çok önemli, sana minnettarım."

Flörtöz ve seksi cevabımı yutuyorum ve "Aradığına sevindim. Görüşürüz." diyorum.

Telefonu kapatıyorum ve bir dakika sonra Tinsley adresi mesajla gönderiyor. GPS'imi programlayıp o yöne doğru yola çıkıyorum. Şehrin diğer ucuna, köprüden geçip Cambridge'e varıyorum. Loomis ile birlikte çektiği dışında filmin ne hakkında olduğunu hiç bilmediğimi fark ediyorum ve tatil ya da Noel temalı olduğunu düşünüyorum.

Sete yaklaşırken, tabelaları takip edip ziyaretçi park yeri yazan yere park ettim ve sonra dolaşmaya başladım, ama güvenlik beni durdurdu.

"Üzgünüm efendim, oraya giremezsiniz," diye bana bakmadan siyah giysili adam diyor. Eminim bütün gün turistleri geri çeviriyordur.

"Ben Dr. Stone Fritz, Tinsley Monroe'nun nişanlısıyım. Düşmüş ve beni onu muayene etmem için çağırdılar."

Artık dikkatini çekmişim ve sabit bakışları benimkilere düşüyor. Ben uzun boyluyum. Çıplak ayakla 1,90 m boyundayım ama o benden birkaç santim daha uzun. Beni süzer, kimliğimi ister ve sonra kulaklığına konuşur. Bir dakika sonra sete girmeme izin verilir ve ona nereye gitmem gerektiğini sorduğumda, bunun açıkça belli olacağını söyler.

Ama belli değil. Üç set kurulmuş. İkisi kış harikalar diyarı gibi görünen açık havada, biri de iç mekan sahnelerinin çekildiğini tahmin ettiğim bir binada. Telefonumu çıkarıp Tinsley'e mesaj atıyorum ve birkaç dakika sonra, unla kaplı, saçları başının üstünde toplanmış halde binanın kapısından dışarı çıkıyor.

Ben gülerek burnumu çekerim, o da bana orta parmağını gösterir.

"Dalga geçme. Sana pişirme sahnesi çekeceğimizi söylemiştim. Ama bak, bunu beğeneceksin." Bana kıcını göstermek için dönüyor ve her iki yanağında da unlu el izleri var.

"Bunları sana yapan kişiyi öldürmek istiyorum."

Gülümsüyor. "Loomis yaptı, ama benim ayak bileğim yüzünden ara verdiğimiz için karavanına gidip annesini aramaya gitti. Bu arada, çekimleri bitirebilmemiz için beni kontrol edebilir misin?"

Kırmızı ve beyaz kareli önlüğü, dağınık bir topuz haline getirilmiş saçları ve üzerine yapışmış unla (gerçek mi, film için mi, bilmiyorum) çok sevimli görünüyor.

"Ben bunun için buradayım." Ancak bu, eğilip dudaklarının köşesine öpücük kondurmamı engellemiyor. Ben onun nişanlıyım ve halka açık bir yerdeyiz. Buradaki kimsenin umursayıp umursamadığı ayrı bir konu. "Birisi izliyorsa diye," diye ekliyorum, çünkü bana bir bakış atıyor. Nefret ettiğim bir bakış. Onu öptüğüm için hiç hoşnut değil.

Geri çekilip eline bakıyorum, ama yüzüğünü takmamış, ki buna şaşırmamam gerek. O sette. Yüzüğünü henüz şahsen görmedim ve biraz hayal kırıklığına uğramadan edemiyorum. Birbirimizden kaçındığımız için, ne zaman fırsat bulacağım kim bilir.

Boğazımı temizliyorum. "Ayak bileğini nereden kontrol etmemi istersin?"

Bana solgun bir gülümsemeyle bakıp, yüzünü buruşturarak ve zıplayarak içeri giriyor. Bu da ne böyle? Kim onun böyle dolaşmasına izin verdi? Onu kollarımın arasına alıyorum ve bana yine rahatsız bir bakış atıyor, ama bana karşı gelmemesi gerektiğini biliyor.

Setin arka planında her yerde insanlar var, ayrıca büyük, lüks bir mutfak andıran, parlak ışıklı sahneye benzeyen bir alan var. "Filmin ne hakkında?"

"Ben bir dadıyım ve Loomis milyarder bir bekar baba. Düşmanlardan aşıklara dönüşen bir romantik komedi."

Kıkırdarak gülüyorum. "Estlin ve Owen gibi." Bana göz kırptıyor ve ben açıklığa kavuşturuyorum. "Estlin, Owen'ın dadısıydı ve Owen bir süre ona tahammül edemiyormuş gibi davranıyordu

bir süre."

"Oh." Gülüyor. "Bunu bilmiyordum. Wren nasıl bir araya geldiklerini hiç anlatmadı."

Beni yönlendirdiği yolu takip ediyorum, artık binanın içinde olduğumuz için onu taşımama karşı direnmiyor. Onu bu kadar yakınımnda tutmak, kollarımda tutmak ve bana yaslandığını hissetmek, tüm hafta boyunca hissettiğim en güzel şey. Ona bağımlıyım. Bulabildiğim her yerde küçük dozlar peşindeyim. Sonunda, bana gösterdiği yere varıyoruz ve onu tahta bir bankın üzerine oturtup ayaklarının dibine çömeliyorum.

Rahat etmek için pozisyonunu değiştiriyor ve o oturup bana dönünce, yaralı bileğini uzatmış halde tutuyorum.

"Merhaba," diyorum ciddi bir tonla. "Ben Dr. Fritz. Ayak bileğinizi incittiğinizi duydum?"

Bana gözlerini devirip ayak bileğini işaret ediyor. Sevimli önlüğünün altında bir elbise giyiyor ve elbise uyluklarının ortasına kadar kayıyor, ama daha da önemlisi, bu açıdan elbisenin içine bakabiliyorum ve bu da dikkatimi yarasına vermem gereken anda başka yere çekiyor.

"Tüm hastalarınızın elbiselerinin içine mi bakıyorsunuz, Dr. Fritz?"

Ona gülümsedim. "Asla. Bir kez bile. Ama benimle doktorculuk oynamak ister misin? Zaten seni muayene etmek için buradayım."

Yine gözlerini devirdi, ama dudakları saklamaya çalıştığı bir sırıtışa dönüştü. Kızım rol yapmayı seviyor. O gece bana efendim demesinin nedeni bu.

İfadesi cilveli bir hal alıyor. "Kaydım ve bileğimi incittim. Bana yardım edebilir misiniz, Doktor Fritz? Çok acıyor."

Kahretsin, bu kadını seviyorum.

"Sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Seni muayene edebilmek için şimdi ellerimi üzerine koyacağım."

Bununla birlikte, bakışlarım kayar ve şişmiş bileğine takılır. Ve gerçekten şişmiştir. Beni kaşlarımı çatacak kadar şişmiştir ve ona kapsamlı bir muayene yaparken tüm şakacılığım uçup gider. Ona bacağına bu tarafa ve o tarafa hareket ettirmesini söylerim. Bükmesini ve uzatmasını. Parmaklarını kıpırdatmasını, bileğini sola ve sonra sağa çevirmesini ve gücünü test etmesini.

Ama tüm bunlardan sonra, teşhisimi koyduktan sonra, "Henüz tam bir teşhis koyamadım. Bacaklarınızı biraz açmanız gerekebilir" diyorum.

O, kendine özgü ceylan gözleriyle gözlerini kırıştırdı. "Öyle mi düşünüyorsunuz, Doktor?"

"Evet. Bence bacaklarınızı gevşetmeniz gerekiyor, böylece kendinizi daha iyi hissedebilirsiniz."

Dizleri bankta hafifçe açılırken, gözleri benimkilerde kalır. Kendimi tutamıyorum. Gizlice bir bakış atıyorum ve siyah saten külotunu görünce inliyorum. "Her şey yolunda mı, Doktor?"

"Her şey mükemmel görünüyor."

"Bu yaralanmanın ameliyat gerektireceğinden endişelenmiştim."

"Ameliyat gerekmiyor." Eğilip ayak bileğini öptüm. Tam yaralandığı yeri. "Ayak bileğinizi burktuğunuzu düşünüyorum, ama kırık olduğunu düşündürecek bir şey görmedim. Bununla birlikte, küçük kırıklar muayenede kolayca gözden kaçabilir, bu yüzden röntgen çektirmeliyiz."

"Bu oyunu sık sık oynar mısınız Doktor?"

Ona bakıp başımı eğiyorum. Ani acı tonu beni şaşırtıyor. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Etrafında sana hayran olan bir sürü kadın var. Yakışıklı ve seksi Dr. Stone Fritz. Eminim onlarla sık sık doktorculuk oynuyorsundur."

Biraz şaşkın bir şekilde gözlerimi kırıştıtırırım. "Uzun zamandır öyle bir adam değilim ve sen doktorculuk oynadığım ilk kadınsın."

İnanamayan bir ifadeyle gözlerini kısar. "Belki öyledir, belki de değildir." Bacaklarını kapatır, ayak bileğini benden uzaklaştırır ve bükülerek bankta yan oturur. "Kontrol etmeye geldiğiniz için teşekkürler. Röntgen çekilmesine gerek yok. Sanırım iyiyim."

"Öyle mi gerçekten?"

O cevap veremeden, yönetmeni önüme geçip kendini Johnny olarak tanıttı ve sahneyi bitirmem için kalmamda ısrar etti. Ben de Tinsley'in büyük hayal kırıklığına rağmen öyle yaptım. Tinsley, bir çocuk ve Loomis sahte mutfakta un serpererek oynarken ben kenarda durdum. Bana bir daha bakmadı bile ve ben bu mesafeyi daha ne kadar dayanabileceğimi merak ettim.

"Bir martini daha ister misin?" diye soruyor Wren, kuzeni Sorel'in dairesinin oturma odasındaki halının üzerinde denizyıldızı gibi uzanmış halde. Sorel, nişanlısı Brody ile birlikte New York'tan Boston'a taşınmış. Brody, sezon öncesi Asher'ın takımına transfer olmuş. Sorel'in ikizi Serena, Monroe Fashion'da çalışmak için Paris'ten eve gelmiş. Monroe Fashion, amcam Zax ve teyzem Aurelia'nın şirketi. Ancak Brody ve Mason deplasman maçında oldukları için Sorel hepimiz için bir kızlar gecesi düzenlemeye karar verdi.

Bu çok tatlı bir davranış ve Sorel ile Serena'yı çok iyi tanımıyor olsam da (benden biraz büyükler), onlarla vakit geçirmeyi çok seviyorum.

"Bir martini daha iyi fikir," diyor Sorel, ama o da Wren'den daha iyi durumda değil. Bu bizim üçüncü martini olacak ve onlara ayak uydurabileceğimi hayal etmek istesem de, yapamayacağımı biliyorum. Arka planda devasa televizyonda *Notting Hill* oynuyor ve hepimizin yiyebileceğinden fazla atıştırmalık var. Bu mükemmel ve uzun bir çekim haftasının ve Stone ile yaşamının stresinin ardından tam da ihtiyacım olan şey.

"Ben yokum," diyor Katy, mikrofonu bırakır gibi elini uzatarak. "Yakında gitmem ve Willow uyanınca gece yarısı emzirmem gerekiyor."

Serena, sehpanın üzerindeki kaseden bir pretzel almak için yarı oturur. Onu ağzına atar ve konuşurken yüksek sesle çığır. "Ben varım, ama sadece yarın taşınmam gerekmediği için. Kahretsin, pazar günlerini seviyorum."

"Aynı," diyor Sorel, deri koltuğa yaslanarak. "Neyse ki çocuklar maç için seyahate çıktılar, böylece ben de akşamdan kalma halimle stadyuma gitmek zorunda kalmadan televizyondan sevgilimi izleyebilirim."

"Ben de varım," diyor Kenna. "Yarın işim yok. Yaşasın!" Kadehini kaldırıyor ve Cosmo'sunun son damlasını neredeyse üzerime döküyor. Neyse ki son anda kendini toparlıyor.

"Hepimiz bir pijama partisi yapmalıyız!" diye bağırır Keegan, peynir ve krakerlere uzanırken.

"Evet!" Sorel ve Serena birlikte bağırır ve bu çok cazip gelir. Çok cazip. Stone'a geri dönme fikri hiç çekici gelmez. Cumartesi gecesi ve ben onun Vander ile dışarıda olduğunu biliyorum. Bana mesaj atıp, nişanımızın ateşini canlı tutmak için halka açık bir randevu gibi onunla akşam yemeğine çıkmak isteyip istemediğimi sordu ve kızlarla planlarım olduğunu söylediğimde, Vander ile birkaç içki içmek için buluşacağını ama geç saatte eve dönmeyeceğini söyledi.

Neyse. Ne yaptıklarını, nereye gittiklerini veya kiminle buluştuklarını bilmiyorum ve açıkçası bilmek de istemiyorum. Yirmi bin prezervatifini istediği kişiyle kullanabilir, çünkü o kişi ben olmayacağım. Bu sahte nişanlılık kapsamında başka insanlarla görüşmemeyi hiç kararlaştırmadık, ama tabii ki ben görüşmüyorum. Nasıl görüşebilirim ki?

O benimle aynı sorunu yaşamıyor. Hiç yaşamadı da.

Yine de, onunla akşam yemeğine çıkmamın imkanı yoktu, ister halka açık bir yerde olsun, ister başka bir yerde. Ne zaman onun yanına yaklaşısam, kendimi kaybedip yapmamam gereken şeyler yaparken buluyorum. Kahretsin, sette onunla doktorculuk oynadım ve bacaklarımı açtım ki elbisenin içini görebilsin. Tek bir gülümseme ve biraz flört etmek beni o noktaya getirdi ve sonra kendime çok kızdım. Bir kez oyuncu olan, her zaman oyuncu kalır.

Onu görmediğim zaman çok daha iyi hissediyorum, bu yüzden "Bir gece kalacağım. Ve bir içki daha içeceğim" diyorum. Neden olmasın ki? Henüz yirmi dört yaşındayım. Ara sıra biraz eğlenmenin zamanı geldi.

"Peki ya Stone?" diye soruyor Keegan, hoşuma gitmeyen utangaç bir bakışla.

"O ne olmuş?" diye karşılık veriyorum.

"Bu gece eve gelmezsen seni özlemez mi?"

"Başlama. Bu konuyu açmayacağımızı söylemiştik, açmayacağız."

"Başlama. Bu konuyu açmayacağımızı söyledik, açmayacağız."

Ugh. "Ne? Sor bakalım." Kalkıp Sorel'in bizim için hazırladığı bara doğru topallayarak yürüdüm. Bileğim tam olarak iyileşmemiştii, ama Stone gelip muayene ettiğinde olduğundan çok daha iyiydi.

"Yüzüğü takmışsın," diyor Wren, hala yıldız gibi uzanmış halde. Wren de benim kadar içkiye dayanıklı değil. Genelde şarap veya şampanya içen kızlarız, ama Roma'da Roma'nın kurallarına uymak lazım.

Elime bakıyorum, takmak zorunda olmadığım halde çıkaramadığım, güzel ve ışıltılı yüzüğe. "Kaybetmekten korkuyorum," diyorum, ki bu kısmen doğru. Öyleyim. Kendime düşünmeme ya da itiraf etmeme izin vermediğim madalyonun diğer yüzü ise, onu takmayı *sevdiğimdir*. Bu da berbat bir şey, çünkü gerçek değil. En azından benim böyle bir yüzükten beklediğim şekilde gerçek değil.

"Tek nedeni bu mu?" Keegan ısrarla sorar.

Ben homurdanırım. "Evet." Sorel'in kullandığı dev martini çalkalayıcısını alıp buz kovaşından içine biraz buz eklemeye başlarım. "Başka neden olsun ki?"

"Çünkü onu ve sana onu veren adamı seviyorsun," diyor Katy basitçe ve Katy'yi ne kadar sevdiğim halde, bazen biraz fazla dürüst ve gerçekçi oluyor. Biraz fazla gözlemci de.

"İkisi de hayır." Onlara sırtımı dönüyorum, böylece yüzümdeki yalanı görmesinler. Shaker'a votka, triple sec, limon ve kızılçık suyu döküyorum. Bu kötü çocuk beş tane iyi boy martini karıştırarak, bu yüzden resmi olarak benim yeni en iyi arkadaşım.

"Ama onunla evlenirsen, benim kuzenim olursun," diye sızlanıyor Wren. "Bunu yapamaz mısın? Lütfen? Benim için?"

"Wren, seni seviyorum ve senin gerçek kuzenin olmak isterdim, ama Stone ile evlenmem mümkün değil. Onu hiç sevmiyorum."

O ve Katy burunlarını çekerler, ama ben çalkalayıcıyı kuvvetlice sallamaya başlarım, buzun metale çarpmasıyla çıkan yüksek sesle onları engellerim. Bardağımlı doldurup, kalanını dökme onurunu üstlenen Keegan'a çalkalayıcıyı uzattım. Bardağı dudaklarıma değdirdim ve iki büyük yudum içtikten sonra yere çöktüm ve dolaba yaslandım, çünkü kanepesi çok uzaktaydı ve biraz fazla sarhoştum ve kötü ayak bileğimden dolayı dengem bozuktı.

En son isteyeceğim şey içkimi dökmek olurdu. Bu trajik olurdu.

"Bu filmde Loomis'in Hugh Grant'e benzediğini fark eden tek kişi ben miyim?" diye soruyor Keegan, başını eğip ekrana gözlerini kısarak.

"Yoksa tam tersi mi? Hayır, dur, bu mantıklı değil. Neyse. Öyle, değil mi?"

"Kesinlikle öyle," diyorum, kaşlarımı anlamlı bir şekilde kaldırarak. "Ayrıca senin güzel olduğunu düşünüyor. Ve komik. Ve akıllı."

Gülüyor ve gözlerini deviriyor. "Öyleyim çünkü, ama başlama." Parmağını bana doğrultuyor. "O konuya girmeyeceğim."

"Oh," diyorum, güzel pembe Cosmo'mdan bir yudum daha alırken. "Ama benimle ve Stone'la oraya gidebilirsin?"

"Kesinlikle," diye bağırlar hep birlikte ve sonra sarhoş kahkahalara boğulurlar.

"Durun, susun!" Serena elini havaya kaldırıp uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden atarak bağırlar. "Bu benim en sevdiğim kısım."

Hepimiz sessizce Julia Roberts'ın Hugh Grant'e, sadece bir kız olduğunu, bir erkeğin önünde durup onu sevmesini istediğini söylediğini izliyoruz. Hepimiz iç çekiyoruz. Bu çok güzel bir replik. Daha da güzeli, Hugh Grant'in sonunda harekete geçip onu kovalamaya başlaması.

"Neden filmlerdeki aşk gerçek aşk olamıyor?" diye sorar Wren. "Sadece Katy ve Sorel bunu bulmuş."

"Evet, ama Bennett'ı bulmadan önce pislik bir kurbağayı öpmek zorunda kaldım," diye itiraf ediyor Katy. "Filmler ya da kitaplar gerçek hayat olsaydı, kimse onları izlemez ya da okumazdı. Masal yaşayabilecekken kim bunu ister ki? Ya da en azından bizi bayılttıracak ve orgazm olurken çılgık attıracak seksi bir erkek."

"Şahsen benim zehirli özelliğim, karanlık aşk romanları okumam," diyor Serena. "Bana tetikleyici ve kırmızı bayraklı bir erkek verin, ben de ona kapılayım. İstedığı yerde peşimden gelebilir." Sözler dudaklarından çıkar çıkmaz, yüzünü buruşturup bana özür dilercesine bakıyor. "Kahretsin, Tins. Öyle demek istemedim. Çok üzgünüm."

Elimi kaldırıyorum. "Sorun değil. Yani, takip edilmesi iyi değil, ama bu yüzden paniğe kapılmayacağım. İlk mektuptan beri başka mektup almadım ve o da iki hafta önceydi. Bildiğim kadarıyla, bu bir şakaydı ve bitti. Bunu ne kadar çabuk kesinleştirirsek, bu sahte nişanı o kadar çabuk bitirip Stone'dan taşınabilirim."

"Buna içelim!" Sorel kadehini kaldırarak ilan eder. "Şerefe, kızlar!"

"Evet, lanet olsun! Şerefe!" Kadehimi kaldırıp öne eğildim ve bir şekilde, dağınık da olsa, kadehlerimizi tokuşturup içtik. *Notting Hill*'den sonra *Bridget Jones'un Günlüğü'nü* izledik, çünkü belli ki

Hugh Grant gecesi yaşıyoruz, ancak saat ikiden sonra bayılıp, saat sekizde telefonumun çalmasıyla uyanıyoruz.

Yerdeyim, başım Wren ile paylaştığım yastıktan kayıp halıya çarptı. Başım zonkluyor, ağzımda pamuk ve bok tadı var ve cevap vermek için hareket ettiğim anda midem bulanıyor.

Wren ve diğer birkaç bayan sinirli bir ses çıkarıyorlar, ben de kendimi yerden kaldırıp telefonumu alıyorum ve cevap vermek için banyoya gidiyorum.

"Alo?"

"Neredesin? Yarım saat önce benim dairemde buluşmamız gerekiyordu. İyi misin?" Loomis'in acil sesi kulaklarımı dolduruyor ve ben irkiliyorum.

"Kulağıma bu kadar yüksek sesle Hugh Grant'i taklit etmeyi kes." "Anlamadım? Hugh Grant mı?"

Kıkırdayıp sonra acı içinde inlerim. "Dün gece Hugh Grant maratonu yaptık ve çok içtik. Resmen çok akşamdan kalmayım. Ya da belki hala biraz sarhoşum."

Benim iyi olduğumu öğrenince rahatlar ve içini çeker. "Anladım. Görüşmek istemiyor musun?"

"Hayır, istiyorum. Dün gece mideme doldurduğum tüm alkolü emmesi için yağlı bir kahvaltı iyi gelir. Bekle. Seni sessize alıyorum." Onu sessize alıp tuvalete gidiyorum çünkü acilen tualete gitmem gerekiyor ve sifonu çektikten sonra onu sessizden çıkarıp hoparlöre alıyorum, böylece ellerimi yıkarken konuşabiliyorum. "Merhaba, geri geldim."

"Ne kadar içtin?"

"Çok. Çok," diye tekrarlıyorum, çünkü beynim şu anda sanki karla karışık yağmur gibi. "Bir daha yapmamam gerektiğini hatırlat bana. Sorel'in halısında bayıldım ve şimdi boynum, sırtım ve vücudumun geri kalanı bunun sonuçlarını hissediyor."

O gülüyor. "Seni almaya gelmemi ister misin? Şu anda araba kullanman doğru olmaz."

"Katılıyorum. Ben de araba kullanmamam gerektiğini düşünüyorum, ama arabam burada."

O homurdanır. "Adresi bana mesajla gönder, gelip ikimizin de iyiliği için arabayı ben sürerim."

O telefonu kapatır ve ben de ona dün gece arabamı park ettiğim adresi mesajla gönderirim. Kötü saçlarım, bulaşmış makyajım ve yanağımda halı izi olan yansımama bakıp yüzümü buruştururum.

makyajla ve yanağım da halı iziyle dolu yansımama bakıp yüzümü buruşturuyorum. *Sıcak!* Musluğu tekrar açtıktan sonra yüzümü yıkıyorum ve burada bulunan gargara kullanıyorum, bu da ağzım için adeta bir mucize oluyor. Kendimi daha iyi hissetmiyorum ama en azından bir şey yapmış oluyorum.

Banyo kapısı arkamda gıcırıyor ve ben ön kapıya gizlice yaklaşıp ayakkabılarımı giyiyorum ve kimseyi uyandırmadan daireden çıkıyorum. Asansörle aşağı iniyorum ve bu sırada telefonumu kontrol ediyorum, dün gece saat 10 civarında Stone'dan gelen cevapsız mesajları fark ediyorum.

Stone: Ben evdeyim, sen burada mısın?

Stone: Neredesin? Hala Sorel'in yerinde misin?

Stone: Bu gece eve geliyor musun?

Stone: Lütfen cevap verir misin? Kimse telefonuna cevap vermiyor ve endişelenmeye başladım.

Stone: Boş ver. Az önce eve giderken Katy ile konuştum. Geceyi orada geçirip araba kullanmadığın için sevindim. Seni almamı istersen, buradayım. Kızlarla eğlenceli bir gece geçirmişsindir umarım.

Her birini iki kez okudum, ekranımda onun adını her gördüğümde göğsüme bir sarsıntı hissetmekten nefret ediyordum. Bu sahte nişan sona ermeli ve ben taşınmalıyım. Hemen şimdi. Bu durum ne kadar uzun sürerse, kalbim onunla birlikte o kadar büyük risk altında.

Kasım ayının başındaki soğuk hava, akşamdan kalma halimi daha da kötüleştiriyor. Arabama ulaşıyorum, aslında buradayken kullandığım ailemin arabalarından biri, ve yolcu kapısını açtığımda, birden duruyorum. Koltuğun üzerinde kırmızı bir zarf var.

Bu çok ironik ve neredeyse gülmek üzereyim.

Bunu buraya koyan piç kurusu dün gece aklımı mı okudu?

Etrafa bakıyorum ama kimse yok. Beacon Hill'de sakin bir yan sokakta park etmişim ve pazar günü için saat henüz erken. Bu da demek oluyor ki beni izliyordu. Beni takip ediyordu. Tam olarak nereye park ettiğimi ve nereye gittiğimi biliyordu. Depodaki kameraların yerini ve onları nasıl atlatacağını tam olarak bildiği için, bunu başından beri yapıyor olmalı. Beni bu kadar yakından izleyen biri ancak bunları bilebilirdi.

Bir başka soğuk titreme beni sarar ve arabaya binip kapıları kilitlerken zarfı alırım. Telefonumda 911'i çevirip gönder tuşuna basmadan bırakırım, ihtiyacım olursa hazır olsun diye. Bir an için mektubu elimde tutarım.

. Öfkeleniyorum. Ve ağlıyorum. Onu da yapıyorum. Bu olay başladığından beri pek yapmamıştım ama şimdi ağlıyorum.

Belki de akşamdan kalma olduğumdan ya da bu işin bittiğini düşünmeye başladığımdandır, ama her neyse, gözyaşlarım kontrol edilemez bir şekilde yüzümden akıyor. Neden bu tekrar oluyor? Anlamıyorum. Ama daha da kötüsü, bunu kimin yaptığını ya da nerede olduklarını bilmediğim için, bunu nasıl durduracağımızı da bilmiyorum.

Son kısım beni en kötü şekilde etkiliyor ve uzanıp ateşleme düğmesine basarak arabayı çalıştırıyorum. Loomis yakında burada olacak ve mektubu okumak için biraz yalnız kalmak istiyorum. Mektubu açıp kalın kartondan el yazısı şiirini çıkarıyorum.

Kilometreler ve anlar, yıllar arasında, zamanın acı yürüyüşü çirkin bir manzara bırakıyor. Artık sabrın zincirlerine bağlı olmayan kalbim şimdi konuşuyor, acımı hafifletiyor. Her şafakla birlikte sana yaklaşıyorum, senin artan korkunla benim sevincim alevleniyor.

Göğsümden hıçkırıklar çıkıyor ve ellerim o kadar titriyor ki kağıdı zorlukla tutabiliyorum. Tanrım, bu bir tehdit değilse, neyin tehdidi olduğunu bilmiyorum. Ve bunun sadece başlangıç olduğunu bana bildiriyor. Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum, hayal kırıklığı ve öfkeyle ağlıyor ve çılglık atıyorum. Lanet olası piç kurusu!

Bir konuda haklı. Korkum artıyor. Ama soru şu: Bu sadece bir ünlü takıntısı mı, yoksa kişisel bir şey mi?

Kasım ayında Boston'a hoş geldiniz. Çok yağmur ve rüzgar ya da çok kar ve buz getirebilecek bir kuzeydoğu fırtınası bekliyoruz. Bununla birlikte Kanada'dan soğuk hava dalgası geliyor ve Boston yağmur-kar sınırında. Her birkaç yılda bir sonbaharda böyle bir şey olur ve bu her zaman berbat bir kışa yol açar. Neyse ki önümüzdeki birkaç gün işim yok.

Garaja doğru yürürken telefonumu çıkarıp Tinsley'e mesaj atmalı mıyım diye düşünürüm. Bugün çok zor bir vardiyaydı ve sadece sesini duymak ve iyi olduğunu bilmek istiyorum. Takipçisinin son mektubu çok kötüydü ve onu biraz sarsmıştı, ki bu anlaşılabilir bir durum. Benden daha da uzaklaştı ve ona nasıl ulaşacağımı ya da onu nasıl güvende hissettireceğimi bilmiyorum, oysa tek istediğim bu.

Söyleyecek hiçbir şeyim yok. Gerçekten. Mesafesini korumakla akıllıca davranıyor ve benim de aynısını yapmam akıllıca olur. Çoğunlukla öyle yaptım. Bana başka seçenek bırakmadı.

Ayak bileğini burktuğundan beri onu görmedim ve bu bir haftadan fazla oldu. Vander — Tinsley değil — hafta sonu aldığı mektup hakkında bana mesaj attı. Bana sanki bu onun sporuymuş gibi kaçtığı için mesajla bu konuyu ısrarla sordum, ama o daha da uzaklaştı ve ben ne yapacağımı bilemediğim için vazgeçtim.

Mutsuzum. O çoğunlukla odasında kalmaya çalışsa da, evimin her yerinde onun izleri var. Spor salonunda ona aldığım yoga matını kullanıyor

ve koşu bandında koştuğunu biliyorum çünkü ayarları onun için bırakılmış. Bazı yiyecekleri buzdolabımda ve dn Doe'nun onun sa bağlarından biriyle oynadığını gördüm.

O burada, ama yok. Bu beni delirtiyor.

Bu takipçi meselesini zmem gerekiyor ki o gidebilsin ve ben hayatımı geri alabileyim — umarım bu hayatımda başka biriyle tanışıp aşık olabileceğim bir hayat olur. Ama içgüdüsel olarak bunun bir şaka olduğunu biliyorum. O benim önümde olsun ya da üç bin mil uzakta olsun fark etmez. O benim aşkımdır. Her zaman o oldu.

Ve korkutucu bir şekilde, her zaman o olabilir.

Kadınlar konusunda karma hiç benim lehime dönmedi ve şimdi yine cezalandırılıyorum. Hayallerimin kadınıyla nişanlıyım, gerçekten nişanlanmak ve evlenmek isteyeceğim kadınla, ama bu gerçek değil ve asla da olmayacak.

Telefonumu cebime geri koyup eve doğru yola ıkıyorum. Ruh halim berbat. Barometrik basınçtaki değişiklikten mi, işteki berbat günümden mi, yoksa benimle ilgilenmeyen bir kadına aşık olmamdan mı, bilmiyorum. Her neyse, her şeyden bıktım.

Eve geldiğimde daire sessizdir ve evde olup olmadığını kontrol etmek için kapısını çalmaya zahmet etmem. Asla yapmam. O taşındığından beri yaptığım gibi akşam yemeğini hazırlarım ve Mason oynadığı için Perşembe Gecesi Futbolu'nu izlerken arkadaşlarla mesajlaşırken kendime birkaç parmak burbon doldururum.

Zavallı herifin maçlar arasında kısa bir haftası var, ama bu fırsatı değerlendireceğinden hiç şüphem yok. O böyle biridir.

Ma başlamak üzereyken, n kapı beklenmedik bir şekilde açılır ve Tinsley karşımda durur, siyah bir kışlık mont ve içine giydiği taytlarla diz boyu botlarla giyinmiştir. Muhteşem saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştır ve makyajı abartılıdır, bu da bana setten geldiğini düşündürür. Mor gözleri benimkilerle buluşur ve duraksar, yüzünde belirsizlik belirir.

Beni burada gördüğüne memnun değil ve bir kısmı geri dönüp gitmesi gerekip gerekmediğini tartışıyor. Ben ayağa kalkıp "Hey. Dışarısı soğuyor" diyerek tartışmayı onun yerine sonlandırılıyorum.

Aptalca ve banal, ama o sıcak ve ılık havayı seviyor. "Evet. Berbat bir şey."

Kıkırdayıp hafifçe gülümserim ve hemen bakışlarım sol eline düşer. Yüzüğü takmış. Onu ilk kez şahsen görüyorum ve çekimlerini bitirdikten sonra takmış olacağını bilmek, kalbimin göğsüme tekme atıyormuş gibi ağır bir şekilde çarpmasına neden oluyor. Gözlerimin gittiği yeri takip ediyor, ben de boğazımı temizleyip başka yere bakıyorum.

Ona rahat bir gülümseme atıyorum. "Günün nasıl geçti?" "İyi. Yorucu. Seninki?"

"Aynı." Günümün saçmalıklarını anlatmaya zahmet etmiyorum. Düşünmek ya da konuşmak istediğim son şey bu. O burada ve sonunda nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum. Huysuzluğum bile hafıflemiş gibi.

Botlarını ve paltosunu çıkarır, ikisini de ön holdeki dolaba koyar. "Bir sahneyi doğru çekemedik, yüzlerce kez tekrarlamak zorunda kaldık. Bu bizi biraz geciktirdi, ama umarım zamanı telafi edebiliriz. Ancak, fırtına bizi programın daha da gerisine atacak gibi görünüyor. İki fit kar ve buz yağacağı söyleniyor, biliyor muydun? Bu ne böyle? Daha Kasım ayındayız."

Ah, küçük gül. Seni etkileyip sinirlendirdiğimde çok tatlı oluyorsun.

"Meteoroloji uzmanları kar mı yağmur mu diye sürekli fikir değiştiriyorlar. Sanırım bu gece geç saatlerde başlayınca göreceğiz." O ilerlemediği için duraksıyorum. "Programın gerisinde kalman çok kötü."

Aslında değil. Programının on yıllarca gerisinde olmasını çok isterdim. Ayrıca, fırtına yaklaşırken, başka bir yere saklanmaya çalışmamış olmasına da şaşırdım. Loomis'in yanına mesela. Ya da belki de bu yüzden bu kadar gergin. Kızım fırtınalardan nefret eder.

"Yemek yedin mi?"

"Yemek mi?" Gözleri biraz yuvarlaklaşır ve kaşları sanki bu kelime ona yabancıymış gibi içe doğru eğilir.

Siktir et. Odanın diğer tarafına geçip yanına oturuyorum. "Evet, bilirsin, yemek."

"Oh. Hayır. Yemedim." Sonra gülüyor. "Kahvaltıdan beri hiçbir şey yemedim. Dediğim gibi, çılgın bir gündü."

"Git otur. Maç başladı ve Mason oynuyor. Sana bir tabak hazırlayayım."

Dalgın dalgın, başparmağıyla yüzüğünü elinde ileri geri kaydırır. "Um."

Gözlerimi devirdim, bu saçmalıktan bıktım artık. "Git otur, Tinsley. Benimle futbol izleyebilir, bir şeyler içebilir ve yemek yiyebilirsin. İster inan ister inanma

, benim için o kadar da dayanılmaz değilsin ki, seni duvara yapıştırıp sikmeden yanında duramayacağım."

Sikim kotumun içinde seğiriyor, bana yalancı piç diyor, ama ben onu görmezden gelip başka bir şey söylemeden ve arkama bakmadan mutfığa gidiyorum. Fazladan yaptım ve bu yemeği sevdiğini biliyorum çünkü yıllar önce yirminci yaş gününde bir restoranda sipariş etmişti. Şarap dolabından en sevdiği köpüklü şarabı bir kadehe dolduruyorum, ona bir tabak hazırlıyorum ve sonra ona götürüp her şeyi sehpaye koyuyorum çünkü daha rahat ve o da orada oturuyor. Halıma yemek dökülürse, dökülsün.

Aramızda kaynayan gerginlik, uğultulu bir alt akıntıya sahip. Sarhoş edici ve çarpıcı bir şey. Bu, şehvetten veya seksin fısıltısından daha fazlası. Ama ben bunu zorlamıyorum, körüklemiyorum, hatta dikkat çekmiyorum. Şu anda, o burada otururken, en son istediğim şey onu korkutup kaçırmak.

"Mason ilk down için koştu," diyor bana, ben koltuğa geri otururken, içkimi tekrar elime alırken.

"Onun koşu oyununu geliştirmeye çalışıyoruz," diyorum ona. "Haftada birkaç gün onun evine gidiyorum ya da o benim evime geliyor ve sprint çalışıyoruz."

Kafası benim yönüme doğru döner, gözleri şaşkınlıkla büyür. "Gerçekten mi?" "Pocket'ta harika, ama pocket dışında koşu oyunu her zaman zayıf noktası olmuştur. Onu daha hızlı hale getirmek için çalışıyoruz ve koşu bandında birbirimizle yarışıyoruz. Bu yüzden iki tane var, fark etmedin mi?"

"Merak ediyordum ama hiç sormadım. Sağdaki en çok hoşuma gitti."

"Ben de. Ben onu kullanıyorum, ama Mason'inki soldaki. Kaybeden, dışarı çıktığımızda herkese içki ismarlamak zorunda, ama bu genellikle sezon dışı olur."

"Vay canına," diye şaşkınlıkla haykırıyor, ama sesinde garip bir alt ton var. "Bu harika bir bar hikayesi. İstedığınız zaman ikiniz de seks yapabiliyorsunuzdur herhalde."

Gülümserim. Gülümsemem, pencerenin dışında esmeye başlayan sert rüzgar gibi şekillenir. "Belki Mason için öyledir."

"Senin için değil mi?"

Omuz silkiyorum ve içkimin bir yudumunu alıyorum. Ona cevap vermeyeceğim. O balık avlıyor, ben de onun yemi olmayacağım. Benim gerçeğim, ikimizin de kaldırılabileceğinden biraz daha fazla gerçek. Yemeğini bitirdikten sonra, bir bahane uydurup gideceğini sanıyorum, ama gitmiyor. Kanepenin diğer tarafında bacaklarını bana doğru uzatarak oturuyor. Onun ayak bileklerini çevirip çatlatmasını ve

onun ayak parmaklarını esnetip uzatmasını izledikten sonra, ona yaklaşıp ayaklarını kaldırdım ve kucağıma bıraktım.

"Ayak bileğin nasıl?" Geçen hafta şişmiş olan kısmı bastırıyorum. Geldiğinde normal yürüyordu, ama hala hassas olabilir.

"Daha iyi, teşekkürler." Ayaklarını geri çekmeye çalışıyor, ama ben onları kucağımda tutuyorum. "Ne yapıyorsun?" diye bağıyor, ama ayaklarını ovmaya başladığımda, başparmaklarım ayak tabanına bastırınca, bu bağırış derin bir iniltiye dönüşüyor. "Tanrım, ne yapıyorsan, durma."

"Bana böyle dediğinde çok hoşuma gidiyor."

Gözlerini devirdi. "Garip, çünkü sana bunu hiç söylemedim. Hiç."

"Ne? Durmamı istemediğini mi? Evet, bebeğim, söyledin." "Asla. Bir kez bile."

Sırıyorum. "Aslında birkaç kez. Bağırdın. İnledin. Fısıldadın. Yalvardım. Bana tüm bu şekillerde söyledin."

"Ugh. Senden nefret ediyorum." Bana ayağıyla vurur, ben de gülerim ve kıvranana kadar ayak tabanını gıdıklarım. "Siktir, kes şunu. Artık gıdıklama. Beni okşaman hoşuma gidiyor, o yüzden devam et."

"O da öyle dedi."

O güldü. "Çok saçma. Ben ayaklarımdan bahsediyordum. Başka bir şeyden değil." "Belki, ama yine de doğru."

"Bütün seksi randevularını böyle mi tavlıyorsun? Onlara akşam yemeği ve içki ikram edip, sonra ayaklarını ovuşturarak ellerinde hamur gibi olana kadar ve başka yerlerini de ovuşturmanı yalvarana kadar mı? Yoksa onları eve getirip, paltolarını bile çıkarmadan giriş masasında sikiyor musun?"

"Ha?" Biraz daha dik oturuyorum, bakışlarım televizyondan ona kayıyor. ona çevirdim.

"Doğru. Benim neden bahsettiğimi hiç anlamıyorsun."

Keskin sesi ve alaycı sözleri beni duraksatır ve ayaklarını ovmaya devam ederken onun konuşmasını beklerim.

ayaklarını ovmaya devam ettim. Ve o bu konuda daha fazla konuşmayınca sabrım taşıtı. "Aslında, yok. Lütfen beni aydınlat."

Yüzünü buruşturur, dudaklarını büküp yana doğru çeker. "Önemli değil."

"Saçmalık, değil. Söyle bana." Ayağını sıkıyorum. "Bu gece benim seks yapmam ve bunu gerçekleştirmek için ucuz taktikler kullanmamla ilgili yaptığım ikinci yorum bu ve geçen hafta bileğine bakmaya geldiğimde de benzer bir şey söylemiştin. Neden? Bu nereden geliyor?"

Dudaklarından bir homurtu çıkar, yüzünde benim bu konuyu zorlamamdan dolayı küçümseyici ve sinirli bir ifade vardır, ama ne yaparsın.

"Prezervatif buldum," diye söylüyor. "Her yerde. Mutfakta, lanet olası ön giriş masasında, ofisinde. Hatta buradaki sehpanın çekmecesinde bile." Kanepe ile sandalyelerden birinin arasındaki masaya vuruyor.

Oh. İlginç. "Çekmecelerimi neden böyle karıştırıyordun?"

"Kağıt arıyordum."

Kağıt. Hmm. Tamam. "Evde pek kağıt yok." "Biliyorum.

Ama bunun yerine bir sürü prezervatifin var."

Gülmemeye çalışıyorum. "Evimin her yerinde prezervatif saklamam ve kağıt saklamamam seni rahatsız mı ediyor?"

O sevimli, büzülmüş dudaklar savunmacı bir öfkeyle somurtmaya dönüşüyor. "Senin yattığın kadınlar ya da nerede yattığın neden umurumda olsun ki?"

"Çünkü sen bu konuyu açtın. Hem de birden fazla kez. Yani açıkça seni rahatsız ediyor."

Ayaklarını geri çekmeye çalışıyor ama ben sıkıca tutuyorum.

"Hayır. Neden umursadığını söyle. Eminim yıllar boyunca birçok erkekle yatmışsındır."

Yanakları kızarır ve benden başka yere bakar. Gülmekten kendimi alamıyorum. Çok mutluyum.

"Bırak beni!" diye bağırır, ayaklarını kurtarmaya çalışır. Onunla alay ettiğimi sanıyor, ama hiç de öyle değil. Onu bırakırım, ayağa kalkıp tabağı ve boş bardağıyla mutfığa doğru fırlayarak gitmesini izlerim.

Benden sonra kimseyle birlikte olmadığını mı itiraf ediyor? Bu iki yıl boyunca kimseyle mi? Benim gibi.

Göğsüm şişer ve heyecandan kabaran balonu yatıştırmak için göğsümü ovuştururum. Bu, benim yüzümden kimseyle yatmadığı anlamına gelmez. Hayatı, özellikle erkekler konusunda, olabildiğince karmaşıktır.

Yatak odasına doğru giderken ona sesleniyorum. "Kutuların veya prezervatiflerin son kullanma tarihlerine baktın mı?"

Durur ama bana dönüp bakmaz, ben de devam ederim.

"Eskiler, küçük Rose. Dürüst olmak gerekirse, onları unutmuştum. Evet, eskiden kadınları buraya getirir, evimin her yerinde onlarla sevişir ve sonra şafak sökmeden gitmelerini sağlardım. Hiçbirini umursamazdım ve hepsi de buna razı olmadan önce durumu biliyorlardı."

Gerginleşir, omuzları boynuna kadar yükselir ve ben ayağa kalkar, ona doğru ilerlerim ama aramızda birkaç adım mesafe bırakırım.

“Ben böyle yaşıyordum ve bunu hiç pişmanlık duymuyordum, ta ki Bahamalar'da on gün boyunca benim için her şeyi değiştiren bir kadınla yelken açana kadar. O, beni diğer kadınlar için mahvetti ve ondan sonra eskisi gibi olmaya kendimi ikna edemedim. Her şey boş ve sığ geliyordu, çünkü öyleydi. İki yıldır ondan başka bir kadına dokunmadım, çünkü ondan başka bir kadın istemiyorum.”

İşte. Söyledim. Artık herkes biliyor.

Belki aptalca bir şeydi, ama bunu içimde tutmaktan çok yoruldum. Kedi fare oyunu oynamaktan ve sonunda iki yıllık küflü bir peynir dilimi ile kalmaktan bıktım. Onu özlüyorum, onu arzuluyorum ve onun benim olmasını istiyorum. İki yıldır bu duygu göğsümde birikiyordu. Şansım varsa, bunu serbest bırakmak bana özgürlük verecektir. Karmik terazinin dengesi.

Umarım öyledir.

Ona karşı borcum olduğunu hissediyorum.

Tekrar oturuyorum, içkimin kalanını alıp bir yudumda içiyorum. Ayaklarımı sehpa uzatıyorum ve sesi açıyorum, ona artık bu konuyu konuşmak istemediğimi belli ediyorum. Ve tek kelime etmeden, tek bakış atmadan, koridordan odasına gidip kapıyı kapatıyor.

Ve ilk kez, onun peşinden gitmiyorum.

Gözlerimin önünde kan kırmızısı bir ışık parlar, buz gibi bir el omurgamdan aşağı doğru kayar ve içim donar, dudaklarımdan bir buhar bulutu çıkar. Onu arkamda hissediyorum ve bacaklarımı hareket ettiremiyorum. Felç olmuşum ve o bunu biliyor. Hatta bu durumdan neredeyse keyif alıyor. O el beni sarmaya başlar, yukarı doğru ilerler ve boğazımı kavramadan hemen önce fısıldar: "Gittiğimi sandın, ama ben seni hep görüyorum, Tinsley."

"Tinsley." Sesim giderek yükseliyor. Daha acil hale geliyor. Ve ben buna karşı koyuyorum.

Onunla mücadele ediyorum. "Gözlerini aç, küçük Rose. Kötü bir rüya görüyorsun."

Gözlerim birden açılır ve rüyada hâlâ sıkışıp kalan çığlığı yutarım. Birden dikleşir, başımı Stone'un endişeli ve temkinli gözlerine bakana kadar çeviririm. Göğsüm inip kalkıyor, kalbim çarpıyor ve onu yavaşlatmak umuduyla elimi göğsüme koyuyorum.

"Hey," diyor yumuşak bir sesle, eliyle yüzümü okşayarak. "Sorun yok. Sadece bir rüyaydı."

Başımı sallıyorum ama bu yardımcı olmuyor. Şu anda duygularım çok yoğun, birbirine karışmış, birbirinden ayırt edemediğim bir yumağa dönüşmüş durumda.

Bir eli uyluklarımdan altına kayıyor, diğeri sırtıma dolanıyor ve beni kaldırıp yanına, kucağına çekiyor ve çıplak göğsüne sarıyor. Gözlerimi kapatıyorum ama sanki rüyanın kalıntıları hala bana yapışmış gibi hissediyorum. Titriyorum ve o hareket ediyor, yorganımın altına giriyor

ve battaniyemi ikimizin üzerine örter. Başlığa yaslanır ve aşağı kayarak neredeyse sırtüstü pozisyona gelir, beni de yanında götürür.

"Kalbin çok hızlı atıyor," diye mırıldanıyorum, neredeyse dalgın bir şekilde.

"Çılgılığımı duydum. Dairenin diğer ucundan bile seni duydum. Hayatımda hiç bu kadar hızlı koşmadım ve bu kadar korkmadım."

Göğsüne daireler çiziyorum, mürekkebin oluşturduğu desenleri takip ediyorum. Adrenalinim azalırken ve zihnimin ön tarafına yapışan bulanık görüntülerden dikkatimi başka yöne çekecek her şeyi yapıyorum. Şimdiye kadar, mektupları kimin gönderdiğine dair kimse yararlı bir bilgi vermedi. Hiçbir şey olmayabilir. Ya da çok önemli bir şey olabilir. Kimse bilmiyor. Muhtemelen sadece komik olduğunu düşünerek beni korkutmak isteyen bir pislikti.

Ama neden? Mektuplardaki ifadeler öyle hissettirmiyor.

"Uzun zamandır böyle bir kabus görmemiştim. Çok gerçekçiydi. Sanki tam arkamdaymış gibi."

Beni daha sıkı sarıyor, dudakları alnımdaki saç çizgime baskı yapıyor. "O sana asla dokunmayacak. Asla." Elini saçlarımın üzerinden geçiriyor ve tamamen sırt üstü yatana kadar bizi biraz daha kaydırıyor. Onun şefkati ve vahşiliği beni ona daha sıkı bağlıyor, sanki bir ip ile tutulmuşum gibi. "Söz veriyorum, bebeğim. O bir rüyaydı ve bunun ötesine geçmesine asla izin vermeyeceğim."

Yutkunup başımı sallarım. "Ben de."

Yine başımı öper. "Uyu hadi. Ben yanıdayım." "Stone, sana gerek yok..."

"Seni bırakmayacağım, o yüzden gözlerini kapat ve uykuya dal."

Tartışmayı orada bitirerek, kolları beni tamamen sarar ve etrafımı çevreleyen bir kaleye dönüşür. Kafamı biraz kaldırıp boynunu öpmek ya da biraz daha yukarıya, dudaklarına yönelmek çok kolay olurdu. Hatta vücudundan aşağı kayarak, bizim durumumuzdan habersiz olmadığını hissettiğim kalın penisini ağzıma alabilirdim. Bu, geri kalan her şeyi uzaklaştırırdı.

O zihinsel dikkat dağıtmada iyidir. Bunun yerine, olduğum yerde kalırım.

Nasıl tekrar uykuya dalacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Damarlarımda kalan adrenalinle aşırı yüklü olmakla kalmıyorum, aynı zamanda sadece bir tişört ve uyku şortuyla, sadece boxer giyen Stone'un üzerinde yatıyorum. Tüm bu gergin adrenalin, yarım saniyeden fazla sürmeden ısıya ve açlığa dönüşüyor ve parmağımın, bir zamanlar yaptığı gibi, onun dövmesini bir kez daha okşadığını fark ediyorum.

Eskiden yaptığım gibi. Parmağımdaki yüzüğü parlak ışıktaki parıldıyor ve ona her baktığımda hissettiğim o tuhaf, gergin heyecan beni sarıyor.

Onu sadece duş alırken veya setteyken çıkarıyorum. Kendime bunun sahte nişanı sürdürmek için olduğunu söylüyorum. Bizi izleyenler için bunu gerçek hale getirmek için. Ama bunun tam açıklaması olmadığını biliyorum, kendimi daha derine inmeye izin vermememe rağmen.

Yavaşça, derin bir nefes verir. Belki de fırtınayı unutmam için ona ricada bulunduğum ve onun da bunu başardığı geceyi düşünüyordur. Açıkçası, ben de bunu düşünüyorum. Bakışlarım pencereye kayar, perdeler ve panjurlar kapalıdır, ama camın bir kısmını görebiliyorum ve onunla birlikte, dışarıda uçuşan küçük beyaz kar taneleri de.

"Kar yağıyor mu?"

"Yatmadan hemen önce başladı."

Hava durumu uzmanları haklıysa ve kar ve buz devam ederse, en az bir iki gün bu dairede onunla mahsur kalma ihtimalim var.

"Ciddi miydin?" diye soruyorum, dişlerimi alt dudağıma batırıp gözlerimi kapatıyorum. Soru ağzımdan kaçmış ve hemen pişman oluyorum.

"Ciddiydim," diye cevaplar, ben geri almadan önce, ve bağlamı yokken ne sorduğumu bilmesi sinir bozucu. Prezervatifler. Kadınlar. Ya da yokluğu mu demeliyim.

Ona bununla ne yapmam gerektiğini sormak istiyorum, ama neyse ki sözler dilime yapışıyor. Onun cevabının ne olmasını istediğimi bilmiyorum ve bunun iki yolu olabilir. Ya hiçbir şey ifade etmez ve biz bu garip, ara durumda kalırız. Ya da her şeyi ifade eder. Üstüne çıkıp onu öpmek anlamına gelir. Bunu yapmak anlamına gelir. Gerçekten. Ben onun, o da benim olmak.

Bu, son iki yılda yüzlerce kez kurduğum bir fantezi.

Onunla olduğu kadar kimseyle uyuşmuyorum.

Ama durumumuz değişmedi.

Birkaç ay sonra ayrılacağım ve hala onun kardeşinin eski sevgilisiyim, bu yüzden ona dokunulmazım. Ya da en azından çıkılamazım. Neredeyse yüksek sesle gülecektim. Nasıl çıkabiliriz ki? Bu çok saçma bir fikir. Çıkamayız. Ben onun sahte nişanlısıyım. Onun kardeşinin eski sevgilisiyim. Böyle bir durumda çıkmak mümkün değil. Yavaş yavaş ilerlemek ya da nasıl gideceğini görmek mümkün değil. Mutlu son ya da gerçek aşka kapılmak mümkün değil.

Şu anda aramızda bir şey olursa, ona aşık olurdum.

Bu yüzde yüz kesin olurdu, çünkü geçen sefer neredeyse yüzde doksan üç koma altı oranında eminim ve bu sadece on gün sürmüştü. Bu aylarda, o sadece kalbimi değil, tüm beni ele geçirecekti ve ben onu bırakamayacaktım. Forest için değil. Dünya ya da kariyerim için değil. Hiçbir şey için değil.

Bu yüzden bu haftalarda ondan kaçındım ve bu sahte nişan için bingo kartımdaki her kutucuğu kaçınma ile doldurdum.

Sonunda, onun yavaş, düzenli nefesleri ve beni saran güçlü vücudunun rahatlığıyla uykuya dalıyorum.

Ama tam uykuya dalmak üzereyken, o kadar yumuşak bir şekilde mırıldanıyor ki, onu doğru duyduğumdan bile emin olamıyorum. "Benim için senden başka kimse yok."

Kör edici beyaz ışık ve çalan alarmımla uyanıyorum, ikisi de akşamdan kalma birinin güneş ışığından çok daha acı verici ve protesto etmek için inliyorum. Alarmımı kapatıp tekrar yatağa uzanıyorum, ama açık perdeler ve panjurlar gözlerime doğrudan ışık giriyor, gözlerimi kısıp diğer tarafa dönüyorum, ama hemen dik oturup odaya bakıyorum. Stone'un gelip beni kucakladığını hayal etmedim, değil mi?

Hayır. Ama yine de Stone'un gitmiş olmasını bir hediye olarak kabul etmeliyim.

Yatağımın başucundaki masadan telefonumu alıyorum ve bir sürü mesaj görüyorum. İlk birkaç mesaj stüdyodan, yapımcılardan ve yönetmenlerden geliyor ve hava koşulları nedeniyle önümüzdeki iki gün çekimleri durdurduklarını onaylıyorlar. Sıradaki mesaj Loomis'ten, karın onu büyülediğini ve evde kalıp gazlı şöminenin başında oturup televizyon izlemeyi planladığını söylüyor. Kaçmak istersem ve oraya gitmek istersem gelebileceğimi de eklemiş.

Umarım gerek kalmaz.

Yataktan kendimi zorla kaldırıp, banyoda işimi hallettikten sonra, çok ihtiyacım olan kahveyi bulmak için mutfaka doğru yöneliyorum. Işıkların çoğu kapalı ve gökyüzünün kurşuni kasveti ile tavandan tabana pencerelerden görünen ufuk çizgisi ve parkın beyazlığı, daireyi rahat ve samimi bir hale getiriyor. Küçük, buz gibi görünen kar taneleri hızlı ve sert bir şekilde yağıyor ve yerde zaten oldukça fazla kar birikmiş olduğunu görebiliyorum.

Stone'da birkaç şömine var. Biri odunlu, diğeri açık gazlı ve ben de bu izin gününü bir kitap, alkol içeren çikolatalı bir içecek ve sessizlikle değerlendirebilirim.

Sessizlikten bahsetmişken, büyük oda, yemek odası ve mutfak arasında dolaşırken kulaklarımla dikkatle dinliyorum. Bu açıdan mutfağı göremiyorum ve sola veya sağa hareket edersem, o orada olursa yakalanacağımdan korkuyorum. Çocukça mı davranıyorum? Elbette öyle. Ama hemen ardından, lezzetli bir şeyin pişirildiğini ve onun mutfakta dolaştığını hissediyorum.

Tam bir korkak gibi sessizce ayağımı yerden kaldırıp bir adım geri atmak üzereyim ki, o sesleniyor: "Sana ıspanak, mantar, domates ve keçi peynirli yumurta beyazı omlet yapıyorum. Hindi pastırmam da var."

Lanet olsun ona.

"Şimdi, sana karbonhidrat yedirmeden önce kışını mutfağı getir." diye inliyorum.

Bunun nedeni onun emir veren ses tonu mu, yoksa karbonhidrat düşüncesi mi, kimse bilemez.

"Dondurucuda kruvasan yapabileceğim hamur saklı olabilir."

Onu iki kez lanetliyorum. Kruvasanlar benim için istiridye gibidir. Beni heyecanlandıran ve tahrik eden afrodizyaklardır ve o da bunu biliyor. Özellikle de yanlarında...

"Ahududu reçelim de var." İşte bu kadar. Bittim ben.

İki haftadır uslu duruyordum. Bir ya da üç kruvasan yiyebilirim.

"Bana böyle müstehcen konuşursan yüzüne otururum, ama bundan zevk alacağını garanti edemem," diye alay ediyorum, aramızda her şeyin başladığı gece tekne bana söylediği sözleri kullanarak. Neden böyle dedim ki?

Mutfağı girip bana sırtını dönmüş, düşük bel siyah eşofman altı ve dar beyaz tişört giymiş halini görünce dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Yumuşak türden. Doe'nun yaptığı gibi ona yaklaşıp okşamak ya da burnunu sürtmek isteyeceğin türden. Ancak, Doe'nun burnunu sürmesinin nedeni daha çok Stone'un ona attığı pişmiş hindi pastırmasıdır, pantolonunun ve tişörtünün dokusu ve seksiliği değildir.

Başını omzunun üzerinden çevirip bana sırtıyor. "Bebeğim, ne zaman yüzüme oturmak istersen, bana uzanmamı söyle. Ama ikimiz de

ikimiz de bunun ikimiz için de zevkli olacağını biliyoruz."

Siktir. Az önce biraz boşalmış olabilirim. Elimde değil. Kötü çocuk dövmeleeri, seksi, uykudan dağınık saçları, şeytani yeşil gözleriyle kendini beğenmiş sırıtışı ve kediye yemek verirken yemek pişirirken müstehcen konuşan adam.

"Kız arkadaşlarına da hep bu kadar tatlı mısın?"

"Bu evde beni okşamasına izin veren tek kadın o."

Oraya gitmemeliydim, başımı sallayıp elimi kaldırarak bu konuyu daha fazla sürdürmek istemediğimi ona belli ediyorum. Lise öğrencileri gibi cinsel şakalar yapıyoruz ve bu hiç hoş değil.

Dondurucuyu açıp hamuru çıkarır ve çözülmesi için tezgahın üzerine koyar, ve döndüğünde meme uçlarım sertleşir.

"Önlük giyiyorsun."

Hiç duraksamadan bir fincan kahve doldurup bana uzatıyor. Bir yudum alıyorum ama önlüğünde yazanı okuduğumda boğazıma kaçıyor ve dilimi yakıyorum.

"Popomu okşamanı ve domuz etimi çekmeni seviyorum."

Bana göz kırpar ve cızırdayan tavaya yumurta karışımını dökmek için döner. "Bunu zaten biliyorum, küçük Rose, ama sana tatlı ikram etmeden önce kahvaltımızı yapalım."

Adanın uzak ucunda durup bir yudum daha alıyorum çünkü bu Stone ile biraz zamana ihtiyacım var gibi hissediyorum. Yemek pişirirken ve flört ederken, herkesin aklını başından alacak kadar eğlenceli ve seksi olan Stone. Pislik, huysuz, baskın Stone'u anlayabiliyorum. Ama bu hali beni öldürüyor.

"Seni komik önlüklü adam olarak görmemiştim."

"Mason geçen yıl doğum günümde bana hediye etti," diye açıklıyor, tavada yumurtaları karıştırırken. "Bir tane daha var, üzerinde '*Etim %100 senin ağzına girecek*' yazıyor."

"Aman Tanrım!" Gülererek kahvemi yine boğazıma geçiriyorum, her yere sıçratmamak için zorla yutuyorum. "Bu adil ya da hoş değildi."

"Seninle birlikte olacağımı hiç söylemedim." Sesinin alçaldığı şekilde, tüylerim diken diken oldu ve yüzüm kızardı. Bunu fincanımın arkasına sakladım, ancak kahvemi çok çabuk bitirdiğimi ve yeniden doldurmam gerektiğini fark ettim. "Bu sabah nasıl hissediyorsun?" Sanki içimden geçen her şeyi biliyormuş gibi sürahiyi kaldırdı ve ben de yanına gidip, o bize kahvaltı hazırlarken fincanımı doldurmasına izin verdim.

Stone'un yemek yapmasını seviyorum, ama daha çok, bunu gösteriş yapmak veya etkilemek için yapmamasını seviyorum. Onun hakkında aptalca seksi olan bir başka şey daha.

O, gaz ocağının üzerinde çalışıyor. Bacaklarımı düzeltirsem, onu tekmeleyebilirim - kelimenin tam anlamıyla - ama bunun yerine bacaklarımı ileri geri sallamaya karar veriyorum.

"Güzel. Daha iyi. Her şey için teşekkür ederim."

Kocaman omleti tabağa koyup ikiye bölüyor, bir yarısını bana veriyor, diğer yarısını da kendisi alıyor. Birkaç dilim hindi pastırması tabağıma konuyor ve bana uzatıyor. Adaya gelip, ben otururken yanımda duruyor ve bir süre sessizce yemek yiyoruz.

Dün gece uykuya dalmadan önce bana söylediği şeyi hatırlamaya çalışıyorum. Beynimin ucunda ama ulaşamıyorum. Bütün bunları yapıyor ve bu çok fazla. Sahte nişan, beni güvende tutmak için burada yaşaması ve hem sevdiğim hem de nefret ettiğim o çok güzel yüzük. Bir de diğer şeyler var, yemek pişirmek, yediğimden emin olmak, bütün gün çalıştıktan sonra Cambridge'e arabayla götürmek, çünkü ben incinmişim, ve kabus gördüğümde bütün gece beni kucaklamak gibi.

Takipçiyi fazla düşünmemeye çalışıyorum, ama açıkça görülüyor ki, bu konu zihnimi meşgul ediyor ve rüyalarımaya yansıyor. Ama şu anda, burada, onunla birlikte, dışarıda yoğun bir şekilde yağan karla, kendimi güvende hissediyorum. Ama bu daha fazlası. Çok daha fazlası. Ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Ben bir çelişkiler yığınıyım.

Bir parça domuz pastırması alıp çiğnemeye başlıyorum. Stone telefonunda bir şey kontrol ediyor ve her şey çok normal.

"Bu gerçekten çok iyi. Teşekkür ederim." O başını sallar. Hepsi bu.

"Bu akşam yemeği hazırlayabilirim."

O alaycı bir şekilde sırtarak telefonundan başını kaldırır, yeşil gözleri bana doğru parıldayan iki zümrüt gibidir. "Bu akşam bir randevuya çıkabiliriz diye düşünüyordum."

"Ne?" diye kekeledim, çatalım tabağıma çarptı. "Neden böyle bir şey yapalım ki?"

"Dışarısı karlı, bu da umarım basını uzak tutar, ama bizi fotoğraflamak için yeterince insan dışarıda olacaktır. Bize olan ekstra baskı, hastanenin dışında kimse bizi birlikte görmediği için oldu."

"Stone."

"Tinsley," diye benim ses tonumu taklit etti. "Dışarı çıkıp birlikte akşam yemeği yememiz, burada yememize göre ne fark eder ki?" Elimi tutup yüzüğümle oynamaya başladı.

"Çünkü sen buna akşam yemeği değil, randevu dedin ve birbirimize dokunup gülümsememiz ve aşıkmiş gibi görünmemiz gerekecek."

Bu, benim kaçındığım şey. Gerçek gibi görünecekmiş gibi hissediyorum, çünkü öyle olabilir. Ona dokunmak istiyorum. Koluna girip yürümek istiyorum. Eğilip yanağına ya da dudaklarına öpmek istiyorum. Onunla randevuya çıkmak istiyorum. Ve gerçek olmasa da gerçek olmasını istiyorum, ve bu yüzden bunu yapmak istemiyorum.

"Bence bunu başarabiliriz," diyor kuru bir şekilde ve bacaklarımın arasına geçip ellerini iki yanıma koyuyor. Beni kendine çekmek için tabağımı kenara itiyor. Dudakları benimkilerin üzerinde, yakın ama dokunmuyor. "Bunun gerçek olmadığını, aramızdaki her şeyin sahte olduğunu söyleyebiliriz, ama ikimiz de gerçeği biliyoruz."

O anda dün geceki sözleri aklıma gelir. *Benim için senden başka kimse yok.*

Cevap veremeden, dudakları benimkilerin üzerinde kayar ve kulağıma doğru süzülür. "Bu akşam nişanlımı yemeğe çıkarmak istiyorum. Bunu bir düşün."

Bunun üzerine mutfaktan çıkar ve beni kararsızlık içinde bırakır.

Çocukluğumdan beri kar tatili yapmamıştım. Hem de küçük bir çocukken. On altı yaşında liseye gitmeyi bıraktım çünkü ilk albümüm büyük başarı elde etti ve turneye çıktım. Özel öğretmenlerim vardı ve bir yıl sonra GED diplomamı aldım. Annem bu konuda çok katıydı.

Bu yüzden bugün bedava bir gün gibi geliyor. Bir hediye gibi.

Yapmam gereken hiçbir şey yok. Yetişkin olarak bu çok çılgın bir duygu çünkü her zaman yapmamız gereken bir şeyler olduğunu hissediyorum. Her zaman bir yerlere gidiyor, hareket ediyor ve dünyayı bir dakika bir dakika ele geçiriyoruz.

Stone beni mutfakta nefes nefese ve keyifsiz bırakınca, her şeyi temizledim ve yatağa geri döndüm. Yaklaşık bir saat kitap okudum, banyo yaptım ve sonra duş aldım çünkü banyoda saçımı yıkamaktan nefret ederim.

Duştan çıkıp polar astarlı tayt ve bol sweatshirt giydiğimde, uzun zamandır hissetmediğim kadar sakin ve rahatlamış hissediyorum. Ve müzik yazmaya hazır hissediyorum. Sadece bunu nerede yapmak istediğimden emin değilim.

Ta ki Stone'dan bir mesaj alana kadar.

Stone: Kütüphanede kruvasan ve sıcak çikolata hazır.

Hiçbir şey söylememe gerek kalmadı. Nasıl bilebilirdi ki?

Oda şömineli odalardan biri ve içeri girdiğimde şömine yanıyor. Doe, şöminenin önüne onun için serdiği küçük yumuşak halının üzerinde kıvrılmış, mutlu bir şekilde uyuyor. Oturuyorum, gitarımı kanepeye yaslıyorum ve sıcak kruvasanlar, tereyağı ve ahududu reçeli ile

Başımı çeviriyorum ama burada sadece ben varım. Kruvasanlardan birine tereyağı ve reçel sürüp bir ısırık alıyorum, lezzetli sıcak çikolatamla yutuyorum ve ne oluyor lan diye merak ediyorum.

Gerçekten. Ne. Lanet. Olsun?!

Beni kendisine aşık etmeye mi çalışıyor? Oyunu bu mu? Ama ne amaçla? Yoksa sadece beni mutlu etmek ve evinde kendimi evimde hissettirmek mi istiyor? Ama yine de, bundan kendisi için bir çıkar yoksa neden bunu yapsın ki? Aklım hep buna takılıyor.

Bundan ne kazanacak ki? Haftalardır bacaklarım kapalı.

Her şeyin fotoğrafını çekip Loomis'e gönderiyorum. Şu anda biraz desteğe ihtiyacım var ve Wren'i ne kadar sevsem de, bu konuda bir erkeğin görüşüne ihtiyacım var.

Loomis: Çok lezzetli görünüyor.

Bana, televizyonda benim anlayamadığım bir şey izlerken kendi şöminesinin önünde yediği İtalyan yemeğinin fotoğrafını gönderir.

Ben: Stone bunların hepsini benim için yaptı. Kahvaltımı hazırladı ve kabus gördüğümde bütün gece beni kucakladı.

Loomis: Öyleyse neden şu anda onun yatağında, battaniyenin altında ona oral seks yapmıyorsun?

Ben: Bu yardımcı olmuyor.

Loomis: Tamam. Seni tanıdığım için, sormadan ne sorduğunu biliyorum ve cevap çok basit. O seni seviyor. Aksi takdirde bir erkek bu kadar zahmete girmezdi.

Ben: Seks için bile mi?

Loomis: Hayır. Onun için bile değil. Senin iç çamaşırlarını kazanmak için o kadar uğraşmasına gerek yok, canım. Ama senin kalbini kazanmak için imkansız derecede çok uğraşması gerekiyor.

Kafamı sallayıp onu arıyorum. Bunu mesajla yapamam.

Loomis gülerek telefonu açar. "Cevabım hoşuna gitmedi mi?" "Hiç mantıklı değil. Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Bilinçli olarak kalbini kazanmaya çalışmıyor olabilir, ama seni seviyor. Bundan eminim."

"Ama ne amaçla?"

"Bilmiyorum. Bu soruyu ona sormalısın. Bana değil. Şimdi gidip ikramlarının tadını çıkar. Ben Alfred Hitchcock filmi izliyorum ve kendi kabuslarımı görmemeye çalışıyorum."

Telefonu kapattık ve Stone'un kalbimi kazanmaya çalıştığına dair söylediklerini uzun bir dakika boyunca düşündüm.

İnsanlar doğaları gereği bencil yaratıklardır, ama bizi yönlendiren sevgidir. Şehvet de, ama kalbimize ve ruhumuza hitap eden sevgidir. Şehvet beynimizi ve kan dolaşımımızı geçemez. Öyleyse, Stone benimle ne yapıyor?

Daha fazla sorum var ama cevabım yok ve her halükarda kaybeden ben oluyorum. Ateşin önünde oturuyorum, içkimi içiyorum ve pastanın her kırıntısını, her parçasını yiyorum. Stone'un tüm bunları benimle yaptığı gerçeğine hayran olmamak imkansız. Ondan elde ettiği tek şey, saçmalıklarla dolu bir baş ağrısı. Ama...

Birbiri ardına bir şeyler yapıyor ve ona karşı soğuk davranmama rağmen, bunun farkında değilim. Bu beni mahvediyor.

Neden benim için tüm bunları yapıyorsun? Geleceğimiz yoksa neden beni kendine aşık etmeye çalışıyorsun?

Öne eğilip, ellerimle ağzımı kapatarak dans eden turuncu alevlere ve sonra da elimdeki yüzüğe bakıyorum. Şu anda takmam gerekmeyen bir yüzük, ama takıyorum.

Sanırım Stone beni seviyor.

Benthesticyme'de aşık olmuş ve hiç vazgeçmemiş olabilir.

Ve artık eski sevgilimin ne düşüneceğini umursamamanın zamanı geldiğini düşünüyorum. Bu kararı Stone'a bırakabilirim. Ama benim için artık önemli değil. Stone olmadan Los Angeles'a geri dönme düşüncesi pek cazip gelmiyor. Boston benim evim. Her zaman benim evim oldu. Los Angeles bir durak noktası, bir başlangıç noktasıydı ve neden buradan müzik ve film işleri yapamayacağımı anlamıyorum.

Peki ya o da aynısını istemiyorsa? Ya bu, daha fazlasına yol açmayacağını bilerek bana bunu gösterme şekliyse?

"Karbonhidrat komamı bozuyorsun! Argh!" Kanepeden fırlayıp koridora koşuyorum. Sinirliyim. En azından kendime öyle söylüyorum. Tam olarak inanmıyorum. Ama kimin umurunda? Bu dalgayı sürerek, neredeyse kapalı olan kapısına rastlayana kadar ilerliyorum ve davet edilmeden kapıyı itip açıyorum. Sonra sanki çıplak dışarı çıkmışım gibi donup kalıyorum.

Çıplak demişken...

Stone duştan yeni çıkmış. Banyo kapısı açık ve az miktarda buhar, yatak odasına davetkar bir sis gibi dolanıyor. Nedense, içeri girdiğimi duymamış ve bir an için tek yapabildiğim ona bakmak. Bana sırtı dönük, giysilerinin serili olduğu yatağının yanında duruyor

. Saçını kurulamak için havluyla hızlıca ovarken, pürüzsüz cildini ve güçlü, tonlu kaslarını fark ediyorum. Üstünde seksi çukurlar olan mükemmel kalçaları. O inanılmaz dövme. Hepsini sınıflandırıyorum.

Ama sol omzunda, Benthescyme'ye çok benzeyen, tüm direği süslü mor güllerle kaplı ve bir pusula ile çevrili güzel tekne, sonunda nefesimi kesip röntgencilik zevkimden vazgeçmeme neden oluyor.

"Gözlerini ayırmayı bitirdiğinde bana haber ver, ben de dönüp ön tarafını görebilirsin."

Alaycı sesi o kadar da alaycı değil. Gergin ve beni neyin nefesimi kesip hayran bıraktığını biliyor mu acaba diye merak ediyorum. "Stone?"

Başını omzunun üzerinden çevirir, ama hiçbir şey yapmaz. Külotunu giymez. Gömleğini giymez. Hiçbir şey yapmaz. Gözleri benimkilerde kalır ve benim neye baktığımı çok iyi bilir.

"Yardımcı olabilir miyim, *küçük gül*?" Takma adımı vurgulama şekli. Ardından "Mor gözlerin biraz kaybolmuş gibi görünüyor. Ya da belki bir şeye takılmış gibi."

Ne yaptığımı bilmiyorum, ama odayı geçiyorum. Sonunda, külotunu giyip bana dönüyor. Göğsünü işaret ediyorum. "Owen'ın bahsettiği şey buydu, değil mi?" Bu bir suçlama gibi çıkıyor. "Gömleksizsin. Tekneden beri gömleksiz sırtını görmemiştin. Sırtına dövme yaptırdığın sırtını. Üzerinde mor güller olan sırtını."

Elleri kalçalarımı bulur ve beni yerinde tutar. "O zaman sor."

Yapamıyorum. Kahretsin, yapamıyorum. Kalbim güm güm atıyor ve avuçlarım terliyor. Rubicon'u geçmek üzereyim ve geri dönüş yok.

"Hadi, sor bana," diye ikna ediyor beni, ben hala sesimi bulamayınca. "Bana Küçük Gül diyorsun."

"Öyle," diye onayladı.

"Geminin dövmesinde güller var. Seni son gördüğümde sırtında olmayan bir dövme."

"Doğru. Ama bunların hiçbiri sorman gereken soru değildi. Bunlar kolay sorulardı. Basit gerçeklerdi." Bana doğru eğildi, dudakları benim dudaklarımın üzerine gelene kadar bana bastırdı, gözleri beni yerinde sabit tuttu. "Sor bana, küçük gül. Sırtımdaki dövmenin, tatlı, güzel, küçük mor güllerden oluşan dövmenin seninle ilgili olup olmadığını sor bana."

Tanrım. Bunu nasıl sorabilirim? Özellikle de cevabını zaten biliyorken.

Yutkunup gücümü topluyorum. Kızgın kararlılığım sarsılıyor, neredeyse yok oluyor. "O dövme benimle mi ilgili?"

"Evet." Hiçbir numara yok. Hiçbir utanç yok. Sadece beni derinden kesen dürüstlük ve dizlerimin altından kayan bacaklarım.

"Neden?" diye soruyorum.

"Çünkü o on gün hayatımı değiştirdi ve sen de bunun bir parçasıydın."

Tamam. Farkında olmadan tuttuğum nefesimi veriyorum. Bu mantıklı ve bununla yaşayabilirim.

Elleri vücudumun yanlarından yukarı kayıyor, omuzlarımdan yüzüme kadar çıkıyor ve saçlarımdan geçip beni kavrayarak sabit tutuyor, onu görmemi sağlıyor. Yaklaşıyor ve bir şekilde, bir şekilde, görebildiğim, koklayabildiğim, hissedebildiğim ve tadabildiğim tek şey o oluyor. Her yerde o var.

"Devam et."

"Devam et ne demek?"

O sırtarak çenem boyunca öpücükler yağdırmaya başlar. "Biliyorum, tek sorunun bu değil. Seni buraya getiren bir şey var. Seni koridorda koşarak buraya getiren bir şey." Öpücüklerine devam eder, omzumdan büyük beden sweatshirt'ümü çıkarır, böylece çok sevdiği boynumla omzum arasındaki yeri öpebilir. Onu durdurmadım. Onu durduramam. "Kızımı bu kadar heyecanlandıran ve rahatsız eden neydi ki beni bulmaya geldi ve kapıyı çalmak için bile durmadı?"

"Neden tüm bunları yapıyorsun?"

"Hepsini mi?"

"Ne olduğunu biliyorsun." Onu geri itiyorum, öfkem yeniden yükseliyor. "Neden tüm bunları yapıyorsun?! Neden senin evindeyim ve senin yüzüğünü takıyorum? Neden benim için fazladan yemek ve lanet olası kruvasanlar yapıyorsun? Neden buraya gelip uyuyabilirdin de bütün gece beni kucakladın?"

"Çünkü seni seviyorum lan!" diye bağırdı, elleri havada. "Bu yüzden. Bunu nasıl görmüyorsun? Sen benim kuzeyimsin. Sensiz yönümü bulamıyorum. İlerleyemiyorum. Sensiz kayboluyorum. Kayboldum. Bunun ironik yanı ise, sen beni bulmuş hissettirdin ve sonra hepsini elinden aldın."

Kafamı sallıyorum ve bu onu öfkeliyor.

"Lanet olsun, Tinsley. Cevabım hoşuna gitmedi mi? Peki. Sorduğunu ve benim cevap verdiğimi unut. Sadece yüzüğünü tak ve

benim ol. Bu kadar. Tek istediğim bu." Derin bir nefes alır, ellerini beline koyar ve bakışlarını aramızdaki küçük boşluğa diker. Sesi titrer, yüzünde öfke ve umutsuzluk arasında gidip gelen bir ifade vardır, hangisinin galip geleceği belli değildir. "Anlıyorum, tamam mı? Hepsini anlıyorum. Berbat durumdayız ve ben ne istediğimi, senden ne istediğimi bile bilmiyorum. Ama lanet olsun, bunu bana ver. Bana, benim diyebileceğim tek parçanı ver."

"Sen çok aptalsın."

O homurdanır. "Nasıl aptalım?" Uzun saçlarını çeker, beni geriye ve kendinden uzaklaştırmaya çalışır, bana kabul etmeyeceğimi bildiğim son bir çıkış yolu sunar.

"Çünkü son iki yıldır, ben tamamen seninim."

Bu açıklamayla, üzerine atlıyorum. İki adım geriye sendeleyip, bir gürültüyle yatağa düşüyor. Dudaklarım onun dudaklarıyla çarpışıyor ve o inliyor, hiç duraksamadan elleri saçlarıma dalıyor ve sanki ağzım odadaki tek oksijen kaynağıymış gibi beni öpüyor. Dudaklarının ve dilinin sıcaklığı içimde bir ateş yakıyor.

"Ben seninim, Stone," diye dudaklarına nefes nefese fısıldarım. "Ama nasıl gerçekten senin olacağımı bilmiyorum. Bunun nasıl işlediğini bilmiyorum."

Beni yatağın üzerine çevirip üstüme çıkıyor ve ben azalan kış ışığında ona bakıyorum. "Kardeşimi seviyorum. Onu tüm kalbimle seviyorum. Gerçekten. Bu yüzden bunu söylemek bana çok zor geliyor ama onun için hayatımı yaşayamam. Daha iyi olmaya çalıştım. Eski benliğimdeki bencil piçi geride bırakmak için çok uğraştım. Ama eğer beni gerçekten sevebileceğini söylüyorsan, o zaman bunu gerçekleştirmek için bencil olmayı göze alırım. Sonuçları ne olursa olsun."

Elleri başımın arkasına uzanıyor ve yüzümü yüzüne doğru çekiyor, dudaklarımız dişlerimizin ve uyumsuz dudaklarımızın acı verici bir çarpışmasıyla birbirine yapışıyor. Bunu yapabilirim. Onun ağzını ve vücudunu alıp hepsini benim yapabilirim. Yapabilirim. Ve geriye bakmam. Sadece ilerlemeye devam eder, ondan daha fazlasını alırdım. Hâlâ ara sıra kafasını dışarı çıkarmayı seven içimdeki bencil piç bunu talep ederdi.

Gerçek şu ki, o ne isterse söyleyebilir, ama ben ona onu sevdiğimi söyledim. Ve o bana karşılık vermedi. Sadece benim olduğunu söyledi. Ama bu aslında ne anlama geliyor? Beni sevdiğini biliyorum. Hatta bana aşık bile olabilir. Ama bu yeterli mi? Dünyalarımızdaki her şey bizi ayırmaya çalışırken, bu bizi bir arada tutmaya yeterli mi?

Onu seviyorum. Ama onu sevmekten korkuyorum. Onu kaybetmekten korkuyorum. Bu süreçte kendimi kaybetmekten korkuyorum. Buraya gelmek için çok çalıştım. Olduğum adam olmak için. Ama o, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kafamdan atamadığım bir aşk. Bana kazınmış. Cildimde bir dövme gibi, kelimenin tam anlamıyla.

Onu öpüyorum ve sweatshirt'ünü başının üzerinden çıkarıyorum, böylece benim ağzımı bekleyen dik göğüslerini ve sıkı meme uçlarını öpebiliyorum.

Onunla birlikteyken nasıl durmam gerektiğini bilmiyorum.

O burada benimle, daha fazlasını istiyor ve o kadar güzel ki içimi acıtıyor. Ondaki milyonlarca şey talep etmek istiyorum ama yapmayacağım.

Zaten vazgeçtim. Bana verdiklerini alacağım, geri kalanı için mücadele edeceğim ve onunla birlikte bir yerlere varabileceğimi umacağım.

Ellerim saçlarına derinlemesine gömülü, güzel meme uçlarını yalayıp emiyorum. Başı geriye yaslanıyor, sıkıca tutunurken gözleri kapanıyor. Ona bastırıyorum, beni hissetmesini sağlıyorum. Tadı çikolata ve ahududu gibi, dokunduğumda cildi çok ısınır. Tinsley Monroe ile sevişmenin en iyi yanı, sonrasında onun kokusunu üzerimde hissetmem. Saatlerce onun kokusunu duyuyorum. Öyle ki, onun kokusu cildimden tamamen silinene kadar duş almayı reddediyorum.

Legginglerini yırtıp yere atıyorum ve elimle, ince satenin altında zar zor gizlenen ıslak sıcaklığına doğru ilerliyorum. Saten. O bunu seviyor. Yumuşak, ipeksi ve tatlı. Tıpkı amcığı gibi.

Geri çekilip yüzünü yakalarım, saçları yatağında dağınık, dudakları morarmış ve şişmiş, gözleri lavanta rengi ve parıldıyor. Sikişmek. Muhteşem. Hiç kimseyle bu kadar ham ve ilkel olmamıştım. Onu sabaha kadar sikmek istiyorum. Onu sikip, ağrıyana ve beni içinden akırana kadar içine boşalmak istiyorum.

İçimde bir sahiplenme dalgası kaynıyor ve parmaklarımı onun içine daldırıp, ona her şeyimi feda edeceğimi bilsin diye öfkeyle pompalıyorum. Ve buna değecek. Yüz otuz yaşına geldiğimde pişmanlıklarım, denemediğim ya da ona her şeyimi vermediğim için olmayacak.

Onu bir kez daha döndürürüm, ta ki o üzerime çömelene kadar. "Yüzüme otur, bebeğim."

Külotunu yana çekiyorum ve o, amcığı dudaklarımın üzerine gelene kadar dizlerini yatağında yukarı doğru çekiyor, kokusu her yere yayılıyor.

Başı geriye düşer ve eli başımın üstündeki saçları kavrar, kalçalarını yüzüme doğru sallar. "Tanrım, evet."

O kadar ıslak ki, ağzıma damlıyor ve ben onu yalayıp tadına bakıyorum ve inliyorum çünkü, *lanet olsun*, tadı çok güzel. Kendimi buna tekrar açtım. Pandora'nın kutusu. O gittiğinde ben mahvolmuş ve bitmiş olacağım. Ve o gidecek. Bu konuda hiçbir yanılsamam yok.

Ona bu kadar ihtiyacım olmasından nefret ediyorum.

Dilimi yukarı ve içeri daldırıyorum, daireler çiziyorum ve burnum onun tatlı, sıkı klitorisini bastırıyor. Yüzümü ileri geri sallıyorum, onu böyle sikiyorum. Bu ona yetmiyor. Yetmediğini biliyorum. Ama beni bu kadar çaresiz bıraktığı için onu biraz cezalandırmak istemeden edemiyorum.

"Daha fazla." Fısıltı gibi çıkıyor. Bir iç çekiş. Bir yalvarış. "Kötü bir kız olabileceğimi biliyorum, ama lütfen. Seni hissetmem lazım."

O kendini kötü kız olarak nitelendirdiği anda testislerim gerilir ve beni hissetmesi gerektiğini söylediğinde neredeyse patlayacak gibi olur. Elimi uzatıp boxerımı çıkarırım, yere atarım ve hemen boşalmamak için penisimi sıkarım. Onu biraz kaldırıp bacaklarını açarım, böylece bana tamamen açılır. Dilim bir yol çiziyor, kış deliğini çevreliyor ve açıklığıyla oynuyor, klitorisine kadar çıkıyor ve onu dudaklarımın arasında derinlemesine emiyorum. Kalçaları sallanıyor ve saçlarındaki eli koparıyor.

"Oh, tanrım!" Daha fazla sürtünme. "Boşalmak istiyorum Stone. Çok boşalmak istiyorum. Üzerine boşalmak istiyorum."

"O zaman yap, küçük Rose. Bana ver. Bana hepsini ver."

"Ah!" Öne doğru düşer, elleri başımın üstündeki yatağa vurur ve kendini tutar, böylece beni aç bir adam gibi onu yalarken izleyebilir. Onun amını yalıyorum. Homurdanıyor, inliyor, yalıyor, öpüyor, emiyor ve hatta dişlerimi kullanıyorum. Onunla ne olacağını asla bilemiyorum. Bir günden diğerine, bunu tekrar yaşayacağımı asla bilmiyorum ve asla bunu hafife almıyorum. Onu o kadar sert alıyorum ki, yarın beni düşünecek. Amcığı arzuyla kasılacak ve bu düşüncelerle ıslanacak.

"Lanet olası kötü kız, sen tam bir baş belasısın." Kışını tokatlıyorum. Sertçe. "Üzerime gel. Ben de buna ihtiyacım var."

Ve o da öyle yapıyor. Bu sözlerle yüzüme boşalıyor, ben onu doruğa çıkarırken kalçalarını ve amını ağzımda dalgalandırıyor.

Orgazm tamamen bitmeden, kalçalarını kaldırıyorum, onu tekrar değiştiriyorum ve ona sertçe giriyorum. "Siktir! Stone! Oh!"

Amcığı orgazmının artçı sarsıntıları ile benim sikimi sıkıştırarak kasılır.

"Tanrım." Gözlerimi elimle kapatıyorum. Buna hazırlıklı değildim.

"Aşağısı iyi mi?"

Parmağımı kaldırıyorum. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

"Bu kadar mı? Bir kadının içindeyken ona söylemek için pek de çekici bir rakam değil."

Hırıltılı bir kahkaha atıyorum ve kolumu indiriyorum. "Çok iyi hissettiriyorsun." "Bu senin sorunun gibi görünüyor, benim sorunum değil."

"Bu bir meydan okuma mı?"

Onu ters çeviriyorum, bu da onun çığlık atmasına neden oluyor. Ellerimle bileklerini yakalayıp başının üstüne kilitliyorum ve ona tekrar girerken bir düşünce aklıma geliyor.

Onun büyük hayal kırıklığına rağmen içinden çıkıyorum, yataktan inip dolabıma gidiyorum. "Aman Tanrım! Ne yapıyorsun?"

Kendi kendime gülüyorum. "Sütün bittiğini fark ettim. Hemen giyinip dışarı çıkacağım."

"Ne?!" diye bağılıyor ve artık gülmemi saklayamıyorum.

"Sakin ol. Sabırlı ol. Efendine güven."

"Sen benim efendim değilsin!" diye bağıır. "Eğer iki dakikadan fazla orada kalırsan, kendimi tatmin edeceğim ve bu sefer seni izlemene bile izin vermeyeceğim."

Burada bulunan bir çekmeceyi açarken başımı salladım. Bu çekmeceyi açıklamamın mümkün olacağından emin değilim, çünkü bu beni takıntılı bir psikopat gibi gösterecek, ama olsun. Belki de öyleyimdir.

Birkaç eşya çıkardıktan sonra çekmeceyi kapatıp kötü kızıma geri döndüm.

Gözleri genişler ve sonra elime aldığım şeyi görünce daralır ve dirsekleriyle kendini destekler. "Uh-uh. Hayır."

Birden duruyorum. "Ne?" Hayır diyeceğini hiç beklemiyordum.

"O şeyi bana kullanmana izin vermeyeceğim." Yüzünde öfke dans ederken, buradan kaçmak üzereymiş gibi görünüyor ve ben de kaçamadan yatağa geri tırmanıp bacaklarının üzerine oturuyorum.

Eşyaları yere bırakıp ona doğru eğildim. "Nedenini söyle."

Dudaklarını ısıyor ve benden uzaklaşıyor, sanki tüm bunlar onu savunmasız hissettiriyormuş gibi göğüslerini benden saklıyor. Ne oluyor lan?

"Tinsley." Çenesini geri çekiyorum. "Söyle bana. Seni bağlamamı ya da sana oyuncak kullanmamı istemiyorsan, sorun değil. Ama bunları aldığım için neden kızgın görünüyorsun?"

"Çünkü sayısız başka kadına kullandığın şeyleri bana kullanmanı istemiyorum!"

Oh. Göğsüm patlayacakmış gibi hissettiğim için gülümsüyorum. Kızım kıskançlık duydu. Beni öpmese de onu geri itip dudaklarından öptüm. "Bunları hiç kimseye kullanmadım. Vander'la seks dükkanındaydım, sorma." Bana şaşkın bir bakış attığında hemen devam ettim. "Bunları gördüm ve seni düşündüm. İpi. Oyuncakları. Kullanıp kullanmayacağımı bilmeden aldım."

Yutkunur ve yeni bir bakışla onları inceler. "Bunları benim için mi aldın?" Parmakları yumuşak siyah ipi, kayganlaştırıcı şişeyi, mor mücevherli anal tıpayı ve gümüş renkli titreşimli vibratörü okşar.

Elimle yüzünü tutuyorum. "Başka kimseyi istemiyorum. Bir daha asla. Sadece seni istiyorum. Eğer oynamak istemiyorsan..."

"Oynamak istiyorum." Gözleri benimkilere bakıyor. "Seni seviyorum, sana güveniyorum ve oynamak istiyorum."

Kahretsin. Kahretsin.

Onu tüm gücümle, aklımı kaçıracak kadar öpüyorum. "Seni seviyorum. Çok seviyorum." Onu sonsuza kadar seveceğim.

Ağzımı onunkinden hiç ayırmadan bizi başlığa doğru hareket ettiriyorum. İp ellerimden kayıyor ve ben onun bileklerini başlığa doğru itmeye başlıyorum, o da beni itmeye çalışıyor.

Biraz şaşkın bir şekilde ona göz kırptım, ama sonra gözlerinde gördüm. Gözlerindeki ışıltıda. Biraz zorlamamı istiyor. Oynamak istiyor. "Küçük gül," diye uyardım, sesim derin ve ölümcül bir hal aldı. "Bana Bana uslu bir kız olup ellerini oraya koyacak mısın?" "Hayır."

Siktir. Sikim zonkluyor.

Eğilip mermiyi alırken fısıldarım, "Kötü kızlar cezalandırılır. İstedğin bu mu? Kötü olduğun için seni cezalandırmam mı?"

Kıpırdanıyor ama bana cevap vermeyi reddediyor ve ben mermiyi dudaklarına dudaklarına götürüyorum.

"Ağzını aç ve em. Sana kayganlaştırıcı vermeyeceğim, o yüzden ıslatman ıslatman iyi olur."

Menekşe rengi gözleri bana meydan okurcasına parıldıyor, ama dudaklarını açıyor ve ben de onu içeri itiyorum. O emmeye başlıyor ve ben diğer elimle popo tıkacını alıp soğuk metali karnından göğüs uçlarına doğru sürüklüyorum. Titriyor ve tüyleri diken diken oluyor.

"Yeterince ıslak mı?"

O buna karşı mırıldanır ve ben onu dudaklarından çıkarır ve çalıştırırım. Vızıldama sesi odayı doldurur ve ben zaman kaybetmeden onu klitorisine bastırırım.

"Ah!" diye bağırır, ama ben hemen çekince inlemeye başlar. "Oraya mı istiyorsun?"

"Evet."

"Kollarını kaldır."

Tereddüt eder ve ben tekrar yaparım, ona vibratörün ne kadar iyi hissettirdiğini gösterip hemen geri çekerim.

Sonunda ellerini kaldırır, orta parmaklarıyla bana selam verir, çünkü ne kadar çok istese de her zaman söz sahibi olmak zorundadır. Hızlıca bileklerini başlığa bağlar ve kan dolaşımını kontrol ederim. Hazır olduğunda, uyluklarını daha geniş açarım ve geri çekilip onu bu şekilde alırım.

Tanrım, o gerçekten muhteşem. Dünya sarsıcı derecede güzel. Bundan daha güzel ve erotik bir manzara görmedim. Ben çok şanslı bir piçim. İnanamayan bir şekilde başımı sallayarak, vibratörü tekrar açarım. Ama onu klitorisine götürmem. Bunun yerine, iç uyluklarına titreşmeye bırakırım.

"Tanrım, sen bir sadistsin."

"Seni uyarmıştım. Kötü kızlar cezalandırılır."

Yağın kapağını açıp, ne yaptığımı görebilmesi için popo tıkacını yukarı kaldırıyorum. Hiç anal seks yapmadığını biliyorum ve bu konuda soru sormayacağım ya da daha fazla düşünmeyeceğim. Bana verilen hediye kabul edip, bunun için sonsuza kadar minnettar olacağım.

Gergin bir şekilde, dişleriyle dudağını ısırtıyor.

"Beğenmezsen ya da fazla gelirse, söyle, dururum."

"Hissetmek istiyorum. Ve eğer düşündüğüm kadar iyi hissettirirse, yakında senin sikini de orada hissetmek isteyebilirim."

Ve ben öldüm. Gittim. Gömüldüm. Bundan geri dönüş yok. Onu bu halde görmek ve kıkına sikimi istediğini söylemesi resmen benim ölümüm. Nefes nefeseyim ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum, kıkımı sıkıyorum, çünkü evet, boşalmak üzereyim ve henüz boşalamam.

Nefesimi verip gözlerimi açıyorum ve vücudunu düzeltiyorum, dizlerini yukarı kaldırıp oyuncağı ve kayganlaştırıcıyı kıkının çatlağına sürüyorum.

"Ah! Soğuk."

"Biliyorum. Hemen ısınır. Güven bana."

Mermiyi klitorisine geri getiriyorum, etrafında döndürüyorum ve onu tekrar tahrik ediyorum. Cildi pembeye dönüyor ve meme uçları sıkışıyor ve inanılmaz derecede sertleşiyor. Plug'ın ucu kık deliğini buluyor ve ben onu ağzıma alıp klitorisine oyuncağı kullanırken yavaşça içeri sokmaya başlıyorum. Oyuncağı kıkına sokarken onun olabildiğince tahrik olmasını ve rahatlamasını istiyorum.

"Oh. Oh, tanrım."

"Şşş. Rahatla, bebeğim. Dayanabilirsin. Yakında çok iyi hissedeceksin."

Fişi çeviriyorum ve o inliyor, amcığı fişe damlıyor, bana yardım ediyor. Biraz geri çekip sonra sonuna kadar itiyorum. Sırtı kavisleniyor ve kelepçeleri çekiyor. Fişi çevirmeye devam ediyorum,

oyuncağı klitorisinde tutuyorum ve o, bu ezici hisle çılgınca debeleniyor.

"Benim için tekrar boşaldıktan sonra, kıkında fiş varken sıkı amını sikeceğim."

"Tanrım. Ben..." Kafasını sallar. "Bu çok fazla. Bilmiyorum..."

"Çok mu fazla?"

Yutkunur. "Hayır. Ama... Aman Tanrım!" Orgazmı o kadar şiddetli bir şekilde gelir ki, başlık gıcırdar ve o çığlık atar. Vücudu oyuncığa sürtünür, fişi kıkına daha derine iter ve inler, titrer, güzel yüzü ecstasy ile buruşur. O gevşemeye başladığı anda, oyuncayı çekip, gevşek bacaklarını omuzlarıma kaldırıyorum, kalçalarını ve kıkını yataktan kaldırıyorum ve sonra tekrar içine giriyorum.

Ve lanet olsun, bu şekilde çok sıkı. Normalde olduğundan bile daha sıkı. Kıkına girmek için sabırsızlanıyorum, ama önce bir düzine kez boşalmam gerekecek, yoksa içeri girdiğim anda boşalacağım.

İçinde hareket etmeye başlamadan önce, yerleşmesi ve alışması için ona bir dakika veriyorum. Tek yapabileceği, ben ona sertçe girerken ellerini başlığa tutunmak. Her hareket bir öncekinden daha yoğun hissediliyor ve ben, onun içine girip çıkarken aramıza bakmaktan kendimi alamıyorum. Alnıma ter damlıyor ve destek almak için ellerimi başlığın üstüne koyuyorum.

İnlemeler, homurtular ve çığlıklar havayı dolduruyor. İkimiz de bedenlerimizin birbirinden aldığı zevki izliyoruz. Onun içinde olmanın çarpıcı sıcaklığı ve yoğunluğu, asla alışamayacağım ve bıkmayacağım bir his.

Gözleri kapalı ve inlemeleri sanki vücudu tükenmiş gibi boğuklaşıyor, ama yine de daha fazlasını istiyor. Kendini kaybetmiş. Tamamen benim merhametime kalmış ve ben de bundan yararlanıyorum. Onu bana doğru çekerek, ona vuruyorum, yukarı ve yukarı itiyorum, içeri girip çıkarken ve ön duvarını sürüklerken delici hareketimi hissetmesini sağlıyorum. Ve lanet olsun, kızım çok iyi hissettiriyor. Hiçbir şeye benzemiyor.

"Bir dahaki sefere gözlerini bağlayacağım, küçük Rose," diye homurdanıyorum. "Kıkında benim sikimi ilk kez hissettiğinde, tek bildiğin şeyin bu olmasını istiyorum."

"Böyle çok dolu, ama tanrım, çok iyi hissettiriyor."

Eğilip dudaklarını öpüyorum. "Sen benim için yaratılmışsın, başka hiç kimse için değil."

Dudaklarım onun dudaklarını açgözlülükle yalıyor ve onu ikiye katlayarak sikmeye devam ediyorum. Kıkındaki tıkaç, sikimin her darbesi ile onu sikiyor. Orgazmı geldiği anda, artık dayanamıyorum. Zevk içimi sıkıştırıp içimden geçip giderken, üç kez daha pompalıyorum.

daha fazla pompalıyorum, zevk içimi sıkıştırıyor ve içimden geçiyor. Bir kükremeye, hayatımda hiç olmadığı kadar sert boşalıyorum, titriyor ve kasılmalar yaşıyorum, onu spermimle dolduruyorum.

Onun üzerine yığıldım, vücudu benim altımda gevşedi ve onu çözebilmek için kendimi zorladım. Kolları cansız bir yük gibi yere düştü ve ben onları ellerime aldım, masaj yaptım ve cildinde yara olup olmadığını ve çok kızarmış olup olmadığını kontrol ettim.

"İyi misin?" diye fısıldarım, onu üstüme çevirip kucaklayabilmek için.

"Mmm."

Gülümserim ve terli alnını öperim. "Tıkaçları çıkarmamı ister misin?"

"Hayatta olmaz," diye mırıldanır, dudakları göğsüme yarı yapışmış halde.

"Onu kendim çıkarırım."

"Seni seviyorum. Az önce yaptığımız şeyi düşünürsek, bunu göstermek için berbat bir yoldu belki, ama seviyorum."

Onun bana karşı gülümsediğini hissedebiliyorum. "Kurallara göre hareket etsek, biz biz olmazdık."

"O zaman umarım kuralları çiğnemeye devam ederiz." Ve bu süreçte onların bizi çiğnememesi için dua edelim.

"Yıldızları özlüyor musun hiç?" Stone'un yatak odasının penceresinden dışarı bakarak tembelce soruyorum. Kar yağmaya devam ederken, kurşun rengi gökyüzü koyu kırmızımsı siyaha dönüşmüştür.

"Şu anda bir tanesine bakıyorum."

"Ne kadar klişe." Burun kıvrıp gözlerimi deviriyorum, ama o boynumu ısırp yanıma gıdıklarken sonunda kıkırdamaya başlıyorum.

"Çok doğru. Bir yıldızla nişanlı olduğum için Instagram'da elli binden fazla yeni takipçim olduğunu biliyor muydun? Artık çok ünlüüm. Seksi bir ünlüyle nişanlanmanın şöhretin anahtarı olduğunu bilseydim, bunu çok uzun zaman önce yapardım. Şimdiye kadar harika gitti."

"Sen bir popo suratlısın ve kimse senin alaycılığını takdir etmiyor."

Üzerime yuvarlanarak beni altına alır, ellerini yatağın iki yanına koyar ve üzerimde plank pozisyonu alır. Ama o gülümseme... Lanet olsun, o gülümseme şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey olabilir. "Kıç suratlı mı?"

Omuz silkiyorum. "Sadece gördüğümü söylüyorum, ama şanslısın ki popon oldukça seksi."

Gülüyor ve beni ağırlığıyla boğacak kadar aşağı iniyor. Bundan nefret ediyormuş gibi davranıp onu üzerinden atmak için kıvranıyorum, ama bu en iyi ihtimalle acınası bir girişim.

"Yüzümü seviyorsun. Ağzımın sana yaptıklarını seviyorsun." Boynumu yalıyor ve çenemi ısırtıyor, ve evet, yüzünü ve ağzını seviyorum. Ama dur...

Onun koluna vuruyorum. "Bir şey söylemek istiyordum ama şimdi ne olduğunu unuttum." "Yıldızlar," diye mırıldanıyor, boynumdan göğüslerimin tepesine kadar öpüyor.
göğüslerimin üst kısmına kadar öpüyor.

"Doğru. Yıldızlar. Los Angeles'ta pek fazla yıldız görmüyoruz ve tabii ki ben uzayda gördüklerimizden bahsediyorum, senin benimle dalga geçtiğin yıldızlardan değil. Sokak kirliliği ve smog onları orada yok ediyor. Boston'da da pek fazla yıldız görülüyor. Bundan hoşlanmıyorum."

Yanağımı okşayarak, "Yıldızlar," diye mırıldanıyor ve boynuma öpücükler kondurarak göğüslerimin tepesine kadar iniyor. "Doğru. Yıldızlar. Los Angeles'ta pek fazla yıldız görmüyoruz ve tabii ki ben uzayda gördüğümüz yıldızlardan bahsediyorum, senin alay ettiğin yıldızlardan değil. Sokak kirliliği ve duman onları ortadan kaldırıyor. Boston'da da pek fazla yıldız görülüyor. Bundan hoşlanmıyorum."

"Gece gökyüzü, yelkencilik ve denizde olmayı en çok sevdiğim şeylerden biri. Sonsuzdur."

"O zamandan beri Benthescyme'ye geri döndün mü?"

O içini çekip beni daha sıkı sarıyor, sanki parmaklarının arasından kayıp tekrar kaybolacağımdan korkuyormuş gibi. "Hayır. Düşündüm. Hastane kullanmam için ısrar ettiği ama benim hiç kullanmadığım tatil günlerim var ve birkaç günlüğüne geri dönmeyi düşündüm. Ama kendimi buna ikna edemedim. Sen oldukça güçlü bir hayaletti."

Bu sözleri ona bir öpücük kazandırır, çünkü bu benim kalbimi kırar. O yelken yapmayı ve o tekneyi çok seviyor, benim yüzümden geri dönmediğini düşünmek istemem. Bu konuyu fazla kurcalamıyorum. Umarım şimdi onun için işler değişmiştir.

"Orada gördüğümüz tüm yıldızları düşünüyorum ve bunaldığım da bu beni sakinleştiriyor," diye itiraf ediyorum. "Kendimi çok küçük ve önemsiz hissettiğimi hatırlıyorum."

O gülüyor, sesi derimde titreşiyor. "Ve bu seni sakinleştiriyor mu?"
İnanamıyor.

"Bu bana biraz daha geniş bir bakış açısı kazandırıyor. İhtiyacım olan bakış açısı. Bir durumun anına ve duygusuna kapılmak çok kolaydır. Ben bu konuda iyiyimdir. Buna benim zehirli özelliğim diyebilirsiniz, ama bu benim özelliğim, ben sahibiyim ve bunu işimmiş gibi yaşıyorum. Bu noktaya geldiğimde, o gemide sallanıp gece gökyüzüne baktığımızı düşünürüm ve bu beni sakinleştirir. Bu, sorunlarımın her zaman düşündüğüm kadar büyük olmadığını ve benim durumumdan çok daha kötü durumda olan pek çok insan olduğunu hatırlatır bana. Bu kesin."

"Bu, hayır kurumumu kurmamın nedenlerinden biri," diyor, başını kaldırıp eline dayıyor ve dirseğini başının yanındaki yastığa gömüyor. Karın yağışını izliyoruz, o kadar güzel ve huzurlu ki, bir daha hiç hareket etmek istemiyorum. "Benim çok şeyim var, ama çok az şeyi olan pek çok insan var. Benim ihtiyacım olmadığı halde daha fazlasına ihtiyacı olan pek çok insan var. Çocuklar bu konuda en savunmasız olanlar."

"Bu yüzden mi pediatriye yöneldin?"

Başını sallıyor. "Sebeplerden biri, evet."

"Her yıl senin hayır kurumuna büyük miktarda para bağışlıyorum."

Dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirir, ama bakışlarını pencereden ayırmaz. "Biliyorum."

Nefesim kesildi. "Nasıl? Anonim olarak yapıyorum."

Çenesini bana doğru eğiyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Vander ile tanıştın mı?"

Biraz sinirlenerek iç çekerim. "Tahmin etmeliydim."

"Dürüst olmak gerekirse, bu daha çok güvenlik nedenleriyle. Büyük isimsiz bağışların yasal olduğundan ve bir nedenden dolayı parayı saklamaya veya elden çıkarmaya çalışan bir pislik olmadığından emin olmak istiyorum. Vergi kaçakçılığı yapmak istemiyorum."

"Bu iyi bir hayır kurumu."

"Harika bir hayır kurumu," diye karşılık verdi. "En gurur duyduğum şey bu ve yardım ettiği çocukları ve aileleri takip ediyorum. Ailemiz için Abbott-Fritz yardım kuruluşunu yöneten annem de bu işi benimle birlikte üstlendi ve bağış toplama galalarına çok meraklı. Haftaya bir tane var." Durur. Tereddüt eder. "Benim eşimin olmak ister misin?"

Onun randevusu. Neden bana randevusu olmamı istemesi kalbimin çarpmasına ve göğsümün sıkışmasına neden oluyor?

"Senin randevun olmak isterim." Şimdi duraksamak benim sıram. Tereddüt etmek. "Bunu konuşacak mıyız?"

"Hangi kısmı?"

"Bilmiyorum bile." Yüzümü ona dönerek, ellerimi çeneme dayadım. "Sonra ne olacağını bilmiyorum."

"Ben de," diye itiraf ediyor ciddiyetle, parmağıyla bana giymem için verdiği tişörtün altındaki kalçamda daireler çiziyor. Üzerimde sadece bu var ve o da sadece boxer giyiyor, ben de onun dokunuşundan veya vücudundan dikkatimin dağılmaması için elimden geleni yapıyorum, özellikle de gözlerinde suçluluk gördüğüm için. Yaptığımız şey ve bunun ne olduğu, tüm sevgimiz, belirsizliğimiz ve karmaşıklığımızla, korkularımız ve

endişelerle dolu. Bana da aynı şeyi yapıyor. Ağır sonuçları ve hayatı değiştiren riskleri var. Yine de, kararlı bir ifadeyle şöyle diyor: "Tek bildiğim, bunu istediğim ve seni istediğim."

"Sadece iki ay daha buradayım. Ondan sonra ne olacağını bilmiyorum. Ama bunu istiyorum ve seni de istiyorum."

Omzunu silkiyor. "O zaman yolumuzu buluruz ve o zaman nerede olduğumuza bakarız."

Dudaklarımı ısııyorum ve o sırtarak öne eğilip dişlerimden dudaklarımı çekiyor.

"Rahat ol. Şimdilik bu bizim sırrımız kalacak. Burada yaptıklarımızı herkese duyurmak gibi bir niyetim yok. Dünya zaten nişanlı olduğumuzu düşünüyor. Gerisini kimsenin bilmesi gerekmiyor. En azından şimdilik."

"Loomis anlayacaktır. Bana bir bakışta anlayacaktır."

"Adamlarım doğrudan sormayacaklar çünkü bilmek istediklerini sanmıyorum. Forest da sormayacaktır çünkü bilmek istemeyecektir ve muhtemelen kardeşinin onu böyle ihanet edeceğini düşünmeyecektir." İçini çeker. "Neyse ki o burada değil, Los Angeles'ta ve kardeşinin aslında bir pislik olduğunu bilmiyor."

"Sen pisliğin teki değilsin. Doğru olan bu. Forest'la birlikteyken ben daha çocuktum ve ilişkimiz yıllar önce bitti. Suçluluk duyduğunu biliyorum, benim de bir parçam hala öyle hissediyor. Onu incitmek istemiyorum. Ama onun duyguları incinecek diye hayatımı yaşamayı bırakmak ya da istediğim şeylerden vazgeçmek de istemiyorum."

O başını sallar, ama tam olarak ikna olduğunu sanmıyorum.

"Bunu sır olarak saklayacağız." Bu bir soru değil. Şu anda bunun bir zorunluluk olduğunu düşünüyorum.

"Bu, sakladığımız ilk sır olmaz."

Doğru. "Benim için sorun yok..." Midem o kadar yüksek sesle guruldadı ki, sözümü kesmek zorunda kaldım. "Aç mısın?" diye sordu, dudakları seğirerek.

Gülüyorum. "Belli ki. Tüm bu seks iştahımı açtı."

O eğilip beni öper. "O zaman seni beslemeliyiz, çünkü eve vardığımızda yine sevişmeyi planlıyorum."

"Eve vardığımızda mı?" diye tekrarlarım.

Bir öpücük daha, sonra yataktan kalkıp dolabına doğru gider. "Evet. Randevuya çıkıyoruz, unuttun mu? Git sıcak bir şeyler giyin. Seni nereye götüreceğimi biliyorum."

"Açık olmayacak. Dışarıda kar fırtınası var."

"Açık olacak. Sadece biraz kar var. Boston'a hoş geldin. Şimdi o sevimli kıcımlı kaldır."

Bir kez olsun söyleneni yapıyorum ve sevimli kıcımlı koridora sürüklüyorum çünkü açım ve erkek arkadaşımınla karlı bir randevuya çıkma fikri kulağa oldukça hoş geliyor.

İkimiz de büyük, koyu renkli paltolar giyip, kafamıza bere, ellerimize eldiven ve ayaklarımızda botlar giyerek binadan dışarı çıkıyoruz. Basın için hava çok soğuk ya da kar çok fazla olmalı, çünkü vazgeçmiş görünüyorlar ve kaldırım haftalar sonra ilk kez temiz olduğu için bizim fırtınaya çıkmaya cesaret edemediğimizi düşünüyorlar. Boston Common, cesurca yürüyen birkaç kişi dışında neredeyse bomboş.

Stone elimi tutar ve Beacon Street'i geçip parka gireriz, hemen sağa dönüp Public Garden'a doğru ilerleriz. Burası şehrin en sevdiğim yeri, özellikle her şeyin çiçek açtığı bahar aylarında, güzelliğine hayran olmamak elde değil.

Komik olan şu ki, ben bu şehirde büyüdüm, ama tamamen harika bir yerde büyüdüğünüzde, bu yer hayatınızın ve varlığınızın bir parçası haline geliyor. Freedom Trail'de yürüyüş yapmadım, Paul Revere'nin evine gitmedim. Muhtemelen henüz yürümeye başladığımdan beri Duck Boat turuna katılmadım, bilim müzesine veya akvaryuma gitmedim. Sayısız spor etkinliğine gittim, ama bu sadece ailemle ilgili ve bu sadece Boston.

Sporu güzel gösteririz.

Ama bence bu çılgınlık biraz dinince, şimdiye kadar Boston'a hiç gitmemiş olan Loomis'i alıp, turist tarzında şehri fethedeceğiz.

Stone ve ben parkta koşuyoruz, sanki bir şeyden kaçıyor muyuz gibi hissediyoruz, çünkü şimdilik, neredeyse ciğerlerimden bir çığlık koparan bir şeye takılıp düşecekken kaçtık. Aşağıya bakıyorum ve sonra kahkahayı patlatıyorum.

"Aman Tanrım! Neredeyse anne ördeği öldürüyorduk!"

"Ne?" Stone geri dönüyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor.
"Noel'e daha yedi hafta var."

Omuz silkiyorum, bronzdan yapılmış büyük anne ördeği ve arkasında yürüyen, hepsi de atkı ve Noel Baba şapkası takmış yavru ördekleri izliyorum. "Ama bak, hepsi sıraya dizilmiş ve giyinmiş, ne kadar sevimliler. Ben de bir tane istiyorum."

"Ördek mi, bronz heykel mi?"

"Muhtemelen heykel. Ördekler pek sevimli hayvanlar değildir. Ben çocukken biri parmağıma gagalamıştı."

Başını geriye atarak gülüyor. "Hey! Komik değil bu."

"Bir ördek parmağına gagalamış mı? Evet, bu komik. Ve bronz bir tane istediğin gerçeği? Sanırım bu seni sen yapan şey."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bununla harika olduğunu kastediyorsan, evet." "Bu senin için tek kelime."

Ona orta parmağımy gösteririm, o da elimi yakalar ve eldivenli orta parmağımy ağzına götürür, parmağımy ucunu öper. Diğer elimle birlikte parmağımy aramızda tutar.

"En sevdiğim şey, takımlarımızdan biri playofflara katıldığında veya şampiyonluğu kazandığında, onların formalarını giymeleri," diyor ve sonra sırtıyor. "Geçen yıl Mason'ın imzasının olduğu formayı Mama Duck'a giydirdim. Burada üç gün kaldı, sonra biri fark etti ve aldı."

"Halloween civarında buraya geldiğimi ve kostümler içinde olduklarını gördüğümü hatırlıyorum. Küçük cadılar, hayaletler ve ürkütücü şeyler. Geçen hafta onlara bakmayı düşünmedim, ama eminim kostüm giymişlerdir. Kaçırdığım için biraz üzgünüm."

Aramızdaki küçük mesafeyi kapatıyor, etrafımıza kar yağıyor, şehir beyaz, sakin ve güzel, uzakta sarı sokak lambaları görünüyor. "Her bahar, çocuklar kostüm giyip parkta küçük ördek yavruları gibi yürüyen bir geçit töreni yapıyorlar."

Gözlerim fal taşı gibi açılır, yüzümde bir gülümseme yayılır. "Gerçekten mi? Bunu bilmiyordum. Bunu kendi gözlerimle görmem gerek."

"Nisan ayında Boston'da genellikle yağmur yağar, ama evet. Çocuklar çok sevimli. Rory giyinip süslenir, Owen de onun on binlerce fotoğrafını çeker."

"On çocuk istiyorum. Aslında değil, ama bu hem eğlenceli hem de ürkütücü ve korkutucu geliyor." Bu duygunun nereden geldiğini bile bilmiyorum, ama karanlıkta bile gözlerinin parladığını ve neredeyse zafer kazanmış gibi olduğunu görebiliyorum. Bu, ellerimin onun ellerinde titremesine neden oluyor.

Bir an sessiz kalıyoruz. Sadece birbirimize bakıyoruz, aramızda ördekler var. Sonra fısıldıyor, "Seninle on çocuğu asla reddetmem."

Söylediği tek şey bu, ama şimdiden bu, şimdiye kadar yaşadığım en güzel randevu.

"Onlara yelken açmayı öğretmen gerek. Hala iskele ile sancak, kış ile..."

"Bu gece sana kış tarafını öğrettim. Hoşuna gitti ve çabuk öğrendin gibi görünüyor."

Red Sox kırmızısı kadar kızarıyorum. "Sadece *efendim* bana rahatlamamı ve yapabileceğimi söylediğinde."

O gülümsüyor. Ben de gülümsüyorum. Sonra ördeklerin üzerine eğilip dudaklarımı öpüyor, elleri yüzümü çerçevelemek için yukarı çıkarken etrafımıza kar yağıyor. "Sen mükemmelsin, biliyor musun?"

"Biliyorum."

O sırtıyor. "Ve alçakgönüllü." Ben de sırtıyorum. "Kesinlikle."

"Cesur musun?"

"Ne?" diye burun

kıvrırım. "Cesur musun?" "Bazen."

"Buraya gel. Kargaşa çıkaracağız." Geri çekilir ve yere işaret eder. Ördeklerin bir tarafına sırt üstü uzanır, ben de diğer tarafına uzanırım, altımdaki karın ne kadar soğuk ve ıslak olduğunu umursamadan. Kamera uygulaması açık olan telefonunu yüzlerimizin üzerine tutar ve "Gülümseyin" der.

Gülümserim ve flaş patlar, bir anlığına gözlerimizi kör eder.

O oturur. "Bu, sekiz bin torunumuz için bir tane. Hazır mısın?" "Neye?"

Bana sırtıyor. "Hepsini göstermek için. Beslemem gereken elli bin yeni süper hayranım var."

Fotoğrafı Instagram'a yükler, nişanlısıyla birlikte karlı Boston'ın ne kadar güzel olduğunu anlatan bir açıklama yazar ve hepsi bu kadar. Artık oradayız. Sosyal medyada, onun yeni elli bin hayranının ve dünyanın geri kalanının görebileceği, gülümseyen bir çift olarak.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," diyorum biraz sinirlenerek.

O gülüyor. "Yapmadım. Taslaklarımda duruyor. Bu gece güvenli bir şekilde yatağımıza girdikten sonra paylaşacağım."

Tamam. Bununla yaşayabilirim. "Elli bin yeni takipçin olması hoşuna gitmiyor."

"Evet. Ama sen buna değersin. Hadi şimdi akşam yemeği yiyelim."

Ayağa kalkıp elimi tuttu ve parkın geri kalanını koşarak geçtik, buz ve karda kayıp düştük, bir caddeyi geçip başka bir caddeye girdik ve kürekle temizlenmemiş, karla kaplı bir kaldırıma çıktık, kar dizlerimizin ortasına kadar geliyordu.

Küçük bir restoranın kapısını açar ve başını içeriye uzatır. "Açık mısınız?" diye seslenir ve hemen arkadan yaşlı bir kadın telaşla çıkar.

"Ah, Bay Stone. İçeri gelin. Açığız." Önce bana, sonra ona bakıp geniş bir gülümsemeyle, "Ama sizin için artık kapalıyız." der.

Ve böylece olaylar gelişir.

Stone ve ben, sadece mum ışığında Akdeniz mutfağından bir ziyafet yiyoruz. Bir şişe kırmızı şarabı paylaşıyoruz ve telaffuz edemediğim, meyan kökü tadı olan, çılgın bir ismi olan bir içkiden birkaç kadeh içmeye ikna oluyoruz. Bu delice romantik, ama daha da önemlisi, bu biziz. Tekneden dönen biziz. Kimsenin bizi izlemediği, dünyadan saklandığımız biziz. Sadece konuşup güldüğümüz, ne söylediğimizin önemi olmadığı, çünkü diğerinin dinlediği, anladığı ve asla yargılamadığı biziz. Özgürlük, samimiyet, dinlendiğini ve görüldüğünü hissetmek.

Yemekler bu dünyadan değil sanki, o kadar lezzetli ki, her şeyi yiyip bitiriyorum ve ayrılırken Stone, restoran başından beri doluymuş gibi hesap ödüyor. Muhteşem dairesi ve lüks yatına rağmen servetini göstermiyor. Asla tasarımcı kıyafetleri giymiyor ya da pahalı zevklerden bahsetmiyor. Çok güzel bir arabası var ama nadiren kullanıyor, gerçi tüm bunlar başladığından beri kullanıyor.

Eskiden olduğu adamdan çok farklı. İki yıl önce gemisine binmeden önceki adamdan çok farklı. Değişti. Ya da belki olgunlaştı demek daha doğru olur. Eski Stone, playboyun tanımıydı. Kadınlar ve savurganlık.

Büyüdü ve eski haline dönmekten ya da yine o bencil adam olmaktan endişelendiğini biliyorum, ama bunun olacağını hiç sanmıyorum. Aşık olmak ve kendisi için mutluluk istemek onu kötü ya da bencil bir adam yapmaz. Onun ikilemini ve neden böyle düşündüğünü anlıyorum, ama bunu nasıl düzelteceğine dair pek bir cevabım yok.

Ev sahiplerine teŖekkür eder ve restoranı terk ederiz, karanlık, karlı geceye el ele geri döneriz. Ve Ŗu anda Ŗehir bizimdir, boş ve soğuk, nefeslerimiz beyaz buhar bulutları oluşturur. Etrafta kimse yok. Neredeyse hiç kimse.

Ve Ŗu anda sadece biz varız ve biz mükemmeliz. Ama mükemmellik asla kalıcı değildir.

"Beni geç kalacaksın," diyor Tinsley, ben onun sırtına eğilip boynuna öpücükler yağdırırken bana vurarak uyarıyor.

"Umurumda değil. Şu anda çok seksi görünüyorsun."

Öyle de. Kıçını kesen bir külot giyiyor ve başka hiçbir şey giymiyor. Aynaya daha yakın olabilmek için vücudunu lavaboya eğmiş, bu da kıçının dışarı çıkıntı yaptığı ve göğüslerinin öne doğru çıktığı anlamına geliyor. Ayrıca, makyajını yaparken sevimli bir şekilde gözlerini kısıyor.

İşte benim mutluluk anlayışım bu. Tinsley Monroe benim banyomda, neredeyse çıplak, makyajını yapıyor çünkü artık burası onun da banyosu. Asla elde edemeyeceğimi düşündüğüm ama kesinlikle hayalini kurduğum bir şey. Hazır laf açılmışken...

Onun sırtına sürtünüyorum, o nefes nefese kalıp küçük bir inilti çıkarırken zaferle gülümsememeye çalışıyorum.

"Hayır! Senin için seks yok. Bu senin cezan," diye azarlıyor, kirpiklerine maskara sürerken.

Gülümserim, omurgasını yukarıdan aşağıya öperim. "Beni cezalandırmaya çalıştığında çok tatlısın."

Onun geç kalması benim hatam. Günün büyük bir kısmını müzik çalarak ve yazarak geçirdi ve gitarını bıraktığı anda, aklımda tek bir şey vardı, o da ağzımı onun bacaklarının arasına koymaktı. Gala için hazırlanma zamanı geldiği için gitarını bıraktığı umurumda değildi.

"Bu, bir daha yapmamam gerektiğini söylemenin bir yolu mu?"

Kıçını benim sikime çarparak, sanki "*tekrar yapmalısın*" der gibi, çarpışmanın etkisiyle beni iniltiye boğar.

"Gerçekten, yarım saat sonra çıkmamız gerekiyor ve o zamana kadar bu geceki galaya hazır olmama imkan yok."

"Peki. Ama sonra güzel elbisenle seni sikebilirim. Bu muhteşem saçları ve makyajı ellerimle ve dudaklarımla mahvetmek istiyorum."

"İzin veririm. Şimdi defol git."

Omurgasını bir kez daha öpüp banyodan çıkıyorum. Doğrusu, kıçımı kaldırmazsam ben de geç kalacağım, ama giyinmem o kadar da uzun sürmüyor. Smokinimi giyip saçlarımı tarıyorum ve hazır oluyorum. Duşumu aldım ve tıraş oldum. Kadınlar için bu kadar kolay değil, ama yüzde doksanında onları makyajsız ve pijamalarıyla tercih ediyoruz. Bizim bakmadığımızı düşünen ve rahat giyinmekten çekinmeyen kadınlarda en güzel olan şey budur.

Geçen hafta tam da planladığımız gibi geçti. Medya, ördeklerin yanında karın içinde çekilmiş fotoğrafımıza deli oldu. Hayranlar takıntılı hale geldi. Medya çılgına döndü. Tinsley'nin büyük üzüntüsüne, gittiği her yerde takip ediliyor.

O bundan nefret ediyor, ben de onun için nefret ediyorum, bizim için de nefret ediyorum, ama bu gerekli bir kötülük. En azından şimdilik.

Vander ve Lenox, FBI gibi, taklitçinin kim olduğunu bulmakta çıkmaza girmiş durumda. Sanki oturup bir şeylerin olmasını bekliyor ve bu konuda düşünmemeye çalışıyoruz. İlk mektup ürkütücüydü ama o kadar da tehditkar değildi, ama ikinci mektupta onun korkusu ve sabırlarının tükendiği yazıyordu ve beni daha fazla korkutan bir şey yok.

Bu, onun her zaman onu takip ettiği anlamına mı geliyor? Her zaman izliyor mu? Bu ürpertici bir düşünce.

Çoğunlukla, aptalca davranmadan bunu aklımızdan çıkarmak için elimizden geleni yapıyoruz. Onun güvenliği var ve onlar olmadan hiçbir yere gitmiyor. Yani başka bir şey olana veya başka bir mektup gelene kadar, izliyor ve bekliyoruz.

Otuz dakika sonra, Tinsley buz mavisi elbisesiyle banyodan çıkar, koyu renk saçları uzun, kalın bukleler halinde omzunun üzerine dökülmüştür. Ağzım açık kalır. Elbisenin her kıvrımını sarması, köprücük kemiğinin hemen altına kadar uzanması ve uzun, şeffaf kollarıyla kollarından aşağı sarkması

ve arkasını döndüğünde tamamen çıplak sırtını ortaya çıkarması, şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeydi.

"Vay canına." Boğazım kurur ve bir an için dilim tutulur. "Nişanlım bir tanrıça." Gözlerimi kırıyorum ve sonra tekrar kırmak zorunda kalıyorum. "Cidden, şu anda senden daha güzel bir şey görmedim."

"Siz de fena değilsiniz, Dr. Fritz. Bu gece sizin kolunuzda olmak, kutlamaya katılmak ve hayır kurumunuz için para toplamaya yardımcı olmak beni çok gururlandırıyor."

Odanın diğer tarafına geçip omzuna hafifçe bir öpücük konduruyorum. Saçlarını bozmak ya da kırmızı rujunu bulaştırmak istemiyorum. En azından şimdilik. O daha sonra gelir.

"Mükemmel." Gözlerine bakıyorum. "Bu gece seni dokunmak ve seninle birlikte olmak ne kadar hoşuma gittiğini bilemezsin."

Ayağa kalkıp ona dirseğimi uzattım. Elini dirseğime doladı, kolumun iç kısmına yaslandı ve onu dışarıda bekleyen limuzine götürdüm, kameralar ve sorularla bombardımana tutulurken başlarımızı eğik tuttuk.

Bu gece, benim hayır kurumumun yıllık gala etkinliği var ve bu nedenle tüm ailem, onların arkadaşları, Central Square ekibi (Tinsley'nin ailesi hariç) ve onların arkadaşları da buraya geldi. Hastane, yönetim kurulu üyeleri ve bölüm başkanlarıyla tam kadro burada. Çeşitli sosyete sayfaları ve siteleri burada fotoğraf çekiyor ve rastgele katılımcılarla röportaj yapıyor.

Tinsley koluma takılıp dururken, ben büyük destekçilerle tokalaşıp onu nişanlım olarak tanıttım.

Ailem, akrabalarım ve arkadaşlarım için bu sahte bir ilişki. Diğer herkes için ise gerçek.

Yalanlar dilimi yakıyor ve bunun hesabı sorulacak. Bu kadar büyük bir yalan unutulup gitmez. Ateş gibi büyür, öngörülemez, yıkıcı ve kontrol edilemeyecek kadar sıcaktır. Şansımız varsa, zamanı geldiğinde bu ateşi söndürebiliriz, ama Tinsley ve ben gizlice birlikte olduğumuz için bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Sahte nişanı iptal edip birlikte kalmak mümkün değil, birlikte kalmak bizim için bir seçenek olsa bile. Geleceği ve bundan sonra ne olacağını ya da işlerin nasıl kontrolden çıktığını düşünmemek için elimden geleni yapıyorum. Apartmanda sadece ikimiz varken ya da farklı yerlerde günlük hayatımızı yaşarken bunu yapmak daha kolay.

Ama bu gece burada olmak, yalanı daha da bariz hale getiriyor, sınırları bulanıklaştırıyor ve buna ayak uydurmak neredeyse imkansız geliyor. Bu gece onunla birlikte olabilmeyi seviyorum

dışarıda olabilmeyi seviyorum, gerçek olmasa bile. O benim yatağında, benim yüzüğümü takıyor, ama yine de gerçek değil.

Bourbonumu yudumlarken, odanın diğer ucunda Wren, Katy, Keegan, Kenna, Sorel ve Serena ile sohbet eden Tinsley'i izliyorum. Sorel ve Serena, amcam Landon'ın ikiz kızları ve Sorel'in kısa süre önce Boston'a geri taşınması harika. Serena, Monroe Fashion için çalışıyor ve Tinsley'e göre, etkinliklere sadece Monroe elbiseleri giyiyor. Bu gece giydiği elbiseye bakılırsa, hiçbir şikayetimin yok.

Gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi... "Nişanlının bu gece muhteşem görünüyor."

Dönüp baktığımda, büyükannemin arkamdaki kokteyl masasında durduğunu görüyorum, önünde masanın üzerinde dolu bir martini duruyor.

Ona anlamlı bir bakış attım. "Haftalardır benden kaçırıyorsun." Hatta evine kadar gittim, ama evde değildi ya da çalışanları bana evde olmadığını söyledi. Masasına oturdum ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Neler oluyor, büyükanne? Neden basına öyle bir açıklama yaptın?"

Elini benimkinin üzerine koydu ve bir anlığına arkamdaki büyük balo salonuna baktı. "Burada inanılmaz bir şey yaptın Stone. Kurduğun bu hayır kurumu çok sayıda çocuğa yardım ediyor."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim, sabırsızlığımın beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışarak. Büyükanneme karşı değil.

Benimkiyle aynı renkteki yeşil gözleri bana bakar ve gülümser. "Son iki yılda çok büyüdün. Olgunlaştın ve bir gün olacağını bildiğim adam oldun. Ama bu zor oldu, değil mi?"

Duraklıyorum, onu inceliyorum. Benthescyme'ye gittiğimde ne yaptığımı kimseye söylemedim. Arkadaşlarıma ve aileme söyledim, ama hepsi bu kadar. Forest'a söylemedim ve elbette büyükannem ve büyükbabam dahil diğer aile üyelerime de söylemedim. Çoğu insan, milyarder bekar playboy gibi davrandığımı ya da sadece yelkenliyle biraz uzaklaşmak istediğimi düşünüyor. Bu ilk kez olan bir şey değildi. O tekneyi on sekiz yaşında satın almıştım ve her fırsatta onunla vakit geçiriyordum.

Onun bunu bilmesi beni şaşkına çevirdi. "Evet.

Öyleydi." Tek söyleyebildiğim bu kadar.

O, her şeyi biliyormuş gibi gülümsüyor. "Döndüğün gece, kompleksimize akşam yemeğine gelmiştin. Hatırlıyor musun?"

Kafamı salladım ve sonra hafızam geri geldiğinde başımı eğdim.
"Rory'nin doğum günüydü. Onun için özel bir akşam yemeği vermiştin."

"Evet. Forest da oradaydı."

Yavaşça başımı salladım, gözlerim kırpmadan ve kalbim hızla atıyordu.
Nasıl bilebilirdi? Nasıl bilebilirdi ki?

"Onun gözlerine bakamadın."

Sesli bir şekilde yutkunuyorum, tamamen donmuş durumdayım. "Hayır. Bakamadım."

"Los Angeles'a dönmek için sabırsızlanıyordu. Tinsley birkaç gün önce kendi seyahatinden eve dönmüştü ve o da onunla birlikte olmak için sabırsızlanıyordu."

"Büyükanne..."

"Ben uzun zamandır buradayım, Stone. Sevdiğim insanları çok dikkatli izlerim. O gece çok mutsuzdun. Kalbin kırılmıştı. Suçluluk duygusu yüzünden okunuyordu. Herkese seyahatten yorgun düştüğünü söyledin. On gün boyunca tek başına teknede kalmanın çok zor olduğunu söyledin. Ama orada yalnız değildin. Değil mi?"

Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım ve "Hayır, değildim" dedim.

Bunu kimse bilmiyordu. Benim adamlarım dışında, gizemli kadını bilen herkes, onunla o geziden sonra tanıştığımı düşünüyordu.

Gülümsüyor, ama bu kendini beğenmiş ya da zafer dolu bir gülümseme değil. Mutlu bir gülümseme. Yumuşak bir gülümseme. "Öyle düşünmüştüm. Seni ve Tinsley'i hastanenin dışında gördüğümde çok sevindim. Manşet sahte olsa da, ona karşı hissettiklerin sahte değildi. Bu bana her şeyi anlatmasa da, ona aldığın yüzük anlattı."

"Bu yüzden onu partine davet ettin. Bu yüzden bana onun Loomis'le birlikte olmadığını ve artık Forest'a ait olmadığını özellikle söyledin. Biliyordun. Bunca zaman ona karşı gizli hislerimi biliyordun."

Bu bir soru değil. Cesur bir ifade ve beni biraz şaşkına çeviriyor.

"Daha önce de söylediğim gibi, sen harika bir adam ve doktor oldun, seninle gurur duyuyorum. Senin her şeyinle gurur duyuyorum. Ama eve döndüğünden beri eksik olan tek şey o. Aşk, başkalarının duygularını mazur göstermez veya hoş görmez. Gerçek aşk, inkar edilemez. İnkâr edilmemelidir de. Aşk, her zaman kazanmak için mücadele etmeye değer."

"Peki ya Forest?"

"Karşılıksız aşk delilik ve takıntıya yol açar. Geçmişte yaşamayı ve bir daha asla olmayacak bir şeyi zorlamayı bırakması gerekiyor. Bazen

bu, bizi buna zorlayan bir şey olmadıkça kırılması zor bir alışkanlıktır. Ayrıca, onun düzenli olarak randevulara çıktığını biliyorum, ama sen çıkmıyorsun."

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum ve ne söyleyeceğimi de bilmiyorum. Neyse ki, Tinsley gelip büyükannemi kucaklayıp öperek selamlayınca konuşmam kesiliyor ve Forest, aşk ve Tinsley ile olan gizli ilişkim hakkındaki tüm konuşmalar aniden sona eriyor. İkisi, Tinsley'nin filmi, yavaş yavaş üzerinde çalıştığı albümü ve Abbot-Fritz yardım kuruluşu hakkında sohbet ediyorlar.

Ve hepsi bittiğinde, büyükannem onu bana geri verirken nazıkçe, "Neden nişanlınla dans etmiyorsun? O, gösterilmeyecek kadar güzel." der.

Bunun üzerine büyükannem bizi yalnız bırakır ve ben, hala biraz şokta olmama rağmen, söyleneni yaparım. Nişanlımı dans pistine çıkarır, ona yaklaşıp ve onunla dans ederim.

"İyi misin?" Tinsley, diğer çiftlerin yanında sallanırken fısıldar.

"Büyükannem hakkımızdaki gerçeği biliyor. Sana olan hislerimi

. Bunca zamandır biliyordu."

Menekşe rengi gözleri büyür. "Öyle mi?"

"Şaşırmamam gerekirdi. Octavia Abbot-Fritz her zaman her şeyi biliyor gibi görünüyor, ama bunu tahmin edemedim."

"Aman Tanrım, bu çok çılgınca." Tinsley hafifçe güldü, ama benim aklımda sadece büyükannemin Tinsley için savaşmamı söylediği geliyordu. İnkâr edilemeyecek bir şey için savaşmamı. Henüz harekete geçmem gerekmiyor. Bunu çözmek ve Tinsley'nin ne düşündüğünü anlamak için birkaç ayım daha var. Ama büyükannem haklı. Ve zamanı geldiğinde Tinsley için sonuna kadar savaşmayı planlıyorum.

Gecenin geri kalanı çabucak geçer. Bir konuşma yaparım ve yardımdan yararlanan çocukların slayt gösterisini sunarız, böylece herkes paralarının nereye gittiğini ve nasıl harcadığımızı tam olarak bilir. Sessiz bir açık artırma ve canlı bir açık artırma yapılır ve gece sona erdiğinde, en çok ihtiyacı olan çocukların hayatlarını değiştirecek çok büyük bir para topladığımızı bilerek gülümsememi silemem.

Bu ve kafamdaki büyükannemin sözleri arasında kendimi hafif hissediyorum. Neredeyse coşkulu.

"Fotoğraflarımız her yerde," diyor Tinsley, başını omzuma yaslayıp, ayaklarını limuzinin arkasındaki karşımızdaki koltuğa uzatarak.

"Şaşırmadım."

Etkinlikte her yerde fotoğrafçılar vardı. Oda yerel ünlülerle doluydu, Loomis de gelmişti, bu çok hoştu.

"Bu güzel bir fotoğraf. Gördün mü?" Telefonunu çeviriyor ve işte biz oradayız, Tinsley kolumda, ikimiz de birbirimize bakıp gülümsüyoruz.

"Güzel bir fotoğraf," diye onayladım. "Gelecekteki dokuz bin torunumuzun göreceği bir fotoğraf daha."

"Bu arada, bu gece tanıştığım herkes tarih belirleyip belirlemediğimizi bilmek istiyor. Ne diyeceğimi bilemedim."

"12 Ocak," diye düşünmeden ağzımdan çıktı. Bu, onun Boston'daki son konserinden sonraki gün. O zamana kadar çekimleri bitmiş olacak. Genelde filmler bu kadar uzun sürmez, ama tatillerin de eklenmesi ve programın gerisinde kalınması nedeniyle işler uzadı. "Ya da belki bu gece Vegas'a uçup evlenmeliyiz."

Başını bana doğru çevirip, ciddi olup olmadığını anlamak için yüzümdeki ifadeyi okumaya çalışarak bana bakıyor. Ses tonum ciddi değildi, ama ilk başta ağzımdan öylece çıkmış olsa da, bu fikir kafamda yavaş yavaş olgunlaşmaya başlıyor.

İnanamayan bir şekilde burnunu çeker. "Bu gece Vegas'a uçup evlenmek mi istiyorsun?"

Omuz silkiyorum ve başımı eğiyorum.

"Kötü bir fikir mi?" Gülüyor. "Evet, öyle diyebilirim."

"Anladığım kadarıyla, Vegas'ta hızlı bir düğün yapmak senin hayallerin arasında değil." "Babam senin hayalarını keserdi."

"Doğru. Keserdi. O zaman kötü bir fikir. Testislerimi çok seviyorum," diye espri yapıyorum, sesim hafif, onu biraz daha kızdırmaya devam ediyorum. "Ayrıca, dokuz bin torun istiyorsak, on çocuğumuz için onlara ihtiyacımız olacak."

Bana bir bakış attı. "İyi misin?"

"Bu gece bana ikinci kez soruyorsun." "Bence bu soruyu tekrarlamak gerekiyor."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Büyükannem bu gece beni şaşırttı. Bunu yapmaya meyillidir. Ayrıca seninle, kısmen sahte, kısmen de hiç elde edemeyeceğimi düşündüğüm bir hayat yaşıyorum. Bunu nasıl yapacağımı pek bilmiyorum. İnsanlara, benim muhteşem, süperstar nişanlığının yoğun bir programı olduğunu ve düğün tarihini henüz belirlemediğimizi söyleyeceğiz."

Kaşlarını çatıyor, ama cevap veremeden, benim binamın önüne varıyoruz ve şoför kapıyı açıyor. Elini tutuyorum ve kapıya doğru koşuyoruz

soğuk havaya ve hala orada duran birkaç tabloid pisliğine karşı mücadele ederek kapıya doğru koşarız. Asansöre bineriz ve on altı kat yukarı çıkarken o kollarını boynuma dolamıştır.

"Bir gün evlendiğimde, bunun sahte bir nişandan sonra olmasını istemiyorum."

"Biliyorum. Ben de istemem. Vegas'ta ciddi değildim." Ellerim, paltosu ve elbisesinin üzerinden poposuna dokunur. "Ne istiyorsun?"

"Seni." Bu kelime tatlı ve kolay bir şekilde çıkıyor. "Ben seninim. Ne zaman istersen."

Eğilip dudaklarını dudaklarımla talepkar bir öpücükle kapattım. Gerçek şu ki, birini kendime ait yapmak için koruma içgüdüsü, aşk ve kör edici arzunun bu kadar işkence verici bir karışımını hiç hissetmemiştim. Bu, acele etmek istemediğim şeyleri aceleye getiriyor. Asla aceleye getirilmemesi gereken şeyleri.

Bir parçam kendime engel olamıyor. O, parmaklarımın arasından kayıp giden su gibi.

Stone'un dairesine girip kapıyı kapatıp kilitliyoruz. O benim paltomu çıkarmama yardım ediyor ve dolaba asıyor, sonra da kendi paltosunu asıyor. Octavia'nın bunca zamandır bildiğine inanamıyorum ve bu da başka kimlerin bildiğini ya da en azından şüphelendiğini merak etmeme neden oluyor.

Dürüst olmak gerekirse, bilmek istemiyorum ve kesinlikle sormaya da niyetim yok.

Ayakkabılarımı çıkarıp yaklaşık on beş santim aşağıya indiğimde, ayaklarımın ön kısmı rahat bir nefes aldı. Daire sessiz ve karanlıktı, sessizce Stone'un yatak odasına girdik, ama bir anda, beni belimden tutup park manzaralı pencerenin önüne götürdü.

Beni pencereye doğru bastırıyor, ellerimi camda sabitlemek için zorluyor ve sonra dudakları kulağıma yaklaşıyor, gözleri pencerenin yansımada yeşil renkte parlıyor. O kadar yakışıklı ki, sadece ona bakmak bile kalbimin atışını hızlandırıyor.

Gözleri benimkilere kilitlenmiş halde, elbisenin üst kısmını tutup aşağı doğru çekiyor, kumaşın yırtılma sesi ve benim yüksek sesli nefes alışım tek duyulan sesler.

"Bu elbiseyi mahvedeceğimi söylemiştim."

"Peki ya pencere?"

"Bana güveniyor musun?"

Bunu bana daha önce de sormuştu. Beni Queen's Bath'ta halka açık bir yere götürdüğünde. Ve o gün olduğu gibi, cevabım hemen geliyor. "Evet."

Elleri göğüslerimi kavradı ve sertleşen meme uçlarımı nasırlı avuçlarıyla okşamaya başladı. "Seni çıplak ve ıslak istiyorum, bu pencerenin önünde sikilmek istiyorum. Köpeklerini gezdiren ya da barlardan eve dönen insanlar, sana bunu yapanın ben olduğumu anlayacak kadar yüksek sesle inlemeni istiyorum."

"O zaman beni mutlu etsen iyi olur."

Sırıtarak boynumu ısırır ama hemen ardından öpücükleri yumuşak ve saygılı hale gelir, dokunuşları da aynı şekilde. "O kadar güzelsin ki göğsüm ağrıyor," diye fısıldar kulağıma. "Hepsi benim, Tinsley Monroe. Hepsi benim."

Elbise ayaklarımın dibine düşer ve Stone bir adım geri çekilirken, çıplak vücudumu yalayıp yutan erimiş gözlerle onu tekmeliyorum.

"Kızım, amını okşa," diye emreder. "Onu benim için güzelce ıslat. Sol elini cama kaldır. Penceremde çıplak dururken elindeki yüzüğümü görmek istiyorum."

Sol elim camda yukarı doğru kayarken, sağ elim vücudumun önünden aşağıya, bacaklarımın arasına kayıyor. Orta parmağımı içime sokup ıslaklığımı klitorisime yayarım. Sanki tadımı alıyormuş gibi dudaklarını yalar ve ben Boston'un yükseklerindeki pencerenin önünde kendimle oynarken, o soyunmaya başlarken yansımasını izlerim. Önce papyonu çözülür ve boynunda gevşekçe sallanır, gömleğinin düğmelerini açar ve geniş omuzlarından geçirerek pürüzsüz cildini, renkli dövmelemlerini ve kaslı vücudunu ortaya çıkarır.

"Çok sert bakıyorsun, küçük Rose."

"Gördüğüm şey hoşuma gidiyor."

"Ben de gördüğüm şeyi beğendim. Bu hoşuna gitti mi?"

"Parmaklarınız daha iyi hissettiriyor, efendim." Sırıtiyorum ve o da aynısını yapıyor.

Dönüp kışımı ve sırtımı soğuk cama dayadım ve klitorisimi dairesel hareketlerle ovmaya devam ettim, bu hareketler cildimde elektriksel bir karıncalanma hissi uyandırdı. Bu pencerelerden içeriği görebilen var mı, hiç bilmiyorum. On altıncı kattayız ama Stone'u ve bana karşı ne kadar koruyucu ve dikkatli olduğunu bildiğimden - onun bir Fritz olduğu gerçeğini saymıyorum bile - bu camların renkli olduğuna bahse girerim.

"Sana dönmen için izin vermedim." "Dövmemi görmek istiyorum. Lütfen, efendim."

Dudaklarında nefes kesici bir gülümseme beliriyor. Neredeyse utangaç. Neredeyse.

Pantolonu yere düşer ve çorapları ve ayakkabılarıyla birlikte ayak parmaklarıyla onu çıkarır. Sadece külotuyla, parmağını kıvrarak beni çağırır ve

Çünkü kendimi yaramaz ve aşık hissediyorum, her şeyden bunalmış durumdayım ve bunun onu çılgına çevireceğini biliyorum, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp ona doğru emekliyorum.

"Siktir," diye tıslar, gözleri fal taşı gibi açılır ve kırpmadan bakar. Elleriyle saçlarını geriye tarar. "Tanrım, Tinsley. Bir erkeği avucunun içine almayı iyi biliyorsun. Gel, kucağıma sürün, bebeğim." Adım adım, dizleri yatağa değene kadar geriye doğru ilerler ve oturur.

Elleri titriyor ve ben kendimi tatmin eden sırtışıma saklıyorum. Ona ulaştığımda, bacaklarının üzerine tırmanıp üzerine oturuyorum. Elleri otomatik olarak belime geliyor ve ben gözlerine bakarak eğilip onu öpüyorum. Yavaşça onun üzerinde yuvarlanmaya başlıyorum, hala külotunun altında gizli olan sert penisi boyunca çok yumuşak bir şekilde sürtünüyorum.

Yüzümü avuçlar, dudaklarını benimkilere daha sert bastırır ve ben onu geri iterim, göğüs göğüse gelene kadar onunla birlikte yatakta yatay olarak uzanırız.

"Dön," diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Bu gece kontrol sende olsun mu?"

Gülümsüyorum. "Bu gece kesinlikle kontrolü ele almak istiyorum."

Başka bir kelime veya itirazda bulunmadan, karnının üstüne dönüyor ve ben de onun külotunu aşağı çekebilmek için yerimi değiştiriyorum. Onun da benim kadar çıplak olmasını istiyorum. Sonra tekrar onun üzerine oturuyorum, ama şimdi bacaklarımın arasında onun sert kalçaları var. Hemen dövmeme uzanıyorum. Kendimi tutmak için bir elimi yatağa dayıyorum ve onun tenini öpüyorum.

O homurdanır ve sonra inler, "Ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum. Dönüp sana girememem beni öldürüyor."

Kalçalarımı onun kıkırda yuvarlarım, klitorisimi sağ yanağına sürterim. "Mmm. Bu çok iyi geliyor."

"Yaramaz küçük baş belası."

"Şşş. Keşfediyorum." Parmaklarım ve dudaklarım onun teninde dolaşüyor, nefesinin kesilmesini ve kaslarının titremesini zevkle izliyorum.

"Böyle boşalabilir misin?" İyi soru.

"Denememi ister misin?"

"Seni böyle göremem. Boşaldığında güzel yüzünü görmek istiyorum."

Kalçalarımı ileri geri kaydırarak klitorisimi ve vajinamı ona sürtüyorum. Onun cildini öpüp koklarken giderek daha da ıslanıyorum. Elleri battaniyeyi sıkıca kavırıyor

ve kontrolü ele almamak için mücadele ettiğini biliyorum. Bana bunu yaşıyor ve bu onu daha çok sevmemi sağlıyor.

"Küçük gül." Sesi parçalanmış. "Bana yalvar," kulağına fısıldıyorum.

"Lütfen beni döndürme me izin ver.

Lütfen boşalmanı izlememe izin

ver." "Aferin oğlum."

Gülmekten boğuluyor. "Ya kötü olmak istersem?"

"Zor bir seçim. Düşüneceğim. Üzerime çık ve beni boşalt."

İki kez söylemesine gerek yok. Sırt üstü yatıyorum, o üstümde, dizleri yatakta, kolu başımın yanında. Boş eliyle bacaklarımın arasına kayarken ağzıyla ağzımı kapıyor. Aınlarımız birbirine değiyor, iki parmağını içime sokuyor ve lezzetli bir yavaşlıkla pompalamaya başlıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve onun dokunuşlarında, bana dokunma biçiminde kayboluyorum.

Öpücüklerimi alıyor, dili yutan bir güç gibi, ama sonra geri çekiliyor ki beni izleyebilsin. Gözlerim hala kapalı, ama onu her yerimde hissediyorum. Başparmağı klitorisimi okşuyor, ben de dizlerimi yukarı ve dışarı doğru çekerek kendimi ona daha fazla açıyorum.

Sessiz, hızını artırırken ağır ağır nefes alıyor, parmağıyla beni ciddi bir şekilde sikiyor, beni orgazma ulaştırmak için zorluyor. Uzanıp omuzlarını tutuyorum, tutunuyorum ve orgazma yaklaşıyorum.

"Stone."

"Buradayım, küçük Rose. Beni hissediyor musun? Buradayım." Parmakları kayıp gidiyor, ama hemen yerine penisi geçiyor. İçime girmiyor. Bunun yerine, penisini amımın içinde yukarı aşağı kaydırıyor, her yukarı hareketinde barbellinin klitorisime değdiğinden emin oluyor.

Gözlerim açılır ve çenem düşer.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyorum, onun amıma karşı duruşuna büyülenmiş bir şekilde.

"Çok iyi. Hiçbir şey senden daha iyi hissettirmedi."

Dudakları dudaklarımı kapar ve beni derin bir şekilde öper, dilimiz dans eder ve döner, o benim inlemelerimi ve iniltilerimi yutar. Dayanmaya çalışırım. Bunu sürdürmeye çalışırım. İmkansızdır. Orgazmım içime girer ve ben çılgılık atarım, onu sıkıca sarılır, kasılmalar ve titremelerle onun penisinin başını ve belki de şimdiye kadarki en iyi metal parçası olan o metal parçayı sürterim.

Kalçalarını basit bir hareketle, ben tam olarak orgazmdan inmeden önce, düşük bir iniltiyle içime girer. Vücudu aşağıya iner ve beni örter, boynumu, çenemi, yanaklarımı, burnumu, dudaklarımı öper. Üzerimdeki ağırlığı, kokusu ve çıkardığı sesler... Ondan asla bıkmayacağım.

Yaptığımız hiçbir şey geleneksel ya da sıkıcı gelmeyecek. "Seni seviyorum," diyor, sesi kısık.

"Seni seviyorum," diyorum, geniş omuzlarına tutunarak, elim dövmemin üzerinde, o içimde hareket ederken her kasının gerilip esnemesini hissederek. Beni alırken öpmeye devam ediyor, her santimini hissetmemi sağlıyor, benim her santimimi tadını çıkarıyor.

Hızlanmaya başlıyor, ikimiz de nefes nefeseyiz, ter cildimize yapışmış, bizi kaygan ve yapışkan hale getiriyor. Birbirimize sarılıp nefes alıyoruz, öpüşüyor ve inliyoruz, birbirimizde kayboluyoruz, ta ki o ya da ben kalmayana kadar, sadece biz kalana kadar.

Yüzünü boynuma gömer ve daha hızlı hareket etmeye başlar, içime girer ve beni deliye çevirir. Bacağımı beline daha yükseğe kaldırır, kalçasını döndürür, olabildiğince derine girer, ben onun etrafında parçalanana kadar, adını haykırır ve o boşalmaya başlamadan hemen önce içimde kalınlaştığını hissettiğimde daha da yükseğe çıkar.

Vücudu hareketsiz kalır ve düşük inlemeleri boynuma titreşirken beni daha sıkı sıkı.

Onu tutuyorum, kendime doğru çekiyorum. Birkaç dakika sonra kalkıyoruz, duş alıyoruz, dişlerimizi fırçalıyoruz ve çıplak olarak birbirimize sarılmış halde yatağa geri dönüyoruz. Ve böyle uykuya dalıyoruz. Bir bütün olarak.

"Brunch'a çıkmak ister misin?" diye soruyorum Tinsley'e, saçımdaki şampuanı durularken.

"Brunch mı?"

"Evet, bilirsin, kahvaltı ve öğle yemeği birleşince brunch olur."

"Teşekkürler," diyor ciddi bir ifadeyle. "Aslında benim daha çok odaklandığım kelime 'dışarı'ydı."

Eğilip meme ucunu ağzıma alıyorum, dişlerimle dışarı çekiyorum. Bir sorunum var. Ciddi bir sorun. Şaka değil. Ondan asla doyamayacağımdan gerçekten ve içtenlikle korkuyorum. Beş dakika önce onu sikmiştım, ama şimdiden yine sertleşmeye başladım.

"Vander'dan mesaj geldi. Bir saat sonra kuzenim Stella'nın restoranında bir grup insan buluşacak."

Karnı guruldadı ve ben güldüm. "Bunu evet olarak kabul edebilir miyim?"

Omzuma vurur. "Kapa çeneni. Midem çok sesliyse ne yapayım?"

"Senin her şeyin çok sesli, ama ben seni başka türlü istemezdim. Ama cidden, gitmek istiyor musun?"

"Loomis'i de getirebilir miyim?"

Boynuna doğru ilerlerken, saçını şekillendirmek için beni itti.

"Tabii, ama onunla ilgili bir şey sorabilir miyim?"

Uzun, koyu renkli saçlarına saç kremi sürerken bana gözlerini kısarak bakar. "Ne?" diye temkinli bir şekilde sorar.

"O kadınlardan hoşlanıyor, değil mi?"

Gülüyor. "Evet, kadınları seviyor. Neden soruyorsun?" "Siz ikiniz çok fazla zaman geçiriyorsunuz. Anlamıyorum."

"Katy'ye hiç ilgi duydun mu?"

Yüzüm tiksinti ile buruşur. "Tabii ki hayır. Ama Katy ile kuzenim gibi büyüdüm. Üvey annesi Layla, amcam Oliver'ın üvey kızı. Karmaşık bir durum, ama bizim için o böyle."

Omuzlarını silkiyor. "Loomis benim için Katy gibidir, ben de onun için Katy gibiyim. Birbirimizi seviyoruz ve ekranda çılgın bir kimya var aramızda, ama aramızda cinsel bir çekim ya da arzu yok. Hiç olmadı."

"Onu ne kadar kıskandığımı bilemezsin."

Kollarını boynuma doladı. "Senin çeşitli kadınlarını ne kadar kıskandığımı bilemezsin. İkimiz de birbirimizi kandırdık gibi görünüyor, çünkü senin hiç kadınların olmadı ve ben de Loomis'le hiç birlikte olmadım."

Dudaklarını öpüyorum, yüzündeki ıslak saç tellerini çekiyorum, o sırada karnı tekrar guruluyor.

Gülerek omzundaki öpücük izini öperim. "Hadi seni doyuralım."

Bir saat sonra, Stella'nın restoranına girdik. Kenna bize el salladı, biz de herkese selam verdik ve yerlerimize oturduk. Stella, hepimizi ağırlayabilmek ve mahremiyetimizi sağlayabilmek için arka odadaki üç masayı birleştirdi. Sipariş verdikten sonra, mutfağa gidip merhaba demek için kalktım. Stella'yı bir süredir görmemiştim, çünkü o hep buradaydı, ben ise hep hastanedeydim.

O ve Layla çocukken bana çok bakarlardı, bu da Katy'yi kuzenim olarak görmemin bir başka nedeni olabilir. Ama Stella dün geceki etkinliğin cateringini de yaptı ve yemekler sadece olağanüstü olmakla kalmadı, çalışanları da inanılmaz bir iş çıkardı. Hepsini bağışladığı için ona teşekkür etmek istiyorum.

Mutfak kapısını açıp kafamı içeri sokuyorum. Restoran bu pazar günü dolup taşıdığı için burası çok hareketli.

"Stella?" diye sesleniyorum, ama şaşırtıcı bir şekilde, annemle babam beni durduruyor.

"Bongay'a bir şey teslim etmek için gitmesi gerekti," diyor annem.

"Yakında döner. Burada ne yapıyorsun?" Bongay, Stella'nın diğer restoranlarından biri ve bu restoran kadar popüler.

"Birkaçımız arka odada brunch yapıyoruz. Mutfakta ne yapıyorsun?"

"Brunch'ı yeni bitirdik ama dün gece için ona tekrar teşekkür etmek istedik."

Gülümserim. "Ben de bunun için buradayım."

Annem elimi tutup beni mutfaktan çıkararak restoranın sakın bir köşesine götürür. "Sana rastladığıma sevindim. Dün gecenin ön rakamlarını duydun mu?"

Kafamı sallarım. "Hayır. Anlat bana."

Gülümsemesini saklayamıyor, kahverengi gözleri parıltıyor. "Yaklaşık 1,8 milyon civarında."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ciddi misin?" Ona ve babama sırayla baktım. "Bu delilik."

"Dün gece insanlar bu etkinlik için büyük bir ilgi gösterdi."

"Büyükkannen ve büyükbaban da bu etkinlik için büyük bir bağışta bulundu," diye ekliyor babam.

Elimle ağzımı kapatıp inanamadan başımı sallıyorum. "Bu bana pahalıya mal olacak." Gülüyorum. Galadan toplanan toplam miktarı eşleştirme gibi bir alışkanlığım var. Geçen yıl, bu miktarın yarısıydı. "Vay canına. Çok şaşırdım. Ve çok minnettarım." Eğilip annemin yanağına öpücük kondurup ona sarılıyorum. "Bunun için gösterdiğin tüm çabalar için teşekkür ederim."

"Tüm zor işi sen yaptın Stone," diyor, yüzünde gururla. "Ben sadece galayı düzenlemeye yardım ettim. Sadece Boston'da değil, her yerde konuşulan bir gala, bu yüzden daha fazla bağış almaya başlarsan şaşıрма."

"Neden bahsettiğini hiç anlamadım."

Babam gözlerini devirip kollarını kavuşturur. "Aptal olmadığımızı biliyorsun, değil mi? Bize bundan bahsedebilirsin. Hatta gerçeği bile söyleyebilirsin."

Sanki bir böcek yutmuşum gibi hissediyorum. Aileme yalan söylemekten nefret ediyorum, ama görünüşe göre, büyükkannem gibi, onlar da gerçeği biliyorlar. Bu da beni endişelendiriyor. Herkes gerçeği anlıyor gibi görünüyor, ama bu gerçeğin bir bedeli var. Özellikle de ailem için.

"Ne dememi istiyorsun?"

"Bilmiyorum," diyor annem dürüstçe. Elini koluma koyuyor ve güzel yüzünde acı bir ifade beliriyor. "Hiçbir şey söylemedik. Bu konunun dışında kaldık çünkü bilgisizlik yalan söylemek anlamına gelmiyordu ve bu da Forest'a bildiğimiz kadarıyla gerçeği söyleyebileceğimiz anlamına geliyordu. Ama mutlu görünüyorsun Stone. Çok mutlu görünüyorsun ve dün gece bunu gözlerinde gördüm."

"Bütün bunlar ikinizin arasında mı oldu?"

Babama bakıp başımı sallıyorum. "Hayır. Benthescyme'de benimle birlikteydi," diye itiraf ediyorum kederle ve onlara hikayeyi anlatıyorum.

"Tanrım, Stone. Bunca zamandır." Annem parmaklarını dudaklarına bastırır.

"O buna değer mi?" diye sorar babam ve ben, sıyrılmış kolunun altında görünen ön kolundaki dövmeyle bakarım. Ormandaki bir taş. Kardeşim ve ben, babamın üniversitedeki en iyi arkadaşı ve annemin üvey kardeşinin adını almışız. Annemle babam, bir araya gelmeden çok önce birbirlerini bu şekilde tanıyorlardı. Adı Forest Stone'du ve annem henüz genç bir kızken öldü. Ama büyürken babam bize hep bir bütün olduğumuzu söylerdi. Kardeşlerin birbirlerini kollayıp koruduklarını.

Ama son zamanlarda bunu yapmadım. Aksine, tam tersini yaptım.

Yine de yalan söyleyemem. "Evet, o buna değer. Her şeye değer. Onu çalmadım ve uzak durmaya çalıştım. İnkâr edilemez bir tutku olarak başlayan şey, ikimizin de inkâr edemeyeceği bir aşka dönüştü. Forest'ı asla incitmek istemem. Sadece başka ne yapabileceğimi veya başka ne gibi bir sonuç olacağını bilmiyorum."

Annem kolumu sıkıca tuttu. "O zaman kalbinin sesini dinlemeli ve sonunda her şeyin yoluna gireceğini ummalısın." Eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Ne olursa olsun, senin adına çok mutluyuz. Bildiğin gibi Tinsley'i çok seviyoruz ve onu her zaman ailemizin bir parçası olarak gördük."

"Umarım bir gün öyle olur, ama şimdilik, mümkünse bunu aranızda saklayın. Zamanı geldiğinde Forest ile konuşacağım, ama bu ilişkinin nereye varacağını bilmiyorum. Tinsley ile çözmemiz gereken çok şey var. Çok fazla belirsizlik var. Ona yalan söylemekten ve bunu ondan saklamaktan nefret ediyorum, ama şu anda başka ne yapabileceğimi bilmiyorum."

BİNAMIZA geri döndüğümüzde, midelerimiz dolmuş ve kafam çok karışmıştı. Çok fazla gerçeğin ortaya çıktığı ve bombaların patladığı çılgın, fırtınalı bir hafta sonu olmuştu. Başlarımızı eğerek içeri girdik. Bu artık neredeyse otomatik hale gelen bir ritüel haline gelmişti. Sanırım Bay Tinsley Monroe olmak bununla birlikte geliyor. Basınla görüşmelerim oldu ve fotoğraflarım çekildi, bu fotoğraflar internetin çeşitli yerlerinde yayınlandı, ama bu tamamen farklı bir durum.

"Dr. Fritz, Bayan Monroe." Kapıcı, asansöre binmeden önce bizi durdurur. "Sizi beklettiğim için çok üzgünüm, ama gece size bir paket geldi ve aldığınızdan emin olmak istedim."

Masasının arkasına koşar ve bir dakika sonra geri döner.

"Bir adam gelip bunu teslim etti." Kırmızı bir zarf tutar. "Dün gece görevde olan Isaac'e verdi. Bayan Monroe için olduğunu söyledi ve bu sabah ona ulaştırmamızı istedi. Oldukça şüpheli görünüyordu ve Isaac yüzünü göremedi çünkü tamamen kapalıydı. Ondan hemen gitmesini istedi."

Tinsley küfür eder ve asansöre doğru bir adım geri atar, ama ben onu almak için uzandığım anda, o öne doğru atılır. "Hayır. Dokunma."

Ona baktım. "Çok geç. Üzerinde zaten birkaç parmak izi var." Ona döndüm ve uzattığı zarfı aldım.

"Her şey yolunda mı, hanımefendi? Benim yapmam gereken şey..."

"Hayır, bunu ilettiğiniz için teşekkür ederiz. Gece elden teslim edildiğini mi söylediniz?"

"Evet, efendim," diye cevapladı, özellikle Tinsley'in tepkisi karşısında gergin ve emin olmayan bir şekilde.

"Teşekkürler. Bana bir iyilik yapar mısın?" "Elbette, efendim. Ne istersiniz."

"Isaac'in kişisel cep telefonunu alabilir misin? Başı dertte falan değil. Sadece bunu bırakan kişi hakkında birkaç soru sormak istiyorum."

Adam başını sallar. "Hemen. Size mesaj atarım."

"Teşekkür ederim." Cüzdanımı çıkarır ve ona yüzlük bir banknot uzatırım. "Bunu kimseye söylemediğin için teşekkür ederim."

Parayı cebine koyar ve hiçbir şey söylemeyeceğine söz verir, ben de titreyen Tinsley'i asansöre yönlendiririm. Kapılar kapanır kapanmaz, onu koruyucu bir şekilde koluma alırım ve el bombası gibi mesajlar göndermeye başlarım. Katımıza varırız ve Mason saçları ıslak ve dağınık, üzerinde sadece kabarık beyaz bir bornoz ve terlikler varken kapısından fırlar.

"Ne giyiyorsun sen, kardeşim?"

Kendine bir bakıp sonra bana dönerek omuz silkiyor. "Banyo yapıyordum. Kaslarımı gevşetmeye yardımcı oluyor ve yarın Pazartesi Gecesi Futbolu var. Ne, yargılıyor musun?"

Kafamı sallıyorum. "Asla. Bana bir iyilik yapıp, ben içeri girip evimi kontrol ederken kız arkadaşımın kalabilir misin?"

"Hayır," diye cevaplar hemen. "Sakın kıpırdama."

Yarım dakika sonra, hala bornoz ve terlikleriyle, şimdiye kadar gördüğüm en büyük kasap bıçağıyla geri döner.

Tinsley istemese de gülüyor. "Bu *Scream* değil."

"Tanrıya şükür." Mason titrer. "Eğer bir şey olacaksa, ben Drew Barrymore gibi yıldızım ve bağırsaklarımın deşilmesini hiç istemem. Gidelim."

Kıkırdamaya çalışıyorum ama başarısız oluyorum. Şu anda hiç mizah anlayışım yok ama Mason'a şükürler olsun.

Tinsley dudağını ısıyor, Mason'ın korku filmi bıçağına bakıyor. "*Tek* söyleyebileceğim tek şey, Tanrı'ya şükür sarışın olmadığım. O sürtükler her zaman başlarına gelir."

"İkiniz de beni güldürmeyi keser misiniz?" diye bağırırım. "Oraya girip her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum, böylece bu durumu çözebiliriz."

Tinsley'in ifadesi ciddileşti. "Haklısın. Özür dilerim."

"İlk ben gireceğim," diyor Mason. "Sen Tinsley ile burada kal, ya da daha iyisi, benim evime git."

"Kapıcı aşağıdaydı, bu yüzden evimde kimse olduğunu sanmıyorum, ayrıca buraya nasıl çıkabilirler ki? Bu bir önlem ama sen ekstra destek olursun."

"Kesinlikle ekstrayım," diye kabul eder. "Ama oraya silahsız girmeyeceğim ve silahlar benim işim değil."

"Telefonun yanında mı?" diye soruyorum ona.

"Evet, ama bu saçmalık. Lanet mektubu bıraktılar. Hepsi bu. Mason, sen bıçağıyla saldırıyı yönet, ama ben burada koridorda durmayacağım ve Mason'ın dairesinde korkmuş küçük bir kız gibi saklanmayacağım."

Onunla tartışmaya başlıyorum, ama o bana, daha zayıf bir erkeğin cesaretini kıracak kadar sert bir bakış atıyor. Doğal olarak, ben de pes ediyorum. "Peki. Sadece arkamızda kal."

Bununla birlikte, tam da bıraktığımız gibi olan daireme giriyoruz. Birkaç dakika içinde, Vander omzunda dizüstü bilgisayar çantasıyla içeri girerken, her şeyin yolunda olduğunu bildiriyoruz. Mason'ı fark eder ve kahkahalara boğulur, gülmekten ikiye katlanır.

"Evet, evet, sen de siktir git," diye söylenir Mason. "Giyineceğim."

"Benim için giyinme," diye nefes nefese söyler Vander, karnını tutarak.

"Seni

seni olduğun gibi seviyoruz, küçük tavşan. Seni okşayabilir miyim? O bornoz görüldüğü kadar yumuşak mı

gibi yumuşak mı?"

Mason ona orta parmak gösterir. "Birazdan dönerim, ama güvenliğe yarın akşamki maa seni almamalarını söyleyeceğim," diye Vander'ı uyarır.

"Uh-huh. Ve yine de, sihirli bir şekilde, listeye geri döneceğim."

Mason gözlerini devirir ve sonra gider, kapı arkasından kapanır ama hemen Wren ve Loomis ile birlikte tekrar açılır.

Yine aynı şeylerin tekrarlanacağına dair bir his var içimde. İnsanların gelip gittiği bir döner kapı gibi.

"Tamam," diyor Vander, yemek masama otururken. "şu mektubu bir görelim."

"Seni gece gündüz izliyorum. Ne kadar mücadele edersen et. Benden kurtulabileceğini sandın. Seni mahvedeceğim, bekle ve gör." Okumayı bitiriyorum ve birkaç uzun saniye boyunca, harf harf basit blok yazıyı okumaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Dickens gibi değil, ama en azından adam kafiye yazmış." Loomis iç geçirir. "Bence bu durum şampanya gerektiriyor, sence de öyle değil mi?"

Başımı çevirip ona gözlerimi kısarım. "Şampanya mı?"

"Onu asla kazanmasına izin verme, canım. Sana ucuz şiir gönderebilir, ama bir daha senin ateşini ya da ruhunu çalamayacak. Siktir et onu."

Buna karşı çıkmak zor. "Siktir et onu. Şampanya olsun."

"Şarap dolabında," diyor Stone. İstedğin kadehi al, ama iyi olanlar barımdaki cam raflarda."

Loomis şampanyayı hazırlamak için izin ister ve ben bir adım geri çekilirim, artık onu görmek istemiyorum. Müzik ya da oyunculığa bu yüzden başlamadım. Psikopatlardan biraz bıktım.

Vander dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyor. Onun ne olduğunu bile bilmiyorum. Garip görünüyor, ama ne yaptığını biliyor gibi görünüyor.

"Biraz zamana ihtiyacım var," diyorum.

Stone başını bana doğru çevirir ve ben onun yanağına bir öpücük kondurarak, iyi olduğumu ama bazen bir kızın bir dakikaya ihtiyacı olduğunu belirtirim.

"Eşlik etmemi ister misin?" diye soruyor Wren, ben de omuz silkiyorum.

"Tabii. Ama Joe Stalker'dan bahsetmiyoruz. Bu benim kuralım."

Büyük salonda yüksek bir *patlama* sesi duyulur ve gözümün ucuyla Loomis'in üç büyük kadehe şarap doldurduğunu görürüm.

"Hey." Stone elimi tutar ve beni kendine doğru çeker, izleyicilerimizi hiç umursamadan elini belime, alnını alnıma dayar. "Bunu çözeceğiz, tamam mı? Onu durduran kameralarımız ve kapıcılarımız var, dairemize hiç yaklaştımadı."

"Biliyorum. Ben iyiyim. Sayılır. Sanırım bunu biraz sindirmem gerekiyor."

Dudakları dudaklarıma değiyor ve beni öpüyor, sonra elimi tutup dans pistinde döndürür gibi beni döndürüyor.

"Şişeyi al," diyorum Loomis'e, Wren ve ben bardaklarımızı alıp eski yatak odama doğru yönelirken. Onları Stone'un odasına götürmek istemiyorum. Bu çok samimi geliyor ve şu anda uzanmak istiyorum.

Üçümüz, elimizde bardaklarla eski yatağıma uzanırız. Bir yudum alırım ama yutamadan kapı açılır ve Vander karşımda durur.

"Şiirler internette yok," diyor. "Ne?" Biraz daha dik oturuyorum.

"Mektupların çoğunun sızdırıldığını veya delil olarak kullanıldığını ve kamuya açık bilgi olduğunu söylemiştin, ama öyle değil. Sana gönderdiği tehdit mektupları öyle. Onlar delil oldu, ama ünlü kişilere gönderilen tehdit niteliği taşımayan aşk mektupları suç sayılmıyor ve Terrance Howard'a karşı açılan davanın bir parçası değillerdi."

"Hmm. Tamam. Anladığımdan emin değilim."

Vander odaya girer, elimden bardağı alır ve şampanyamı bir dikişte içer. Ben itiraz etmeden, bardağı tekrar doldurur ve bana geri verir. "Bu yeni mektupları yazan kişi, o pisliğin sana şiirler yazdığını ve mektupların hepsinin tehdit içermediğini biliyordu. Sen kendin söyledin. Başlangıçta öyleydiler, sonra tehditkar hale geldiler."

"Bu mektup gibi," diyor Wren. "Ama bu hala bir şiir."

"Evet. Bu da bir önceki gibi tehditkar ve teknik olarak, gerekirse, ilkinin de öyle olduğunu iddia edebilirsiniz, ancak internette bulunan mektuplara baktım. Hiçbiri geçen sefer veya bugün aldıklarımıza benzemiyor. İnternette bulunanlar daha çaresiz, öfkeli ve şiddet içeren mektuplardı ve hiçbir şekilde kafiyeli veya şiirsel değillerdi."

"Yani bunları yazan kişi ilk notları görmüş olabilir mi?" diye tahminde bulunur Loomis. "Öyle görünüyor," diye sonuçlandırır Vander.

Ona bakıyorum, zihnim karışık, sesim yumuşak, titrek bir fısıltı. "İlk mektupları çok fazla kişi görmedi."

"Şu anda elimdeki tüm video kayıtlarını, binaya girip çıkarken çekilmiş kayıtları ve halka açık olan her şeyi inceleyeceğim. Bu adam iddia ettiği gibi seni izliyorsa, şansımız yaver gider ve o pisliği bulabiliriz. Ama bu büyük bir hata, Tinsley. Hem de büyük bir hata. Bu formatta yazılmış mektupları bilenlerin sayısı sınırlı. Her birini düşünüp yazarsan, tek tek araştırırım. Onları bulacağız. Söz veriyorum."

Omzumu güven verici bir şekilde sıktı ve kapıyı kapatarak odadan çıktı.

O sırada etrafımda olan ve mektupları gören veya bilen tüm insanları düşünürken, şaşkınlıktan konuşamıyorum. "Düşünmem lazım. Bu çok fazla. Ve Stone'un burada kağıdı yok." Bunu zor yoldan öğrendim.

"Telefonuma yazarım," diyor Loomis, şampanya kadehini bitirip boş kadehi yan masaya bırakarak telefonunu çıkarıyor.

"Üzgünüm." Wren elini kaldırıyor. "Yalan söylemeyeceğim, o benim listemin en başında yer alıyor, bu yüzden zor bir soru soracağım. Hepimizin aklının bir köşesinde olan ama henüz sormadığımız soru."

Wren'in ne soracağını biliyorum. Ve bu tek başına göğsümü ağrıttırıyor ve vücudumu titretiriyor, çünkü evet, ben de bunu düşündüm ve kendimden nefret ediyorum.

"Forest olabilir mi?" diye devam ediyor.

"O Los Angeles'ta," diye cevaplıyorum, ama sesim pek inandırıcı değil. "Onları elden teslim etmesi imkansız."

"Tamam," diye devam ediyor Loomis. "Onun yaptığını söylemiyorum, ama bunu yapmak için birini tutmamış olabilir mi?"

Yeni doldurulmuş bardağımı bir dikişte içiyorum, boş bardağı Loomis'in yatağının yanına koyuyorum ve yatağa geri uzanıyorum. "Evet," diye cevap veriyorum isteksizce. "O olabilir. Boynumdaki öpücük izini görünce çok sinirlendi ve senin hakkında ona yalan söylediğimi düşündü" — Loomis'i işaret ediyorum — "ve artık birlikte olmadığımız için ne kadar mutsuz olduğunu saklamadı. Dün gece Stone ve ben tüm o fotoğraflarda çok mutlu bir çift gibi görünüyorduk ve eminim ki o da onları görmüştür. Ayrıca tüm mektupları da biliyordu. Hepsini. Bizi izinden düşürmek için birine para verip mektupları elden teslim ettirebilirdi."

Gözlerimi kapatıyorum. Forest olduğunu düşünmek istemiyorum. Tüm bunlar ilk kez yaşandığında, gece gündüz benim yanımdaydı. Onu seviyordum. O benim çocukluk aşkımdı ve en güzel anılarımın bazıları onunla ilgili.

"Başkaları da vardı. Sadece o değil. Onu nasıl suçlayabilirim? Onun adını nasıl yazabilirim? O Stone'un kardeşi."

"Stone'un bunu düşünmediğini mi sanıyorsun?" diyor Loomis. "Bence düşünmüştür."

Cep telefonum cebimde çalıyor, onu çıkarıp gülmeden gülümsüyorum. "Kulakları yanıyor mu acaba? Belki ona sorup nasıl tepki vereceğini görmeliyim."

"Sana birkaç dakika vereceğiz." Loomis yataktan kalkar ve Wren'i de yanında götürür.

Parmağım ekranı kaydırarak cevap verdi. "Selam, Forest."

"Selam," diye cevaplar. "Nerede yakaladım seni?" Sesi tedirgin. Rahatsız. "Stone'da."

"Oh. O da seninle mi?" Sesi keskin ve hızlı konuşuyor. Sanki ulaşmak istediği bir noktaya varacak ve bu gel-gitlerden bıkmış gibi.

"Hayır. O diğer odada. Nasılsın?"

"Dün geceki fotoğrafları gördüm, Tinsley. Görmemişim gibi davranabilir miyiz? Onları gördükten sonra nasıl olduğumu sanıyorsun?"

"Sesin üzgün geliyor."

O neşeye gülüyor. "Evet, çok kızgınım. O benim kardeşim. Sen onunla yaşıyorsun, onun kolunda mutlu ve rahat görünüyorsun ve lanet parmağında onun yüzüğünü takıyorsun. Buna nasıl tepki vermem gerekiyor?"

"Bugün başka bir mektup aldım," diyorum, bu konuyu ele almak yerine.

"Öyle mi? Kahretsin, Tins, üzıldüm. Ne yazıyordu?" Sesi bir anda öfkeden endişeye dönüşür.

"Seni gece gündüz izliyorum. Ne kadar mücadele edersen et. Benden kurtulabileceğini sandın. Seni mahvedeceğim, bekle de gör."

Bir dakika sessiz kalır ve sonra "Siktir!" diye bağırdığını ve arka planda bir şeyin kırılma sesini duyarım.

"O neydi?"

"Bir bardak attım. Tanrım. Seni mahvedeceğini ve gece gündüz seni izlediğini ne demek lan bu?!"

"Bilmiyorum," diye ağlayarak sinirleniyorum. Gözlerimden yaşlar akmaya başlıyor, şakaklarımı ıslatıp saçlarıma akıyor. Bunun mektuptan mı yoksa onun tepkisinden mi kaynaklandığını bilmiyorum. "Tam olarak kulağa geldiği gibi, sanırım. Beni izliyor ve mahvetmek istiyor."

Telefona bir nefeslik hava üfler. "Üzgünüm, bebeğim. Bu kadar sinirlenip seni üzmem istemedim. Bu pisliği nasıl bulamıyorlar?" Bir nefes daha. "Orada olmandan nefret ediyorum. Ben Los Angeles'tayken senin Boston'da olmandan nefret ediyorum. Stone'la birlikte olmandan, benimle olmandan nefret ediyorum. Bir psikopatın seni takip edip tehdit etmesinden nefret ediyorum. Buna dayanamıyorum, Tinsley. Hiçbirine. Beni delirtiyor."

Ona soramam. O olup olmadığını soramam. Öyle olsaydı böyle tepki vermezdi. Değil mi? Vermezdi. Rol yapıyor gibi görünmüyor ama...

Kapı birden açılır. "Onu yakaladık." Loomis koşarak bana gelir ve elimi tutar. "Vander onu yakaladı. Telefonu kapat. Sana ihtiyacımız var."

"Onu yakaladınız mı?" Forest bağırır.

Loomis'in gri gözlerine bakarak, "Seni sonra ararım, Forest," derim.

"Tamam. Git. Ama lütfen beni ara."

O telefonu kapatır ve ben Loomis'in peşinden giderim. "Forest olmadığını söyle."

Loomis elimi sıkıca tuttu. "Forest değil."

Hıçkırarak ağlamaya başlıyorum ve titremeye başlayınca yüzüm Loomis'in omzuna düşüyor.

"Hey, hayır, öyle yapma."

"Onun olduğunu düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum."

"Canım, sırf dıştan bakıldığında kırmızı kağıtlar ve şiirler ile seni takip etmiyor diye, hayatını çok zehirli bir şekilde mahvetmediği anlamına gelmez."

Ona başımı sallayarak onaylıyorum. "Biliyorum." Burnumu çekip yüzümü siliyorum. Sakinleştirici bir nefes alıp kendimi yatıştırıyorum. "Bu konuda bir şeyler yapmam lazım." "Evet. Sen ve Stone, çünkü bu ikinizi de ilgilendiriyor. Onu önemsemen onu önemsemek normal, ama onun seni önemseme şekli doğru değil. Kalbin büyük ve kimseyi incitmek istemiyorsun, seni bunun için seviyorum, ama onun sana olan ilgisi sona ermeli."

"Katılıyorum. Ben yaprak değil, diken olmalıyım. Bazen bir durumun ne kadar kötü olduğunu, içinde olduğumuz için dışarıdan göremiyoruz. Pasif bir yol izleyerek kendimi uzaklaştırdım, onun

bunu doğal olarak aşmasını umarak pasif bir yol izledim, ama artık onunla ilgili konularda pasif olamam. Mektupları gönderenin o olduğunu düşünmek bunu gerçekten anlamamı sağladı."

Loomis alnımı öptü. "Kimdi?"

diye ısrar ettim. "Söyle bana."

"Apollo. Eski menajerin. Biraz tuhaf olduğunu söylediğin kişi —bu konuda yanılmamışsın—ve ilk mektubu aldığın anda sana mesaj attı. Çünkü o, seni başından beri izliyordu.

Videoyu inkar etmek mümkün değil. Sabahın ikisinde mektubu teslim etmek için binaya giren adam, kapüşonlu, güneş gözlüklü, burnunu ve ağzını kapatan bir maske ve deri eldivenler giyiyor. Onu tanıyan olmamalı. Ama zarfı aldıktan sonra ona karşı çıkan kapıcıya ellerini kaldırıyor ve bunu yaptığında, kapüşonu kollarından biraz kayıyor ve sarı mürekkep izleri görünüyor.

Bir güneş.

Apollo Sun — adını her zaman sevmiştir, gerçek adı olup olmadığını hiç bilemedim — bileğinin iç kısmında parlak sarı bir güneş vardır. Ama Vander onun olduğunu bu şekilde anlamadı. Apollo sözünü tutmuş ve beni takip etmişti. Vander, onun yüzünü birden fazla kez yakalamayı başardı. Özellikle deponun dışında, bu sayede kameraların yerini ve onlardan nasıl kaçınacağını biliyordu. Kameraların açısını ve konumunu inceledi. Mesafesini korudu ve benim görüş alanımın dışında kaldı, ama oydu ve Vander yıllar önce bir konserimden sonra onunla tanışmıştı, bu yüzden onu tanıdı.

Herkes gittikten sonra FBI geldi ve Stone ile ben, bina yöneticisi tarafından bir kez daha erişim izni verilen binadaki video görüntülerini onlara gösterdik. FBI'ya dövmeyi tanıdığımı ve onu kovduğum için benden nefret etmek için bir nedeni olduğunu söyledim. Bunu yaptığımda, benim adımlı lekelemeye çalıştı, bu da diğerk bazı müşterilerinin hoşuna gitmedi. Sektördeki arkadaşlarım. Onlar da onu terk etti ve bundan sonra kariyeri keskin bir düşüşe geçti.

FBI, onu bulup sorgulamak için getireceklerine söz vererek ayrıldı ve olay böylece kapandı. Onu yakalayacaklar ve umarım bu iş böylece bitecek.

Stone ve ben kanepede kıvrılıp birlikte futbol izliyoruz ve saat dörtteki maçın devre arası geldiğinde ona dönüp "Forest'a birlikte olduğumuzu söylemeliyiz" diyorum.

Bana göz kırptı ve yer değiştirdi, böylece tamamen üstüne çıktım, kolları sırtımı sardı. "Bunu ne zaman yapmak istersin?"

"Bilmiyorum. O Los Angeles'ta, biz buradayız, bu doğru değil ve artık onunla böyle devam edemem. Sen ne dersin?"

"Bu konuda üzgünüm çünkü bu onu incitecek ve muhtemelen onunla olan ilişkiyi tamamen mahvedecek." Beni daha iyi görebilmek için yüzümdeki saçları kenara çekiyor. "Ama bu yapılması gereken bir şey çünkü seni seviyorum ve seni istiyorum. Sadece şu an için ya da önümüzdeki birkaç ay için değil, sonsuza kadar. Eğer bu, Los Angeles'a taşınmam anlamına geliyorsa, o zaman..."

"Buraya geri taşınmayı düşünüyordum," diye araya girdim. Gözleri parladı. "Öyle mi?"

"Boston benim evim. Wren, diğer kızlar ve ailem burada. Babam müzik kariyerini burada yaptı, ben neden yapamayayım? Filmim olduğunda seyahat etmem gerekecek, ama Los Angeles'ta yaşasam da yaşamam da durum aynı olur."

"Peki ya Loomis?"

"Beni onunla paylaşmaya alışman gerekecek. O benim diğer yarım, sen ise sadece yattığım adam."

Omzumu ısırdı ve ben çığlık attım. "Hiç yaramazlık yapmaz mısınız?"

"Hayır. Asla. Ama gerçekten, onu sık sık ziyaret edeceğim, o da beni ziyaret edecek ve telefonda çok fazla konuşacağız. Bizim yaptığımız şey bu ve onu çok özleyeceğim. Ama o Los Angeles'ta kalmam için bir neden değil, sen ise burada olmam için bir nedensin."

Dudakları benimkine değiyor. "Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin."

Başımı göğsüne yaslayıp kalp atışlarını dinliyorum. "Peki ya Nişan ne olacak?"

Parmakları saçlarımı okşuyor. "Şimdilik devam edeceğiz çünkü birlikte olduğumuz için bunu bozmak kolay değil."

"Devam edeceğiz, ama eninde sonunda. Bunu nasıl sonlandıracağımızı bulmamız gerekecek. Aramızda sahte bir şey olmasını sevmiyorum."

"Ben de. Katılıyorum, bir yolunu buluruz."

Sadece aramızdaki şey gerçekten sahte bir nişanı nasıl sonlandıracağımı bilmiyorum.

Uyumakta zorlanıyorum. Bütün gece, dün olan her şeyi düşünerek bir o yana bir bu yana dönüp duruyorum. Sadece onun takipçisini yakalamış olmamız değil, sonrasında kanepede konuştuklarımız da. O aramızda sahte bir şey olmasını istemiyor, ben de istemiyorum. Ama nişanı bitirmenin bir yolunu bulmamız gerektiğini söylediğinde, bu benim için büyük bir darbe oldu.

Ama haklı. Nişan gerçek değil ve bu yüzden sonlandırılmalı.

Yoğun bir hafta sonunun ardından Pazartesi sabahı her şey normale döner. Benim vardiyam var ve Tinsley'nin de tüm gün çekimleri var. Ama asansörle aşağı inerken ikimiz de sessiz olduğumuz için ona dönüyorum.

"Forest'a söylemek için beklemek istemiyorum. Bu yapılmalı ve yüz yüze yapılmalı."

Bütün gece beni rahatsız eden şey buydu. Ona yalan söyledim. Onu aldattım. Yaptıklarımı düzeltemem, ama yalan söylemeyi değiştirebilirim. Ona bunu benim söylemem gerek.

"O zaman ne öneriyorsun?"

"Cuma gecesi vardiyam bittikten sonra Los Angeles'a uçmayı öneriyorum."

Beni bir anlığına inceledi. "Benim gelmemi istemiyor musun?"

Bunu da düşündüm. Onun da ona söylemesi gerektiğini biliyorum, sadece ben değil. "Bu sana kalmış."

Elimi tuttu ve başını omzuma yasladı. "Seninle birlikte ona söylemek istiyorum, ya da en azından onunla kendim konuşmak istiyorum. Bunu

"Tamam. Öyle yapalım."

Kapılar açılır ve lobide dışarı çıkarız. Sadece biz ve her sabah olduğu gibi bize biraz mahremiyet sağlamak için kendini meşgul gösteren kapıcı vardır. Elim onun çenesini okşar ve dudaklarını dudaklarıma getiririm. Onu deli gibi öperim, bana destek olması için ona ihtiyacım vardır. Çok geçmeden geri çekilir, alnını öper ve bir adım geri atarım.

"İyi misin?"

Bana küstahça bakar. "Ben sert biriyim."

Gülümsüyorum. "Bunu zaten biliyordum, küçük Rose. Bir şeye ihtiyacın olursa, ara ya da mesaj at. İyi günler. Seni seviyorum, akşam görüşürüz. Bugün çekim ne zaman bitiyor?"

"Beş civarı bitmeli, ama Loomis'e sonra bir şeyler içmeye gideceğimize söz verdim, bu yüzden muhtemelen sekiz civarı evde olurum. Ya sen? Sen ne zaman bitiriyorsun?"

"Her şey yolunda giderse yedide, yani muhtemelen aynı saatte evde olurum."

"Harika." Bana doğru eğilip bir kez daha öptü ve her zamanki gibi güvenlik görevlileri eşliğinde binadan çıkarken onu izledim.

Dışarı adımını attığı anda, etrafı kalabalıklaşır. Bekleyen iki üç kişi de değildir. En az bir düzine basın mensubu vardır. Ne oluyor? Kapıya doğru ilerlerken, eski menajerinin takip suçundan tutuklandığını soran bağırıışlarını dinlerim. Bu haber nasıl bu kadar çabuk yayıldı? Güvenlik görevlileri onu arabanın arkasına bindirir ve hızla uzaklaşırlar.

Hüzünlü bir iç çekiyorum. Bu çılgınlık hiç bitmeyecek mi? Ona hızlıca bir mesaj atıyorum.

Ben: İyi misin?

Tinsley: Evet. Apollo hakkında haberler yayılmış belli ki.

Ben: Seninle hiç sıkıcı bir an olmaz, değil mi?

Tinsley: Hayır. Asla. Umarım neye bulaştığını biliyorsundur.

Ben: Evet. Seni. Elimden geldiğince. Tinsley:

göz devirme emoji *kalp emoji*

11 Ocak'taki son konserinden sonra onu bir yere götüreceğim.

Benthescyme'ye ya da gitmek istediği başka bir yere, yeter ki sadece ikimiz olalım ve başka kimse olmasın.

Her zamanki gibi arka kapıdan çıkıp işe gittiğimde, hastane her zamanki gibi koşuşturmacalı ve telaşlı. Beni karşılayan bir travma vakası var ve durmak bilmiyor. Birbiri ardına vakalar geliyor ve kafamı kaldırdığımda, gitme vakti gelmiş oluyor. Eve dönüş yolu hızlı ve olaysız geçiyor, tam da sevdiğim gibi. Arabamı park yerine park edip bekleyen asansöre biniyorum.

Duvara yaslanarak, oldukça yorgun bir şekilde, gün boyunca ilk kez telefonumu kontrol ediyorum. Mesajlar ve cevapsız aramalarla dolu olduğunu görünce kaşlarım içe doğru kıvrılıyor.

Kahretsin.

Arkadaşlarımdan gelen mesajları açarım.

Mason: Eğer bunu sır olarak saklamak istiyorsan, lobide onunla öpüşmemeliydin.

Altında, bu sabah Tinsley ve benim lobide öpüşürken çekilmiş bir dizi fotoğraf var. Intertainment'tan ekran görüntüleri ve bir başlık var: *Tinsley Monroe, eski menajerinin taciz suçundan tutuklanmasının ardından nişanlısı Stone Fritz ile özel ve rahatlatıcı bir an yaşıyor.* Hastane dışında çekilen ilk fotoğraflarımızda olduğu gibi, özel bir an yaşadığımız ve fotoğraflandığımızdan habersiz olduğumuz açık. Bunlar gösteriş için değil, paparazziler hepsini çekmiş.

Kalbim birkaç kez daha hızlı atıyor.

Vander: Tinsley'in eski menajeriyle ilgili manşetlerle birlikte her yerdeler. Dünyanın çoğu için bu, birlikte olduğunuzu daha da teyit ediyor. Bunun sahte olduğunu düşünenler için ise, birlikte olmadığınızı teyit ediyor.

Ve sorun da bu. Tinsley ve benim ailemize ve arkadaşlarımıza yaydığımız yalanlar. Nişanımızın sahte olmasına rağmen, birlikte olduğumuzu sadece seçkin birkaç kişi biliyordu. Onlar, ailem ve büyükannem. Ama Forest dahil diğer herkes için bu bir hileydi. Onu güvende tutmanın bir yolu. Bunu açıklamanın bir yolu yok ve gerçeğin bu şekilde ortaya çıkmasını istemedim.

Forest'ın bunu bu şekilde öğrenmesini istemedim.

Ondan gelen mesaj veya aramaları arıyorum ama bulamıyorum. Ancak ailemden, amcalarımdan ve teyzelerimden çok sayıda mesaj var.

Saatime bakıyorum. Saat neredeyse sekiz ve Tinsley yakında eve gelmeli. Şimdi konuşacak çok şeyimiz var. Çözmemiz gereken daha çok şey var.

Tanrım. Elimi yüzümden ve saçlarımdan geçirip telefonumu cebime geri koyuyorum. Asansör duruyor ve ben, son zamanlarda başımıza gelen saçmalıkları unutmak için

Bana atılan son saçmalıkları kafamdan atmak için yemek ve Pazartesi Gecesi Futbolu'nu iple çekiyorum.

Dairemin kapısını açtım, anahtarlarımı, cüzdanımı ve telefonumu kapının yanındaki masaya attım ve mutfığa doğru yürüdüm, ama gözümün ucuyla birini gördüğümde donakaldım. Forest kanepemde oturuyordu, dirsekleri dizlerine gömülmüş, başını ellerine almış, öne doğru eğilmişti. Beni duyunca başını kaldırdı ve onu görünce neredeyse nefesim kesildi.

Saçları dağınık, gözleri kan çanağına dönmüş ve mor çürüklerle çevrili, solgun, zayıf ve hasta görünüyor. Ama gözlerinin kan çanağına dönmüş olmasından daha fazlası var. Gözleri vahşi ve inanılmaz derecede karanlık, göz bebekleri büyümüş. Sonra kahve masamda bir bardakla birlikte neredeyse boşalmış bir viski şişesi fark ettim. İyi malzemeyi seçmiş. Sanırım bunu ona kıskanmam.

"İyi misin? Burada ne yapıyorsun?"

"Biraz aptalca bir soru, sence de öyle değil mi?" Bardağını kaldırıp içkisini bitiriyor ve hemen hemen ağzına kadar dolduruyor. Hatırladığım kadarıyla, o şişe son gördüğümde çok daha doluydu. Bir süredir burada içiyormuş.

"Bir şey yedin mi?"

Kıkırdar ve yüzünü siler. "Bana bakmaya mı çalışıyorsun, ağabey? Bu, arkamdan eski kız arkadaşım ile yatarken bana yalan söylediğin gerçeğini mazur gösterecek mi sence?"

"Ne kadar içtin?"

"Siktir git. O kadar içtim. Onu seviyorum, pislik herif. Hayatım boyunca onu sevdim ve sen bunu biliyordun. O benimdi. Senin değildi." Ayağa kalkar ve sendeler, bir yumruğunu sıkar, diğer eliyle ise yeni doldurulmuş ve şimdi yere viski döken bardağı tutar. "Bana bunu nasıl yapabildin?"

"Aşık oldum," diyorum ona, çünkü ona yaptığım şey için bir mazeretim yok ve onun öfkelenmeye her hakkı var.

"Aşık mı oldun?!" diye bağırır ve bardağı fırlatır. Bardak havada uçar, duvara çarpmadan önce her yere viski sıçratır, kristal parçaları minik elmaslar gibi yere saçılır. "Ona aşık olmak sana düşmezdi! Bu nasıl oldu Stone? Bana saçmalıklar anlatma." Beni iğare eder. "Gerçeği istiyorum. Ne zaman başladı?"

"İki yıl önce. Şimdi biraz daha fazla oldu. O zaman ortadan kaybolup herkese yoga tatiline gittiğini söylediğinde, aslında benim teknemde saklanıyordu. Oraya gidip onu buldum. Planlı değildi. Aramızdaki hiçbir şey planlı değildi."

Kollarını başının arkasına atar ve gömleğinin arkasını yırtar. "İki yıl mı?! İki yıldır onunla yatıyor musun?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Teknede bir ilişkimiz oldu, sonra büyükannemin balo gecesine kadar onu bir daha görmedim. Birbirimizden uzak durduk."

Kafasında bunu çözmeye çalıştığını görebiliyorum. Zaman çizelgesini. "Çünkü bunun yanlış olduğunu biliyordun. Bana bunu nasıl yapabildin?"

"Üzgünüm..."

"Bana yalan söyleme lan!" diye bağırıyor, beni irkiltiyor. Üzerime atılıyor ve tüm gücüyle beni itiyor. Yere düşüyorum ve hemen kalkıyorum, o da yumruğunu yüzüme indiriyor. Bir adım geriye sendeliyorum, görüşüm bulanıklaşıp sallanmasına rağmen bir şekilde dengemi sağlıyorum. Sol gözüm, derimin altında beyaz sıcaklık dalgaları yayılırken, yüzümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Kahretsin, çok acıyor.

Yüzüme dokunup hasarı değerlendirmek için duyduğum dürtüyü görmezden geliyorum. Yanağımdan kan akıp gömleğime damladığını hissedebiliyorum. Sakinleşmeye çalışıyorum ama kolay değil. Nefesim ağırlaşmış, yumruklarım sıkılmış ama ona vurmayacağım. Onun yaptığını hak ettim ama o sadece bir kez vurabilir.

Bir adım geri çekildi, yüzüme baktı ve sanki kendini kontrol etmeye çalışıyor ama nasıl yapacağını bilmiyormuş gibi döndü. Bir saniye kör bir öfke, bir saniye sonra ezici bir kalp kırıklığı, sanki bir sarkaç gibi sallanıyordu. Forest her zaman duygularını aşırıya kaçırırdı ve bu onu kırım noktasına getirmiş gibi görünüyordu.

Ellerini başının üstüne koyarak volta atmaya başlar, bana vurduğu eli kızarmış ve biraz şişmiştir. İyi bir vuruştur, göz çukurumu ve elini kırmış olsa bile şaşırmazdım.

"Pişman değilsin," diye öfkeyle söylüyor. "Hastanenin dışında o fotoğrafları gördüm. Bu sabah ikinizin fotoğraflarını gördüm. Neden geldiğimi sanıyorsun? Kendi gözlerimle görmek istedim. Ağabeyimin ne kadar yalancı bir pislik olduğunu kendi ağzından duymak istedim." Durup bana dönüyor, yüzünde saf

acı dolu. "Onun için ne hissettiğimi biliyordun. Onu ne kadar sevdiğimi biliyordun. Bunca yıldır biliyordun. Nasıl yapabildin, Stone?"

Yere bakıyorum, ellerimi belime koyuyorum, ona yaptıklarımın dolay kendimden nefret ediyorum.

"Neden o?" diye ısrar eder. "Bu gezegendeki onca kadın varken, neden o? İstedğin kadını seçebilirdin, ama sen benim kızımı seçtin."

Gözlerine bakıyorum. "Ona aşık oldum, Forest. Senin gibi. Kasıtlı değildi. Uzak durmaya çalıştım. Onu sevmek istemedim."

"Fazla direnmedin de!"

Keşke direndiğimi bilseydi. İki yıl boyunca. İki yıl boyunca tek bir kadını istedim ama ona ait olduğu için ona sahip olamadım. O iki yıl boyunca başka kimseyle birlikte olmadığımı biliyor. Teknede bir kadınla birlikte olduğumu bilmiyordu. Gizemli kızla bir ilişkim olduğunu sandı çünkü ona öyle inandırdım.

Alnını siliyor ve terlediğini görebiliyorum. Konuşmasının bozukluğu ve sendeleyeni yürüyüşüne bakılırsa, biraz sarhoş olmaktan öte bir durumda. Çok fazla alkol almış. Benim içip ayakta kalabileceğimden çok daha fazla. Bu, öfkesi ve kalp acısıyla birleşince onu dengesiz ve tehlikeli hale getiriyor.

Tinsley'e mesaj atmam lazım. Eve gelmemesini söylemeliyim, ama telefonum ön kapının yanında ve...

Kapı açılır ve Tinsley, "Lucy, ben geldim. Bugün kabus gibi bir gündü, Stone. O fotoğraflar hakkında konuşmamız lazım," diye bağırır.

Siktir. *Siktir!*

"Tinsley, buraya gelme."

"Ona buraya girmemesini söyleme, seni pislik," diye bağırır Forest.

Tinsley'in botları parke zeminde ses çıkarır ve onun arkamda hareket ettiğini duyarım. Olanları görünce nefesini tutar, muhtemelen kırık camları, kokuşmuş viski kokusunu, kanayan ve şişmiş yüzümü ve Forest'ın bir barın zemininden kaldırılmış gibi görünmesini fark eder.

Çenesi titreyerek yüzüme bakar. "İyi misin?"

Gözlerimi ondan ayırmadan hafifçe başımı sallarım ve Forest bizi izlerken boğazından acı dolu bir ses çıkarır.

"Forest," diye fısıldadı, sesi titriyordu. "Neler oluyor?" Bir adım daha attı ve ben onu arkama itmek için uzandım. Onun ne kadar sarhoş ve dengesiz olduğunu bilmiyordu.

"Ona zarar vermeyeceğim," diyor Forest, gözleri ona kilitlenmiş halde. "Ona asla zarar vermem." Yere yığılıyor ve göğsüm titriyor. Onun için bu durumu düzeltmek istiyorum. O benim küçük kardeşim ve ben onu incitmekle kalmadım, aynı zamanda yardıma da ihtiyacı var.

Tinsley yanımdan geçmeye çalışır ve ona yapmamasını söyleyen bir bakış atarım. Bütün bu süre boyunca gözlerimi Forest'tan ayırmadım, ama içgüdülerim onu alıp buradan uzaklaştırmamı söylüyor. Onu bu halde görmesine gerek yok ve ona zarar vermeyeceğini söylese de, mantıklı düşünemiyor ve ne yapacağı belli değil. O istese de istemese de Tinsley zarar görebilir.

"Fotoğraflar mıydı?" diye sorar ona yumuşak bir sesle, adımları köşeye sıkışmış bir hayvana yaklaşır gibi nazik ve temkinli. "Bu yüzden mi geldin?"

"Onlarla uyandım. Seninle ilgili daha fazla Google uyarısı geldi ve o fotoğrafları gördüğümde..." Sesi kesildi.

"Sana telefonda söylemek istemedim," diye açıklıyor. "Bu hafta sonu gelip seninle yüz yüze konuşacaktık."

"Biz mi?" diye sorar, yüzündeki ifade bir kez daha sertleşir. "Evet. Biz. Stone ve ben."

Sanki bu mantıklı gelmiyormuş gibi başını sallar. "Sadece onunla yatıyor musun, yoksa daha fazlası mı var?"

"Daha fazlası. İkimiz için de. Onu seviyorum. Seni incitmek istemiyorum, bunu hiç istemedim, ama onu seviyorum ve biz birlikteyiz."

Hareket etmekten korkuyorum. Yaklaşmaktan korkuyorum. Onun önünde bu durumu daha da kızıştırmak istemiyorum, ama bunun nasıl iyi sonuçlanacağını bilmiyorum. Sanki benim haklı olduğumu kanıtlarcasına, ondan uzaklaşıyor, şişeyi alıyor ve bardağı attığı gibi onu da fırlatıyor. Tinsley çığlık atıyor ve ben harekete geçiyorum. Şişe duvara çarptığı anda, kolumu onun omzuna atıyorum, onu uzaklaştırıyorum, sırtımı dönüyorum ve onu korumak için üzerine eğiliyorum.

"İyi misin?" diye yüzüne fısıldarım.

Göz yaşları yanaklarından süzülüyor ve ben onları siliyorum. "Bu Forest değil."

"Biliyorum."

Dönüyorum ama onu arkamda tutuyorum. Forest kanepede oturmuş, başını ellerine almış, vücudu ileri geri sallanıyor.

"Ne kadar içtin?" diye soruyorum, hayati fonksiyonlarını kontrol etmek istiyorum.

"Çok," diye boş boş cevaplar. "Çok içtim." Büyük kahverengi gözleriyle bana bakar.

"Bir şey aldın mı?"

Kafasını sallar. "Hayır." Gözlerini kırpar ve sonra iç geçirir, yanağında bir gözyaşı vardır. "Ayrıldığımızda daha fazla içmeye başladım, ama son birkaç haftadır çok içiyorum."

Tinsley arkamda titriyor ve hıçkırarak ağladığını duyuyorum. Bunun için kendini suçladığından hiç şüphem yok.

Yüzünü siler ve arkamdaki Tinsley'e bakar, gördüğü manzara karşısında şok olur. "Özür dilerim," diye ağlar, gözyaşları yüzünden süzülür. "Seni korkutmak istemedim. Yemin ederim Tinsley, seni asla incitmezdim. Artık kim olduğumu bilmiyorum. Sadece her şeyin geçip gitmesini, kendimi daha iyi hissetmeyi istedim, ama hiç geçmedi ve bu sabahki fotoğraflar..."

Onu çileden çıkardı.

Ellerimi yanımda tutarak ve gevşek bir duruşla ona doğru yürüdüm. Yanında yere diz çöktüm ve nabzını kontrol etmek için bileğini tuttum. Forest doktor değil, ama ne yaptığımı biliyor.

Kahretsin. Onun içki içtiğini nasıl bilemedim? Bu kadar kötü olduğunu nasıl bilemedik? İçtiğini biliyordum. Baloda sarhoş olduğunu ve sonra benimle telefonda da sarhoş olduğunu biliyordum. Fazla önemsemedim. Baloda hepimiz içiyorduk ve Tinsley ile benim hastane dışındaki fotoğraflarımızı gördükten sonra birkaç içki içtiği için onu suçlamadım.

Yine de...

"Bilmiyordum," diyor Tinsley, sanki benim düşüncelerimi dile getirircesine hıçkırarak. "Nasıl bilmeyebilirdim ki?"

"Çünkü herkesten saklandım. İçen insanların yanında sosyal olarak içiyordum ya da evde yalnız içiyordum ve sarhoşken kimseyle konuşmuyordum."

"Bilmeliydim," diye vurgulu bir şekilde söylüyorum. "Ben bir doktorum ve senin kardeşinim. İşaretleri görmeliydim. O kadar sarhoş olmanın normal olmadığını bilmeliydim."

Alnı dizlerine düşüyor, ama nabızı çok düzensiz. Hızlı ve zayıf, terliyor. O şişenin içinde ne olduğunu biliyorum. Çok fazla alkol almış ve bu beni korkutuyor.

"Yardıma ihtiyacın var," diyorum ona. "Benden nefret ettiğini biliyorum ve buna hakkın olduğunu da biliyorum, ama ben hala seni seviyorum ve sana yardım etmek istiyorum."

"O benden ayrıldığında yıkılmıştım," sanki ben konuşmamışım gibi devam ediyor. "Bununla başa çıkmak için içmeye başladım. O seninle buraya taşınana kadar durum bu kadar kötü değildi. Sonra kendimi tamamen kontrolsüz hissettim. Çok kızgındım, kin doluydu ve kıskançtım, ve bunu nasıl durduracağımı

ya da kapatacağımı bilmiyordum." Geriye yaslanıp gözlerini bana dikti. "Böyle hissetmekten nefret ediyorum. Böyle bir adam olmaktan nefret ediyorum."

"O zaman sana yardım etmemize izin ver," diye yalvarır Tinsley. "Lütfen, Forest. Lütfen sana yardım etmemize izin ver."

Ona bakar, sonra tekrar bana. "Senin kimseyle çıkmamanın sebebi oydu. O, unutamadığın gizemli kızdı."

Bu bir soru değil, ama yine de başımı sallıyorum.

Dudaklarını yalar ve bir damla gözyaşı daha akar. "Seni affetmiyorum. Şu anda affetmiyorum ve affedeceğimden de emin değilim. Ama ona zarar verirsen, seni öldürürüm."

"Zedelemem," diye söz veriyorum. "Senin gibi, ben de onu asla incitmem." Yutkunuyor. "Yüzün berbat görünüyor."

Boğuk bir kahkaha atıyorum. "Seninki de öyle. Hastaneye gitmelisin. Yardıma ihtiyacın var."

"Evet," diye kabul eder. "Sanırım kendimi toparlamamın zamanı çoktan geldi."

Stone, acil servise giderken Estlin'in kardeşi ve Owen'ın en iyi arkadaşı Jack'i arar. Jack, MGH'de acil servis doktorudur ve Forest'ın iyiliği için bu konunun sessizce halledilmesini istiyoruz. Ayrıca ailesini de arar, onlara olanları anlatır ve hastanede bizimle buluşmalarını ister. Arka koltukta Forest'ın yanında oturuyorum. Titriyor ve terliyor, başı omzumda, kolum da onun etrafında.

"Benden nefret ediyor musun?" diye soruyor sessizce, araba şehirde ilerlerken.

Pencereden uzaklaşıp, bana yaslanmış olan başının karanlık silüetine bakıyorum. "Senden asla nefret edemem. Sen benden nefret ediyor musun?"

"Senden asla nefret edemem," diye tekrarlıyor ve sonra iç çekip başını geriye eğerek gözlerime bakıyor. "Çok uzun süre dayandım."

"Evet," diye onaylıyorum.

"Onunla evlenecek misin?"

Dudaklarımı ısırıyorum. "Belki bir gün."

Elimdeki yüzüğü hafifçe vurur. "O noktaya gelmeyeabilirim. Alınma."

"Görmem."

Yüzümü inceliyor. "Seni hayatımda istiyorum, Tinsley. Hep istediğim şey buydu. Senin için iyi olmadığını biliyorum ve bu benim hatam. Özür dilerim. Gerçekten."

"O noktaya geleceğiz. Ben de seni hayatımda istiyorum." "Arkadaşın olarak."

Bu bir soru deęil, bir ifade ama yine de ona cevap veriyorum. "Arkadařım olarak." Bu dűřünce beni iç geirtiyor. "Keřke bana söyleseydin."

"Bunu bilmeni istemedim. Zaten benim yanımda olmakta zorlanıyordun, seni tamamen uzaklaştırmak istemedim. Gözetim altında olmak istemedim. Etrafımda bir sürü insan olmasını istemedim."

"Yardım alacağına sevindim."

Derin bir nefes verir. Sanki omuzlarından dünyanın yükü kalkmış gibi. "Ben de." Bir an durur. "Erkek arkadaşının yüzünü mahvettim."

Gözlerimi devirdim ama kıkırdadım.

"Öyle yaptın." "İyi geldi."

"Artık yumruk atmak ya da başka bir şey yapmak yok. Zaten bir deli Apollo ile uğraşmak zorunda kaldım, hayatımda bir tane daha istemiyorum."

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor, ama ben Apollo değil, Rocky olmak istiyorum. Rocky zirveye çıkar ve tüm engelleri açar."

Elini tutarım. "Başarabilirsin Rocky. Başarabilirsin."

Hastanenin önüne geliyoruz ve Stone'un yardımıyla arabadan iniyor. Jack, Stone ve Forest'ın teyzesi Rina ile birlikte bizi karşılamaya çıkıyor. Rina, yoğun bakım hemşiresidir.

"Yukarıda senin için bir yatak var," diyor Forest'a ve ona sarılıyor. "Jack seni muayene ettikten sonra, alkol yoksunluğu tedavisi için seni hastaneye yatıracağız. Ondan sonra, senin için en uygun yeri bulacağız."

Forest başını sallar, arkasını döner ve omzunun üzerinden bana, sonra Stone'a bakar. Elini Stone'a uzatır, Stone elini tutar ve onu kucaklamak için kendine çeker. Ona ne dediğini duyamıyorum, ama kalbimde, onların iyi olacağını biliyorum.

Ben de Forest'a sarılırım, sonra Forest Jack ve Rina'nın onu içeri götürmesine izin verir, ama biz uzaklaşmadan Katy kapıdan dışarı fırlar, başını sağa sola çevirerek bizi bulur. "Oh, kahretsın."

"Diğer adamı görmelisin."

Katy, Stone'a gözlerini devirdi. "Komik değil. İçeri gel. Röntgen çekilmesi ve dikiş atılması gerekiyor."

"Sen bir travma cerrahısın. Yüzümü dikmene izin vermeyeceğim. Buraya geldiğimizi nereden bildin ki?"

"şans eseri, bir travma vakasını bitirmiş ve Forest'ı görmüştüm. şimdi içeri gir."

Stone elimi tutar ve isteksizce Katy'yi takip eder. Bizi acil servisin arkasındaki küçük bir odaya götürür ve kapıyı arkasından kapatır.

Yüzüne bir buz torbası koyar ve odadan çıkmasına gerek kalmadan röntgen çektirir.

Birkaç dakika sonra geri dönerek, "İyi haber. Kırık yok. Eğer seni dikmemi istemiyorsan, stajyerlerden birini çağırayım."

"Ha," diye alaycı bir şekilde cevaplar. "Peki. Sen dikebilirsin, ama iyi dik. Benim yüzüm güzel."

Katy gerekli malzemeleri almaya gider, ben de onun yanındaki sedyeye atlayıp esnerim.

Kafamın üstüne öpücük kondurur. "Yorgun musun, bebeğim?"

"Mm-hmm." Midem yüksek sesle gurulduyor. "Ve açım."

"Belli oluyor," der o, ben de omzuyla onu dürterim. "İyi misin?"

"İyiyim." Geri çekilip gözlerine bakarım. "Gerçekten, iyiyim. Artık sır yok."

"Artık sır yok," diye tekrarlar. "Her şeyi halledene kadar bir süre daha sahte nişanlı kalmaya devam etmemin bir sakıncası var mı?"

Ona sırtıtarak bakarım. "Evet. Sanırım bunu halledebilirim. Şanslıyım ki, erkek arkadaşım bana muhteşem bir yüzük aldı."

Katy yüzünü buruşturarak geri geldiğinde, o beni öper. "İğrenç. Bir oda tutun, ama bu oda olmasın. Artık öpüşmeyin.

Bebeğimin yanına gitmem lazım, o yüzden çabuk olun." Kıkırdayarak geri çekilirim.

"Acele etme, Katy. Ciddiyim." Ona uyarıcı bir bakış attı.

"Tamam, ama sadece bebeğimin hayatını kurtardığın için." "Ne oldu?" diye sordum, çünkü bu benim için yeni bir haberdir.

"Bebek Willow yaklaşık bir ay önce bağırsak tıkanıklığı geçirdi," diye açıklıyor. "Çocuk Hastanesinin acil servisine geldi, ben triyaj yaptım, durumunu stabilize ettim ve onu üst kata çıkardım, Owen gelip ameliyatı yaptı."

"Vay canına. Çok heyecanlı."

"Bana mı söylüyorsun," diyor Katy. "Bu acıtacak."

Katy onu uyuşturur, yüzünü diker ve bizi yolcu eder. Stone hastaneden ayrılmadan önce pizza sipariş eder ve eve vardığımızda kapıcı pizza bizi beklemektedir. Forest'ın yaptığı dağınıklık da bizi beklemektedir ve Stone ile ben hızlıca temizleriz ve telefonum çaldığında pizzamızı yiyerek maçın sonunu izleriz.

Stone bana sorgulayan bir bakış attı ve ben numarayı tanımadığım için başımı salladım. Bir an için telefonu açmamak istedim ama

parmağımı kaydırarak cevap veriyorum. "Alo?"

"Bayan Monroe? Benim adım John List, Boston bölge savcılığından. Sizin davanızla ilgilenen kişiyim. Bu saatte aradığım için özür dilerim."

"Önemli değil. Sizin için ne yapabilirim, Bay List?"

Stone oturur ve hoparlörü açmam için işaret eder. Düğmeye basar ve telefonu aramızda yerleştiririm.

"FBI'ın davayı Boston Polis Departmanı ve benim ofisime devrettiğini, ancak Apollo Sun'ın takip ve taciz suçlarından resmi olarak tutuklandığını ve yarın hakim karşısına çıkacağını bilmenizi isterim. Para ve pasaportu olduğu ve sizi Los Angeles'tan Boston'a kadar takip ettiği için kefalet olmadan tutuklu yargılanmasını talep edeceğim. Her şeyi itiraf ettiğini bilmelisiniz ve duruşma yerine bir anlaşma yapılacağına inanıyorum. Bunun hapis cezası içerip içermeyeceğini şu anda söyleyemem. Sabıka kaydı yok ve hiç fiziksel şiddet uygulamadı."

"Tamam." Bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyorum.

"Hapis cezası olsun ya da olmasın, anlaşmasının bir parçası olarak, size 100 metre yaklaşması ve sizinle herhangi bir kişisel temas kurması yasaklanacak."

Derin bir nefes aldım. "Bu bir rahatlama."

"Herhangi bir sorunuz varsa veya avukatlarınızdan birinin benimle konuşmasını istiyorsanız, bu numaradan bana ulaşabilirsiniz veya her zaman ofisimi arayabilirsiniz."

"Teşekkür ederim," diyorum. "İyi geceler." "Sana da. Yeni gelişmeler olduğunda seninle iletişime geçeceğim."

Telefonu kapatır ve ben kendimi Stone'a atarım. Uzun zamandır ilk kez göğsümde bir hafiflik hissediyorum. Artık takipçi yok. Artık Apollo Sun yok. Forest her şeyi biliyor ve ihtiyacı olan yardımı alıyor.

"Bence bu anal seks gerektiriyor."

"Ne?" Stone hırıltılı bir ses çıkarır, ama mücevher gibi gözlerindeki yarıcı bakışta hiçbir şüphe yoktur.

"Anal. Bilirsin, kıcıma kayganlaştırıcı sürüp sikini sokman."

Kahkahalarla gülmeye başlar. "Biraz daha seksi hale getirebilir miyiz?"

"Kesinlikle. Hadi."

Elini tutup onu daireden geçerek odasına sürüklerim. Ciddi olduğumu düşünüyor mu bilmiyorum, ama ciddiyim. Biraz keşif yaptık ve o oyuncağı kullandık, ama bu gece, şu anda, gerçek olanı istiyorum.

Yatak odasına varıyoruz, ama beni yatağa gitmeme izin vermiyor. Bunun yerine, beni kucaklayıp banyoya götürüyor ve beni duvara sertçe çarpıyor, o kadar sert ki içimden *bir "oof" sesi* çıkıyor. Dudakları benim dudaklarıma sıcak, ateşli bir öpücükle yapıyor, elleri bluzumu yırtıyor.

Ben de açgözlüleşip gömleğini yırtıp başından çıkarırım, ellerim dolaşırken o ellerimi yakalar ve bileklerimi başımın üstüne sabitler. Kalçaları öne doğru dönerek sertleşmiş penisini bana bastırır.

"Duşta," diye homurdanır. "Seni duşta becereceğim." Bu kirli, lezzetli söz beni titretir ve inlememe neden olur.

"Ama önce..."

Bir anda beni duvardan çekip döndürdü, böylece ellerim tezgahın üzerinde kaldı ve aynadaki yansımama baktım. Arkamdan uzanarak kot pantolonumu çözdü ve bacaklarımdan aşağı indirdi, tangamı çıkarmadı. Eli, kıcımın hemen üstündeki üçgeni kavradı ve yukarı çekti, kumaşı amıma sıkıca bastırdı ve ipi kık deliğime doğru uzattı.

Ellerim tezgaha tutunur ve dudağımı ısırırım. Külotumun kasık kısmının bana sıkıca yapıştığını hissederek ne kadar ıslandığımı anlarım. Diğer eliyle kıcımı okşamaya başlar ve kaplı penisini diğer yanağıma yukarı aşağı kaydırır.

"Bu gece kendini tehlikeye attın, küçük Rose."

"Ne?" Yarı kapalı gözlerimi kocaman açtım.

"Sana uzak durmanı söylediğimde beni dinlemedin. Forest'ın sana zarar vermeyeceğine söz verdiğini umursamıyorum. Beni korkuttun. Ne olacağını bilmiyordum. Şimdi kötü bir kız olup bana itaatsizlik ettiğin için seni cezalandırmam gerekiyor."

Oh.

Aynada, gözleri benimkilere bakarken, elini kaldırmasını izliyorum. Bir sonraki kalp atışında, elini indiriyor ve acıyı hissetmeden önce sesini duyuyorum. *Oh*. Gözlerimi kapatıyorum ve inlememi bastırmaya çalışıyorum. Tangamın amımı ve kıcımı çekip sürtünmesi nedeniyle acı daha da şiddetli.

Daha fazla istiyorum, yalvarmak istiyorum, ama ağzımı kapalı tutuyorum. Bunun amacı bu değil ve bu cezamı değiştirecektir. Dudakları omurgam boyunca öpüyor ve

boynumun arkasına kadar öpüyor, tek eliyle sütyenimi çıkarıyor ve uzun saçlarımı omzumun üzerine atıyor.

"Sikimi kıcına soktuğumda," diyor alçak, derin bir sesle. "Üzerinde el izimi görmek istiyorum."

Tanrım, bu adam ve ağzı. Elini tekrar vurduğunda, sürtünme için çaresizce iç çamaşırlarımı ovuşturuyorum. İç çamaşırım benden koparılıyor ve bacaklarımı daha da ayırıyor, böylece iki parmağını doğrudan içime sokabiliyor.

Başım öne düşer ve vücudum eğilir. "Uslu duracağın var mı?" Kafamı sallarım. "Hayır. Asla."

Cildimde gülümsemesini hissedebiliyorum. "O zaman seni cezalandırmaya devam etmek zorundayım."

"Evet, efendim. Anlıyorum."

Parmakları içimdeyken, beni sertçe tokatlıyor. Daha önce hiç olmadığı kadar sert. Parmaklarının ön duvarımı okşamasının verdiği zevk ve yanma hissi, daha önce hiç yaşamadığım bir şey. Boşalmak istiyorum. Çok boşalmak istiyorum. Parmaklarının üzerine, sonra da sikinin ve ağzının üzerine boşalmak istiyorum.

"Lütfen. Daha fazla." Bu söz ağzımdan kaçıyor ve tahmin ettiğim gibi, parmaklarını içimden çekiyor. Protesto etmek için inliyorum, ama bir parmağı kıcıma girdiğinde ayaklarımın ucuna kalkıyorum. Hemen parmağını çıkarıyor ve sonra ikinci parmağını, hala amımdan ıslak olan parmağını içeri sokuyor.

Kulağımı emdi. "Gözlerini aç."

Gözlerimi kapattığımı fark etmemiştim, ama yavaşça açtığımda onu arkamda buldum, geniş omuzlarının genişliği ve kaslı yapısı beni onun yanında küçük ve kırılgan gösteriyordu. Parmakları kıcıma girip çıkarken, diğer eli klitorisimle oynamaya başladı.

"Boşalmana izin yok."

"Anlamadım?"

O, kıcımla parmaklarken ve klitorisimi okşarken sırtlıyor. Benimle dalga mı geçiyor?

"Boşalmanı istemiyorum. Ciddiyim. Mümkün olduğunca ıslak ve tahrik olmanı istiyorum, böylece kıcına girdiğimde vücudun bunu arzulayacak ve beni kolayca kabul edecek."

"Ama..."

Parmaklarını klitorisimde kullanarak kıcımla tokatlıyor ve ben parmaklarına sürtünüyorum.

"Çok yaklaştım." O klitorisime geri dönerken, ben de ona yaslanıp bacaklarımı daha da açtım.

"O zaman duş zamanı."

Boynuma bir öpücük kondurarak, parmaklarını kığımından ve klitorisimden çekip banyodan koşarak çıkar. Bir dakika sonra, kayganlaştırıcı şişesiyle geri döner ve duşa girip suyu açarken giyinmeyi bitirir. Elim gizlice vücudumdan aşağıya, amıma doğru kayar ve...

"Aklından bile geçirme."

"Ne yaptığımı anlayamazsın."

"Seni tanıyorum, benim küçük gülüm. O güzel amınla oynamaya ne kadar meyilli olduğunu biliyorum. Ellerini tezgaha koy."

"Ugh. Sen bir zorbasın. Ve bir sadistsin."

Efendim. "Ve gelmediğinde açlıktan sinirleniyorsun."

Ona orta parmağımı gösteririm, o da dönüp onu yakalar. Güler ve bana orta parmağını gösterir.

Ve ben onun ve sadist tavırlarına karşı o kadar düşkünüm ki, bir elim göğsümde, diğer elim klitorisimi okşayarak duşa giriyorum.

Beni duş duvarına yapıştırır ve bir kez daha ellerimi başımın üstüne sabitler. "Seni biraz daha tahrik etmemi ister misin? Yapacağım. Yapacağımı biliyorsun."

Eğilip meme ucumu ısırır ve ben o acıdan inlerim.

"Uslu olacağım." Belki.

Ben söylemesem de, belki'yi yüksek sesle ve net bir şekilde anlıyor. Beni öpüyor — şehvet ve seksten daha fazlası olan derin, aç bir öpücük. Bu aşk, bağlılık ve sahiplenme. Bu öpücük, *oynayabiliriz ama sana bakacağım* diyor, *sadece bu gece değil, her zaman.*

"İlk seferin için, oturmak yerine ayakta durman daha kolay olabilir. Ama bir tercihin varsa, benim için sorun yok."

Kafamı sallıyorum.

"Güzel. O zaman ellerini cama koy, küçük gül. Hazır elin oraya gitmişken göğüslerini de cama bastır."

Beni bırakır, ben de geniş duşun karşısına geçerim ve ellerimi ve göğüslerimi soğuk cama dayarım. Titriyorum ve ürperiyorum, endişeli ve biraz da heyecanlıyım. Bir şişe kayganlaştırıcı alır ve avucuna biraz döker.

"Senin bu halin," diye yarı inleyerek, kısık bir sesle söylüyor. Buhar ve su bizi çevrelerken, sıcaklık uzuvlarımı sarar, havayı puslu hale getirir ve vücudumu

esnek hale getirir. Çaresiz.

Stone arkama geçer, eliyle kayganlaştırıcıyı penisine sürer, sonra ıslak parmağını kıcıma sokar, etrafa yayar ve içeri iter, böylece olabildiğince hazır hale gelirim.

Ağzı kulağıma yaklaşır ve parmağı kayıp gider, yerine sikiinin geniş başı geçer.

"Rahatlamaya çalış. Nefes almayı unutma. Hoşuna gitmezse ya da çok acırsa, bana söyle. Tamam mı?"

"Tamam."

"Seni
seviyorum."

"Ben de seni
seviyorum."

Onun penisi içeri girmeye başlar ve ben dizlerimi hafifçe büküp gözlerimi kapatırım. Nefes almama odaklanırım. Suyun mermere çarptığı sese. Arkamda onun varlığını hissetmeye. Vücudunun sıcaklığına ve nefesinin hızına. O içeri girip çıkmaya devam eder ve her itişinde bir öncekinden daha derine iner.

Yanıyor. Bunu inkar edemem.

Parmaklarım camı tırmalıyor ve hafifçe irkiliyorum.

Parmakları klitorisimi bulur ve kulağıma sayısız tatlı ve müstehcen sözler fısıldamaya başlar. İçgüdüsel olarak, ona yer açmak için kalçalarımı ayırırım. Daha fazla yer açmak için, ama bu onu kızdırır ve bir dizi küfürler savurur ve kendini tamamen içeri sokar.

"Siktir," diye tıslar. "Siktir." Yumruğunun kenarı camı sarsar. "İyi misin?"

Hareketsiz, bir milim bile kıpırdamıyor.

İnliyorum, ama başımı sallayarak tamam diyorum, çünkü evet, iyiyim. İyiden de öteyim. Bu yabancı, derin ve garip bir his, ama o kadar iyi ki, anlam veremiyorum.

İnlememi acı çekiyorum sanıyor ve çekilmeye başlıyor. "Üzgünüm, bebeğim. Kendimi kaptırdım." Ama ayaklarımın ucuna kalkarak onu durduruyorum, ona doğru iterek onu daha derine alıyorum. "Evet?" diye soruyor.

"Evet. Kesinlikle evet."

Ve şimdi o homurtu yüksek bir iniltiye dönüşüyor.

"Ne kadar seksi ve dar olduğunu bilemezsin." Yüzümü çevirip dudaklarımın kenarını öper. "Hazır mısın?"

Onu öperken başımı sallıyorum ve o beni sikmeye başlıyor. Bir eli kalçamda, diğeri hala çenemde ve ben destek için cama bastırıyorum. Yumuşak, düzgün, yavaş vuruşlarla içime girip çıkıyor. Derin ve ağır, ama her itişinde, onun delici vuruşlarının içimdeki duvarları ovuşturduğunu, beni gizli, bilinmeyen yerlere bastırdığını hissediyorum. Eli yüzümden kayarak klitorisimi okşamaya başlıyor, reddedilmiş orgazmımın ateşini körüklüyor.

Çok geçmeden, benim dayanabileceğime emin olunca hızlanır, daha sert girer. Kıçımı tokatlar ve omzumu ısırır, sonra beni öper ve tenimi emer. Onun itişlerine karşılık veririm, nasıl boşalmak üzere olduğuma hayret ederim. Bu sadece klitorisime dokunan parmaklarından daha fazlasıdır. O da içimdedir, çıkardığı sesler ve hissettirdikleriyle birlikte.

Ellerim camda kayıyor, ıslak, çizgili izler bırakıyor. Keşke görebilseydim. Keşke onun izlediği gibi, kıkımdaki sikini izleyebilseydim. Sıkı ve tamamen gerginim, ama daha fazlasını istiyorum. Hepsini istiyorum. Hiç deneyimlemeyi düşünmediğim her şeyi, onunla deneyimlemek istiyorum.

"Bir dahaki sefere bunu yaparken, amımda bir oyuncak istiyorum."

"Siktir!" diye bağıyor ve hızını artırıyor, kalçaları kıkıma öyle bir hızla çarpıyor ki nefesim kesiliyor. Arkama uzanıp kalçalarımı tekrar ayırıyorum ve o çılgına dönüyor. Beni o kadar iyi ve sert sikiyor ki, beni doruğa ulaştırıyor.

"Stone." Siktir. "Ben..." Tam o anda orgazmım beni sarar ve cümlemi bile bitiremem. Bir çığlık atarak, yıldızları gördüğüm noktaya gelirim. Onu sıkıca kavrayarak, kıkımda daha sıkı tutarken çığlık atıyorum. Düşmemem için beni cama bastırıyor ve ben sakinleşmeye başladığımda içimden çıkıyor. Penisini birkaç kez sallayarak, kıkımın ve sırtımın üzerine şiddetli bir kükremeye boşalıyor.

Parmaklarımla onu okşuyorum, beni bu kadar dağınık hale getirmesini seviyorum.

Ağzımı yakıcı bir öpücükle ele geçirir ve nasıl geldiğimi anlamadan, beni bankın üzerine, yanlamasına kucağına oturtur ve göğsüne yaslar. Elleri saçlarımı okşar, vücudu benimkini sarar ve bana daha fazla söz fisıldar.

Birkaç dakika bu şekilde yatıyorum, en iyi şekilde sersemlemiş ve paramparça olmuş halde.

"Seni temizleyip yatağa götürelim."

Yorgunluktan başımı sallayarak onaylıyorum.

Çenemi yukarı kaldırıp gözlerime bakıyor. "Teşekkür ederim. Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Bana bunu ilk kez verdiğin için teşekkür ederim."

Her Şey için teşekkür ederim. Bana yeniden hayat verdiğin ve en karanlık yerlerimde ışığı gördüğün için teşekkür ederim. Bana inandığın için teşekkür ederim. Ama en çok da beni sevdiğin için teşekkür ederim."

Kollarımı boynuna doluyorum. "Uçmak için bana cesaret verdiğin için teşekkür ederim. Bana, dikenler kadar güçlü ve yapraklar kadar yumuşak olabileceğimi hatırlattığın için teşekkür ederim. İhtiyacım olduğunda yanımda olduğun için teşekkür ederim. Beni, gerçek beni gördüğün, anladığın ve asla yargılamadığın için teşekkür ederim. Beni sevdiğin için teşekkür ederim."

"Bunlar evlilik yemini gibi geliyor."

Gülümsüyorum. "Ama değil."

"Henüz değil. Ama bir gün olacak, Tinsley Monroe. Artık beni hiçbir Şey durduramaz."

EPİLOG

Kahretsin. *Kahretsin!* Nerede? *Nerede bu lanet şey?* Bugün taktım. En azından öyle olduğundan eminim. Bu sabah aceleyle hazırlanıyordum çünkü son sahneyi çekmek için sete erken gitmem gerekiyordu ve alarmım çalmadığı için geç uyandım. Bir an burada durup komodini seyrederek parmağıma takıp takmadığımı hatırlamaya çalışıyorum.

İşler yoluna girdiğinden beri nişan yüzüğümü eskisi kadar sık takmıyorum. Basın eskisi gibi peşimde dolaşmıyor ve kimse binamızın önünde bekleyip durmuyor. Ara sıra hayranlarımız fotoğraf çekiyor ama hepsi bu kadar, bu yüzden yüzüğümü takmam çok da önemli değil. Stone ve ben, yüzüğü takmayı bırakmak dışında nişandan zarif bir şekilde vazgeçmenin bir yolunu bulamadık.

Ama duşa girmeden önce parmağımdan çıkarıp buraya koyduğuma yemin edebilirim. Belki düşmüştür? Yere çöküp halının etrafını, yatağın altını ve komodinin etrafını arıyorum. Hiçbir şey yok.

"Kahretsin!"

Sahte nişan yüzüğümü nasıl kaybedebilirim?

Bu gece filmin çekimlerinin tamamlanmasını kutlamak için bir parti var ve yarın Stone, Boston'daki gösterilerimden önce beni Yeni Yıl için bir haftalığına uzaklara götürecek. Bu yüzüğü bulmam lazım!

Hayal kırıklığıyla yumuşak halıya elimi vuruyorum.

"Küçük Rose?" Stone seslenir ve ben birden irkilirim ve başımın arkasını komodinin kenarına çarparım.

Ah! Çok acıyor.

"Seni aceleye getirmek istemiyorum ama partiye gitmek için on dakika içinde çıkmamız gerekiyor."

Kahretsin!

"Neredeyse hazırım," diye cevap veriyorum, ağrıyan başımın arkasını ovuşturarak. Bu bir yalan. Neredeyse hazır değilim. Hazır olmaktan çok uzağım. Duştan çıktığımdan beri son yirmi dakikamı lanet olası yüzüğü aramakla geçirdim. Sette mi bıraktım? Öyle olmalı. Belki biri bulmuştur. Ekipten biri ya da başka bir oyuncu yüzüğü bulmuştur ve bu gece partide bana verecektir.

Dolaba koşup, gözlerimin mor rengini ortaya çıkaracak sevimli mor bir kazak, son zamanlarda Boston kışında giydiğim tek şey gibi görünen polar astarlı bir çift tayt ve sevimli siyah topuklu botlar bulana kadar kıyafetlerimi taradım. Sonra banyoya koştum, saçımı taradım, hızlıca fön çektim ve ardından basit bir makyaj yaptım.

Yirmi beş dakika sonra, hazır olduğum için banyodan ve yatak odasından çıkarken Stone'a çarptım.

"Üzgünüm," diyor, beni dengeleyerek. "Seni kontrol etmeye geliyordum. Hazır mısın?"

"Evet." Gülümsüyorum. Umarım kabul edilir.

"Toplanacak vaktin olmadı, değil mi?"

"Hayır. Sabah vakitimiz olacağını düşünmüştüm." O anda soluma bakıyorum ve duvarın yanında, fermuarı kapalı ve muhtemelen çoktan hazırlanmış olan valizini görüyorum. Tanrım, bugün berbat durumdayım.

"İhtiyacın olursa biraz daha geç ya da ertesi gün uçabiliriz."

Kafamı sallayıp kollarımı boynuna doladım. "Hayır. Hazır olacağım. Söz veriyorum."

O gülümser ve elimi tutar, parmaklarımızı birbirine geçirir ve yüzüğümü takmadığımı fark edince elime bakar. Kapanış partisinde basın olacak ve basın varken yüzüğümü takarım. Kaşlarını çatar.

"Bir şeyin eksik, bebeğim." Başparmağı, yüzüğümün olması gereken sol yüzük parmağımın tabanını okşadı.

"Şey." Evet. Ne diyeceğimi bilmiyorum. "Bu gece takmayacağım." Bulana kadar takmayacağım.

"Hmm." Tek söylediği bu ve neyse ki konuyu kapatıyor.

Partiye varıyoruz ve ben, yönetmen tarafından dikkatinin başka yöne çekildiği için şükürler olsun ki Stone'dan uzaklaşıyorum, Loomis'i görüyorum. Odanın diğer ucuna koşuyorum, onu kolundan tutup karanlık bir köşeye sürüklüyorum.

"Ne oluyor lan?"

"Yüzüğümü kaybettim," diye fısıldarım, kimse duymayacak ve bizi görmeyecek kadar yakın olup olmadığını kontrol etmek için etrafa bakınırım.

"Yüzüğünü kaybettin de ne demek?"

"Sanırım bu oldukça açık. Sabah geldiğimde takıyor muydum?"

Loomis başını eğdi, düşünürken gözleri bulanıklaştı. "Şey... Açıkçası hatırlamıyorum. En son nerede olduğunu hatırlıyorsun?"

"Bilmiyorum!" diye bağırırım, ama sonra sesimi alçaltıp fısıldayarak konuşmaya başlarım. "Sorun da bu. Bugün taktığımı ve duş almadan önce çıkardığımı sanıyordum, ama bulamadım ve lanet olası yatak odasının her yerini aradım."

Loomis kıkırdar. "Biraz panik yapıyorsun."

"Şey, bu hafif bir ifade. Yarın gidiyoruz."

"Ama sadece ikiniz gidiyorsunuz, değil mi? Yüzüğünü getirmek istemediğini söyleyip eve döndüğünde arayabilirsin."

Omuzlarım düşer. "Sanırım. Sahte olmasını istemedim, ama kesinlikle kaybetmek de istemedim."

"Kazalar olur, canım. Seni affedecektir."

Alnım göğsünün ortasına değiyor. "O yüzüğü seviyorum. O benim yüzüğüm. Sahte olsa bile."

Başımın üstüne öpücük kondurur. "Biliyorum. Üzgünüm. Her şey yoluna girecek."

Son iki ayda olan onca şeyden sonra, en son istediğim şey o yüzüğü kaybetmektir. Forest yoksunluktan kurtuldu ve şimdi doksan günlük bir tedavi programında. Telefon alamıyor, ama Stone ve ben ziyaret gününe gittik, o bazı şeyleri içinden attı, biz de öyle yaptık ve çok iyi geldi. Çok iyi. Çok gerekliydi.

İhtiyacı olan yardımı alıyor ve bu durumu atlatacağını biliyorum. Apollo Sun hapis cezası almadı, ama on yıl boyunca Boston'a girmesi yasak ve benimle iletişime geçmesi, bana yaklaşması, hatta adımı kamuya açık bir şekilde anması yasak. Eğer bunu yaparsa, itiraf anlaşmasını ihlal etmiş olacak ve doksan gün hapis yatacak.

Stone ve ben çok iyiyiz. Ailelerimiz de çok iyi. Yarın çok ihtiyacımız olan bir tatile çıkıyoruz.

Yüzüğümü kaybetmek... çok berbat bir şey.

Kendimi toparlıyorum ve partinin geri kalanı çok eğlenceli geçiyor. Herkese teşekkür ediyorum, bu fırsat ve bu filmin geleceği için çok minnettarım. Stone ve ben eve gidip yatağa giriyoruz, hızlı ve derin bir uykuya dalıyoruz, ama zihnim huzursuz. Öyle ki, şafak sökmeden uyanıp yüzüğü aramaya devam ediyorum ve bulamayınca, büyük bir valiz hazırlayıp kendimi çok mutsuz hissediyorum.

"Hey," diyor Stone, uçaktan inerken elimi sıkarak. "İyi misin? Biraz... moralin bozuk gibi."

"İyiyim. Sadece yorgunum." Yine bir yalan. "Benthesicyme'de olmak yardımcı olur diye düşünüyorum."

Stone, birkaç gün boyunca etrafta dolaştıktan sonra doğrudan Küba'ya ve ardından Karayipler'deki diğer adalara gidecek. Romantik ve eğlenceli olacak ve ikimizin de ihtiyacı olan kaçış olacak. Odaklanmam gereken şey bu. Başka bir şey değil.

Yüzük ortaya çıkacaktır. Muhtemelen henüz aramayı düşünmediğim bir yerdedir.

Buraya geri dönmek de iyi geldi. Uzun zamandır beklenen bir şey gibi, ama aynı zamanda bir döngünün tamamlanması gibi. Stone'un bu teknede, denizde kendini evinde hissetmesini anlıyorum. Bunda zihni dinlendiren bir şey var. Dalgaların bizi nazıkçe sallayarak uykuya daldığımızda, her şey mükemmel geliyor ve Stone'la birlikte olmaktan başka her şeyi unutuyorum.

İki gün boyunca yelken, yüzme, seks, yemek, içki ve kahkaha var. Tamamen cennet gibi.

Ama denizde geçirdiğim üçüncü sabah uyandığımda, hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Birincisi, okyanus suyu havuz suyu gibi turkuaz ve kristal berraklığında. İkincisi, plaj sancak baş omuzluğundan yaklaşık yüz metre uzakta ve orada hiçbir şey yok. Sadece çimenler, çalılar, ağaçlar ve birkaç bina ile çevrili boş, ıssız bir kumsal. Şemsiye, tatil köyü, hatta adada yürüyen insanlar bile yok. Ayrıca ada, Küba'nın hayal ettiğimden çok daha küçük, ama yine de makul bir boyutta görünüyor. Büyük bir ev, daha küçük bir ev ve büyük bir havuzdan başka pek bir şey yok. Cidden, hepsi bu.

"Ne oluyor?" diye soruyorum, pek de büyük olmayan bir arazi şeridine bakarken.

"Beklediğin gibi değil mi?"

Gülüyorum. "Hayır. Burası Küba'ya benzemiyor."

O arkamdan gelir, ben adayı incelerken çenesini omzuma dayar. "Kendi adanda şampanya, şarküteri ürünleri, vibratörler, müstehcen aşk romanları ve lanet olası huzur olmasını istediğini söylediğini hatırlıyor musun?"

Kıkırdayarak gülüyorum. "Öyle mi demiştin?"

"Sen yaptın. Çok net hatırlıyorum. Bana bağıırıyordun. Ama bunun o kadar da kötü bir şey olmayabileceğini düşünmemen neden oldu."

"Özel bir ada mı?" İnanamıyorum. Ve doğrusu biraz da heyecanlandım. Etrafta hiçbir şey yok. Uzakta birkaç ada var, ama hepsi bu. İstersem çıplak dolaşabilirim. "Bunu bizim için mi kiraladın?"

"Hayır, bizim için satın aldım."

"Ne?!" Çılgılık atıp kollarında dönüp duruyorum. Güneş gözlüklerim yüzümden kayıyor, böylece onu daha iyi görebiliyorum. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Buna kızdın mı, kızmadın mı, anlayamıyorum."

"Ne hissettiğimi bilmiyorum. İnsanlar öylece ada satın almazlar."

Gülümsedi ve alt dudağını ısırıldı. "Aslında alırlar. Etrafımızdaki tüm adalar özel mülkiyettir. Nassau ve Eleuthera arasında, ama Eleuthera'nın kuzeybatı ucuna daha yakınız."

Buna inanamayıp ona göz kırpıyorum. Kollarında dönüp, göz kamaştırıcı beyaz araziye görüyorum. "Bu bizim mi?"

"Şey, çoğunlukla. Vander benimle birlikte girdi. Nedenini sormadım, ama bir dereceye kadar tahmin edebiliyorum. Her neyse, o yelken açmaz, ama Eleuthera'dan bir tekne kiralayabilirsin, ya da benimle birlikte gelir. Büyük ev bizim, misafir evi ise onun."

"Taş." Biraz şaşkınım. "Ada ne kadar büyük?"

"Yaklaşık yedi dönüm. Evde tam donanımlı sıhhi tesisat ve akan su var. "Kaç yatak odası var?"

"Altı, böylece misafir getirebiliriz. Şu kayalık alanı görüyor musun?" Omzumun üzerinden evin arkasındaki alanı işaret ediyor. "Bu adayı seçmemin nedenlerinden biri de bu. O kayalık bizi fırtınalardan koruyacak. Yani, tamamen güvenli değil ama adanın doğu tarafı büyük fırtınaların geldiği yer, bu yüzden evi ve adanın geri kalanını korumaya yardımcı olacak."

"Bunu benim için yaptın, değil mi?"

"Evet. Benim küçük Rose'um fırtınaları sevmez." Boynumu öper ve lanet olsun, onu sevdiğim kadar birini sevmenin mümkün olduğunu sanmıyordum.

"Biraz çalışma gerekiyor. Benthescyme için bir iskele inşa etmeyi planlıyorum ve Vander internet veya diğer teknolojilerle ilgili bazı şeyler yapmak istiyor. Muhtemelen banyoları ve mutfağı da yenileyeceğim."

Kafamı sallıyorum. "Adı ne?"

Boynuma gülümsüyor. "Rose Cay."

Gülerek arkama uzanıp başının arkasını avuçlarım. "Yapmadın."

"Aslında yapmadım. Adayı satın almadan önce adanın adı buydu, ama sanki kaderimde varmış gibi geldi."

"Bayıldım," diye haykırıyorum. "Hiçbir şey için bu kadar heyecanlanmamıştım. Oraya gidebilir miyiz? Biraz keşfedebilir miyiz?"

"O bizim. İstedğimiz her şeyi yapabiliriz."

Arkamı dönüp ona öpücükler yağıdırıyorum. "Seni seviyorum. Bu şimdiye kadarki en güzel sürpriz."

"Seni seviyorum ve mutluyum, ama umarım bu da iyi bir sürpriz olur."

"Ne?"

O tek dizinin üzerine çöküp cebinden bir kutu çıkarır. Ben nefesimi tutar, ellerimle ağzımı kapatırım. Yeşil gözleri bana doğru parıldar, ama tüm vücudunda gerginlik olduğunu görebilirim. "Bütün bir konuşma hazırlamıştım. Sana söylemek istediğim onca şey vardı, ama şu anda sana bakarken hiçbirini hatırlayamıyorum. Tek bildiğim, seni sevdiğim ve sonsuza kadar seninle birlikte olmak istediğim. Sadece hayatımın geri kalanını değil, ondan sonrasını da. Ruh eşleri birbirlerine böyle davranır. Benimle evlenir misin?"

Kutuyu açarak yüzüğümü gösterdi. "Nasıl?"

"Geçen gün sen duş alırken çaldım. Aramızda sahte bir şey istemediğini söylemiştin, şimdi de senden çok gerçek bir şey istiyorum. Evlen benimle, Tinsley Monroe. Lütfen, evlen benimle."

Dizlerimin üzerine çöküp kollarıma sarıldım ve onu kendime doğru çektim. "Evet. Tabii ki evet. Binlerce kez evet."

Dudakları dudaklarıma yapışır ve birkaç dakika boyunca, ağzının hissi, dilinin kayışı ve beni sonsuzca sevdiği hissinde kendimi kaybederim.

Sonra omzuna vuruyorum. "Yüzüğü çaldığına inanamıyorum. Kaybettiğimi düşünerek deliye dönmüştüm."

Dudaklarıma gülümser ve hafifçe kıkırdar. "Biliyorum. Ama buna değdi." Yüzüğü parmağıma geri takar ve bu doğru gelir.

mükemmel. Sonsuza kadar sürecekmış gibi. Bizim gibi.

Stone ve Tinsley'nin HEA'sından daha fazlasını mı istiyorsunuz? Bonus epilogunu [BURADAN](#) indirebilirsiniz. Ayrıca web sitemde de mevcuttur. Undeniably Married'ın özel bir alıntısını okumak için sayfayı çevirin!

UNDENIABLY MARRIED

****DÜZENLENMEMİŞ VE DEĞİŞİKLİKLERE**

TABİDİR SOREL

BUGÜN, tam da bu anı, kafamda o kadar çok kez canlandırdım ki, şu anda bir senaryoyu oynuyormuşum gibi hissediyorum. Ya da belki de bedenimin dışından izliyor, mükemmel saçlarım ve makyajımla mükemmel beyaz gelinliğim içinde kendimi izliyorum. Belki de geçen bir yılı bu düğünü en ince ayrıntısına kadar planlayarak geçirdiğim içindir, ve şu ana kadar her şey hayal ettiğim gibi gidiyor.

Bu bir masal kitabı. Bir peri masalı.

Ne yazık ki damat beyaz atlı prens değil.

Brody karşımda duruyor, bana hayranlıkla bakıyor, elleri titriyor ve gözleri parıltıyor, içtenlikle yeminini okuyor. Siyah smokin içinde inanılmaz görünüyor ve ben de bir an durup onu bu haliyle takdir ediyorum. Ona smokin içinde aşık oldum. Katıldığım bir Abbot-Fritz galasında tanıştık ve o da şimdi olduğu kadar yakışıklıydı. Akşam yemeğinde yan yana oturduk ve bütün gece konuşup dans ettik.

İşte o kadar. Aşk.

İki yıl sonra işte buradayız.

Brody sade altın yüzüğü parmağıma takıyor ve ben ona hüznle bakıyorum. Nişan yüzüğüm platin, bu ise sarı altın. Hiç uyumlu değiller ve bu onun ne kadar düşüncesiz olduğunu gösteriyor. Evlilik yüzüğümü seçmek için enerji veya çaba harcamaya tenezzül etmedi.

Geriye dönüp bakınca, bu bizim ilişkimizde sıkça görülen bir durumdu. Keşke daha önce fark etseydim. Kördüm. Aşık bir aptaldım. Onunla birlikte olduğum için kaçırdığım tüm

orgazmları düşünün. Neredeyse yüksek sesle gülecektim.

Rahip dikkatimi çekerek, yeminlerimi söyleme sırasının bana geldiğini işaret etti. Her birimiz kendi yeminlerimizi yazdık ve Brody'ninkiler çok güzeldi. Eminim bir kısmı içten geliyordu.

En iyi arkadaşım, ölümüne dostum ve ikiz kardeşim olan nedimeme dönüp ona işaret ettim. O da anlamış gibi gülümsedi ve bu an için hazırladığı iPad'i bana uzattı. Brody merakla ve şaşkınlıkla, hatta belki biraz da eğlenerek baktı. Yeminlerimi ezberleyemediğimi düşünüyordu, bu da beni ne kadar az tanıdığını gösteriyordu.

Bir keresinde, kafam takılı olmasa onu da unutacağımı söyleyerek benimle dalga geçmişti ve ben bu küçümseyici sözleri nefretle hatırlıyorum. Adam futbol oynayarak geçimini sağlıyor ve okulu zar zor bitirmiş. Ben hayat kurtarıyorum ve hem üniversiteden hem de tıp fakültesinden sınıf birincisi olarak mezun oldum. Tam olarak aynı şey değil. Brody yeminini ezberden okudu, ama ben iPad'imle buradayım. Söyleyeceklerimi kaç kez okudum ve tekrar okudum, şimdiye kadar ezberlemiş olmam gerekirdi.

Boğazımı temizliyorum, kalbim göğsümde çarpıyor, yeni bir heyecan dalgası beni sarıyor. Bu hiç bana göre bir şey değil. Asla olay çıkarmam. Asla dalga yaratmam. Brody hala yüzüğün olduğu elimi tutuyor ve yüzüğü parmaklarıyla biraz çevirerek oynuyor. Umarım o da benim gibi bu anın tadını çıkarıyordur.

Gülümsüyorum, ama bu göğsümdeki çarpıntıyı durdurmaya yetmiyor. "Brody, bugün sana söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki. Sana olan duygularımı ifade etmek için o kadar çok içten duygularım vardı ki. Sonra dün gece sen Noah'ın evinde uyudun, ben ise bizim dairemizde kaldım, çünkü tören öncesinde birbirimizi görmememiz bizim için önemliydi. Bunun uğursuzluk getireceğini düşündük." Şimdi o gülüş, ironiyle karışık bir şekilde kaçıyor. "Telefonunun iPad'ine bağlı olduğunun farkında mısın bilmiyorum." Elimde tutuyorum, böylece elimdeki cihaza atıfta bulunduğumu anlasın. "Ve bu sayede, her mesaj aldığımda, buradaki mesajlarında da beliriyor."

Donup kalır, eli benim elimde hareketsiz kalır, yüzü ifadesini ve rengini kaybeder.

Rahibe dönüyorum. "Lütfen beni affedin, Peder, saygısızlık etmek istemem. Sadece dün gece keşfetme ve okuma şansına, ya da belki de şanssızlığına sahip olduğum bir metin mesajı akışını okuyorum

— Elimi onun yönüne doğru sallıyorum — ve nişanlım Brody arasında geçen bir mesaj dizisini okuyorum."

Yine boğazımı temizledim, iPad'in kilidini açtım ve mesajlaşmayı ekrana getirdim.

"Sorel..." Brody başlıyor ama ben keskin bir baş sallamayla onu kesiyorum.

"Şşş, tatlım. Yeminlerimi söyleme sırası bende."

Bir kez daha boğazımı temizledim, böylece kilisenin her yerine, arkadaki ucuz koltuklara kadar sesimin ulaşmasını sağladım, çünkü kilise tıklım tıklım doluydu.

"Brody'den: Bunun hakkında konuşmamız gerek mi? Eloise'den: Ne söylenecek var ki? Yarın evleniyorsun. Brody'den: Biliyorum ve Sorel'i seviyorum. Gerçekten. Ama seni sikmeyi de seviyorum." Kilisenin yüksek tavanları ve ahşap kirişleri arasında yankılanan yüksek bir çığlık duyulur.

Brody, ailemizin, arkadaşlarımızın ve rahibin önünde onun ilişkisini bu kadar açıkça ortaya çıkardığım için öfkeden yüzü kızarır, sanki buna hakkı varmış gibi. "iPad'i ver bana, Sorel. Kes şunu. Görüldüğü gibi değil. Az önce söyledim. Seni seviyorum." Cihazı benden almaya çalışır, ama ben onu tuttuğu eliyle birlikte geri çekerim ve ondan bir adım uzaklaşıyorum.

Serena ve diğer kız kardeşim Stella, hareket etmeyen ve zehirli elmayı ısırdıktan sonra Pamuk Prenses'ten daha solgun olan Eloise'in bana saldırmasını engelliyor. O böyle kavgacıdır, bu yüzden ondan ne bekleyeceğinizi asla bilemezsiniz. Açıkçası. Ama şu anda, şoktan hareket edemiyor gibi görünüyor.

Uzun elbisemle kolay olmayan bir şekilde merdivenlerden geriye doğru yürümeye devam ediyorum. Babam gelip kolumdan tutarak düşmemem için bana yardım ediyor. Brody kadar öfkeli görünüyor, ama konuşmam henüz bitmedi.

"Eloise'den: Ben de seninle sevişmeyi seviyorum, ama Sorel'i de seviyorum. O, üniversiteden beri en iyi arkadaşım. Ayrıca, James'e aşığım." James, onun nişanlısı. Şu anda ayakta duruyor ve onu incittiğim için üzgünüm, ama bunu bilmesi gerekiyor. "Brody'den: Durmak istemiyorum. Bu kadar uzun süre devam ettik. Lanet olsun, yıllardır sorunsuz bir şekilde sevişiyoruz, neden şimdi durmamız gerektiğini anlamıyorum. Eloise'den: İyi. Çünkü ben de bunu istiyorum. Kirli sırrımızı seviyorum, lol. Seni içimde hissetmeyi seviyorum. Her zaman daha fazlasına ihtiyacım var. Şu anda olduğu gibi. Brody'den: O zaman FaceTime'da görüşelim. Göğüslerini ve amını göster bana."

"Siktir," diye tıslar Brody, ellerini yüzünde yukarı aşağı ovuşturur. "Sorel, yemin ederim, seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Sana az önce söylediğim her şeyi içtenlikle söyledim. Yeminlerimin her kelimesini. Evlenmek istediğim sensin. Birlikte olmak istediğim sensin. Eloise ve ben..." Sesi kesilir, ellerini başının üstüne koyar, sanki durumu düzeltmek için ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi. "Lütfen, kes şunu. Seks... hiçbir anlamı yoktu. İkimiz için de. Bir kaçamaktı. Aptalca, anlamsız bir kaçamak. Artık bitti, tamam mı? Yemin ederim. Bundan sonra sadece sen olacaksın."

Kıkırdayarak güldüm. Bu çok saçma ve aşağılayıcıydı, bunu söylemeye cesaret edebildiğine inanamıyordum. "Bunun için biraz geç kalmadın mı sence? Yani, belki de hiç başlamamalıydın, değil mi? Ya da belki de biz bir araya geldiğimizde durmalıydın. Sanırım bir kez oyuncu olan, her zaman oyuncu kalır. Emekli olsa bile. Gerçi dün gece aldatan bir pislik olarak bana büyük bir iyilik yaptın. Düğünümüzü yapıp sonra bunu öğrenseydim ne olurdu, bir düşünsene?"

Sahte bir titremeye babamdan kurtuluyorum, o da beni bırakıyor, koridorda durmasına rağmen. Kardeşlerim ve birkaç erkek kuzenim de ona katılıyor. Brody iri bir adam, ama bu kiliseden kimse ona tekme atmadan çıkarsa çok şaşırırm. Bir sürü amcam ve kuzenim var. Onlar da iri.

Brody'ye bakarak koridorda geriye doğru yürümeye devam ediyorum. Gülümsememe engel olamıyorum. Bir tür çılgın adrenalin dalgası yaşıyorum ve bu beni biraz uçuruyor.

Kimse ne yapacağını bilmiyor. Herkes donmuş durumda. Ben hariç herkes ben hariç.

"Eloise'den: Beni boşaltacak mısın? Brody'den: Her zaman yapmıyorum mu?" Gülüyorum. Biraz yüksek sesli ve çok acı bir gülümseme. Onun öfkeli gözlerine bakıyorum. "Görüyorsun, benim için üzücü olan da bu - ve tekrar, ailemden ve senden tüm bunları dinlemek zorunda kaldığın için özür dilerim - ama sen benim boşalmamı hiç umursamadın. Her zaman bunu, uğraşmak istemediğin ekstra bir işmiş gibi gösterdin. Neden o tüm özel ilgiyi gördü?"

Bu arada... Sarı altın yüzüğümü çıkarıp ona fırlatıyorum. Nişan yüzüğümü de aynı şekilde fırlatıyorum. Şimdi daha da sinirlenmiş durumda. Yine de, bir geniş alıcı olarak, daha iyi elleri olduğunu ve onları yere düşürmek yerine yakalamaya çalışacağını düşünürsünüz. Ben bunu ilk elden öğrendim — kelime oyunu kasıtlı — öyle olmadığını.

"Her neyse, bu harika mesaj akışı, Eloise'in nişanlımla FaceTime'da, sanırım video seks yaptıkları bir görüşmeyle sona eriyor."

Onun iPad'ini yere atıyorum ve hoş bir çıtırtı sesi çıkarıyor.

"O artık tamamen senin. İkinize de ömür boyu mutsuzluk ve nefret dolu çocuklar diliyorum."

Bunun üzerine, ailemin, arkadaşlarımın ve hatta Brody'nin çığlıklarını görmezden gelerek, dönüp kiliseden koşarak çıkıyorum. Beni takip edip etmediğini ya da yüzüne bir ya da on yumruk yediğini görmek için dönmüyorum. Ben kaçak bir gelinim.

Kiliseden dışarı fırlıyorum ve arkamdaki kapıları çarpıyorum. Ah, özgürlük. Sıcak yaz havasını ciğerlerime çekiyorum ve önümdeki dünyaya bakıyorum, nereye gitmem gerektiğini veya oraya nasıl ulaşmam gerektiğini bilemeden, birdenbire biri görüş alanıma giriyor. Onu hemen tanıyorum.

Mason Reyes. Boston Rebels'ın yakışıklı, kendini beğenmiş genç oyun kurucusu. Brody'nin eski takım arkadaşı, ama ben onu bundan daha iyi tanıyorum. Geçen yıl Boston'a taşındığımdan beri iyi arkadaşlarımdan biri. Ayrıca bazı kuzenlerim ve arkadaşlarımda en iyi arkadaşı. Kuzenlerim ve arkadaşlarım hâlâ kilisede, umarım Brody'nin dalağını vücudundan ayırıyorlar.

Beni baştan aşağı süzer ve ben de başımın arkasındaki duvağı yırtıp atarım, onu ve tarağı yere atarım. Temmuz rüzgârında duvağın uçuşmasını izlerken kaşlarını çatar, sonra bana döner.

"Bitti mi? Töreni kaçırdım mı?"

"Oh, evet, bitti." Kilise kapısı açılmak üzereymiş gibi sallanıyor. Hmm. Gitme zamanı. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

Bana göz kırpmıyor, ama yeşil gözlerindeki parıltı, sözlerinin doğruluğunu tam olarak anlatıyor. "Ne istersen."

"Beni buradan çıkarabilir misin?"

Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Tabii ki." Elimi tutar ve avuç içlerimiz birleştiği anda, omurgamdan taze bir ürperti geçer. Bu, bütün gün boyunca ilk kez dudaklarıma bir gülümseme getirir ve elini daha sıkı tutmamı sağlar.

Tek kelime etmeden merdivenlerden aşağı koşar ve köşeyi döneriz. Büyük bir SUV'nin kapısını açar ve elbisenin eteğinin takılmamasına dikkat ederek bana yardım eder. Sonra kendi tarafına geçer ve arabayı çalıştırır, klimayı açar, bu da aşırı ısınmış cildime cennet gibi gelir.

"The Graduate filmindeki sahne gibi hissediyorum." Ona bakıyorum. "Benjamin'in gelip Elaine'i düğününden kaçırdığı sahne. Ama bu çok

daha iyi."

"Sizi nereye götüreyim, Bayan Robinson?"

Tüm bu ironik duruma gülerek tepki veriyorum. Bana Bayan Robinson demesinin ironisine. Mason'dan biraz daha yaşıyım. "Hiçbir fikrim yok. Evime gidemem ve ailemin yanına da gitmek istemiyorum. Uzaklaşmam lazım, anlıyor musun?" Ona dönerek soruyorum. "Düğününden önceki gece nişanlının seni arkadaşınla aldattığını ve bunu uzun süredir yaptığını öğrensen nereye giderdin?"

Bana bakıyor ve yumruklarını sıkıp çenesini kilitleyip tikler yaparken onu izliyorum. Benden uzaklaşıp penceresine doğru dönüyor ve düşük sesle öfkeyle küfrediyor. Arabadan inmek için hareket ediyor ve onu durdurmak için takım elbiseli kolunu tutuyorum.

"Bekle! Nereye gidiyorsun?"

"Brody'yi öldürmek için." Sanki cevap çok açıkmiş gibi söylüyor.

Tam o sırada, yüzü kızarmış ve gözü şişmiş Brody'yi köşeyi dönüp beni ararken görüyorum. Kahretsin! Henüz bizi fark etmedi sanırım.

"Git!" diye yalvarıyorum. "Lütfen git. Onunla kavga etmeni istemiyorum. Sadece buradan çıkmak istiyorum."

Mason hiç de memnun değilmiş gibi homurdanır. Hiç tereddüt etmeden gaza basar, kaldırımdan sorunsuzca uzaklaşır ve hareket halindeki trafiğe girer. Brody bizi tamamen gözden geçirir, bu da büyük bir rahatlama. Mason'ı bu işe bulaştırdığım için kendimi kötü hissediyorum ve kaçış arabam olduktan sonra Brody ile uğraşmak zorunda kalmasını istemem, ama aralarında hiçbir zaman pek sevgi olmamıştı ve bunu bana göstermekten de çekinmiyorlardı.

"Ne oldu?" Mason, kiliseden ve hiç gerçekleşmeyen düğününden uzaklaştıktan sonra yumuşak bir sesle sorar.

Dönüp ona bakıyorum, kendi suç ortağım ve rehinem olan adamı gözlerimle süslüyorum. Düğüne geç kaldığına çok sevindim. Sanki kader bana bir kez daha iyilik yapmış gibi. Geçen yıl Boston'a taşınana kadar onu pek tanı mıyordum. Hoş biriydi ve hemen iyi anlaştık. Üstelik onun çevresi benim çevremle aynıydı, bu da başkalarını kolay kolay güvenmeyen beni ona güvenmeye itti.

Ama yine de Brody ve Eloise'e güvenmiştim.

Mason da çok tatlı. Yani, Mason Reyes çok yakışıklı, genç, ama çok yakışıklı. Ama böyle gülümsediğinde çok tatlı oluyor. Sanki gizlice şeytanla oynadığını bildiğiniz halde masummuş gibi.

"Dün gece Brody'nin yıllardır Eloise ile birlikte olduğunu öğrendim. Muhtemelen ben onunla çıkmaya başlamadan önce, çünkü beni onunla tanıştıran Eloise'di.

Bu sabah düğünü iptal etmeyi düşündüm ama saatler geçtikçe ve gün ilerledikçe, biraz şok oldum ve törene kadar onu görme şansım olmayacağını anladım. Serena ve Stella, onun ne kadar adi bir adam olduğunu herkesin önünde söylememi önerdiler. Bunun, onun ve Eloise'in hak ettiği şeyden başka bir şey olmadığını söylediler, ben de daha iyi bir fikrim olmadığı için bunu yaptım."

"Nasıl ifşa edecektin?"

"Yeminlerimi söyleme sırası bana geldiğinde, onun iPad'inden seks mesajlarını yüksek sesle okudum. Bu şekilde onların aldatışını keşfetmiştim."

Mason gülüyor. Başını geriye atıp, bizi şehirde gezdirirken karnını tutarak gülüyor.

"Bu gerçekten zekice ve cesurca bir hareket. Kahretsin, geç kaldığım ve bunu kaçırdığım için çok kızgınım." İnanamıyormuş gibi başını sallar. "Tanrım, o tanıdığım en aptal herif." Hemen ciddileşir. "Kim seni aldatabilir ki?" Sanki böyle bir şey imkansızmış gibi tekrar başını sallar. "Sen rüya gibi bir kızsın." Ellerini çenesine sürter ama hemen direksiyona geri döner, ama daha iyi bilmesem, kızardığını yemin ederdim.

"Hayallerinin kızı mı?" Şimdi sıra bana geldi.

Omuzlarını silkiyor. "Tek söylediğim, o bir aptal ve seni hak etmiyor. Bu sözlerim seni incittiye veya duymak istemediğin şeylerse özür dilerim. Senin yaşadıkların hakkında basmakalıp sözler söylemek veya klişelerle dolu sözler söylemek istemiyorum. Ama..." Durur. Yer değiştirir. Kırmızı ışığa yaklaşırken bana döner. "O bir aptal. Sen akıllı, güzel ve deli gibi seksisin. Her erkek seninle birlikte olmak için her şeyi yapar."

Kaşlarımı çatıyorum. "Senden yedi yaş büyüğüm."

Omuzlarını silkiyor. "Bu gerçeği değiştirmez." Işığı geçip rastgele sağa dönüyor, Back Bay'in etrafında dolanıyoruz. "Ayrıca, genel olarak erkeklerden bahsediyordum. İlle de kendimden değil. Seni nereye götürüyorum?"

"Bilmiyorum," diyorum ona dürüstçe, ondan uzaklaşıp pencereye doğru kayarak. Onu bu işe karıştırmak istememiştim, ama işte buradayız. "Nereye gideceğimi bilmiyorum. Beni bulabileceği hiçbir yerde olmak istemiyorum."

"Sadece saklanacak bir yer mi istiyorsun, yoksa bir süreliğine şehirden uzaklaşmak mı istiyorsun?"

İyi soru. "Şehirden uzaklaşmak, belki." Düşünürken burnumu kırıstırıyorum. "Yarın balayına çıkacaktık, ama tabii ki gitmeyeceğim. Ama en son istediğim şey oturup

mızımızlanmak ya da kendime acımak, ve bir haftadan fazla işe dönmem gerekmiyor."

"Gidebileceğimiz bir yer biliyorum. Bu tür şeyler için mükemmel bir yer." "Biz mi?"

Bana yaramaz bir gülümseme atıyor. "Ben de artık bu işin içindeyim. Senin suç ortağın.

Ve istersen bir çıkış yolu var."

Huh. İstersem bir çıkış yolu. Kulağa oldukça iyi geliyor. Hatta muhtemelen harika. Hayır demem gerekirdi, ama kendimi "Nereye?" diye sorarken buluyorum. Aklında ne olduğunu çok merak ediyorum ve Brody'ye ve dünyaya bir süreliğine siktir git demek için çok cazip geliyor.

Dudakları seğirerek "Vegas" diyor. Sanki bu fikrin ne kadar saçma olduğunu biliyormuş gibi.

Gülüyorum. "Vegas mı? Vegas'a hiç gitmedim... şey... hiç."

"Kalp kırıklığını atlatmak için mükemmel bir yer," diye devam ediyor. "Eğlenceli oteller ve kumarhaneler, kaplıcalar, Strip, harika alışveriş olanakları, muhteşem gösteriler, restoranlar ve barlar. Brody'yi unutmana yardım etmek isterim ve eğer istersen bunu gizli tutmanın bir yolunu biliyorum. Ne dersin? Şans eseri, benim de bir haftalık planım yok."

"Benimle bir hafta tatile çıkmak ister misin?"

"Bunu soracağını hiç düşünmemiştim. Tabii, seninle bir hafta tatile çıkmaktan mutluluk duyarım."

Gülümseyerek gözlerimi devirdim. "Ciddiyim."

"Ben de. Gitmek istersen, seninle gitmeyi çok isterim."

Vegas. Kafamda bunu düşünürken, onun listesini tek tek gözden geçiriyorum ve evet, kulağa oldukça mükemmel geliyor. Çok fazla kaygısız, umursamaz eğlence gibi. Sevdiğim ve güvendiğim Mason ile. Ama yine de... Vegas. Aman Tanrım, bu çılgınlık. Bunu düşündüğüme inanamıyorum.

"Vegas," diye tekrarlıyorum, bu sefer biraz daha vurgulu ve düşünerek.

Terk edildim. Berbat durumdayım. Henüz bunların hiçbirini tam olarak kavrayamadım. Yani, lanet olsun, ben kaçak bir gelinim. Bu hiç bana göre değil. Hiçbiri bana göre değil. Ama belki de biraz uzaklaşmak tam da ihtiyacım olan şeydir. Manzara değişikliği. Kafamı boşaltmanın bir yolu.

Ona heyecanla gülümsüyorum. "Boş ver. Varım. Hadi yapalım."

Sonra ne olacağını öğrenmek ister misiniz? [Undeniably Married'i alın ve](#) Mason ve Sorel'in çılgın Vegas düğününe, arkadaştan sevgiliye dönüşümlerine, zorla yakınlaşmalarına,

ters yaş farkı, spor romantizmini takip etmeye devam edin!

KİTABIN SONU NOTU

Undeniably Infatuated'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim sevgili okuyucular. Stone ve Tinsley'nin hikayesini yazarken aldığım keyfi siz de okurken alırsınız umarım.

Stone'un kitabına başlarken, ona sadece büyük bir kahraman değil, aynı zamanda birçok sorun da vermem gerektiğini biliyordum. Kardeşinin eski sevgilisi olan ve onun saçmalıklarını kabul etmeyen Tinsley, ona mükemmel bir eş gibi geldi. Hikayelerini 1. kitaptan itibaren kafamda bir şekilde planlamıştım ve bununla ilgili bazı dramlar olacağını biliyordum.

Bu seride, daha önce yazmadığım hikayeler ve klişeler yazmaya ya da onlara yeni bir yorum katmaya çalıştım, böylece sadece kendime değil, okuyuculara da meydan okumak istedim. Aynı zamanda, bu iki karakterin ebeveynlerini ve birlikte yaşadıkları bazı şeyleri temsil etmesi benim için önemliydi.

J. Saman ekibine tüm emekleri için teşekkür etmek istiyorum. Danielle, Patricia ve Kelly'ye, ayrıca Samantha ve Joy'a. Ayrıca editörlerim Christine, Ellie ve Emily'ye. Hepiniz sözlerimi parlatıyor ve aklımı başımda tutmama yardımcı oluyorsunuz!

İnanılmaz kocama ve muhteşem çocuklarıma. Bu hayatın her anını bir öncekinden daha güzel kılıyorsunuz ve sizi her şeyden çok seviyorum. Yazarlık deliliğime katlandığınız için teşekkürler.

Yazılarımı okuduğunuz için tekrar teşekkür ederim. Çok minnettarım! XO,
J. Saman

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

